திராவிடப் பிரகாசிகை

ழக வெளியீடு

பிரசு

திராவிடப் பிரகாசிகை

என்னும்

தமிழ் வரலாறு

ஆசிரியர் :

சிவத்திரு சபாபதி நாவலர் அவர்கள்

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.
1976

சிவத்திரு சபாபதி நாவலர்

© 1976 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED

கிளைகள் :

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம் திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு : ககஅ

முதற் பதிப்பு : (கழகம்) சனவரி 1960

மறுபதிப்பு : மே 1976

DRAVIDAP PRAKASIKAI

திருவரங்கனார் அச்சகம், சென்னை-600018. (1)

பதிப்புரை

திராவிடப் பிரகாசிகை என்பது நூற் பெயர். இதனை இயற்றிய ஆசிரியர் பெயர் சபாபதி நாவலர் என்பது, அவர் வடமொழியுங் கற்றதனால் வடமொழிப் பெயரிட்டார் இந்நூற்கு. திராவிடம்—தமிழ். பிரகாசிகை - விளக்கத்தையுடையது. எனவே தமிழ் மொழியிலுள்ள இலக்கணம் இலக்கியம் ஆகிய நூல்களின்விளக்கத்தையே பொருளாகக் கொண்டது இந்நூல் என்று கருத்தில் இருத்துக. இந்நூலை முறையாகக் கற்றவர் நமது தமிழ் மொழியின்கண் உள்ள இலக்கணம் இலக்கியம் எல்லாவற்றிற்கும் விளக்கங் கூறுதல் எளிதின் இயலும். ஒவ்வொரு நூலினையும் பாகுபடுத்து இவர் விளக்குமுறை மிகவும் புதுமையானது.

இந்நூல் இவ்வகையைச் சார்ந்தது; இதனை இயற்றிய ஆசிரியர் பெயர் இது; காலம் இன்னது; இந்நூலின் பெயர் இது; பெயர் வந்த காரணம் இது; இத்துணைப் பாடுடையது; அதிகாரம் இத்தனை; படலங்கள் இத்தனை; பாடல்கள் இத்தனை; அதிகாரங்களிலமைந்துள்ள பொருள்கள் இவை; படலங்களிலமைந்த பொருள்கள் இவை; முறைவைப்பிற்குக் காரணம் இன்னது; இது முதனூல், வழிநூல், சார்புநூல்களில் இன்னது; இதனைக் கற்றதனால் விளையும் பயன் இது என எளிதில் யாவரும் உணரும்படி செந்தமிழ் நூல்களின் முந்துநூல் முதல் பிந்து நூல்கள் வரை ஆராய்ந்து விளக்கங்கூறுகின்றார். இந்நூலின் அருமையும் பெருமையும் கற்றவர்க்கே தோன்றும். பல இலக்கண நூல்களையும்பல இலக்கிய நூல்களையும்பொருள் கொடுத்து வாங்கிப் பல ஆண்டுகள் கற்று அவற்றின் விளக்கங் காண்பதினும் இவ்வொருநூலை மட்டும் வாங்கி இவர் விளக்கியுள்ள முறையையாய்ந்து எளிதில் விளக்கங் காணலாம் என்பது ஒருதலை.

இவர் இந்நூலினை ஐந்தியல்களாக வகுத்துள்ளார், தமிழ் மரபியல், இலக்கண மரபியல், இலக்கிய மரபியல், சாத்திர மரபியல், ஒழிபியல் என்பன அவற்றின் பெயர் முறை. தமிழ் மொழி முதலில் தோன்றிய வரலாறு முதல் தற்கால நிலை வரையும் கூறி அதன் சிறப்பும் பெருமையும் கூறுகின்றார். தமிழின் தெய்வத்தன்மை, தமிழ் மொழியின் தொன்மை, தமிழ் என்ற பெயர்க் காரணம் வடமொழி தென்மொழி என்பவற்றின் ஒற்றுமை வேற்றுமை, தமிழ் மொழியின் சிறப்பு, உயர்வு, செம்மை, பிறமொழிக் கலப்பின்றி வழங்கும் வன்மை; தெய்வமும் தமிழ்மொழியை விழைந்த சீர்மை இவையனைத்தும் தமிழ் மரபியலிற் காணலாம்.

இலக்கணமரபியலில் அகத்தியம், தொல்காப்பியம், களவியல் என்ற இறையனாரகப் பொருள், பன்னிரு படலம், வெண்பாமாலை, அகப்பொருள் விளக்கம், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, வெண்பாப் பாட்டியல், தண்டியலங்காரம், நேமிநாதம், வீரசோழியம், நன்னூல், பிரயோகவிவேகம், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, இலக்கண விளக்கச்சூறாவளி, தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தி, முதற் சூத்திர விருத்தி என்ற இலக்கண நூல்கள் அனைத்தும் ஆராயப்பட்டு நன்கு விளக்கப் பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியத்திற்கு உரைவரைந்த ஆசிரியர் பெயர்களும் அவர் கூறிய உரைகளும் ஒருவரையொருவர் மறுக்கும் மறுப்பும் அதன் முடிபும் வினா விடைகளால் நன்கு விளக்கியுள்ளார். அகத்திணையியலில் கைக்கிளைமுதல் பெருந்திணையீறாகவுள்ள ஏழு திணைகள், முதற் பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற பொருள்கள் யாவும் நன்கு விளக்கப் படுகின்றன. புறத்திணையியலிற் கூறிய வெட்சி முதல் பாடாண்டிணையிறுதியாய எழுதிணைகளும் அவற்றிற் குரிய துறைகளும் அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் உள்ள இயைபும் எடுத்து விளக்கியுள்ளார்.

இலக்கியமரபியலில் திருமுறையிலக்கியம், சங்க விலக்கியம், காவிய விலக்கியம், புராண விலக்கியம், இதிகாசவிலக்கியம், பலவகைப்பிரபந்த விலக்கியம் எனப் பகுத்து ஒவ்வொன்றையும் விளக்குமுறை புலவர்க்குக் காணுந் தோறும் களிப்பூட்டும். பன்னிருதிருமுறை வைப்பு ஆராய்ச்சியும் திருவாசகம் திருக்கோவையார் எட்டாந் திருமுறையாவெண்ணப்படுவதற்குரிய காரணமும் வினாவிடைகளால் விளக்கியிருப்பது எத்தகைய புலவரும் வியக்கத்தக்க செயலாம். இறைவன் வாய்மொழியே இருக்கு முதலிய நால் வேதங்கள் எனவும், திருமுறைகளை வேதமென்று ஓதுதலே மரபு எனவும், அவை தமிழ் வேதங்கள் எனவும், திரு வருட்பாக்கள் எனவும், வைதிக சைவநூல்கள் எனவும் தக்க சான்று காட்டி நிறுவியிருப்பது ஆசிரியர் இருமொழிப் புலமையுடையார் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும் அகரமுதல் என்ற முதற் குறளுக்குக் கூறிய விருத்தியுரையும் கடைச்சங்கப் புலவர் காலத்துத் திருக்குறள் அரங்கேறியதும், வள்ளுவர் மாலை அக்காலத்துத்தான் பாடப்பட்டது என்பதற் குரிய காரணங்களும் பிறவும் இலக்கிய மரபியலிற் காணலாம். அகரவெழுத்துக்கும் ஆதிபகவனுக்கும் உள்ள பொதுத் தன்மையைத் தடைவிடைகளால் விளக்கிச் சிவபரத்துவம் நிலைநாட்டியவன்மை கற்றவர் கருத்துக்குப் பொருத்தமான புது விருந்தாகும்.

சாத்திரமரபியலில் பதினொண் சாத்திரங்களும், அவற்றின் பெயர் முறைகளும், அவை கூறும் பொருள் களும், வைதிகசாத்திரமும், அவற்றின் உட்பிரிவுகளும் ஆசிரியர்களும், வேதநூல், சைவநூல் என்றிரண்டே நூல்கள் என்பதன் விளக்கமும், தத்துவங்களும், வேதாந்த சாத்திரங்களின் வகைகளும், அவ்வந்நூல் செய்த ஆசிரியர் பெயரும், மாயாவாதம், பாற்கரியவாதம் கிரீடாப்பிரமவாதம் சத்தப்பிரமவாதம் என்பவற்றை வட மொழிநூல் வழியே விரித்துக் காட்டியிருப்பதும் நாவலரது

மதி நுட்பத்தையும் திட்பத்தையும் தெளித்துக்காட்டும்.
சைவசமயத்துக்குரிய பதினான்கு சாத்திரங்களையும் தனித்
தனி எடுத்து விளக்கிச் சிவஞானபோதச்சிறப்பும்
அதனுட் கூறும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் ஆகிய
பாதங்களின் பண்புவிளக்கிப் பயனுங் கூறும் முறையை
யாய்ந்தால் சைவசமயத்தில் தனிப்பற்றுடையார்
நூலாசிரியர் என்பது நன்குபுலப்படும்.

ஒழிபியலில் கல்விச்சிறப்பு, கற்பிக்கும் நல்லாசிரியர்
இயல்பு, நன்மாணாக்கர் இயல்பு, கற்குமுறை, கற்கும்
நூன்முறை, கல்வியறிவின்பயன் இவை விளக்கப்படு
கின்றன. மாணவர்கள் நூல்பயிலுமுறையில் ''ஆத்திச்சூடி
கொன்றைவேந்தன், முதலிய உலகநெறிநூல்கள் கற்க
வேண்டும் அதன்பின் முதுமொழிவெண்பா நீதிநெறி
விளக்கம் நாலடிமுதலியநூல் கற்கவேண்டும், பின் சைவ
சமயத்தினர் அச்சமயத்துக் குரிய சமயதீக்கை பெற
வேண்டும், வைணவ சமயத்தார் அதற்குரிய வைணவ
சமஸ்காரம் பெற வேண்டும், பின்னர் தமிழ் இலக்கணச்
சுருக்கங் கற்கவேண்டும்; புராணம் பலகற்க வேண்டும்;
பின்னர் இலக்கணக்கல்வி கற்கவேண்டும், அதன்பின்
ஆராய்ச்சித் துறையில் இறங்கி ஒவ்வொருநூலையும்
ஆய்ந்து புலமை நிரப்பிக் கொள்ளவேண்டும்'' என்று
வரிசைப் படுத்தியிருப்பது ஆசிரியர் இளமையிற் கல்வி
பயின்ற முறைபோலும் என எண்ணுதற்கு இடம்
அளிக்கின்றது.

வித்துவான் வகுப்பு, புலவர் வகுப்பு என்ற வகுப்புக்
களிற் பயின்று பட்டம் பெற நினைக்கும் மாணவர் ஒவ்
வொருவரும் இதனை வாங்கி ஒருமுறை படித்தால் இலக்
கண விலக்கியங்கள் எல்லாவற்றின் இயல்பும் பொதுவாக
அறிந்து பின்னர் ஒவ்வொரு நூலையும் பயில்வதற்கு
ஊக்க முண்டாகும். தமிழின் பெருமை, இலக்கணங்
களின் நுண்மை இலக்கியங்களின் வண்மை, வேண்டத்
தக்கவிடத்து அளவைமுறைக்குமாறின்றி மறுப்புரை
கூறும்வன்மைஇவை யெல்லாம்தானேவரும். வடமொழிப்

புலமையும் சிறிது தோன்றும். புலவர்கட்கு இன்றியமை
யாது வேண்டத்தக்க சிறந்த ஆராய்ச்சி நூல் இது.

இந்நூல் முதற்பதிப்பாக நூலாசிரியர் வாழ்ந்த
காலத்துக் கி. பி. 1899இல் அச்சிற் பதித்து வெளியிடப்
பட்டது. இரண்டாம் பதிப்பு கி பி. 1927இல் நாவலர்
மருகர் அ. சிவகுருநாத பிள்ளையவர்களாற் பதித்து
வெளியிடப்பட்டது.

எமது கழகத்தின் வாயிலாக மூன்றாம் பதிப்பு
1961ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. இது நான்காம்
பதிப்பு. இந் நூல் பலர்க்கும் பயன்படத்தக்கதென
ஆய்ந்து எளிதிற் பொருள் விளங்காத சொற்
றொடர்களைப் பிரித்துக் காட்டியும், மேற்கோட்பாக்களைச்
சீர் பிரித்து அடிதோன்றும் படி நிறுவியும், எழுத்துப்
பிழைகளை ஆய்ந்து திருத்தியும், படிப்பவர் மனம்
படியும்படி அழகிய எழுத்து வடிவங்களில் அமைத்தும்
புதிய முறையில் எழிலுறப் பதித்தனம். இப் புத்தகமும்
நல்வடிவில் அமைந்துள்ளது.

பண்டை நக்கீரரின் தனித்தமிழ்ச் சீரிய நடை
யினையும், பின்றைச் சிவஞான முனிவரனின் நுண்
மாண் அகலப் பெருமித நடையினையும் ஒருங்குதன்
னகத்துக் கொண்டு திகழும் ஒருபெருநூல் இதுவாகும்.
இந்நூல் பல்கலைக்கழகத்தார், பி. ஏ., எம். ஏ வகுப்புக்
குரிய துணைப் பாடமாக வைக்குந் தகைவாய்ந்தது. வித்து
வான் புலவர் வகுப்புக்கட்கும் பாடமாக வைத்தற்
குரியது.

தமிழ்ப் புலமை விழையும் சான்றோர் அனைவரும்
திராவிடப் பிரகாசிகை என்னும் இந்நூலை வாங்கிக்
கற்றும் கற்பித்தும் தமிழ் மொழிவளர்த்துத் தனிச்சிறப்
பெய்த வேண்டுகிறோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

நூலாசிரியர் வரலாறு

தோற்றம்

திராவிடப் பிரகாசிகை என்னும் இந்நூலை யியற்றிய ஆசிரியர் சபாபதி நாவலர் என்பவர். பொன்னிலங்கை யென்றும் தென்னிலங்கை யென்றும் புலவராற் புகழப்பட்ட இலங்கையில் வடபாலுள்ள யாழ்ப்பாணத்து வட்கோவை என்னும் ஊர் இவர் தோன்றியது. குலம், சைவ வேளாளர்குலம். தந்தையார் பெயர் சுயம்புநாத பிள்ளை, தாயார் பெயர் தெய்வயானையம்மையார். சாலிவாகன சகாப்தம் ௧௭௬௬ (கி.பி.1844) இவர் தோன்றிய ஆண்டு. பிள்ளைத் திருப்பெயர் சபாபதி என்பது. கற்று வல்லவராய்ச் சொற்போர் புரியும் நாவன்மையும் அவையோர் வியக்கச் சொற்பொழிவாற்றும் நாவன்மையும் கண்டு, திருவாவடுதுறை யாதீனம் சுப்பிரமணிய தேசிக சுவாமிகளாற் பாராட்டியளிக்கப் பெற்ற பட்டப்பெயர் நாவலர் என்பது.

இளமையும் கல்வியும்

இளமைப் பருவத்தே தாய்தந்தையர் வடகோவையில் ஓர் ஆசிரியர்பாற் கல்வி பயில்வித்தனர். பள்ளிக் கல்வி பயின்று முற்றியபின் இலக்கணம் இலக்கியம் கற்பிக்க எண்ணினர். வடமொழியினும் தமிழ் மொழியினும் வல்லுநராய நீர்வேலிச் சிவசங்கர பண்டிதர்பால் விடுத்தனர். ஆங்குச் சில யாண்டுகள் தங்கி வடமொழி தென்மொழி இலக்கண வரம்பும் இலக்கிய வரம்பும் ஆய்ந்து இருமொழிப் புலமையும் இயைந்து சிறப்பெய்தினர். அரசியல் மொழியாகிய ஆங்கிலமும் சிலகாலம் கற்று அறிந்தார்.

ஞான நூற் கல்வி

யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுக நாவலரவர்கள், சிதம்பரத்தில் தம் பெயர் விளங்க 'சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை' ஒன்று அமைத்துப் பல இளைஞர்க்குக் கல்வி கற்பிக்குமாறு விதித்திருந்தார். அதிற் சென்று கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியராகச் சில ஆண்டுகள் தமிழ்ப்பணி புரிந்துறைந்தார் நாவலர். பின்னர்த் திருவாவடுதுறை யாதீனம் வந்து சேர்ந்தார். அக்காலத்துப் பதினாறாவது பட்டத்து மாபெருந்தம்பிரான் ஆக விளங்கிய திரு சுப்பிரமணிய தேசிக சுவாமிகள்பால் அருளுபதேசம் பெற்றார். அவர்கள் முன்னிலையில் ஆண்டு பன்னிரண்டு வரை அமர்ந்து ஞான நூல்களை ஐயந்திரிபற ஓதியுணர்ந்தார். இருமொழி இலக்கணம், இலக்கியம், தருக்கம், சித்தாந்தம், வேதாந்தம் இவற்றில் நாவலர்க்கு இணை யாவரும் இலர் என அவ்வாதீனத்தாராற் போற்றப்பட்டார். வித்துவமணியாய் ஆங்கு விளக்கமுற் றுறைந்தார். நாவலர் என்ற பட்டம் அக்காலை அவர்க்கு அளிக்கப்பட்டது.

சிவஞான போதம் பெற்றது

மெய்கண்ட தேவ நாயனார் தமிழுலகம் உய்யும் பொருட்டுச் சிவஞான போதத்தைப் பன்னிரு சூத்திரத்துட் பாங்குபட வகுத்து வார்த்திகம் என்ற பொழிப்புரையும் செய்தருளியது புலவர் அனைவருக்கும் தெரிந்ததே. அந்நூற்குத் திருவாவடுதுறையாதீனத்துச் சிவஞான யோகிகள் சிற்றுரையும் பேருரையும் செய்தருளினர். திராவிட மாபாடியம் என்பது பேருரையின் பேர். அம் மாபாடியத்தினை அக்காலத்துச் சைவ சமயத்தில் அதிதீவிர பக்குவமுடையார்பாலே வாசிக்கக் கொடுப்பது அவ்வாதீனத்தார் மரபு. நாவலர் ஆங்குச் சேர்ந்த அண்மையிலேயே அந்நூலினை அவர்பாற் கொடுத்து வாசித்துவர ஆணையருளினர் ஆதீனத்துச் சுவாமிகள். ஆதீனத்து நன்மதிப்பும் ஆதரவும் நாவலர்

பெற்றிருந்தனர் என்பதற்கு இது தக்க சான்றும் அன்றோ ?

நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று, சமயப்பற்று

நாட்டுப் பற்று, மொழிப் பற்று, சமயப் பற்று இம்மூன்றும் நாவலர் உள்ளத்தில் ஒருங்கு குடிகொண்டிருந்தன. அதனால் நம் தமிழ் நாடு முழுவதும் சென்று நாட்டுப் பெருமை, மொழிப்பெருமை, சமயப் பெருமை யாவர்க்கும் விளங்கச் சொற்பொழிவாற்றிப் புகழ்பெற்றார். நாட்டு முன்னேற்றங் கருதும் நல்லறிஞர்களும், மொழி வளர்ச்சியை முன்னும் தமிழ்ப் புலவர்களும், சமயம் வளர்க்கும் திருத்தொண்டர்களும் நாவலரைப் பாராட்டி நன்றிகூறி எங்கும் வரவேற்றனர். இராமநாதபுரம் மன்னர் ஆகிய பாஸ்கர சேதுபதி அவர்கள் சிதம்பரம் குடமுழுக்குக் காட்சி காணச் சென்றபோது நாவலரைக் கண்டு தம்மூர்க்கு வருக என உடனழைத்துச் சென்றனர். அரண்மனையிற் சிலநாள் அமர்த்திச் சைவசித்தாந்த சமயக் கொள்கைகளை ஆங்குள்ளோர் அனைவர்க்கும் விளங்கச் சொற்பொழிவு செய்ய வேண்டினர். அவ்வேண்டுகோளுக் கிணங்கி அவ்வாறே புரிந்து உடனுறைந்தனர்.

சொற்பொழிவும் பொருளும் இடமும்

நாவலரவர்கள் சொற்பொழிவு நிகழ்த்த இடங்களும் பொருள்களும் பல. அவற்றுட் சில ஈங்குக் குறிப்பிடத் தக்கன. திருவுத்தரகோச மங்கை என்ற திருநகர்க்குச் சேதுபதியவர்கள் சென்றபோது உடன் சென்றனர் நாவலரும். இருவரும் இறைவன் வழிபாடியற்றி யமர்ந்திருந்தபோது சொற்பொழிவு கேட்க ஆங்குள்ள தொண்டர் விழைந்தனர். அவைத்தலைவராக மன்னர் அமர்ந்தனர், இறைவன் திருமுன்னர், "வேத நெறி தழைத்தோங்க" என்னும் பெரியபுராணச்

செய்யுள் முதற்குறிப்புப் பொருளாகக் கொண்டு விரிவுரையாற்றினர். அவ்வுரைப் பொருட்சுவையும் சொற்சுவையும் செவிமடுத்துக் களிப்புக் கடலின் மூழ்கி இன்ப வெள்ளத்தில் இறுமாந்தனர் எவரும்.

திருமுருகன் காட்சி கருதித் திருச்செந்தில் செல்லக் கருதினர் மன்னர் பெருமான் சேது வேந்தர். நாவலரையும் உடனழைத்தனர். செல்லும் வழியில் தூத்துக்குடி என்ற துறைமுகப் பேரூரில் தங்க நேர்ந்தது. ஆங்குள்ளோர் நாவலருரை கேட்க ஆவலுடையவராய் அரசரிடம் வேண்டினர். "அருந்துணையை யடியார் தம் அல்லறீர்க்கும் அருமருந்தை" என்ற தேவாரத் திருப்பாடற் பொருளைப் பொருளாகக் கொண்டு விரிவுரை நிகழ்த்தினர். அவ்வுரையில் "இவ்வுலக வாழ்வு மாயம் எனவும் சுற்றமும் துணையும் ஆகிய பற்று விட்டொழிக்கற் பாலது எனவும் மங்கையரோடு கூடும் ஐம்புலவின்பம் சிற்றின்பமென்றும் அதனை விடுத்து இறைவன் திருவடிப் பேறு ஆய பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெறுவதுவே மக்கட் பிறப்பின் பயன்" என்றும் குறித்து விளக்கினர். அடியார் பலரும் அகங் குளிர்ந்து பரவசம் எய்தினர்.

திருச்செந்திலம்பதியில் சென்று தங்கிய காலை அங்குள்ளோர் வேண்டுகோட்கு இணங்கி, "மிக சைவத் துறை விளங்க" என்னும் பொருள் குறித்து மூன்றரை மணி நேரம் சமயத்துறைக் கருத்துகளை விளக்கித் தமிழ்ச் சொன்மாரி பொழிந்தனர். சைவப் பயிர் தழைத்து வளர்ந்து செழித்தது.

பின்பு ஓர் நாள் திருக்குற்றாலம் என்னும் திருப்பதி சென்று தங்கினர் காவலரும் நாவலரும். ஆங்கும் சொற்பொழிவு நிகழ்ந்தது. "கண்ணப்பனொப்பதோர் அன்பின்மை" என்னும் திருவாசகத்துள் ஒரு வாசகமே பொருளாகத் திகழ்ந்தது. இன்னும் பல்வேறிடங்களிற்

சொற்பொழிவு நிகழ்ந்தன. அவற்றை விரிக்கிற் பெருகும் என விடுத்தேன்.

வரிசையும் பரிசிலும்

நாட்டு நலங்கருதும் நல்லறிஞர், மொழிநலம் விழையும் முதுபுலவர், வீட்டின்பம் விரும்பும் மெய்த் தொண்டர் யாவரும் நாவலரை ஆவலுடன் கண்டு வரிசையுடன் அழைத்து வரவேற்றனர் எனில் அவர் பெருமையை எங்ஙனம் கூறஇயலும். சேதுபதி மன்னர் திருமுகங்களில் இவரைப் புகழ்ந்து பாராட்டியிருப்பது படித்து மகிழற்பாலது. "சைவசிகாமணியாயும பரசமய கோளரியாயும்விளங்காநிற்கும் கனம்நாவலரவர்களுக்கு" எனவும், "சைவப் பயிர்தழைக்கப் பிரசங்க இடிமுழக் குடனும் விபூதி ருத்திராட்சப் பொலிவாகும் மின்னலுட னும் ஓங்கிவளரும் ஒரு முகிலாகிய கனம், நாவலர் அவர் களுக்கு" எனவும், "தங்களை யாம் அழைத்துவந்த காரணம் தங்கள் பிரசங்க அமிர்தத்தினை நுகருமாறும், நம் சமஸ்தானத்திலுள்ள சகல பிரஜைகளும் சைவ சமய உண்மைகள் தேறுமாறும் திராவிட சைவ சித்தாந்த வித்யாபோதஞ் செய்து போதருங் கடப்பாட்டினைத் தாங்கள் மேவுதல் வேண்டுமென்பதே" எனவும் குறிப் பிட்டிருப்பது மன்னர் பெருமான் நாவலர்மீது வைத் திருந்த நன்மதிப்பையும் அன்பையும் எடுத்துக் காட்டு கின்றது.

சேதுமன்னர் நாவலரைத் தம்மூருக்கு அடுத்து அடுத்து அழைப்பதும் சொற்பொழிவு கேட்பதும் பரிசில் அளித்து விடுப்பதும் இயற்கையாக நிகழ்ந்தன. ஒரு நாள் அத்தாணி மண்டபத்தில் அனைவோருங் காண உயராசனத்தில் இருத்தி இன்மொழிகூறி மூவாயிரம் வெண்பொற்காசு பரிசில் அளித்தனர். அன்றியும், "வேண்டும் உதவி மேலும் செய்து போதருவோம்" என்றும் வாக்களித்தனர். தமிழ் அருமை யறிந்த தார் வேந்தர் சேதுபதியே அவ்வண்ணம் பாராட்டினர் எனில் இவர் புலமைக்கு அளவு கூற எவரால் இயலும். இரு மொழிப் புலமையும் இவர்பால் இயைந்திருந்ததே பாராட்டத்தக்க பண்பிற்குக் காரணம் ஆயிற்று.

பாஸ்கர சேதுபதி மன்னர்பாற் பரிசும் வரிசையும் பெற்ற புலவருட் பெரும் பரிசும் உயர் வரிசையும் பெற்ற வர் நாவலர் ஒருவரே. சிவசம்புப் புலவர் என்பவரும் இவர்போற் பரிசும் வரிசையும் பெற்றவர் எனத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரத்தால் அறிகிறோம். அதில் "யாழ்ப் பாணத்துப் புலவர்களுட் சபாபதி நாவலர், சிவசம்புப் புலவர் என்னும் இருவரும் பெருந்தொகைப் பரிசில் பெற்றதை மறந்தவர் யாவர்?" என்ற சொற்றொடர் அமைந்திருப்பதும் இதனை வலியுறுத்தும். (தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் பக்கம் கஅ.)

ஞானாமிர்தச் செய்தித்தாள்

சேதுபதி மன்னர்பாற்பெற்ற பரிசுடன் சென்னை வந்தனர் நாவலர். சைவசித்தாந்தத்தை வளர்க்கத் தம் சிந்தையிற் கருதினர். அதன் பொருட்டுச் "சித்தாந்த வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலை" என்ற பெயரிட்டு ஓர் அச்சகம் நிறுவினர். "ஞானாமிர்தம்" என்னும் பெயர் பெற்ற செந்தமிழ்ச் செய்தி பரப்பும் திங்கள்தாள் ஒன்று நடத்தினர். தென்னாட்டுப் புலவர் அனைவரும் அச் செய்தித்தாளை வியந்து கொண்டாடி வாங்கிப் படித்து இன்புற்றனர். அவ்வமயம் "பிரமவித்தியா" என்னும் பேர்பெற்ற செய்தித்தாள் எங்கும் உலவியது. அச் செய்தித்தாள் நடத்தும் தலைவர் ஞானாமிர்தம் என்னும் செய்தித்தாளை அடியில் வருமாறு புகழ்ந்து தம் செய்தித் தாளில் வெளியிட்டனர். "ஞானாமிர்தம் என்னுமோர் அமிர்தம், புத்தி என்னும் மந்தரத்தாற் கடைய ஓர் நாவலர் என்னும் திருப்பாற் கடலிற் பிறந்து உலவு கின்றது" என்பது அது. இவ்வாறு பலரும் புகழ்ந்து பாராட்ட ஞானாமிர்தம் சில காலம் நடந்தது.

திருமயிலை வாழ்வு

நாவலர் இரண்டாண்டு திருமயிலை என்னும் திரு நகரில் வதிந்தனர். ஆங்குள்ள அறிஞர் பலரும் சொற் பொழிவாற்ற வேண்டினர். அவ்வேண்டுகோட்கிணங்கிப் பன்னூல் விரிவுரையாற்றினர். கபாலீச்சுவரர் திருமுன்பு மண்டபத்திலும் திருவள்ளுவ நாயனார் திருக்கோயிலி லும் நடைபெற்றன. திருவிழா நாளில் ஓர் நாள் "கற்றுக் கொள்வன வாயுள" என்னும் திருமுறைச் செய்யுட் பொருளை விரித்துரைத்தனர். மற்றும் ஓர் அமயம் "தலைப் பட்டார் தீரத்துறந்தார்" என்ற திருக்குறட் பொருளே பொருளாகக் கொண்டு துறவு நிலையை விளக்கிச் சொற் பெருக்காற்றினர். பின்னும் ஓர் நாள் "மறை முடிவிற் பயில் கருத்தும்" என்ற சிவதத்துவ விவேகச் செய்யுள் முற்குறிப்பே பொருளாகக் கொண்டு சைவ சித்தாந்தக் கொள்கையின் தனிச்சிறப்பு விளக்கினர். சிறந்த விரி வுரையை மட்டும் ஈங்குக் கூறினேன். எல்லாம் கூறின் மிக விரியும்.

இயற்றிய நூல்கள்

சிதம்பர சபாநாதர் புராணம், ஏகமதசங்கற்ப நிரா கரணம், சிவகர்ணாமிர்தம், பாரத தாற்பரிய சங்கிரகம், இராமாயண தாற்பரிய சங்கிரகம், சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம், வைதிக காவிய தூஷணமறுப்பு என்பன வடமொழி நூல் ஆய்ந்து அவற்றின் பொருளைத் தமிழ்ச் சொற்களில் விளக்கிச் செய்யப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் இவை. திருச்சிற்றம்பல யமக வந்தாதி, திருவிடைமருதூர்ப் பதிற்றுப்பத் தந்தாதி, இலக்கண விளக்கப் பதிப்புரை மறுப்பு, மாவையந்தாதி, நல்லைச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பதிகம் என்பன தமிழ்மொழிச் செய்யுளாலும், உரைநடையாலும் இயற்றப்பட்ட நூல்கள். வடமொழி தென்மொழிப் புலமையுடையார் ஆதலின் இவ்விருவகை நூல்களும் இயற்றிப் புகழ் எய்தினர். திராவிடப் பிரகாசிகை என்ற இந்நூலினும் வடமொழி இலக்கண நூல், இலக்கிய நூல்களின் கருத்துகள் விரவியிருப்பதைப் பல இடங்களிற் காண லாம். வடமொழிச் சுலோகங்களை எடுத்துக் காட்டியிருப் பதும் இதனை நன்கு விளக்கும்.

பண்பும் செயலும்

நாவலர் நல்லொழுக்க நெறிநின்று சைவசமயத் தையும் தாய்மொழியையும் வளர்க்கப் பாடுபட்டனர். திருக்கோயில் வழிபாட்டில் தலைநின்றனர். திருவுத்தர கோசமங்கை, திருச்செந்தில், திருக்குற்றாலம், திருப் பூவணம், திருவாலவாய் முதலிய தலங்கள் சென்று இறைவன் வழிபாடியற்றி வந்தனர். "யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்" என்ற முதுமொழியைக் கடைப்பிடித்து நூல்கள் இயற்றியும், சொற்பொழிவு ஆற்றியும் தம் கருத்தினை உலகத்தார்க்கு விளக்கினர். அன்பும் பண்பும் அமைந்த அறிஞராய் இப்புவியில் வாழ்ந்தனர். இவர் பண்பும் செயலும் அறிந்து தமிழுலகம் பாராட்டும் என்பது ஒருதலை.

மறைவு

1903 ஆம் ஆண்டு தம் ருஅ ஆம் அகவை நிறை வெய்திய ஞான்று சிதம்பரம் சென்று கூத்தப் பெரு மான் குஞ்சிதபாதம் வணங்கி அமர்ந்திருந்தார். வாழ் நாள் முடியும் அறிகுறி தோன்றிற்று அவர்க்கு. ஆசிரியர் சிவப்பிரகாசபண்டிதர், ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை, சுவாமி நாதபண்டிதர் முதலியோரைத் தம் அருகில் வரவழைத் துப் "பவனமாய்ச் சோடையாய்" என்ற தேவாரத் திருப் பாடற் பொருளுரைத்து இன்புறச் செய்து தானும் இன் புற்று அமர்ந்து இறைவன் திருவடி நீழல் எய்தினர்.

எடுத்தாளப்பட்ட நூல்கள்

அகத்தியம்
அப்பர் தேவாரம்
அரதத்த சிவாசாரியார் சுலோக பஞ்சக மொழிபெயர்ப்பு
அற்புதத்திருவந்தாதி
ஆத்திசூடி
ஆத்திரையன் பேராசிரியன் பொதுப்பாயிரம்
ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை
இலக்கணக்கொத்து உரைப்பாயிரம்
இலக்கணவிளக்கச் சூறாவளி
இறையனார் அகப்பொருள்
உண்மை விளக்கம்
கந்த புராணம்
கம்பராமாயணம்
கலித்தொகை
கல்லாடம்
காஞ்சிப் புராணம்
குதர்க்காரணிய நாச மகா பரசு கண்டனம்
குறுந்தொகை
கோயிற்புராணம்
கோயிற் திருப்பண்ணியர் விருத்தம்
கோயில் நான்மணிமாலை
சங்கற்ப நிராகரணம்
சம்பந்தர் தேவாரம்
சித்தியார் சுபக்கம்
சிலப்பதிகாரம்
சிவஞான போதம்
சிவதருமோத்தரம்
சிவபோகசாரம்
சிவப்பிரகாசம்
சீவகசிந்தாமணி
சுந்தரர் தேவாரம்
சூடாமணி நிகண்டு
சேந்தனார் திருவிசைப்பா
சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா
தணிகைப்புராணம்
தனிப்பாடல்
தாயுமானவர்
திருக்களிற்றுப் படியார்
திருக்குறள்
திருக்கோவையார்
திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி
திருநாமக் கோவை
திருப்பல்லாண்டு
திருப்புகழ்ச் சிறப்பு வெண்பா
திருமந்திரம்
திருமுகப் பாசுரம்

திருவருட் பயன்
திருவள்ளுவமாலை
திருவாசகம்
திருவுந்தியார்
தேவாரம் நுதலியபொருள் தெரிக்கும் பழைய வெண்பா
தொல்காப்பியம்-எழுத்து
தொல்காப்பியம்-சொல்
தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி
தொல்காப்பியம்-பொருள்
தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தி
நம்மாழ்வார்
நல்வழி
நன்னூல் - பெயரியல்
நன்னூல் விருத்தி
நாலடியார்
நீதிநெறி விளக்கம்
பட்டினத்தார் பாடல்
பதி பசு பாச விளக்கம்
பத்துப்பாட்டு
பழமொழி
பழம்பாடல்
புறநானூறு
புறப்பொருள் வெண்பா மாலை
பெரிய புராணம்
மணிமேகலை
மதுரைக்காஞ்சி
வாக்குண்டாம்
வாயுசங்கிதை
வீரசோழியம்

உள்ளுறை

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திராவிடப் பிரகாசிகை

என்னும்

தமிழ் வரலாறு

தற்சிறப்புப் பாயிரம்

மன்னு மாமுதற் கடவுளை மனத்திடை நிறுவி
என்னை யோர்பொரு ளாக்கொண்டாள் குரவனை இறைஞ்சி
இன்ன மாண்திரா விடப்பிர காசிகை யென்னுந்
தன்னை நேர்தருந் தமிழ்வர லாறுசாற் றுவனல்.

பாயிரம்

மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர்த் தொகுதியுள்
ஊறுஞ் சுவையும் நாற்றமும் ஒளியும்
ஓசையும் என்னப் பேசுமைம் புலத்தொடு
நல்லதன் நலனுந் தீயதன் தீதும்
பகுத்துணர் காட்சி அகத்துணர் வுளப்பட
ஆறறி வும்உடை வீறுசால் சிறப்பின்
மக்களுயிர்த் தொகுதி மனவிரு ளிரீஇ
மிக்கபே ரறிவு விளக்க மேவிய
வினையின் நீங்கி விளங்கிய வறிவின்

முனைவனன் றருளிய எனைவகை மொழியுளும்
அறம்பொரு ளின்பம் வீடெனு நான்குந்
திறம்பா மரபின் தெளியவறி வுறுத்தலிற்
கடவுண்மா மொழியெனப் புடவிநன் றேத்தச்
சீரியல் வரம்புடை ஆரிய மொழியும்
அமிழ்தியல் வரம்புடைத் தமிழ்வள மொழியும்
திகருறீஇச் சிறந்து நிலவுவ வாலவை
கலிகெழு திரைவிரீஇக் கலன்பல மாய்க்கும்
வலிகெழு மூவரி வளைஇய மாட்சிக்
குறுகுநர் மனங்கண் புய்க்கல் கூடார்
இறும்பூ துறநனி பொன்மயம் இயற்றுந்
தேவலஞ் சான்ற நாவலம் பொழிலகத்
தொன்பான் வருடத் தோங்குபா ரதமெனுங்
கரும பூமி மருவுகண் டங்களுள்
ஆத்த னருள்வே தாகம வழக்குஞ்
சாதி வரம்புந் தீர்த்தமுந் தலனும்
மேதகத் தழுவி விளங்குந் தெய்வக்
குமரிக் கண்டங் குலவுறீஇ மற்றதன்
வடாதுந் தெனாதும் மரபுளி மன்னூஉப்
பயிலு மாலைய பன்னு மிரண்டுள்
தமிழ் வரலாறு தகைபெற வெடுத்தீண்
டமைவுறக் கூறுதற் கமர்ந்தது தன்னைத்
தமிழின் தெய்வப் பழமை மரபே
புலக்கணம் அமலும் இலக்கண மரபே
கலைக்குவை சிவணும் இலக்கிய மரபே
ஏத்தருஞ் சிறப்பிற் சாத்திர மரபென
நால்வகைப் படுத்து மேலவற் றொழிபும்
வரன்முறை நிறுவி அரில்தப வகுப்பாம்
புரைதபு தமிழ்முறை திகழ்தரற் பொருட்டே.

தமிழின் தொன்மை மரபினையும், அதனிலக்கண மரபினையும், இலக்கிய மரபினையும், சாத்திர மரபினையும், நல்லாசிரியர் வழிநின்று தெளிதரற் குரிய நற்றவ அறிவு மாட்சியுடையரல்லாதார் சிலர் இக்காலத்துத் தாந்தாம் அறிந்தவாற்றால், முறை பிறழக்கொண்டு தமிழ் மொழியினும் பிறமொழியினும் பலவாறெழுதி வெளியிட்டு வரம்பழித்தலானும், அவர் உரையின் பொய்ம்மை தேறமாட்டாத பேதை நீரார், அவற்றினை மெய்யெனக்கொண்டு தமிழ் நல்லாசிரியர் தெய்வப் புலமை மாட்சியினையும், அவர் நூலுரைகளின் தாரதம்மிய முறையினையும் வரன்முறை போற்றாது புறம்பழித்துத் தமக்கும் பிறர்க்குங் கேடு சூழ்தலானும், தமிழ் உலகம் மற்றவற்றின் உண்மை தேறி உறுதிப் பயனெய்துதற்பொருட்டு அத் திறனெல்லாம் விளக்கித், திராவிடப் பிரகாசிகை, யென்னும் பெயரினால் இவ்வசனகிரந்தம் (இவ்வுரை நடை நூல்) இயற்றுவே மாயினேம்.

இனித் தமிழ் நூலுரைகளின் கால முறையெல்லாம் இதன்கண் முற்றவெடுத்து முடியக்கூற ஒருப்பட்டிலம். என்னை ? தமிழ் நூலுரைகள் பிறந்த கால எல்லைகளை அந் நூலுரை ஆசிரியன்மாருள் சிலரன்றிப் பலர் அவ்வவற்றுள் தெரியக் கூறாதொழிதலானென்க. ஆற்றாயினும், பின்னை நூலுரையாசிரியர்கள் முன்னை நூலுரைச் சொற்பொருள்களைத் தத்தம் நூலுரைகளுள் வழிமொழிந்து கொண்டுரைக்குமாறு பற்றி, இவை முற்றோன்றி நடக்கு நூலுரைகள், இவை பிற்றோன்றி நடக்கு நூலுரைகளென்பது இனிதறியப் படுதலின், நூலுரைகட்கு முற்பிற்பாடு அவ்வாற்றாற் கொண்டு, அம்முறை நிறுத்தி, நிலைபெறு நூலுரைகளுள்ளுந் தமிழ்ப்புலமைக்குஞ் சாத்திரப்புலமைக்கும் இன்றியமையாதனவாய்ச் சிறக்கும் நூலுரைகளின் விடயப் பகுதிப்பெற்றி மாத்திரையே இதன்கண் நன்கு விளக்கிக் கூறலுற்றாம்.

போலி இலக்கண இலக்கிய சாத்திர நூலுரை வரலாறு இதன்கட் கூறுதற்கு இசைந்திலமாயினும், தொன்று தொட்டுவருந் தமிழ் நல்லாசிரியர்வழித் தமிழ்க்கல்வி கற்கப்

பெருந் தமிழ் மாணுக்கர்களும் பிறரும், இவை மெய்யிலக்கண இலக்கிய சாத்திர நூலுரைகள், இவை போலி இலக்கண இலக்கிய சாத்திர நூலுரைகளென்று தெளியமாட்டாராய் மெய்யும் பொய்யும் மயங்கக்கொண்டு அவம்படுவ ராகலின் அவர் அவம்படாமல் மற்றவற்றுள் மெய்ந் நூலுரைபோலத் தோற்றி மயக்குஞ் சிலவற்றின் பொய்ப்பெற்றியினையும் ஆண்டாண்டு இயைபுபற்றி இதன்கண் எடுத்துக் கூறி ஒழித்தல் செய்வேமாயினேம். இனித் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய சாத்திரப் புலமை நிரப்புமாறும், அப் புலமைகளால் இகபர வீட்டின்ப உறுதிப்பயன்களை முயன்று சாதித்தடையுமாறும், ஓரொழிபாகக்கொண்டு இதன் இறுதிக்கண் தந்துரைத்தாம். இவ்வாற்றானே, இந்நூல் தமிழின் தெய்வப்பழமை மரபியல் இலக்கணமரபியல், இலக்கியமரபியல், சாத்திரமரபியல், ஒழிபியலென ஐவகைப்பட்டதென்பது. அற்றேல் அஃதாக; இலக்கியத் தன்மையே இலக்கணமாகலின், இலக்கிய மரபியல் இலக்கணமரபியலின் முன்வைத்து ஓதற்பாற்றெனின், அஃதொக்குமன்னுயினும், தமிழ்நிலத்து அகத்திய மொன்றே முற்காலத்துத் தோன்றி மும்மைச் செந்தமிழ் இலக்கண முதனூலாயிற்று; அதுபற்றியே முச்சங்கத்துச் சான்றோரும் பிறரும் முத்தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்கள் செய்திட்டார்; அதனானே, இலக்கண மரபியல் ஈண்டு முன்வைத் தவ்வாறு ஓதுவேம் ஆயிற்றென்க.

க. தமிழின் தெய்வப்பழமை மரபியல்

1. பாடையியல்பு

மலர்தலை உலகத்துச் செவிப்புலனும் ஓசை எழுத்தோசையெனவும், இசையோசை யெனவும் இருவகைப்படும். இவற்றுள், எழுத்தோசை விந்து முதற்காரணமாக அதனின்றும் விருத்தியாய்த் தோன்றிச் செவிப்புலனுவது இசையோசை ஆகாயம் முதற்காரணமாக அதன்கண் தோன்றிச் செவிப்புலனவது. வடநூலார் எழுத்தோசையை வர்ணாத்மகசத்தம் என்றும், இசையோசையைத் தொனியாத்மக சத்தம் என்றுங் கூறுப. சத்த தன்மாத்திரையின் காரியமாகிய ஆகாயமே சத்தத்திற்கெல்லாங் காரணமாகலின், எழுத்தோசைக்கு வேறு காரணம் ஆமா றென்னையெனின் — அற்றன்று; ஆகாயம் எழுத்தோசையைப் புலப்படுத்துவதாகிய இசையோசைக்குக் காரணமாவதன்றி அதனாற் புலப்படுவதாகிய எழுத்தோசைக்குக் காரணமாகாதென்க. ஒளியும் உருவமும் போலப் புலப்படுப்பதும் புலப்படுவதுமாகிய இசையோசைக்கும் எழுத்தோசைக்குந் தம்முள் வேற்றுமை அனுபவத்தின் வெளிப்படத் தோன்றுதலானும், கடலோசை முதலாயின எழுத்தோசையின் வேறுதல் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகலானும், அவ்விரண்டன் காரணமும் வேறென்பது துணியப்படுமென்க. இன்னும், அங்காப்பு முதலிய அகமுயற்சியாற் புலப்படுவது எழுத்தோசை எனவும், அதனைப் புலப்படுப்பதாய் எடுத்தல்படுத்தல்முதலிய புறமுயற்சியாற் பிறப்பது இசையோசை எனவும் தம்முள் வேறுபாடு தெரிந்துணர்ந்து கொள்க.

இன்னும், இவ்வயிந்தவவோசை பவுதிகவோசைகளின் இலக்கண வேறுபாடுகளும், எழுத்தோசைக்குக் காரணமான விந்து என்னுஞ் சுத்தமாயையினது உண்மைக்குப்பிரமாணமும், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியத்துப் பிரமாணவியல் இரண்டாம்பாதத்து இரண்

டாம் அதிகரணத்துத் தடைவிடைகளான் விளங்கக்கூறியருளுதலின், ஆண்டுக் காண்க. உந்தியிற் சூக்குமமாய் எழுந்த நாதம் நெஞ்சின்கண் பைசந்தியாய்க் கண்டத்தின்கண் மத்திமையாய்ப் பின்னர்த் தன் செவிக்குக் கேட்குஞ் சூக்குமவைகரியும் பிறர் செவிக்குக் கேட்குந் தூலவைகரியுமாய்ப் பல்வேறு எழுத்துக்களாம். இவ்வெழுத்துக்கள் வடமொழி தென்மொழி முதலிய பாடைச் சொல்வடிவாய்ச் சவிகற்ப உணர்ச்சி நிகழ்தற்கு ஏதுவாம்.

இனி, ஆசிரியர்கள் சொல்லிலக்கணம் பலவாறு கூறுப. சத்த நூலார் 'குடம் அறியாதானுக்கு இது குடமென்றால் இதுவென்னுஞ் சுட்டுப்பெயருங் குடமென்னும் பொருளும் பேதமின்றி அபேதமாய்த் தோன்றுதலின், 'சொல் நித்தியம்' என்றும், 'விபு' என்றும், 'திரவியம்' என்றுங் கூறுவர். சேனாவரையர் [1]"மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா" என்னும் உரியியற் சூத்திரத்து அவர் மதமே பற்றிப் "பொருளொடு சொற்கியைபு இயற்கை யாகலான் அவ்வியற்கையாகிய இயைபாற் சொற்பொருளுணர்த்துமென்ப" என்றுரைத்து, "ஒரு சாரார் பிறகாரணத்தானுமுணர்த்துமென்ப" எனப் பிறர் மதங் கூறி ஒழிவர். உரையாசிரியரும், நச்சினார்க்கினியரும் [2]"உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே" என்னுஞ் சூத்திரத்து முறையே 'சொல் எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டுத் திணையறிவுறுக்குமோசை" என்றும், 'ஒருவன் பொருட்டன்மையை யறிதற்குச் சொற் கருவியாய் நிற்கும்" என்றும், அவரோடு மாறுபட்டுரைப்பர். இனிச் [3]"சொல்லும் பொருளும் பேதாபேதமாம்" எனக் கொண்டார் சூத்திர்விருத்திகாரர்.

சத்தப்பிரவஞ்சம், அர்த்தப் பிரவஞ்சமெனக் காரியம் இருவகைப்படும். இவைஇரண்டுந் தம்முள் வேறுபாடுடைய

1. தொல் - சொல் - உரியியல் சூத் - கஅ.
2. தொல் - சொல் - கிளவியாக்கம் - சூத் - க.
3. தொல்காப்பியம் முதற் சூத்திரவிருத்தி - பக்கம் 21.

வாயினும், சுத்தமென்னுஞ் சாதியான் வேறுபாடின்மையானும், சத்தப் பிரவஞ்சம் அர்த்தப் பிரவஞ்சத்தைப் பற்றியன்றி நில்லாமையானும், சுத்தமாயை ஒன்றுதானே சத்த ரூபமும் அர்த்த ரூபமுமாகிய இரண்டு தன்மையு முடைத்தாய் அவ்விரண்டற்கும் முதற் காரணமாமெனக் கொள்ளப்படும். இனிச் சொற்பொருள் உணர்த்துதற்கு அனுகூலமாகும் ஞாபகசத்திகளும்பொருள் காரியப்படுதற்கு உபகாரமாகுங்காரகசத்திகளும்அவ்விரண்டன்கண்ணுந் தாதான்மியத்தால் உளவாதல் அருத்தாபத்தி அளவையாற் கொள்ளப்படும், அற்றேல், எழுத்தானியன்ற பதங்களாதல், பதங்களானியன்று அவாய்நிலை தகுதி அண்மைகளான் எழுவாய் பயனிலை முதலியவாய்த் தொடர்ந்துநிற்கும் வாக்கியங்களாதல்அவ்வப்பொருள்களை அறிவுறுக்குமெனவே கோடும்; அவ்வாறன்றி எழுத்தின் வேறாய்ப் பொருள்களை அறிவுறுக்குஞ் சத்திகளுண்டென்பதற்குப் பிரமாண மில்லையாலோவெனின்,—அற்றன்று; 'கால்' என்புழிக் ககர ஆகார லகர வெழுத்துக்களையன்றி அவற்றின் வேறாய்ப் பதமென்பதொன்றின்மையானும், அவ்வாறே 'கால் கிடந்தது' என்புழி அப்பதங்களின் வேறாய் வாக்கிய மொன்றின்மையானும், எழுத்தின் வேறாய்ப் பதவாக்கியங்கள் பொருளுணர்த்துவன அல்லவென்பது பெறப்படும். படவே, நையாயிகர் மதம்பற்றிக் ககர ஆகார லகரவெழுத்துக்களே அப்பொருளுணர்த்துமெனக்கோடல் வேண்டும். அங்ஙனங் கொள்வுழி, அவை ஒருங்குகூடிப் பொருளுணர்த்துமோ? ஓரோவொன்றே பொருளுணர்த்துமோ? எனக் கடாயினார்க்கு, ஓசை உணர்வு தொழில் மூன்றும் முக்கணப்பொழுதே நிலைபெறுமென்பது நையாயிகர் முதலியோர்க்கு உடம்பாடாகலின், முறையிற்பிறந்துநின்றுகெடு மெழுத்துக்கள் ஒருங்கு கூடி நின்று பொருளுணர்த்துமென்பது கூடாமையின், ஓரோவொன்றே பொருளுணர்த்தும் எனல்வேண்டும். 'க' என்ற மாத்திரையானே 'கம்பலம்' என்னும் பொருளுணர்த்தாமையானும், உணர்த்துமெனினுங் ககரம்ஒழிந்த எழுத்துக்களை உச்சரித்தல் பயனில

வாய் முடியுமாகலானும், ஒன்றென்றே பொருளுணர்த்து மென்பது பொருந்தாமையின், எழுத்துப் பதவாக்கியங் களின் வேறாய்ப் பொருளறிவுறுப்பனவாகிய ஞாபகசத்திக ளுண்டென்பது கண்டுகொள்க. சத்தியெனினும் போட மெனினும் ஆற்றலெனினும் பொருந்தும்.

இவ்வாற்றாற் சொல்லாற் புலப்பட்டுப் பொருளறிவுறுக் கும் ஞாபகசத்திகள் சொற்றொறும் வெவ்வே றுண்டெனவே கோடும். ஆயினும், 'ஆ' 'ஆண்டு' என்றாற்போல்வன ஒன்றாய் நின்று வெவ்வேறு பொருளுணர்த்தக் காண்டலின், ஒரு சொற்சத்தியானே ஒரு பொருளன்றிப் பலபொருள் உணரப்படுதலும் உண்டாங்கொலெனின்,—அற்றன்று; ஆ ஆண்டு என்றாற்போல்வன வெவ்வேறு பொருளுணர்த்து தலின், ஒரு சொல்லெனப்படா, வெவ்வேறு சொற்களேயாம் என்க. இனி வெவ்வேறு சொற்களாயினும், எழுத்தொப் புமையானே பலபொரு ளொருசொல் லென்று அங்ஙனம் வழங்கப்பட்டனவென்பது. இன்னும், ஆவென்பது பெற்றத்திணையும் மரவிசேடத்திணையும் உணர்த்தும்வழிப் பெயர்ச்சொல் லெனவும், இரக்கக்குறிப்பினை உணர்த்தும் வழி இடைச்சொல்லெனவும், ஆதற்புடை பெயர்ச்சியை உணர்த்தும் வழி உரிச்சொல்லெனவுங்கொள்ளப்படுதலின், எழுத்தொப்புமைபற்றியே உபசாரத்தான் அவ்வாறு வழங் கப்பட்டன என்பது தெற்றென வுணர்க. இன்னும், இரு ஞாபகசத்தியது உண்மையைச் சிவஞானமாபாடியகாரர் சிவ ஞானமாபாடியத்துப் பிரமாண ஓத்தின் இரண்டாம் பாதத்து நான்காம் அதிகரணத்திற் கடாவிடைகளான் மிக விரித்துரைத்தார். பொருடொறும் அவ்வக்காரிய நிகழ்ச்சிக் கனுகூலமாகுங் காரகசத்திகள் உண்மைக்குப்பிரமாணமும் ஆண்டே மிக விரித்துரைத்தார். அவ்வாறெல்லாம் ஈண்டுக் கூறிடப் புகின் வாக்கியம் மிக விரியுமென்பது.

இனிச் சேனாவரையருங் "[1]கால மூலக" மென்னுஞ் சூத்திரத்து, "உலகமென்பது இடத்தையும் ஆகுபெயரான்

1. தொல் - சொல் கிளவியாக்கம் - சூத்.௫௮.

இடத்து நிகழ்பொருளாகிய மக்கட்டொகுதியையும் உணர்த்துமாகலான், இருதிணைக்கண்ணுஞ் சென்றதன்றோ வெனின்,—அற்றன்று; வடநூலுள் உலகமென்பது இரு பொருட்குமுரித்தாக ஓதப்பட்டமையின், மக்கட்டொகு தியை யுணர்த்தும் வழியும் உரிய பெயரேயாகலின், ஆகு பெயரன்று; அதனால் ஒருசொல் லிருபொருட்கண்ணுஞ் சென்றதெனப்படாது; இருபொருட்கும் உரிமையான் இரண்டு சொல்லெனவே படுமென்பது. வேறுபொரு ளுணர்த்துதலின் 'வேறு சொல்லாதலே துணிவாயினும், பல பொருளொரு சொல்லென்புழி எழுத்தொப்புமைபற்றி ஒரு சொல்லென்றார்'' என்றிவ்வியல்பு தொகுத்துணர்த் தியதுகாண்க.

இனி எழுத்துச் சொல் வடிவான பாடை பேசுதற்குரி யார் முப்பத்திரண்டு அவயவத்தான் அளவிற்பட்டு அறி வோடு புணர்ந்த ஆடூஉ மகடூஉ என்னும் பகுப்புடைய மக்களென்ப. "[1]மக்க டாமே யாறறி வுயிரே - பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே" என்றார் ஆசிரியர் தொல் காப்பியனாரும். தேவருந் தானவரு முதலாயினார் மக்கட் கிளையென ஆண்டடங்குவ ரென்க. தேவர் தானவர் மக்களினுயர்ந்தோ ராயினுங், காணப்படும் உலக வழக்குக்கூறுகின்றாராகலின், ஆண்டு மக்களைச் சிறந்தெடுத் தோதிக் காணப்படாத தேவர் தானவர் முதலாயினாரைக் கிளையென அவ்வாறு அடக்குவாராயிற்றென்றுணர்க.

இனி நன்னூலாரும் இலக்கண விளக்கநூலாரும் "[2]பேய்பூத மந்தி கிளிபூவை பேசுதலான் - ஆகுமே தன்மை பொது'' என்பதே பற்றி ஆசிரியர் தொல்காப் பியனார் ஆணை கடந்து தன்மையை விரவுத் திணையெனச் சாதித்தாராலெனின்,—"பேய் பூதம் தெய்வச்சாதியாதலால் "[3]தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி" என்பதனு

1. தொல் - பொருள் - மரபியல் - சூத்.௩௪
2. இலக்கண விளக்கச் - சூறாவளி - 29
3. தொல் - கிளவி - சூத். - 4.

ளடங்கு மாகலானும், மந்தி பேசுதல் யாண்டு மின்மையின்; "ஈங்கு நீ யெம்மைநோக்கி" என்றாற்போல்வன புனைந்துரை வகையாற் கூறியதன்றி உண்மைபற்றிக் கூறியதன்றாகலானும், கிளி பூவை கூறியவாறு கூறுதல் அல்லது இச்சொல்லை இவ்வாறு கூறவேண்டுமெனச் சொல்லுண்மை அறிந்து கூறுதல் உலகத்தின்மையால், "பூவையுங் கிளியுங் கேட்டு" என்றாற் போல்வனவும் புனைந்துரைவகையாற் கூறியதே ஆமாகலானும், தன்மை விரவுத்திணை ஆகாதென மறுக்க. மரமுதலியன பேசுவனவாகச் சான்றோர் செய்யுட்கண் வருதலின், அவை புனைந்துரை யெனவே படுமாகலான், இவையும் அன்னவே யாமென்க. இனி மந்தி முதலிய உண்மையாற் பேசினவே யாமெனினும், "எறும்புகள் பேசினவற்றை ஒருவேந்தன் கேட்டு நகைத்துத் தன் மனைவிக்குக் கூறித் தலையிழந்தான்" எனப் புராணங்கள் கூறுதலின், எறும்புகள் பேசுதல் பெற்றாம்; அவை பேசுதல் குறிப்பால் உணர்த்துதலன்றி மொழியாற் பேசுதலன்றென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது: முடியவே, அஃறிணைப் பெயர்களெல்லாம் இவ்வாறு ஒன்றற் கொன்று குறிப்பான் உணர்த்துமென்பது பெறப்பட்டதாகலின், மந்தி முதலிய பேசுதலும் அவ்வியல் பிற்றே யாமென்க. இங்ஙன மன்றாயின், உயர்திணை யஃறிணையென்னும் பகுப்பேலாமை யறிக.

ஓரோவழி அஃறிணைப் பொருள்கள் மொழியாற் பேசுவன உளவாயின், அது தெய்வத்தன்மை முதலிய விசேடத்தா னன்றிப் பொருட்டன்மையான் அன்மையின் அமைத்துக்கொள்வதன்றிஅதுபற்றிவிரவுத்திணையென்றல் சிறிதும் பொருந்தாதென்க. அற்றாகலி னன்றே ஆசிரியர் தன்மையை உயர்திணை யெனவே கூறியதூஉமென்க. இது கொள்ளாதார்க்குச் "சொல்லா மரபி னவற்றொடு கெழீஇச்— செய்யா மரபிற் றொழிற்படுத் தடக்கியும்" என்பதனைத் தழுவுதலும், "கேட்குந போலவுங் கிளக்குந போலவு - மஃறிணை மருங்கினு மறையப் படுமே" யென வழுவமைத்தலும் வேண்டாவென்க' என்று இலக்கண விளக்கச்சூறாவளி

யுள் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் அது பொருந்தாமை காட்டி மறுத்தா ரென்க.

2. தமிழின் தெய்வமாட்சி

ஆரிய மொழியும் தமிழ்மொழியும் ஆதிக்கட் பரமசிவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு நடைபெறுந் தெய்வமொழிகளாம். ஆரியம் பரமசிவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு நடக்குந்தெய்வமொழியென்பது வேதாகமம் முதலிய உரையளவைகளானே இனிது பெறுதும்; தமிழ் அன்னதோர் மாட்சி யுடைத்தென்பது எவற்றாற் பெறுதுமெனின்,—"[1]தம் மலர் அடியொன் றடியவர் பரவத் தமிழ்ச்சொலும் வடசொலுந் தாள்நிழற் சேர- அம்மலர்க் கொன்றை யணிந்தவெம் அடிகள் அச்சிறு பாக்கம தாட்சிகொண் டாரே" என்னுந் தமிழ் வேதத்தானும், "[2]மாரியுங் கோடையும் வான்பனி தூங்கநின் றேரியு நின்றங் கிளைக்கின்ற காலத்தே - ஆரிய முந்தமி ழுமுட னல்கிக் - காரிகை யார்க்குங் கருணைசெய் தானே" என்னுந் திருமந்திரத் திருமுறையானும் பெறுதுமென்பது. இன்னும் தென்மொழி இலக்கணம் "[3]குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகர்" எனக் காந்தத்துக் காளிகா காண்டத்துக் காஞ்சிப்புராணத்தும், "திராவிடமெனப் பெயரிய மாபாடைக் கிலக்கணம் சிவபிரான் அகத்தியனுக்கு அருளிச்செய்தான்" எனக் காந்தத்துஉபதேசகாண்டத்தும், "திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளுங் குன்றமெறிந்த குமரவேளும் அகத்தியனாரோடு தலைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார்" என இறையனார் களவியலுரையுள்ளும் வருதலானும் தமிழ் கடவுள்மாமொழியென்பது தேற்றென உணர்ந்து கொள்க.

---

1. சம்பந்தர் - அச்சிறுபாக்கம் - செ. 4.
2. திருமந்திரம் - ஆகமச் சிறப்பு.
3. காஞ்சிப் புராணம் - தழுவக் குழைந்த படலம். செ 248

3. 'தமிழ்'ச்சொன் முடிபு

இனித் 'தமிழ்' என்னுஞ் சொல் இனிமைப் பண்புணர்த்தும். அது "[1]தேன்உறை தமிழுந் திருஉறை கூடலு-மணத்தலின் மதிக்குல மன்னனாகியும்" என்னுங் கல்லாடத்தினானும், "[2]தமிழ் தழீஇய சாயலவர் தங்குமலர்த் தூநீர் - உமிழ்கரகம் ஏந்தவுர வோனமர்ந்துபூசி" என்னுஞ் சிந்தாமணியினானும், "[3]தமிழ்மென் சாய லவளோடும்" என்னும் வாயவ்விய சங்கிதையினானும், "வண்டு தமிழ்ப் பாட்டிசைக்குந் தாமரையே" என்னும் இராமாயணத்தினானும் தெளிக. "தமிழ்தழீஇய சாயலவர்" என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் "இனிமை தழுவிய சாயலையுடையவர்" என்று பொருளுரைத்தார். தமிழ் என்னுந் தருமவாசகம் தருமி மேல் நின்றது; முருகு என்னும் பண்பு முருகனென்னும் பண்பி மேல் நின்றவாறுபோல. ஈண்டுத் தருமி மொழி. மொழியெனினும் பாடையெனினும் ஒக்கும். பிரயோக விவேக நூலார் "திரமிளமென்னும் ஆரியச்சொல் தமிழெனத் திரிந்து" என்று கொண்டாராலெனின்,— முதன்மையுடைய இம்மொழியைத் தோற்றிய காலத்து இறைவன் தன்சொல்லால் இதனை வழங்க இதற்குக் குறியீடு தருதலன்றிப் பிறபாடைச்சொல்லால் இதற்கு அன்னதோர் பெயரினைத் திரித்து நிறுத்தினானென்றல் பொருந்தாமையின், அது செல்லாதென மறுக்க.

இன்னும், இனிமைப்பொருளுணர்த்துந் தமிழென்னும் பண்புச்சொல் தன்சொல்லாய் இதன்கண் நிலைபெறுவதாகவும் அதனை விலக்கி அவ்வாறு கோடல் செல்லாமையுணர்க. இதனானே, "தமிழ் திராவிடமென்னும் வடமொழித் திரிபு" என்று கொண்டார் மதம் மறுக்கப்பட்டவாறும் அறிக. வடமொழிக் கடலுந் தென்மொழிக் கடலும்

1. கல்லாடம் - செ. 12.
2. சிந்தாமணி - செ. 2026.
3. வாயு சங்கிதை.

நிலைகண்டுணர்ந்த ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் "[1]எவ்வினையு மோப்புதலால் திராவிடமென் றியல்பாடை" யென்று வடமொழியார் தன் மொழியால் தென்மொழியை ஆளுங் குறியீடு வேறு கூறிவைத்து, "[2]மூன்றுறழ்ந்த பதிற்றெழுத்தான் முழுவதுமா யுனக்கினிதாய்த் - தோன்றிடுமத் தமிழ்ப்பாடை" யென்று தென்மொழியார் தன்மொழியால் தென்மொழியை ஆளுங் குறியீடு யாங் கூறியவாறே பொருள்தெரித்து வேறு நிறுத்துதலின், இன்சொன்முடிபே தொல்லாசிரியர் வழக்காறாய்ப் பயின்றுபோதரும் இயன்முடிபென்பது அப்பெரியார்க்குங் கருத்தாதல் பெற்றாம். இன்னும், அகத்தியந் தமிழ்ச் சுதந்திர இலக்கணமுதனூலாகவும், அது வடமொழிப் "பாணினீய வியாகரணத்தின் வழித்தோன்றியதோர் நூலாம்" என்றும் அகத்தியத்தின் வழித்தோன்றியது தொல்காப்பிய இலக்கண நூலாகவும் அது வடமொழி "ஐந்திர வியாகரணத்தின் வழித்தோன்றியதோர் நூலாம்" என்றும், பிரயோக விவேக நூலார் முறை திறம்பி உரைத்தார். அவையெல்லாம் ஆரியாபிமானங் காரணமாக வரன்முறைதிறம்பிக் கூறினவேயாம். அவை வரன்முறை திறம்பிக் கூறியவாதல் முன்னர்க் காட்டுதும்.

இனித் தொல்லோராகிய தமிழ் நல்லாசிரியர் இருவகை வழக்கேபற்றித், தமிழ் இலக்கண இலக்கிய சாத்திர வரலாற்றின் உண்மைத் தன்மை துணிவுதோன்றச் சொல்லும் இதன்கண் அன்னரல்லராகிய இக்காலத்தார் சிலர் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய வரலாறெனத் தாந்தாம் மனம் போந்தவாறெல்லாங் குழறுபாடாகக் கூறிய வசனங்களிற் படும் பொய்ப்பொருள்களை ஆசங்கித்தெடுத்து மறுத்துப் போதல் வேண்டற்பாலதொன்றுஅன்றாமாயினும், தமிழின் தொல்லை வரம்பு சிதையாமே அதனைப் பெரிது வளர்த்துவரும் இக்காலைச் சங்கத்து நல்லாசிரியர்களை வழிபட்டு அது

1. காஞ்சிப் புராணம் - தழுவக் குழைந்த படலம். 243
2. ,, ,, ,, 244

தன்னைக் கசடறக்கற்று உணரப் பெறாதார்மாட்டுப் பொது வகையால் ஒருவாறு தமிழ்பயிலு மாணாக்கர்களும், ஏனையோரும், அவர் பொய்த்திறம் மெய்த்திறமாங்கொலென்று கொண்டு புரைபடாமல் மற்றவற்றை மறுத்துஉண்மைநிலையிடலும் ஒருதலையாக வேண்டிச் செயற்பால தொன்றாய் முந்துறுதலின், அதுவும் இதன்கண் ஆண்டாண்டுக் கடைப்பிடித்துச் செய்து போதர ஒருப்படுகின்றாம். இது பாயிரத்துக் கூறினாமேனும், ஈண்டு அனுவதித்து ஞாபகஞ் செய்தாம்.

வீரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் தமிழ்ச்சொற்கு முடிபு துணிபு தோன்றக் கூறுவார் போன்று தொடங்கி, "இகழ், இமிழ், உமிழ், கமழ், கவிழ், குமிழ், சிமிழ் என ழகரப்பேறு பெற்ற பதங்கள் போலத் தமிழ் என்னுஞ் சொல் தனிமைப் பொருள் குறித்த தமியென்னும் வினையடியாற் பிறந்து வினைமுதற்பொருளுணர்த்திய விகுதி குன்றி ழகரம் விரிந்து தனக்கிணையில்லாப் பாடையென்னும் பொருள் பயக்கும்" என்று பெரிதும் வழுப்படப் போலி முடிபு சொல்லினர். அவர் அச் சொற்குக் கூறிய அம்முடிபு போலியாதல் சிறிது காட்டுதும்.

இனிமைப் பொருள் பயக்குந் தமிழ் என்னும் இயற்சொல் தென்மொழியாய், அம்மொழிக்குப் பெயராதற்கு உரிமையுடைத்தாய் நிற்க, அதனை விலக்கித், "தமியென்னும் வினையடி வினைமுதற் பொருள் விகுதி குன்றி இகழ் முதலியன போல ழகரம் விரிந்து தமிழ் என்றாயது" என்று இடர்ப்பட்டு அவ்வாறு போலி முடிபு கூறுதல் அவர்க்குப் பெரியதோர் இழுக்காதல் காண்க. இனிமைப் பண்புணர்த்துந் தமிழ் தென்மொழிக்குப் பெயராதற்கு உரிமையுடைத்தாய் நிற்க, அதனை விலக்கி அங்ஙன முடிபு சொற்றது அவர் தமக்குப் பெரியதோர் இழுக்காமென்பது யாவரும் ஒப்பற்பாலதொரு நியாயவுரையாம். அது கிடக்க; "தமியென்னும் வினையடி வினைமுதற் பொருளுணர்த்தும் விகுதி குன்றி

இமிழ் முதலியனபோல ழகரம் விரிந்து தமிழ் என்றாயது" என்று அவர் கூறிய சொல்முடிபு போலியாதல் யாங்ஙனமெனின்—, கூறுதும்.

இக என்பது நீங்கென வினைப்பொருள்படும். இகழ் என்பதோஅவமதியென வேறு வினைப்பொருள்படும். இமியென்பது தமிழிற் பொருள் குறித்துவருஞ் சொல்லாதல்கண்டிலம். இமிழ் என்பதோ ஒலியெனப் வினைபொருள் முதற் பலபொருள்படும். உமி என்பது பெயர்ப்பொருள்படும். உமிழ் என்பதோ கொப்புளி எனவினைப்பொருள்படும். கமம் என்பது கமவென விதியீறாயின் நிறையென வினைப்பொருள் படும். கமழ் என்பதோ நாறு என வேறு வினைப்பொருள் படும். கவி என்பது மூடு என்னும் வினைப்பொருள் முதற் பல பொருள்படும். கவிழ் என்பதே கிழக்கிடு என வினைப் பொருள்படும். கிழக்கிடுதல் மேல் கீழாகச்செய்தல். குமி என்பது தமிழிற் பொருள்குறித்து வருவதோர் சொல்லாதல் கண்டிலம். குமிழ் என்பதோ முகை என்னும் வினைப் பொருள் முதற் பலபொருள்படும். சிமி என்பது குடுமியெனப் பெயர்ப் பொருள்படும். சிமிழ் என்பதோ பிணியென வினைப்பொருள்படும். இனி, இமி, குமி என்பன பொருண் குறித்து வரினும், அவர் கருத்து நிரம்பும் பொருள்குறித்து வருமாறில்லை. இவ்வாறு பொருள் குறித்துங் குறியாதும் வரும் இக இமி உமி கம கவி குமி சிமி என்னும் ஈரெழுத்து மொழிகள், அங்ஙனம் பொருள் குறித்து வரும் இகழ், இமிழ் உமிழ், கமழ், கவிழ், குமிழ், சிமிழ் என்னு மூவெழுத்து மொழிகளாய என்றல் சிறிதும் ஏலாது. இதனால் அவர் காட்டு உவமைப் போலியேயாம். காட்டு உவமைப் போலியாகவே, அவைபோலத் தமி ழகரம் விரிந்து தமிழ் என நின்றதென அவர் சாதித்த முடிபு சிறிதும் உணர்வில்லார் உரையேயாய் வெறும் போலியாதல் காண்க. இன்னும், தனிச் சொல்லிறுதிக்கண் ஆன் மான் கோனெனச் சாரியை பொருள் குறித்து வந்தியைந்து நிற்பதல்லது கொன்னே யெழுத்து விரிந்து நிற்றல் வழக்கிரண்டினுங் காணாமையானும் அது போலி முடிபே யாமென்று மறுக்க.

4. "தென்மொழி" முடிபு

ஆரியம், 'சமஸ்கிருதம்' என இரு மொழியினாற் பெயர் பெறுதல் போலத் தமிழுந் 'தென்மொழி' யென இருமொழியினாற் பெயர்பெறும். தென்மொழி அழகுடைய பாடை. ஈண்டு அழகு இயல் வரம்பு இயலெனினும் இலக்கணமெனினும் பொருந்தும். இனித் தென்மொழி என்பதற்கு இசையுடைய மொழியென்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும். ஈண்டு இசை என்றது கரணத்தினாற் செயற்படுத்திக் காணும் இசையன்றி இயல்பாக இயைந்து மொழியோடு தோற்று மெல்லோசை இன்பமாம். இவ்வோசை இன்பம் இதற்குப்போல ஏனைப் பாடைகளுக்கு அத்துணை வாய்ப்பப் பொருந்தாமை செவிப்புல அனுபவத்தினாற் காண்க. இவ்வோசையின்பம் வடமொழிக்கின்றோவெனின்,—வடமொழிக்கண்ணும் இவ்வோசையின்பம் உண்டு. ஆயினும் அது உரப்பியும் எடுத்துங் கனைத்துங் கூறும் வல்லோசைகளோடு விரவித் திரிபெய்துதலின், வல்லோசையோடு விரவாமல் மெல்லோசையே பயின்ற இதற்கே அது சிறப்பாமென்றுணர்க. தமிழ்நூலாருங் 'கசடதபற' வென வல்லெழுத்துக்கள் கொள்வராலெனின்,—அவை 'ஙஞணநமன' 'யரலவழள' வென்னும் எழுத்தோசையை நோக்க வல்லோசையாக இசைத்தல் பற்றி அவ்வாறு கொள்பவாயினும்; வடமொழிக்கண் வருக்க பஞ்சகத்தின் இடைப்பட்டு நடக்கும் அவ் வல்லெழுத்துக்களை நோக்க அவையும் மெல்லெழுத்தென்றே சொல்லப்படுமாதலால், அது கடாவன்றென்க, மொழியொடு இயல்பாகப் பொருந்தியியலும் இவ்வின்னிசை இதற்குச் சிறத்தலினன்றே இறையனார் 'தமிழ்' எனப் பண்பால் விதந்து இதற்கு ஆதிக்கண் குறியீடு செய்வாராயினதூஉம் என்றுணர்க.

இவ்வாற்றால், தமிழ், தென்மொழியென்பன ஒருமொழி தொடர்மொழியாய் வேறுபடினும் பொருளால் ஒற்றுமை உடையனவேயாமென்று கடைப்பிடிக்க.

தென்மொழி யென்பதன்கண் தென்னென்பது வடமொழியின்கண் வட வென்பது போலத் திசை குறிக்குஞ் சொல்லேயாகலின், அவ் வடமொழிக்கு அழகு இசையென அங்ஙனம்பொருளுரைத்தல்பொருந்தாதபிறவெனின்,—ஆரியமொழி வடநாட்டின்கண்ணின்று தென்னாட்டின்கண் வந்து வழங்குதலின், தென்னாட்டாராகிய தமிழ்மாந்தர் அதனை வடமொழியென்று அங்ஙனந் திசையடுத்துவிசேடித்தல் வழக்காறும்; தென்னாட்டினர் தமிழெல்லைக்குள் இருந்து அதனைத் தென்மொழியென்று திசையடுத்து அங்ஙனம் கொண்டு விசேடித்தல் வேண்டாமையின் அது வழக்காறு காது; அதனால் தென்னென்பது திசைப்பொருள் குறித்து வந்த அடைமொழியன்று; அழகு இசையென்பன குறித்து வந்த அடைமொழியேயாம். இங்ஙனமாகலின் பொருந்தாமை யாண்டையதென்க. இனித் தென்னாட்டினர் தமிழினை அங்ஙனம் விசேடித்தல் செல்லாதேனும். வடநாட்டினர் தென்னாட்டு வழங்குதல்பற்றித் தமிழ்மொழியினை அவ்வாறு திசையடுத்து விசேடித்தல் செல்லுமெனின்,—வடநாட்டார் அங்ஙனந் தமிழினைத் தம் மொழியால் அப்பொருள்படக் குறியீடு செய்து வழங்குதல் செல்லுமல்லது, அவர் தமிழினால் அதனைத் தென்மொழியென்று அங்ஙனந்திசையடுத்து விசேடித்து வழங்குவரென்றல் செல்லாமையின், அது தடையாகாதென்க. தடை - ஆசங்கை

இனிப் பரதகண்டத்தினை வடபுலந் தென்புலமென இரண்டுபடக்கொண்டு வழங்கு முறைபற்றித் தென்னாட்டினர் தந்நாட்டு மொழியாகிய தமிழினைத் தென்மொழியென்று திசையடுத்து அங்ஙனம் விசேடித்தல்செல்லுமெனினும், அவ்வழக்கு அவ்விரு மொழிகளையும் வடமொழி தென்மொழியென ஒன்றோடு மற்றொன்றினை யெதிர்தந்து கூறும் வழிச் செல்லுதலன்றித்தென்மொழியென்று தனித்துக்கூறும் வழியுஞ் செல்லுமென்றல் நிரம்பாது; நிரம்பினும், தமிழை அழகு இசையென்னும் பொருள்கள் பற்றித் தென்மொழியென்று அவ்வாறு விசேடித்தலை அதுதடுக்கும்வலியுடைத்தாதல் இல்லை. அதனால், 'தென்மொழி' 'தென்சொல்'

தென்கலை' யெனப் பயின்று தனித்து வழங்குந் தொடர் மொழிகளின்கண்பட் டியலும் அவ்வடைமொழிக்கு யாங் கூறிய பொருள் சிறப்புடைப் பொருளாமென்று கடைப் பிடிக்க.

5. தமிழ்ப் பொதுவெல்லை

ஆரியமொழி இப்புடவியிற் புண்ணிய பூமியெனச் சிறந் தெடுத்தோதப்படுங் குமரிக்கண்டத்தின் வடபாலைத்தனக்கு முக்கிய நிலைக்களமாகக்கொண்டு பயில்வதாகத் தமிழ் மொழி அதன் தென்பாலைத் தனக்கு முக்கிய நிலைக்களமாகக் கொண்டு பயில்வதாயிற்று. தென்பால் நிலத்து மற்றிதற் கெல்லை வடக்கண் வேங்கடமும் தெற்கண் குமரியும், கிழக்கு மேற்குங் கடலுமாம். அது, "[1]வடவேங்கடந் தென் குமரி - யாயிடைத் - தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து" எனவருந் தொல்காப்பிய உபோற்காதச் சூத்திரத்தானும், "[2]நெடி யோன் குன்றமுந் தொடியோள் பௌவமுந் - தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நாட்டு" எனவருஞ் சிலப்பதிகாரச் செய்யுளானு மறிக. "[3]வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத் - தென்திசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும் - வரை மருள் புணரி யொடு பொருது கிடந்த - நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண் - யாப்பின திலக்கண மறைகுவன் முறையே" எனச் சிறுகாக்கைபாடினியார் தெற்குங் கடல் எல்லை கூறியது குமரியாறு கடல்கொண்ட பிற்காலத்துச் செய்ததென அறிக." தமிழ் வரம்பு இங்ஙனஞ் சிதைந்து வேறுபட்டுச் சுருங்கியதுபோல அகன்றுவிரிந்ததும்உண்டு. தமிழ் அவ்வாறு வளர்ந்து அகன்று விரிந்தன ஈழநாடு முதலியவாம்.

இனித் தென்னாடு 'தமிழ்நாடு' என்பது அடிப்பட்டு வரும் வழக் காகலானும், மற்றதன்கண் தமிழ்மொழிக்கு

1. தொல் - சிறப்புப்பாயிரம் - பனம்பாரனார் பாடல்.
2. சிலப்பதிகாரம் - வேனிற்காதை - க.
3. தொல் - பாயிரவிருத்தி - உதாரணச்செய்யுள்.

முற்பட்டு வழங்கி வீழ்ந்ததோர் மொழியுண் டென்பதற்குப் பிரமாணம் இன்மையானும். தமிழ்மொழி தென்னாடு தோன் றுங் காலத்துஉடன்தோன்றிஅதன்கண் வாழும்நன்மக்கள் பயிலு மொழியாயிற் றென்பது தேற்றமாம்.

6. செந்தமிழ் நிலம்

இனிச் செந்தமிழ் நிலம் இப் பொது எல்லையுள் வைத்து வரைந்துகொள்ளப்படும். தொல்காப்பியஉரையாசிரியர்கள் செந்தமிழ் நிலம் "வையையாற்றின் வடக்கு மருதயாற்றின் தெற்குங் கருவூரின் கிழக்கு மருவூரின் மேற்குமாம்" என்பர். இதனாற்செந்தமிழ்நிலஞ்சோணாடாயிற்று. திராவிடமாபாடிய முனிவர் "[1]காசியினின்றும் போந்து கம்பர்தாமருளப் பெற்று - மாசிலாக் கச்சி மூதூர் மன்னிவீற் றிருந்து பூமே லாசிலாத் தமிழ்ப ரப்பி யருந்தமிழ்க் குரவு பூண்ட, தேசினன் மலைய வெற்பிற் குறுமுனிதிருத்தாள் போற்றி" எனக் காஞ் சிப்புராணமுகத்து அகத்தியனாரை வாழ்த்து முகத்தானே செந்தமிழ் நிலந் தொண்டைநாட்டுக் காஞ்சிநகர் வரைப் பென் றுணர்த்துவர். நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர் செந் தமிழ் "[2]சந்தனப்பொதியச்செந்தமிழ் முனியுஞ்-சௌந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனுஞ் - சங்கப் புலவருந்தழைத் தினி திருக்கும் - மங்கலப் பாண்டி வளநாடென்ப" என் றுரைப்பர். சேர சோழ பாண்டியமன்னர்களைத்"தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்" என யாண்டும் வழங்குதலானும், கடைச்சங்கப் புலவர் சீத்தலைச்சாத்தனார் திருக்குறள் உபோற்காதத்துள்

> [3]"மும்மலையும் முந்நாடும் முந்நதியும் முப்பதியும்
> மும்முரசும் முத்தமிழும் முக்கொடியும் - மும்மாவுந்
> தாமுடைய மன்னர் தடமுடிமேல் தாரன்றோ
> பாமுறைதேர் வள்ளுவர்முப் பால்"

என

1. காஞ்சிப்புராணம் - பாயிரம் - தமிழாசிரியர் வாழ்த்து.
2. நன்னூல் விருத்தி உரைமேற்கோள் - பெயரியல் 14
3. திருவள்ளுவமாலை. செ. 10.

மூத்தமிழையும் அம் மூவர்க்கும் உடைமையாக்கிச் செந்தமிழ் உத்தரவேதத்தினை அவர்தம் "முடிமேற்றூர்" எனப் பொதுவாக ஓதுதலானும், பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலிய சங்க இலக்கியங்களுள் சில அம்மூவர்மேலவாகியும் சில ஒவ்வொருவர் மேலவாகியும் வருதலானும், ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலிய சமயாசாரியர் நால்வரும், சேரமான் பெருமாள் முதலிய மற்றை யுண்மை நாயன்மாரும் அருளிச்செய்த திருநெறிச் செந்தமிழ் வேதமுதலிய திருவருட் பாடல் கொண்ட திருத்தளிகள் தமிழ்நாட்டுள் ஒன்றன்பாலது ஆதலின்றி முந்நாட்டகத்துமுண்மையானும்பிறவாற்றானும் செந்தமிழ்நிலந் தமிழ் முந்நாட்டகத்தும் ஒப்பக் கொள்ளப் படுமென்க. அஃதேல், திருநெறிச் செந்தமிழ் வேதத் திருப்பாடல் கொண்ட திருத்தளிகள் வடக்கண் திருக்கயிலாயங் கேதார முதற் சிலவும், தென்கீழ்த்திசைக்கண் திருக்கோணமாமலை திருக்கேதீச்சர மெனச் சிலவும் உள்ளனவன்றே. அவ்வாற்றால் அவையெல்லாஞ் செந்தமிழ் நிலமாவான் செல்லும் பிறவெனின்,—"வடவேங்கடந் தென்குமரி, யாயிடைத்-தமிழ்கூறு நல்லுலகத்" தின் கண்ணது இவ்வாராய்ச்சியாகலின், அது கடா அன்றென்றொழிக. மற்றெவ்விடனையினுமாகுக. ஒருநிலத்தின்கண் முந்துநூல்பற்றி வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய செந்தமிழாராயலுறும் நன்மக்களுளராங்கால் அதுதன்னைச் செந்தமிழ் நிலன் அன்றென விலக்கல் கூடாது. என்னை? இலக்கணம் உள்வழி இலக்கியமாதல் ஒருதலையாகலி னென்பது. மற்றுத் தமிழ் செவ்வனாராயு நன்மக்களுளராதல் பற்றிச் செந்தமிழ் நிலனென வழங்கப்பட்டது; பிற்காலத்து அவ்வாராய்ச்சி வீழ்ந்து, பிறிதொரு பயிற்சிக்கிடனாகுங்கால், அதுதான், முற்பொழுதானன்றி அப் பிற்பொழுதானுஞ் செந்தமிழ் நிலனென்று செல்லாது. என்னை? இலக்கணஞ் சிதைவுழி இலக்கியம் நிலைபெறுதல் கூடாமையினென்பது.

இனிப் "[1]பண்ணரியற்றமிழ்ப்பாண்டியற்காகவே" எனச் செந்தமிழ் வேதத்தும், "[1]உயர்மதிற் கூடலின் ஆய்ந்த வொண் தீந்தமிழின் - துறைவாய் நுழைந்தனையோ" என எட்டாந்திருமுறையான திருக்கோவையுள்ளும், "[2]சென்றணைந்து மதுரையினில்திருந்தியநாற்சங்கத்து-என்றிருந்து தமிழாராய்ந் தருளிய அங் கணர்கோயில்" "[3]தேம் பொழில்சூழ் செந்தமிழ்நாட் டினிலெங்குஞ் சென்றிறைஞ்சி" "[4]செய்வார் கன்னித் தமிழ்நாட்டுத்திருமா மதுரைமுதலான "[5]பானல் வடற் றமிழ் நாடு" "[6]நன்றியினெறியி லழுந்திய நாடு நற்றமிழ்வேந்தனு முய்ந்து" என்றல் தொடக்கத்தாற் பன்னிரண்டாந் திருமுறையான திருத்தொண்டர் புராணத்துள்ளும், "[7]தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின்-மகிழ்நனை மறுகின் மதுரையும்" "[8]தேனுறை தமிழுந் திருவுறை கூடலு - மணத்தலின் மதிக்குல மன்ன னாகியும்" "வண்டுறை வார்பொழில் சூழ்நறை யாற்றுமன் னுடைவைவேல் - கொண்டுறை நீக்கிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழின் - ஒண்துறை மேலுள்ள மோடியதோ" "ஆமாறறிபவர் யாரே விதியை யந்தீந்தமிழ்நர்-கோமான்" என்றல்தொடக்கத்தாற் சிறுபாணாற்றுப்படை கல்லாட முதலியசங்கச்செய்யுளுள்ளும் இறையனார் களவியலுரையுள்ளும் பெரும்பான்மையான் வருதலின், பாண்டிவளநாடு ஏனைச் சேர சோழ வளநாடுகளினும், செந்தமிழ் ஆராய்ச்சிக்குச் சிறப்புடைத்தாயிற்றென்பது கடைப்பிடித்து உணரப்படு மென்க.

1. சம்பந்தர் - திருவாலவாய்த் தேவாரம் 'செய்யனே பதிகம். செ - 5.

1. திருக்கோவையார் - 20
2. திருநாவுக்கரசு நாயனர் புராணம். செ. 403.
3. ,, ,, 412.
4. சேரமான் பெருமாணயனர் புராணம். 81.
5. சம்பந்தர் புராணம் - 652
6. ,, ,, 656
7. கல்லாடம் - 12.
8. சிறுபாணாற்றுப் படை வரி 66 - 67.

எ. செந்தமிழ்ச்சொல்

இனிச் செந்தமிழ்ச் சொல் 'இயற்சொல்' என்றும் 'திரிசொல்' என்றும் இருவகைப்படும். இயற்சொல்லாவன: [1]"அவற்றுள், இயற் சொற்றாமே - செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித் - தம்பொருள் வழாமை இசைக்குஞ் சொல்லே" என்னும் எச்சவியற்சூத்திரத்தா னுணர்க. அவை நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி, உயிர், உடம்பு என்னுந் தொடக்கத்தன. திரிசொல்லாவன : [2]"ஒருபொருள் குறித்த வேறு சொல்லாகியும் - வேறுபொருள் குறித்த ஒருசொல்லாகியும் - இருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி" என்னும் எச்சவியற் சூத்திரத்தா னறிக. வடநூலார் ஒருபொருள் குறித்துவரும் வேறுசொல்லைச் 'சமானார்த்தகபதம்' என்றும் வேறு பொருள் குறித்து வருமொருசொல்லை 'நானார்த்தகபதம்' என்றுங்கூறுவர். வெற்பு, விண்டு, விலங்கல் என்பன ஒரு பொருள் குறித்த வேறு பெயர்க்கிளவி. எகினம் என்பது அன்னமுங் கவரிமாவும் புளிமாவும் நாயு முணர்த்தலானும் ஆ என்பது பெற்றமும் ஒருமர விசேடமும் இரக்கக்குறிப்பும், ஆதற்புடைபெயர்ச்சியு முணர்த்தலானும், 'உந்தி' என்பது யாழ்ப்பத் தலுறுப்புங் கொப்பூழுந் தேர்த்தட்டுங் கான்யாறு முணர்த்தலானும், இவை வேறுபொருள் குறித்த ஒருசொல். இவை பெயர்த்திரிசொல். 'பாடித்தை' 'செப்பீமன்' 'ஈங்கு வந்தீத்தாய்' 'புகழ்ந்திகு மல்லரோ' 'பெறலருங்குரைத்து, இவை வினைத்திரிசொல். இடையு முரியுந் திரிசொல்லாய் வருமேனு முணர்க.

இனித் திசைச்சொற்களும் வடசொற்களுஞ் செந்தமிழ்ச் சொற்களோடு தலைப்பெய்து வழங்கப்படும். திசைச்சொற்களாவன: [3]"செந்தமிழ்சேர் ந்தபன்னிரு நிலத்துந்- தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற்கிளவி" என்னும் எச்சவியற்சூத்திரத்

1. தொல் - சொல் - எச்சவியல் - 2.
2. ,, ,, 3
3. ,, ,, 4

தா னறிக. பன்னிரு நிலமாவன : பொங்கர் நாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டியநாடு, குட்டநாடு, குடநாடு பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவா வடதலை நாடு எனத் தென்கீழ்ப்பால் முதலாக வடகீழ்ப்பாலீறாக எண்ணிக் கொள்க.

இனி இப்பன்னிரண்டையும் புறஞ் சூழ்ந்து வேறு பன்னிரு நிலமு முள : அவை சிங்களமும், பழந்தீவும், கொல்லமும், கூபமும், கொங்கணமும், துளுவும், குடகமும், கருநடமும், குட்டமும், வடுகும், தெலுங்கும்' கலிங்கமுமா மென்பர், நச்சினார்க்கினியர். இனி வடசொல்லாவன : [1]"வடசொற், கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ - யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா குமே" என்னு மெச்சவியற் சூத்திரத் தானறிக. வடவெழுத்தொரீஇ எழுத்தொடு புணர்ந்த வெனவே, பொது வெழுத்தானியன்ற வடசொற்கள் செந்தமிழிற் பயின்றுவருமென்பது தானே பெறப்படும். அவை 'வாரி' மேரு, குங்குமம், மணி என்னுந் தொடக்கத்தன. வடசொற்கேயுரிய சிறப்பெழுத்தி னீங்கி இருசார்மொழிக்கும் பொதுவாகிய எழுத்தானியன்ற சொற்கள் 'விதி' உற்பலம், தற்பவம், அற்புதம்' என்னுந் தொடக்கத்தன. இன்னும், தொல்காப்பியனார் [2]"சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்" என்றோதுதலின், பொதுவெழுத்தானியன்றனவே யன்றி வடவெழுத்தானியன்றவடசொற்சிதைந்துவரினும் பொருத்தமுடையன கொள்ளப்படும். அவை "அரமிய வியலகத் தியம்பும்" "தசநான் கெய்திய பணைமருள் நோன்றாள்" "கடுந்தோ ரிராம னுடன்புணர் சீதையை" "பேதையல்லை மேதையங் குறுமகள்" என்னுந் தொடக்கத்தன.

இனிப்பிரயோக விவேகநூலார் "உரிச்சொல்லென்பது பதினெண் தேசிகச்சொல் வடசொல்லெனத் தொகையாற்

1. தொல் - சொல் - எச்சவியல். 5.
2. ,, ,, ,, 6.

பத்தொன்பதாம் என்றும், "தமிழுந் திசைச்சொல்லேயாம்" என்றுங் கூறினு ராலோவெனின்,—தமிழ்ச்சொற்கள் பெயர் வினையெனச்சிறப்புப்பற்றி இரண்டாமாறும், இடைஉரியென் னுமிரண்டும் அவற்றுவழி மருங்கில் தோன்றிஅவற்றொடு தலைப்பெய்யப்பட்டு நான்காமாறும், தொல்லாசிரியர் துணிபாம். அவர் அவ்வாறன்றி எல்லாச்சொல்லும் உரிச் சொல்லென்றது தொல்லாசிரியர் வழக்கு மாறுகோளாம். அதுகிடக்க. ஆரியமொழிக்குந்தமிழ்மொழிக்கும் முதற்குரவர் சிவபிரானென்பது மேற்கூறியவாற்றால் நன்று பெறப்படு தலானும், அவை இரண்டற்குமிலக்கணம் அவ்விறைவர் செவியறிவுறுத்தக்கொண்டு முறையே பாணினியார் அகத் தியனாரென்னும் முனிவேந்தரிருவரானும் வழிப்படுத்துச் செய்யப்பட்டமையானும் இரண்டும் ஆன்றோரால் தழுவப் படுதலானும், ஆரியம் பிராகிருதம் முதலிய பாடைகளுக்கு மூலமாய் வடதிசைக்கண் நிற்கத் தமிழ், ஆந்திர முதலிய பாடைகளுக்கு மூலமாய்த் தென்திசைக்கண் நிற்றலானும் இரண்டும வடமொழி தென்மொழியென ஒன்றற்கொன்று எதிர்தந்து வழங்கப்படும் பெருமையுடைமையானும், பிற வாற்றானும், தம்முட் சமத்துவமுடையதெய்வமுதனமொழிக ளென்பது இனிதறியப்படுவதாம். இச்சாமியமுடைய இவ் விரண்டனுள், ஒன்றனைத் தெய்வ முதனமொழி யென்று கொண்டு, மற்றொன்றனைப்பதினேழ்நிலத்து மொழிகளோடு ஒப்பதொரு திசைமொழி யென்றல், நடுவுநிலை யுரையாகா மையின், அவருரை உரையளவையொடும்ஆன்றோர் வழக் கொடும் மாறுபாடுறு மயக்கவுரையேயாமென்று மறுக்க. இனி இன்னோரன்ன மயக்குரைகள்பற்றித் தமிழுலகம் மயக்க முறாது செந்தமிழின் தனிமுதற்றெய்வமொய்ம்மைத் தன்மை தேறி உறுதி கூடுதற்கன்றே திராவிடமாபாடிய முனிவர்,

[1] "வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி அதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங்

1. காஞ்சிப்புராணம்-தழுவக் குழைந்த படலம் - செ. 248.

குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகரெனில்
கடல்வரைப்பி லிதன்பெருமை யாவரே கணித்தறிவார்

என்றும்,

[1] "இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்ப
விருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசைபரப்பும்
இருமொழியும் ஆன்றவரே தழீஇயினா ரென்றாலிவ்
விருமொழியும் நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ"

என்றும், அத்தன்மையெல்லாங் காஞ்சிப்புராணத்துக் கிளந்தெடுத்தோதித் தமிழின் தெய்வத்தனிமுதன்மை நிறுத்துவார் ஆயினதூஉம் என்றுணர்க. இன்னும், இக் கருத்துப் பற்றியன்றே, கடைச்சங்கப் புலவர் வண்ணக்கஞ் சாத்தனார்,

[2] "ஆரியமுஞ் செந்தமிழும் ஆராய்ந் திதனினிது
சீரிய தென்றொன்றைச் செப்பரிதால்—ஆரியம்
வேத முடைத்து தமிழ்திரு வள்ளுவனார்
ஓது குறட்பா உடைத்து"

எனத் திருக்குறள் உபோற்காதத்து ளவ்வாறு சமன்செய்து எடுத்தோதியதூஉ மென்க.

இனி நன்னூலாரும் இலக்கணவிளக்கநூலாருஞ் "[3]செந் தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்-ஒன்பதிற்றிரண்டினில் தமிழ்மொழி நிலத்தினுந் - தங்குறிப் பினவே திசைச்சொல் லென்ப" என்றுரைத்தாராலெனின்,—சிவஞானயோகிகள், "ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அவ்வாறு கொள்ளாமையா னும், உரையாசிரியர் சேனாவரையர் கூறாமையானும், வட சொற்போல ஏனை நிலத்துச் சொற்கள் சான்றோர்வழக்கினுள் ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் வாராமையானும் சிலசொற்கள் இக் காலத்துவரினும் இலக்கணமுறை யின்மையானும், அவை தமிழுக்குரிய திசைச்சொற்க ளாகாவென மறுக்க என்று

1. காஞ்சிப் புராணம் - தழுவக் குழைந்த படலம்-செ. 249
2. திருவள்ளுவமாலை. செ. 43.
3. நன்னூல் - பெயரியல்-.சூ. 16.

(இலக்கண விளக்கச் சூருவளியுள்) ஆணை தருதலின் அவ்வுரை கொள்ளாமென்பது,

8. செந்தமிழ் வழக்கு

செந்தமிழ் வழக்கு, உலகியல் வழக்கும் புலனெறிவழக்குமென இரண்டுவகைப்படும். உலகியல்வழக்கெனினும் வழக்கெனினும், உரையெனினும், நடையெனினுமொக்கும். புலனெறிவழக்கெனினும் செய்யுளெனினும், பாவெனினும், பாட்டெனினும், யாப்பெனினுந் தூக்கெனினுமொக்கும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "[1]வழக்கெனப்படுவதுயர்ந்தோர்மேற்றே நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான" என்றுமரபியலுட் கூறுதலின் வழக்கென்பது இரண்டற்குமாம். ஆயினும், தலைமை தோன்றச் செய்யுளென வேறு பிரித்து அவ்வாறு வழங்குவர் ஆசிரியரென் றுணர்க.

இனி உலகியல் வழக்கு, நுண்மாணுழைபுலமுடையார் பொருள்கோடற்குரிய ஆன்றோர்உறுதிக்கட்டுரையும்ஏனோர் பொருள் கோடற்காம் மென்னடையுமென இரண்டாம். இவற்றுள், ஆன்றோர் உறுதிக்கட்டுரை செய்யுளோடொத்தலின், உரைச்செய்யு ளெனவும் படும், சிவஞான மாபாடியகாரரும், 'உரைச்செய்யுள்' 'பாச்செய்யுள்' என்றங்ஙனஞ் சிவஞான மாபாடியத்துள் உரைத்தார். வடநூலார் இன்னோரன்ன உலகியல் வழக்கினை 'லௌகிகப்பிரக்கிரியை' என்பர். இனி வடமொழியார் உரையும் பாட்டுமென்னு மிரண்டும் லௌகிகப் பிரக்கிரியை என்பர். தமிழ்மொழியார் உரைமாத்திரையே உலகியல் வழக்கென்பர். இது தம்முள்வேற்றுமையென்றுணர்க. இனிப் புலனெறிவழக்கு உண்மைநாயன்மார் திருமுறைச் செய்யுளுஞ், சங்கத்துச் சான்றோர் செய்யுளும், மற்றை ஆன்றோர் செய்யுளு மென மூன்றும். இவற்றுள் திருமுறைச்செய்யுள், முற்றவ முதன்மையான் ஐந்தவித்து மனந்தூயராய் முக்குணங்களு முற்றக்கடந்து, துரிய முழுமுதல்வனை பரமசிவன் திருவருள் ஞானம்பெற்ற உண்மை

1. தொல் - பொருள் - மரபியல் - சூ - 93.

நாயன்மார் மந்திரமறைமொழியாய் நிற்றலின் தமிழ் வேதமெனவும், திருமுறையெனவும், அங்ஙனம்வேறுகக்கொண்டு அத்தியயன ஒத்தாகப் பெரியோராற் போற்றப்பட்டனவென்பது, இம்முறை உத்தரவேதமான திருக்குறளுக்கும் ஒக்குமேனும் நீதி நூலாதல் பற்றித் திருமுறைகளின் வேறுவைத்துப் போற்றப்படா நின்றதென்பது.

இனி, இக்காலைத் தமிழ்க் காவியப்புலவர், திருமுறைச் செய்யுள் பத்தர்பாக்களாய் அத்தியயன ஒத்துக்களாயினும், சங்கத்தமிழ் மற்றைக் காவியத்தமிழ்போலச் சுவையுடையவாகாவென்றுபுறங்கூறுபவாலெனின்,—அவர் பருப்பொருட் காவியப் பயிற்சியினானும், மறைமொழியான திருமுறைச் செய்யுட்களின் சொற்பொருணுட்பம் அறிதரற்கேற்கும் இயலிசை மதிநுட்பம் வாய்ப்பப்பெருமையானும், இக்காலத்து அவ்வாறுபிதற்றினும் நல்லாசிரியர்வழிப்பெற்றகல்வியறிவுடையார் பரமாசிரியனை இறைவனும் ஆசிரியர்அகத்தியனார் உபமன்னியனார்முதலிய கடவுட்பெற்றியாளரும். நம்பியாண்டார் நம்பி முதலிய உயர்ந்தோரும், சங்கராசாரியர் முதலிய பெரியோரும் முறையே சிவரகசியத்தானும், பத்தவிலாசங்களானும், பதினொராந் திருமுறையானும், சௌந்தரியலகரி முதலிய பிரபந்தங்களானும், புகழ்ந்துபோற்றும் பெருமையுடைய சுருதிமொழியான திருமுறைச்செய்யுட்களின்மகிமை தேறவல்லராகலின், அவர் பழித்துரை அவர் வெள்ளறிவின் திறமாமென்று அங்ஙனம் நகையாடி விடுப்பரென்றொழிக,

[1] "என்றும் அடியவ ருள்ளத் திருப்பன, இவ்வுலகோர்
நன்று மலர்கொடு தூவித் துதிப்பன, நல்லசங்கத்
தோன்றும் புலவர்கள் யாப்புக் குரியன, வொண்கலியைப்
பொன்றுங் கவுணியன் சைவ சிகாமணி பொன்னடியே"

என்று நம்பியாண்டார் நம்பி பதினொராந் திருமுறையுள் எடுத்துத் துதித்தலின், திருமுறை யிலக்கியச் செய்யுட்கள் சங்கப் புலவர் செந்தமிழ்யாப்பிற்கு உயிர்ப் பொருளாமென்றுகடைப்பிடித்துணர்ந்துகொள்க. ஆண்டு "நல்லசங்கத்தொன்றும் புலவர்கள் யாப்பு" என்றது,—

1. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை. செ. 8.

அகத்தியம், தொல்காப்பியம், களவியல் முதலியனவும் பிறவுமாம், இஃது உபலக்கணமாகலின், ஏனைத் திருமுறை கட்குங்கொள்ளப்படும்.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக; அகத்தியந், தொல்காப்பியம் களவியல் முதலியசூத்திர நூல்கள்வழக்குச்செய்யுளென்னும் இரண்டினுள் யாதன்பாற் படுங்கொலெனின்—அவை வழக்கியலுஞ் செய்யுளியலுந் தங்கண் பொருந்த நிற்றலின் இரண்டனுளொன்றன்பாலதாமென்றற்கேலாமையின், நூல் யாப்பென அவற்றின் வேறுகக்கொண்டு போற்றப்படுமென்பது. நச்சினார்க்கினியரும், "[1]பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினானும்" என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்து, "சூத்திரம் பாட்டெனப் படாவோவெனின்,—படா; பாட்டும் உரையும் நூலும் என வேறுதினமையின்" என்றோதினர். இனிச் சூத்திரம் பாட்டாகாவேனும், 'உரைச்செய்யுள்' என்றாற் போலச்'சூத்திரச்செய்யுள்' என்றவ்வாறுவழங்கப்படுமென்க. நச்சினார்க்கினியரும் பொருளதிகாரத்துச்'சூத்திரச்செய்யுள்' என்று அங்ஙனம் வழங்கினர். இனி ஆசிரியர் அகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் முதலாயினர் தவத்தான் மனந்தூயராய் முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவனருள் பெற்றுடைய ராகலின், அவரருளிச்செய்த அகத்தியந் தொல்காப்பிய முதலாயின இறையனார் களவியலோடுஒக்குந் தெய்வ ஒத்துக்களாமென்றுஉணர்ந்துகொள்க. "[2]அறுவகைப்பட்டபார்ப்பனப்பக்கமும்"என்னும்புறத்திணையியற்சூத்திரத்து,"இனித் தமிழ்ச்செய்யுட்கண் இறையனாரும் அகத்தியனாரும் மார்க்கண்டேயனாரும் வான்மீகனாருங் கவுதமனாரும் போல்வார் செய்தன தலையாய ஓத்தும், இடைச்சங்கத்தார் செய்தன இடையாய ஒத்தும், கடைச்சங்கத்தார் செய்தன கடையாய ஓத்துமெனக் கொள்க" என்றார் நச்சினார்க்கினியர்.

இனி நூல்தான்முதனூலும்வழிநூலுமென இரண்டாம். அது "[3]மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி - யுரைபடுநூல்தா

1. தொல் - பொருள் - செய்யுளியல் - 171.
2. தொல் - பொருள் - புறத்திணையியல் - சூ. 20
3. ,, ,, ,, மரபியல். சூ. 94

மிருவகை யியல, முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின' என்னு மரபியற் சூத்திரத்தானறிக. அவற்றதிலக்கணம் "[1]வினையின் நீங்கி விளங்கிய வறிவின் - முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்" "[2]வழியெனப் படுவ ததன்வழித் தாகும்" என்னு மரபியற் சூத்திரங்களா னறிக. இவ்விரண்டு மன்றிச் சார்புநூலென வேறொன்று கூறுவதென்னையெனின்,— ஒன்றன் வழியாகச் செய்வனவெல்லாம் வழியே யாயினும் அவை முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்தலுந் திரிபு வேறுடைத்தாதலுமென இருவேறுவகைப்பட நிகழ்கின்ற மையின், அதுபற்றிச் சார்புநூலென வேறு கோடலும் அமையுமென விடுக்க. அங்ஙனந் திரிபு வேறுடையதூஉம் பொருளா னொருங்கொத்தலின், மரபுநிலை திரியாமையின், வருநூலென்றற்கு ஏற்புடைத்தாதலு மறிக.

இனி, வடமொழியார், சூத்திரஞ் செய்யுளென்னு மிரண்டானு மன்றி உரையானும் நூலியற்றுப. அவை காதம்பரியம் சதகுமாரசரித்திரம் போல்வன. தமிழ்மொழியார் சூத்திரம், செய்யுளென்னு மிரண்டாற்றானே நூலியற்றுப; உரையானியன்ற தொல்லாசிரியர் தமிழ்நூல் அரிதென் றுணர்க. சூத்திரமோத்துப் படலமென் றிவற்றுட் சூத்திர முதலியவற்றானே உண்ணின் றகன்ற உரையொடு பொருந்தி நடப்பது நூலென்பவாயினும், மற்றைப் பாக்களானு முரையானு நடப்பனவற்றையும்ஒப்புமையான் நூலென்றுஅவ்வாறு ன்றோர்வழங்குவரென்பது. இன்னும், வடநூலார் பத்தியத்தானியன்றஇலக்கியநூலைக்'காவிய' மென்றும், பத்தியங் கத்தியமென்னு மிரண்டானு மியன்ற இலக்கிய நூலைச் சம்புவென்றும், பத்தியங்கத்தியம் பிராகிருதமென்னு மூன்றானு மியன்ற இலக்கியநூலை 'நாடக' மென்றுங்கொள்வர். தமிழ் நூலாரும் உரைவிராய செய்யுளானும் பழமைய வாகிய கதை

1. தொல் - பொருள் - மரபியல் - சூ. 95
2. ,, ,, சூ. 96.

பொருளாக நூல்செய்யப்படுமென்பர். அது "[1]தொன்மை தானே — உரையொடுபுணர்ந்த பழைமை மேற்றே" என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்தி னுணர்க. அவைதாம் யாவை யெனின்,— பெருந்தேவனாராற் செய்யப்பட்ட பாரதமும், தகடூர் யாத்திரையும் போல்வன என்றுணர்க.

இனி நூலுரை, காண்டிகையுரையும் அகலவுரையுமென இரண்டாம். இனிக் காண்டிகையுரைதான்—"[2]பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பிற் - கரப்பின்றி முடிவ" தூஉம், "[3]விட்டகல் வின்றிவிரி வொடுபொருந்திச் - சுட்டிய சூத்திர முடித்தற் பொருட்டா - வேதுநடையினு மெடுத்துக்காட்டினு - மேவாங் கமைந்த மெய்ந்நெறித்து" ஆவதூஉமென இரண்டாம்- இவற்றுள், முன்னது பிண்டப்பொழிப்பெனவும், பின்னது வார்த்திகப்பொழிப்பெனவும் வழங்கப்படுமென் றுணர்க. இனி அகலவுரைதான்—"[4]சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியும் யாப்புற - இன்றி யமையா தியைபவை யெல்லா - மொன்ற வுரைத்த"லும், "மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்த்- தன்நூலானு முடிந்த நூலானு - மையமு மருட்கையுஞ்செவ் விதின் நீக்கித் - தெற்றெனவொருபொருளொற்றுமைகொளீஇத் - துணிவொடு நிற்ற" லுமென்னும் இலக்கணத்ததாம். அகலவுரை யெனினும்,விருத்தி யுரையெனினும் ஒக்குமென் றுணர்க. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அகலவுரையிலக்கணம் இங்ஙனம் இருசூத்திரமாகஓதியது, சூத்திரத்துப்பொருளன்றியும் ஒருதலையாக அதற்கு இன்றியமையாது பொருந்துவன வெல்லாம் அதனொடு கூட்டிச் சொல்வதூஉம், அவ்வளவினொழியாது பூர்வபக்கம் பற்றி நிகழும் ஆசங்கையும் அதன் பரிகாரவிடையும் உடைத்தாய்த் தன்னூற்சூத்திரத்தானு முடிந்த நூற் சூத்திரத்தானும் போலியும் பொய்யுஞ் செம்பொருளினால்நீக்கிக்கேட்போன்மெய்யுணர்ந்துதெளிய ஒற்றுமை கொளுத்தித் துணிவொருப்படுப்பதூஉமாகிய

1. தொல் - பொருள் - செய்யுளியல் - சூ. 235
2. ,, ,, சூ. 102
3. ,, ,, சூ. 103
4. ,, ,, மரபியல் சூ. 104

விருத்தியுரை வேறுபாடு அறிவுறுத்தற்கென்றுணர்க. எனவே, காண்டிகையுரைபோல விருத்தியுரையும் அங்ஙனம் இருவகைத்தா மென்றவா றாயிற்று. இனி இதனுட் பின்னது பாடியமென்னும் விருத்தியுரையாமென்றுணர்க. இவ்விலக்கணம் பெற்ற அகலவுரை வடமொழியிற் பதஞ்சலியார் மாபாடியமும், தென்மொழியிற் சிவஞானயோகிகள் மாபாடியமும் போல்வன.

கடா-ஆசங்கை,மறுதலையெனினும் பூர்வபக்கமெனினும் ஒக்கும். மாற்றமெனினும்விடையெனினுமொக்கும். தன்னூலென்றது—தான் உரையியற்று நூலினை. முடிந்தநூலென்றது—அதன் முதனூலினை. இனி வினையினீங்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவனால் அருளிச்செய்யப்பட்ட முதனூல் இவ்விலக்கணம் வேண்டாதென்பது கூறாமே விளங்கும்.

௨ இலக்கண மரபியல்

அகத்தியம்

தமிழ்மொழி இலக்கியம் இலக்கணமென இருதிறப்பட்டு நடக்கும். இவ்விரண்டனுள் இலக்கியம் முந்திற்றோ மற்று இலக்கணம் முந்திற்றோ, என்று ஆராய்ச்சி செய்யலுறுவார்க்கு இலக்கணம், இலக்கியங்கண்டு அதன் தன்மையாகக் கூறப்படுவது ஒன்றாதலால் இலக்கியமே முற்பட்டதென்பர் ஒருசாரார்; இலக்கண அமைதியாய் நிலைபெறுவது இலக்கியமாதலால் இலக்கணமே முற்பட்டதென்பர் மற்றொரு சாரார். இவ்விருசாரார் உரைகளும் பொருட்பேறுடையனவாம். ஆயினும், இலக்கணமாவது இலக்கியத் தன்மையை வரைந்து கொள்வதனோடு நியதமாய் ஒப்ப நிற்பதொரு பண்பாதலால், அவை தம்மைவேறுபடுத்து இதுமுற்பட்டது இது பிற்பட்டது என்று பெரிதும் பேதம்பட அங்ஙனம் முற்பிற்பாடு கொள்ளுதல் ஏதமாம். இனிக் குணங்கள் திரண்டமயமே பொருளாமாயினுங் குணத்திற்குக் குணமுடைப் பொருளே பற்றுக்கோடாம். குணமுடைப் பொருளுக்குக் குணம் பற்றுக்கோடு ஆகாது. ஆதலால் இலக்கியம் பற்றி நியதமாய் ஒப்பநிற்பது இலக்கணமென்று முடிபு கூறுதலே நியாயநெறியாம். இனிப்பொருட் குணம் வியாப்பியமாமென்னு முறைபற்றி இலக்கியத்தின் பண்பாயுள்ள இலக்கணம் அதற்கு வியாப்பியமாய் அது பற்றுக்கோடாக நிலை பெறுவதென்பதுதானே சித்திக்கும். [1]"வடவேங்கடந் தென்குமரி - ஆயிடைத் - தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து - வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின் - எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி" என்னும் பனம்பாரனார் கூற்றும் இதனை வலியுறுத்துமென்க. வேதாந்தத் தெளிவாஞ்சைவ சித்தாந்த நூலாருஞ்சிவத்தின்

1. தொல் - சிறப்புப்பாயிரம்.

குணமான சிற்சத்தி சிவத்திற்கு வியாப்பியமாமென்றும் அது சிவ பரம்பொருள்பற்றித் தாதான்மியமாய் விளக்கமுறுவதொரு பண்பாமென்றும், கூறுமாறு காண்க.

அகத்தியனார், செந்தமிழிலக்கண முதனூல், பரமசிவனைக் குறித்து அருந்தவ மிருந்து அவரருளியவாறு கடைப்பிடித்து, இயற்றியருளினார். இது வடநூல் தென் நூல்கள் ஆண்டாண்டெடுத்து முறையிடும் பிரபலவுரையாம். அகத்தியனார் வடகாசி நீத்தகன்று காஞ்சிமாநகரத்தில் திருவேகம்பமுடைய சிவபிரானை வழிபட்டு அக் கடவுளருளினால் தமிழிலக்கணஞ் செய்தமை காந்தத்துக் காளிகா கண்டத்துக் காஞ்சிப்புராணத்து விளங்க ஓதப்பட்டது. அது,

[1]"அடியனேன் வடகாசி நீத்தகன்று நினக்கினிய
கடிமதில்சூழ் கொடிமாடக் காஞ்சியினைத் தலைப்பட்டுப்
பொடியணிந்த திருமேனிப் புண்ணியமே இமயவரைப்
பிடிமணந்த மதகளிறே பெரும்பேறு பெற்றுய்ந்தேன்"

"இத்தகுபே றுடையேற்கு மற்றின்னும் ஒருகருத்து
மெய்த்தபெரு வேட்கையினா லொழியாது மேன்மேலுஞ்
சித்தமிசை மூண்டெழுமால் அதுவிரம்பச் சிறியேன்பால்
வைத்தபெருங் கருணையினால் வழங்குவா யெனப்போற்றி"

"எவ்வினையு மோப்புதலால் திராவிடமென் றியல்பாடை
எவ்வமறப் புதிதாக யான்வகுப்ப நல்கியது
எவ்வருணத் துள்ளார்க்கும் எளிதாகப் புத்தேளிர்
எவ்வெவர்க்குஞ் சுவையமிழ்தின் இனிதாகச் செய்தருளாய்"

"மூன்றுறழ்ந்த பதிற்றெழுத்தான் முழுவதுமா யுனக்கினி [தாய்த்
தோன்றிடுமத் தமிழ்ப்பாடைத் துதிகொண்டு மகிழ்ந்தருளி
ஆன்றவர மெல்லார்க்கும் இவ்வரைப்பி னளித்தருளாய்
என்றெடுத்து மொழிகல்வி யெவற்றினுக்கும் இறையோனே"

1. காஞ்சிப்புராணம், தழுவக்குழைந்தபடலம் - ௨௪௧ - ௨௪௪.

"மன்னியவித் தமிழ்க்கிளவி மந்திரங்கள் கணித்தடியேன்
செந்நெறியின் வழுவாஇத் திருக்காஞ்சி நகர்வரைப்பின்
உன்னனுக்க னாகியினி துறைந்திடவும் பெறவேண்டும்
இன்னவர மெனக்கருளாய் எம்பெருமான் என்றிரந்தான்"

"கூம்பியகைத் தலமுடைய குறுமுனிக்குப் பிஞ்ஞகனார்
தாம்பரிந்து தமிழ்விளக்கும் ஆசிரியத் தலைமையொடு
மேம்படுதென் திசைக்கிறைமை நல்கிவேட் டனபிறவும்
ஆம்பரிசின் அளித்தருளி அவ்விலிங்கத் திடைக்கரந்தார்"

"இவ்வண்ணம் அருள்பெற்ற இருந்தவனும் அகலிடத்தின்
மெய்வண்ண ஒத்துமுறைத் தீந்தமிழை விளக்குவித்துச்
செவ்வண்ணத் திருமேனிப் பெருமானார் திருவடிகள்
அவ்வண்ணந் தொழுதேத்தி நெடுங்காலம் அங்கிருந்தான்"

என்னுஞ் செய்யுட்களா னறிக.

இனிப் பரமசிவனன் அன்றி "அறுமுகக்கடவுளானும் அகத்தியனார்க்குச் செந்தமிழிலக்கணஞ் செவியறிவுறுத் தருளப்பட்டது" என்று தொல்லை நூலுரைகள் கூறும். இவ்வுபாக்கியானங்கள் காலவேறுபாட்டாற் சமாதானம் உறுமாறு முன்னர்க் கூறுதும்.

மற்றுந் தொல்காப்பியனார் "வினையின் நீங்கி விளங்கிய வறிவின், முனைவன் கண்டது முதனூல் ஆகும்" என்பராகலின், அகத்தியனாராற் செய்யப்பட்ட அஃது முதனூலாமாறு யாங்ஙனமெனின், தானே தலைவனயினனும், அவன் தன்னை வழிபட்டுத் தலைவராயினருமெனத் தலைவரிரு வகையர். தானே தலைவனன பரமசிவன் முற்காலத்துத் தமிழ்நூல் செய்திலனாகலின், அத்தலைவன் வழிநின்று அவனருளியவாறு தலைவரான அகத்தியனாராற் செய்யப்பட்டது அங்ஙன முதனூலாயிற் றென்பது. அற்றாயினும், அகத்தியந் தமிழிலக்கண நூலாதலின், இலக்கியங் கண்டல்லது இலக்கணங் கூற லாகாமையின் அகத்தியத்தின் முற்பட்டுத் தோன்றி அதற்கு மூலமாய் நடைபெற்ற கடவுட் டமி ழிலக்கியநூ லுண்டெனவே கோடுமெனின், தமிழ்ப்

பாடை இலக்கிய முன்னுள்ளதெனக் கோடலன்றி அன்ன தோர் கடவுட் டமிழிலக்கியநூல் அதற்கு மூலமாயுண்டென் பதற்குப் பிரமாணமில்லாமையின், அவ்வாறு கொள்ளா மென்க.

அகத்தியனார் அங்ஙனந் தனிமுதற் கடவுளான பரம சிவனை வழிபட்டு முக்குணங்களுங் கடந்து அவ்விறைவ னருள்பெற்றுத் தலைமை யெய்தியது பற்றியன்றே மாங்குடி மருதனார், "[1]தென்னவற் பெயரிய துன்னருந் துப்பின், தொன்முது கடவுட் பின்னர் மேய, வரைத்தா ழருவிப் பொருப்பிற் பொருந" என்று அவ்வாறு மதுரைக்காஞ்சியுள் ஓதுவாராயிற்றென் றுணர்க. இத்தொடரினை—"வரைத்தா ழருவிப் பொருப்பிற் றென்னவற் பெயரிய துன்னருந் துப்பின் தொன்முது கடவுட் பின்னர்மேய பொருந" என்று கொண்டு கூட்டுக. "தென்திசை யுயர்ந்த நொய்ம்மை போக இறைவனுக்குச் சீரொப்ப இருந்தான் என்பதுபற்றி அகத்தியனாரைத் "தொன்முது கடவுளென்றார்" என ஆண்டுரைத்தார் நச்சினார்க்கினியர். கலித்தொகையுள், "[2]முத்தேர் முறுவலாய் நாமணம் புக்கக்கால், இப்பொழுது பொழுதென்றதுவாய்ப்பக் கூறிய, எக்கடவுண் மற்றக் கடவுள்" என இருடிகளைக் 'கடவுள்' என நல்லந்துவனாரும் கூறினாரென்க.

அகத்தியத்துள் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத் தமிழென்னு முத்தமிழ் இலக்கணங்களும் விரவிக் கூறப் பட்டன. இயற்றமிழெனினுஞ் சத்தநூலெனினும் ஒக்கும். இசைத்தமிழெனினுங் கீதநூலெனினும் ஒக்கும். நாடகத் தமிழெனினுங் கூத்து நூலெனினும் ஒக்கும். இயற்றமிழுள், எழுத்தாமாறும், அவற்றாற் சொல்லாய்ப் பொருளுணர்த்து மாறும், அப்பொருள் அகம் புறமென்னும் பதினாற்றினைப் பகுதியவாமாறும், அச்சொற்பொருள்களாற் செய்யுள் ளாக்குமாறும், அவை அணியுறுமாறுங் கூறப்படும். இசைத்தமிழுள் மாபூத முதலியவற்றாற் புற்கலமாய் இசைக்கு ஆதாரமாமாறும் அவ்வாதாரந் தொடங்கி எழுஞ் சூக்கும

1. மதுரைக்காஞ்சி ௪௦ - ௪௧. 2. மருதம் - ௨௮.

நாதஞ் சரிகமபதநி யென்னும் எழுத்திசை ஏழாய்ப் பிறக்குமாறும், அவ்வெழுத்திசைகளை மாத்திரைப்படுத்துத் தொழில்செய்தலாற் சட்சம், இடபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிடாதமென்னும் ஏழிசைகள் பிறக்கு மாறும், இவற்றுள்ளே பண் பிறக்குமாறும், அப் பண்கள் நூற்றுமூன்று பேதம் ஆமாறும், அவற்றினை இன்பம்பட மிடற்றுக்கருவியானே நரப்புக்கருவி முதலிய பற்றிப் பாடு மாறும், நரப்புக்கருவி முதலியன செய்யுமாறும், பிறவுங் கூறப்படும். நாடகத் தமிழுள், கூத்து விகற்பமும், அவினய விகற்பமும், தோரிய மகளிர் முதலிய கூத்தியர் இலக் கணமும், தலைக்கோல் இயல்பும், ஆடலாசிரியர் இலக் கணமும், குழலோன், யாழோன், இசையோன், கவிஞ னென்பார் இலக்கணமும், ஆடரங்கிலக்கணமும், ஆட்டிலக் கணமும், பிறவுங் கூறப்படும். இன்னும் இக் கூத்துநூற் பொருள்தான், சாந்திக்கூத்து, விநோதக்கூத்து என்று இருதிறத்தாற் பலவகைப்பட்டு, அறுவகைநிலையும், ஐவகைப்பதமும், பதினறங்கக் கிரியையும், நான்கு வருத்தனையும், முப்பான் நிருத்தக்கையும் உடைத்தாய்ப் பொருள், யோனி, விருத்தி, சந்தி, சுவை, சாதி, குறிப்பு, சத்துவம், அவினயம், சொல், சொல்வகை, வண்ணம், வரி, சேதமென்னும் பதினன்கு விலக்குறுப்போடும் புணர்வுற்று நடப்பதாம்.

இனி, ஈண்டுக் கூறிய இலக்கண மரபிற்கு மாறுகச் சிந் சிலர் ஆண்டாண்டு உரைத்தார். அவை தமிழ் வரன்முறை அறியாப் போலியாதல் தெரிக்கு முகத்தானே மேலது வலி யுறுத்துதும். வீரசோழியப் பதிப்புரைகாரர், "சிவஞான முனிவரர், அகத்தியரால் தமிழ் பூமியில் உற்பத்தியாயின தெனக் கொண்டு, அகத்தியம், 'செந்தமிழ் நிலத்து மொழி யோடு முற்பட்டுத் தோன்றுநூல்' எனவும், 'அச் செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுங்காலத்து உடன்தோன்றிய நூல்' எனவும் மயங்குவாராயினர்," 'முந்துநூல்' 'முந்தைநூல்' என்பன முதனூற்குப் பெயர்களாகவும் இளம்பூரணரும் நச்சினர்க்கினியரும் அவ்வாறே பொருள்கூறி 'நிலத்தொடு'

என்பதற்குச் செந்தமிழ்நிலத்து வழக்கொடு எனப் பொரு ளுரைத்திருப்பது கண்டாராகவும், 'நிலத்தொடு முந்து நூல் கண்டு, என்பதற்கு எண்ணுப்பொருளில் நிலத்தை யும் அதாவது நிலத்தின்கணுள்ள இயற்றமிழ் வழக்கையும் முதனூலையுங் கண்டு' எனச் செம்பாகமாகப் பொருள் வெட்டவெளிபோலக் கிடப்பதாகவும், இவர் உடனிகழ்ச்சிப் பொருள் கொடுத்து முந்து என்பதை வினைத்தொகையாக்கி, அறுகம்புல்லில் தடக்கிய யானைபோல, இவ்வாறு இடர்ப் பட்டது காலகதியோ; அன்றேல், பிற ஆசிரியர் மதங்களை மறுத்தலும், ஆங்காங்குத் தமது நூதன மதத்தை நாட்டு தலுந் தமக்கு என்றும் இயல்பாயினமை பற்றியோ? அறியேம்" என்று சிறிதும் உணர்வின்றிப் போலியுரை பலவாறு பிதற்றினர். அவர் அங்ஙனம் பிதற்றுதற்குக் காரணந் தெய்வப் புலவராகிய சிவஞான யோகிகள் பொய்யாவுரை நுட்பம் அறிதரற்கு ஏற்கும் மதிநுட்பம் வாய்ப்பப் பொருந்தாமையே யாம். சிவஞான யோகிகள் கருத்து அது அன்றென்பதூஉம், அவர் அம் முனிவர் உரைநுட்பம் அறிதரற்கேற்கும் மதிநுட்பம் வாய்ப்பப் பொருந்தாக் குறையினுல் அங்ஙனமெல்லாம் பிதற்றினர் என்பதூஉம் தெரிப்பாம்.

[1]"இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியல் வாய்ப்ப இருமொழியும், வழிப்படுத்தார் முனிவேந்தர்" எனக் காஞ்சிப் புராணத்துட் கூறும் உரையினுல் வடமொழி தென்மொழி இரண்டும் ஆதிக்கண்ணே பரமாசாரியனுகிய கண்ணுதற்பிரானுல் தோற்றமுற்று நிலைபெறுந் தொன் மொழிகளென்பதூஉம், பாணினி முனிவரும் அகத்திய முனிவரும் பிற்காலத்து அருந்தவமிருந்து, அவ்விறைவன் உபதேச அருள்பெற்று அவ்விருமொழிக்கு முறையே பாணினீயம் அகத்தியமென்னும் இலக்கண நூல்கள் செய் தருளிய ஆசிரியர்க ளென்பதூஉம், மாதவச் சிவஞான யோகிகளுக்குக் கருத்தாதல் தெள்ளிதிற் புலப்படும். இனிச்

1. காஞ்சிப்புராணம், தழுவக்குழைந்த படலம்-உசகூ.

சிவபிரான் 'தென்மலைக்கட் போய் உறைக' என்று தந்தருளிய ஆணை தலைக்கொண்டு அகத்தியமுனிவர் ஆண்டுப் போதரற்கு ஒருப்பட்டனராயபின், "எம்பெருமானே, அடியேன் சென்றுறைய நிற்குந் தேயந் தமிழ் நாடாம். ஆண்டுள்ளார் தமிழ் நன்காராய்ந்து வல்லராய் வாழ்வர்; அவரெல்லாந் தமிழ் இயல்புபற்றி நிகழ்த்தும் ஆசங்கைகள் போக்கி அவர்க்குத் துணிபு ஒருப்படுத்தல் வேண்டினேன்; தமிழ் இலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தி அருளுவாய்" என்று வரமிரந்திட, இறைவன் அவர்க்குத் தமிழிலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தி அருளினமை கூறும் ஆலவாய்மான்மிய உரையும், அகத்தியனார் தமிழிற்கு இயல் வரம்பு கண்டு நிறுத்திய ஆசிரியரென்னும் இக் காஞ்சி மான்மிய உரையோடு ஒன்றுபட்டுச் சிவஞானயோகிகள் கருத்துறு பொருளாய் இதனை நிறுத்தும் என்க. அஃதேல்,

[1]"வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை உலகெலாந் தொழுதேத்துங்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகரெனிற்
கடல்வரைப்பின் இதன்பெருமை யாவரே கணித்தறிவார்"

என்று அவர் முற்படக் கூறிய செய்யுளோடு இது மாறுபடும் போலுமெனின்,—அறியாது கடாயினாய், அதனோடு இது மாறுபடுமா றில்லை. அச் செய்யுளில் தென்மொழி யென்றது இலக்கணத்தினையே; அன்றி, இலக்கண அமைதியுடைய இலக்கியமென்னும் பாடையை அன்று; அது "வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத், தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங், குட முனிக்கு வலியுறுத்தார்" என்று சிவபிரான் பாணினி முனிவர்க்கு வடமொழி இலக்கணம் வகுத்தருளிய தொடர்புபற்றிக் கூறியதனால் தானே இனிது புலப்படுமென்க. சிவபிரான் பாணினி முனிவர்க்கு ஆரிய இலக்கியமென்னும் பாடையே வகுத்தருளினானென்று அதற்குப் பொருள் கூறலாகாதோவெனின்,—வேதாகம முதனூல்கள்

1. காஞ்சிப் புராணம், தழுவக். ௨௪௮.

ஆரியபாடை வடிவாய்ச் "சிருட்டியாரம்பந் தொட்டு நிலைபெறு" மென்று யாண்டும், "இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவர் இயல்வாய்ப்ப, இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்தர்" என்று ஈண்டும், "சிவபிரான் சிருட்டி ஆரம்பத்தில் அம்பிகைக்கு ஆரியமுந் தமிழும் ஒருங்கு நல்கி அறிவுறுத்தருளினான்" எனப் பிறண்டும் ஆத்த உரையாய் மெய் பெற்று வரும் வேதவழக்கொடு முழு மாறுகோள் உறுதலின், அங்ஙனம் அதற்குப் பொருள் கூறுதல் ஆகாதென்க.

இன்னும்,

[1]"எவ்வினையு மோப்புதலால் திராவிடமென் றியல்பாடை
எவ்வமறப் புதிதாக யான்வகுப்ப நல்கியது
எவ்வனுணத் துள்ளார்க்கும் எளிதாகப் புத்தேளிர்
எவ்வெவர்க்குஞ் சுவைஅமிழ்தின் இனிதாகச் செய்தருளாய்"

"மூன்றுறழ்ந்த பதிற்றெழுத்தான் முழுவதுமா யுனக்கினிதாய்த்
தோன்றிடுமத் தமிழ்ப்பாடைத் துதிகொண்டு மகிழ்ந்தருளி
ஆன்றவரம் எல்லார்க்கும் இவ்வரைப்பி னளித்தருளாய்
ஏன்றெடுத்து மொழிகல்வி எவற்றினுக்கு மிறையோனே"

"கும்பியகைத் தலமுடைய குறுமுனிக்குப் பிஞ்ஞகனார்
தாம்பரிந்து தமிழ்விளக்கும் ஆசிரியத் தலைமையொடு
மேம்படுதென் திசைக்கிறைமை நல்கிவேட் டனபிறவும்
ஆம்பரிசின் அளித்தருளி அவ்விலிங்கத் திடைக்கரந்தார்"

என்றும், அதன் முற்படக் கூறிய செய்யுட்களும் இதனை வலியுறுத்தும்; யாங்ஙனமெனின்,—பூர்வானுபவம் உள்ளிட்டு "எவ்வினையும் ஒப்புதலால் திராவிடமென் றியல் பாடை" "மூன்றுறழ்ந்த பதிற்றெழுத்தான் முழுவதுமாய்," என்றும், தொன்று கலந்த எவ்வமற இன்று இலக்கண வரம்பினாற் புதிதுபடுமாறு யான் உரைக்க அருளென்னும் பொருள் உள்ளிட்டு, "எவ்வமறப் புதிதாக யான் வகுப்ப நல்கி" என்றும் ஓதுதலானும், பின் இதன்கண் ஐயநீங்கித் துணிபெய்த எல்லா மொழிகட்கும் எல்லாச் சமயவித்தை

1. காஞ்சிப்புராணம், தழுவக். ௨௪௧.

களுக்குஞ் சிவபிரானே முதல்வனென்னும் பொருள் உள்ளிட்டு ''ஏன்றெடுத்து மொழி கல்வி எவற்றினுக்கு மிறையோனே'' என்றும், தமிழ்மொழி தன்கட் கலந்த வழுவி னீங்கிச் செம்மையுறுமாறு இலக்கணவிளக்கஞ் செய்யும் ஆசிரிய முதன்மையே சிவபிரான் அகத்தியனுர்க்கு அன்னுழி வழங்கினுன் என்னும் பொருள் உள்ளிட்டுக்

''கூம்பியகைத் தலமுடைய குறுமுனிக்குப் பிஞ்ஞகனுர்
தாம்பரிந்து தமிழ்விளக்கும் ஆசிரியத் தலைமையொடு
மேம்படுதென் றிசைக்கிறைமை நல்கி''

என்று, ஓதுதலானு மென்க.

அற்றுக; அருகந்தருட்பட்ட புத்தமித்திர னென்பான், வீரசோழியப் பாயிரத்தில்,

[1]''ஆயுங் குணத்தவ லோகிதன் பக்கல் அகத்தியன்கேட்
டேயும் புவனிக் கியம்பிய தண்தமிழ் ஈங்குரைக்க''

என்று கூறி ஈண்டுரைத்த வரலாற்றினுெடு மாறுகோளுற்ற தென்னெனின்,—வேதவழக்கொடு மாறுபட உரைத்தலே தேறுபொருளாகக் கொள்வர் புறப்புறச்சமணர். அவர் பொய்யுரைபற்றி ஈண்டு வரக்கடவதோர் இழுக்கின்று; ஆதலின், அஃது ஓர் தடையென்று கொண்டு பரிகரித்தல் வேண்டாமென்க.

ஈண்டுக் கூறியவாற்ருல், தென்மொழி ஆதிக்கண் சிவ பிராஞல் அருளிச்செய்யப்பட்டு நடைபெறுந் தொன்மொழி யென்பதூஉம், அகத்தியனுர் அருந்தவமிருந்து சிவபிரான் உபதேசித்தருளியவாறு கடைப்பிடித்து அதற்கு இலக்கணந் தெளிவுற வகுத்த ஆசிரிய ரென்பதூஉம், சிவஞானயோகி களுக்குக் கருத்தாமாறு வச்சிரலேபமாக நாட்டப்பட்டது. இதனுனே, ''சிவஞானமுனிவரர், அகத்தியரால் தமிழ் பூமி யிலே உற்பத்தியாயினதெனக் கொண்டார்'' என்று வீர சோழியப் பதிப்புரைகாரர் கூறியது அறிவு புறம்போய

1. வீரசோழியம், பாயிரம் - உ.

பிதற்றுரையே ஆதல் சிறுமகார்க்கும் இனிது விளங்கு மென்க.

இனிச் ''சிவஞானயோகிகள், அகத்தியம் 'செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்றுநூல்' எனவுஞ் 'செந்தமிழ் நிலத்துமொழி தோன்றுங்காலத்து உடன் தோன்றிய நூல்' எனவும் மயங்குவாராயினர்'' என்று, அம் மயக்க வறிவுடையார் அஞ்சாதுரைத்தவை வெறும் பிதற் ருதல் தெரித்தும்.

மேற் கூறியவாற்ருனே தமிழ்மொழி அகத்தியனுர்க்கு முற்பட்டுத் தோன்றி நடைபெறுந் தொன்மொழியென்பது சிவஞானயோகிகளுக் குடம்பாடாதல் இனிது துணிய நிற்றலின், தோலா நாவினையுடைய மேலோராகிய அம் முனிவர், தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியில், ''செந்தமிழ் நிலத்து 'மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்று நூலினை நோக்கி'', ''செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுங்காலத்து உடன்ருேன்றிய நூல், அகத்தியமொன்றே'' என்னும் வாக்கியத் தொடர்களை, அகத்தியனுரால் தமிழ் முதற்கண் பூமியில் உற்பத்தியாயினது என்னுங் கருத்துட் கொண்டு, நிறுத்தினுரென்பது சிறிதும் ஏலாது. ஆகலின், அவ் வாக்கியத் தொடர்களுக்கு அது பொருளன்று; மெய்ப் பொருள் வேறுண்டென்றே தேறுக. இனி அவர் சிறிதும் விசாரமின்றி, அவ் வாக்கியத் தொடர்களுக்கு, அகத் தியனுரால் தமிழ் பூமியில் உற்பத்தியாயினதென்பதே முனிவர் குறித்த பொருளென்று விபரீதம்பட விரையக் கொண்டு, அப் பெரியார்க்கு மயக்கமேற்றிப் பழிப்பட்டது அறிவன் றென்க.

அவர், அப் பெரியார்க்கு அறியாமை ஏற்றிப் பழிப்படு தலைப் பயனுக வேண்டினுரல்லர். செந்தமிழ் இலக்கண முதனூலாகிய அகத்தியம், சிவஞானமுனிவர் கூறியவாறு செந்தமிழ் நிலத்துமொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்றுவ தாயின் அதனுேடு சார்த்தப்பட்ட தமிழ்மொழி தொன்று தொடங்கி நிலவரைப்பில் நிலைபெறுவ தொன்றன்று; அவ் வகத்தியந் தோன்றும் பொழுதே தோன்றிப் பயில்வுற்று

வருவதொன்றும் என்று பொருள்படும். இனி அது பொருளாயின், தென்மொழி அகத்தியனார்க்கு முற்பட்டுத் தொன்று தொடங்கி நிலவரைப்பில் நின்று நடைபெறும் மொழியென்று மேதாவியர் போற்றும் வேத வழக்கு யாதாகுங்கொல்! இனி வேதவழக்கு எக்காலத்தும் ஏதமுறாது மெய்யாகி நிலைபெற்று வருவதொன்றாகலின், அப் பெற்றித்தாம் வேத வழக்கொடு மாறுபடுதலின், அவ் வாக்கியத்தொடர்கள் ஏதமுடையனவாம். ஆதலின், அவை கொள்ளற்பாலவாந் தெளிவுரை யாகா; தள்ளற்பாலவாம் வழுவுரையேயாம் என்று அவர் புந்தியிற்கொண்டு அங்ஙனம் உரைத்தாரெனின்,—அவர் அச் செய்தி விழுமிய கல்வி நுழைபுல முடையார் ஏ! ஏ!! இஃதோ இவர் அறிவின் பெற்றியென் றெள்ளிக் கழிபெரு நகையாடற்கே யேதுவாம்!!! யாதினாலெனின்,—ஓதநீர்வேலி உலகின் கண்ணே வேதவழக்கொடு மாறுகொள்வார் மதங்களை மறுத்து இருவகைத் தமிழ்வழக்கையும் நிறுத்தி ஓம்புதல் சிவஞானயோகிகள் ஒழுகலாறும். அப் பெற்றியுடைய முனிவர் வேதவழக்கொடு மாறுபடக் கூறமாட்டார். அதனால் அவ் வாக்கியத் தொடர்களுக்கு அது பொருளன்று; மெய்ப் பொருள் வேறுளதாதல் வேண்டும்; அதுதன்னை அறிவுடையார்பால் உசாவித் தெளிகுவன் என்றுட்கொண்டு மதிநுட்ப நூலோடுடையராகப் பெற்றுச் சிறக்கும் நல்லாசிரியரை யடுத்து உசாவி, அவற்றின் உண்மை காண்டலை அவர் விரும்பாது, சடுதியில் வேதவழக்கொடு மாறுபட முனிவர் அங்ஙனங் கூறினாரென்று திரியக்கொண்டு, அஞ்சாது அவர்க்கு அறியாமை யேற்றி, வழி வழி நிற்கும் பழிபெரிதும் ஆக்கிப்

[1]"பொய்படும் ஒன்றோ புனைபூணுங் கையறியாப்
பேதை வினைமேற் கொளின்"

என்னும் பொய்யாமொழிப் பொருட்குத் தாம் பெரிதும் இலக்கிய மாகலி னென்க.

1. குறள். ௮௩௬.

அவர் பெற்றி அங்ஙனங் கிடக்க. அவ் வாக்கியத் தொடர்களின் மெய்ப்பொருள் தான் யாது? அறியல் வேண்டினேன் எனின்,—கூறுதும் :

[1]"வடவேங்கடந் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்
செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்
புலந்தொகுத் தோன்......"

என்றெழுந்த தொல்காப்பியப் பாயிரச் சூத்திரயாப்பிற்கு ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் கண்ட மெய்ப்பொருள் : "வடக்கண் வேங்கடமுந் தெற்கண்குமரியும் எல்லையாகவுடைய அவ்விடமாகிய தமிழ்மொழியைக்கூறும் நல்லவுலகத்தின்கண் வழங்கும், வழக்கினையுஞ் செய்யுளினையும் ஆராய்ந்த பெரிய காரணத்தானே, அவற்றின்கண்ணவாகிய எழுத்திலக்கணமுஞ் சொல்லிலக்கணமும் பொருளிலக்கணமும் ஆராய்ந்து செந்தமிழின் உண்மையைப் பொருந்தி யுணரும் பொருட்டு, அச் செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்றும் நூலினை நோக்கி, அந் நூலிற் கிடந்த இலக்கணம் பிற்காலத்தார் உணரு முறைமைப்படக் கருதி நூலைத் தொகுத்துச் செய்தான்" என்பதன்றே! அப் பாயிரச் சூத்திரயாப்பிற்கு மாபாடியகாரர் இங்ஙனம் விரித்த பொருள் இளம்பூரணர் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்த பொருள்கள்போல இடர்ப்பாடும் மலைவுமின்றி நெறிப்பட்டுத் தெளிவு பெரிது உடைத்தாம்.

இனி ஆசிரியர் பனம்பாரனார், "வடவேங்கடந் தென்குமரி - யாயிடைத் - தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து" என்று முன்னர்ப் பொதுவெல்லை கூறித் தமிழ்நாட்டினை வரைசெய்துணர்த்திச், "செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு"

1. தொல். சிறப்புப் பாயிரம்.

என்று பின்னர் விதந்தோதுதலின், ஆண்டுரைத்த நிலஞ் செந்தமிழ் நிலமேயாதல் இனிது பெறப்படும். இனி வடக்கண் வேங்கடமுந் தெற்கண் குமரியும் மேல் கீழ்ப்பால்களிற் கடலும் பேரெல்லையாகவுடைய தமிழ்நாட்டுள் வைத்து ஒரு நிலத்தினை இது செந்தமிழ் நிலமென ஆசிரியர் வழங்குதற்கு ஏது, அந்நிலந் தன்கண் தமிழ் செம்மையுற்று நடைபெறப்படுதலல்லது பிறிதன்றாம். இனித் தமிழ் செந்தமிழென ஆசிரியரால் அங்ஙனம் பிறிதினியைபு நீக்கி விசேடிக்கப்படுதற்குக் காரணந்தான் யாது என்று ஒருங்கி ஆராயலுறின், அக் காரணம் அது வழுவின்நீங்கி இயல்வரம்புற்று ஒழுகும் நீர்மையுடைத்தாதலே என்று தெளிவாம். இனித் தமிழ்தான் வழுவின் நீங்கி இயல்வரம்புற்றுச் செந்தமிழ் என அவ்வாறு சிறப்பிக்கப்பட்டு நடைபெறுதலுடைத்தாயதுதான் யாதுபற்றி என்று ஆராயலுறின், அருந்தவக் கொள்கை அகத்தியமுனிவர் பெருந்தவமிருந்து சிவபிரான் உபதேசித் தருளியவாறுபற்றி இயற்றிய முத்தமிழிலக்கணமாய் அகத்திய முதனூல் பற்றியே யென்று புலனும். ஆதலின், அச் செந்தமிழும், அது தனக்கு வரம்பாகிய அவ்வகத்தியமென்னும் இலக்கண முதனூலும், வடவேங்கடந் தென்குமரி எல்லையாகவுடைய, அத் தமிழ் நாட்டகத்துட்படும் ஒரு நிலத்து ஒருங்கு நிலவியனவேயாம். மாபாடியகாரர் இக் கருத்துப்பற்றியே "அகத்தியம் செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்று நூல்" என்றும், "செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுங்காலத் துடன்றோன்றிய நூல்" என்றும், பாயிர விருத்தியில் அங்ஙனம் உரைத்தனர்; ஆகலின், அவ் வாக்கியத் தொடர்களின் மெய்ப்பொருள் அதுவேயாமென்று கடைப்பிடிக்க. இதனானே, அகத்தியனார் முதற்கண் தென்மொழி இலக்கண முதனூல் வகுத்துச் செந்தமிழ் வழிப்படுத்திய பேராசிரியரென்னும் பொருளே போதருமன்றி "அகத்தியரால் தமிழ் பூமியி லுற்பத்தியாயினது," "அகத்தியர்க்குமுன் தமிழ் நிலவரைப்பிலிருந்திலது" என்னும் பொருள்கள் போதருமா றில்லை. இல்லையாகவே,

"தமிழ்மொழி அகத்திய முனிவர்க்கு முன் சிருட்டி முதலிற் சிவபிரானால் தோற்றமுற்று நிலைபெற்று நடக்குந் தொன்மொழி" யென்று கூறும் வேதவழக்கோடு அவ் வாக்கியத் தொடர்கள் ஒத்தொழுகக் காண்கின்றமன்றி மாறுபட்டு ஏதம் உறக் காண்கின்றிலம். அவர் இங்ஙனம் நுணுகிப் புடைபட ஒற்றி ஆராய்ந்து, இம் மெய்ப்பொருள் காணமாட்டாது அப் பேரறிவாளர்ப் பழித்து உய்தியில் குற்றம் உற்றனரென்க. இவ்வாற்றாற் "புன்றொழிற் கயவர் தமதறி யாமை புலமையாய்ப் பரிணமித் ததுவே" என்னும் மூதுரையை அவர் புதுக்குமா றுணர்க.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக, வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய செந்தமிழ் இலக்கியம் முன்னுள்ளதாம். அகத்தியம் அவ்விலக்கியப் பண்பாய இலக்கண நூலாய்ப் பின்தோன்றிற்றாம். ஆகலின், அகத்தியம் ஒரு நிலத்திடைச் செந்தமிழ் மொழியோடு முற்பட் டொருங்கு தோன்று மென்றல் அமையாதாலோவெனின்,— அறியாது வினாயினாய். செந்தமிழ் முன்னுள்ளதே யென்பது எமக்கும் உடம்பாடாயதே. அதுபற்றி ஈண்டு ஆசங்கை யெழுமாறு இல்லை. அத்தமிழின் செம்மை அம் முற்பொழுதில் வழுவிரவி இழுக்கமுற்றது. அகத்தியமென்னும் இலக்கண நூல் அதனை வழுவினீக்கிச் செம்மையுறுவித்து நெறிப்படுத்தி உடன்தோன்றிற்று. அதனால் அது "செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்று நூல்" என்று அங்ஙனம் ஓதப்பட்டது. இங்ஙனம் நெறியுறுதலின், அஃது அமைவுடைத்தேயாம்; மற்று அமையாமை யாண்டைய தென்க. இனி யாம் எடுத்தோதிய இப் பொருளே அவ் வாக்கியத் தொடர்களுக்குரிய மெய்ப் பொருளாமென்பது,

"[1] காசியின் னின்றும் போந்து கம்பர்தாம் அருளப் பெற்று
மாசிலாக் கச்சி மூதூர் மன்னிவீற் றிருந்து பூமேல்
ஆசிலாத் தமிழ் பரப்பி அருந்தமிழ்க் குரவு பூண்ட
தேசினன் மலைய வெற்பிற் குறுமுனி திருத்தாள் போற்றி"

---

1. காஞ்சிப், தமிழாசிரியர் வாழ்த்து.

என அம் முனிவர் திருவாக்காகி விளங்குங் காஞ்சிப் புராணச் செய்யுள் கரிபோக்கும் ஆற்றானும் இனிது தெளிக. ஆசிலாத்தமிழ் - செந்தமிழென்க. எனவே, கம்பர்தா மருளப் பெற்று அகத்தியனாராற் பரப்பப் படுதற்குமுன் அது ஆசுவிரவி உளதாயதென்பதூஉம், அஃது குற்றம் நீங்கிச் செம்மையுற்றது அகத்தியம் பற்றியே யென்பதூஉம், இதன் கருத்தாதல் காண்க. இனி "அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொல்", "அகத்தியன் தமிழ்" என்றற்றொடக்கத்து ஆன்றோர் வழக்குக்களும் இக் கருத்துப் பற்றி யெழுந் தனவே யாம். அவர் அக்கருத்தறியாது "அவ்வழக்குக்கள் உபசாரமாம்" என்று வீரசோழியப் பதிப்புரையி லுரைத்துப் புரையுற்றார். அதுமட்டோ, "மூந்துநூல்" என்பது "முதனூற்பெய" ரென்றும், "உடனிகழ்ச்சிப் பொருள் கொண்டு அதனை வினைத்தொகையாக்கியது இடர்ப்பாடாம்" என்றுஞ் சொற்றார். உடனிகழ்ச்சிப்பொருள் ஆண்டுச் சிறப்புடைத்தாதல் மேற்சொல்லியவாறு பற்றி இனிது துணியப்படும். இனித் தமக்குடம்பா டாகிய முதனூ லென்னும் பொருள்தான் அத் தொகை வினைத்தொகையாய் நின்று பயக்கும் பொருளேயென்பது தெரியமாட்டாமையின் "முந்துநூல் என்பதை வினைத்தொகை யாக்குதல் இடர்ப் பாடா" மென்று அவர் பிதற்றினார். இனி முந்து என்பது முதனிலை மாத்திரையாய் நின்ற தொழிற்பெயரென்றும், அது ஆகுபெயரால் இறந்தகாலத்தினை யுணர்த்துமென்றுங் கொண்டு, முற்காலத்தில் உளதாகிய நூலென்று ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைப்பொருள் அதற்கு அவர் கொள்வ ரெனின், அவர் இடர்ப்பட்டு அங்ஙனங்கொள்ளும் அவ் வேற்றுமைத் தொகைப்பொருளும், இடர்ப்பாடின்றி முனிவர் கூறும் வினைத்தொகைப்பொருளும், முதனூலென்றே முடிதலின், அவர் அக்கூற்று, சுற்றிப்போயுஞ் சுங்கத் துறைசேர்ந்த நியாயத்துக்கு இலக்கியமாய்ப் பழிக்கப் படுமென்றொழிக.

இன்னும், சிவஞான யோகிகளைப் "பிற ஆசிரியர் மதங்களை மறுத்து நூதனமதநாட்டுங் குணமுடையர்"

என்று அவர் அஞ்சாது பழித்தனர். அதனால், தீயூழ் வசத் தால் தம்மதமறுத்துப் பரமதந் தழுவிப் பழிபூண்ட தம் வர லாறு வாய் சோர்ந்து புலம்பி, "யானும் அறியே னவளும் பொய்சொல்லாள்" என்பதைவிளக்கியிட்டனரென் றுணர்க.

இனிப் பிரயோக விவேக நூலார், அகத்தியத்திற்கு வடமொழிப் பாணினீய வியாகரண முதல் நூலாமென்றது பொருந்தாமை தெரிப்பாம்.

[1]"ஏழியல் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை
வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென்
றோதிய புலவனும் உளனொரு வகையான்
இந்திரன் எட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்"

என அகத்தியத்தின்கண் வருதலின், "அகத்தியனார் தந் நூற்கு முதலாகக் கொண்டநூல் பாணினீயம்" என்று பிர யோக விவேக நூலார் சொற்றார். அச் சூத்திரத்திற்கு மெய்ப் பொருள் உரைக்குமுகத்தானே அஃது இசையாமை தேற்று வாம். (இ-ள்.) பெயர், ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண் என்னும் ஏழு வேற்றுமையும் இயல் நெறிப்பட்டனவா மென்றுகொண்டு, எதிர்முகமென்னும் விளிவேற்றுமை எட்டாவதென நின்று வேறொரு வேற்றுமையாமென் றுடம் படானாய் அஃது பெயர் வேற்றுமை யென்னு முதலாவதன் விகாரமென்று உரைத்த பாணினியென்னும் அறிஞனும் உளனும். அது நிற்க; இந்திரனென்பான் ஐந்திரத்துள் விளியும் ஒரு வேற்றுமையாதலான் அதனைப் பெயருள் அடக்காது எட்டாம் வேற்றுமை யென்று தேர்ந்தான்; மற்று இது தன்னையே நாம் இந்நூலுள் நந்துணிபாகக் கொண்டு கூறுகின்றாம் என்றவாறு.

பிரிநிலைக்கும் தேற்றத்திற்கும் பொதுவாகும் ஏழே என்னும் ஏகாரமும், முற்றும்மையும், விகாரத்தால்தொக்கன. ஏழியன் முறைய தென்பது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம், விளம்பான் : எச்சமுற்று. விளியும் என்பதும் அதனை யென் பதும் அவாய்நிலையான் வந்தன. ஆதல் சொல்லெச்சம். என்று கொண்டென்பதூஉம், அதுநிற்க வென்பதூஉம்,

1. அகத்தியம், மேற்கோட் சூத்திரம்.

பெயருள் அடக்காது என்பதூஉம், இசையெச்சம். மற்றிது தன்னையே நாம் இந்நூலுள் தந்துணிபாகக்கொண்டு கூறுகின்றாமென்பது குறிப்பெச்சம். எதிர்முகவேற்றுமையெனினும் விளிவேற்றுமையெனினும் ஒக்கும். ஒருவகையாதல்—அது பெயர் வேற்றுமையுளடங்காது விளிப்பொருட்டாய் வேறுபட நிற்றல். வகை : ஈண்டு வேற்றுமையென்னுந் துணையாய் நின்றது.

“பாணினீய முதலிய வியாகரணங்களும் உளவாக ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனென்றார், ‘பெயரது விகாரமென்றோதிய புலவனுமுளன்’ எனப் பிறர் மதங்கூறி, இந்திரன் எட்டாம் வேற்றுமையென்றனன்’ என இந்திரன் ஓதியதனைத் தந்துணிபாகக்கொண்ட அகத்தியனார்க்கு ஐந்திரமே உடன்பாடு பெறப்படுதலின், அதுவே, தொல்காப்பியனார்க்கும் உடம்பாடென்பது பற்றிப் போலுமென்க” என்று பாயிர விருத்தியுள் ஓதுதலின், ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் அச் சூத்திரத்திற்குக் கொண்ட பொருளும் இதுவே ஆதலறிக. இனிச் சேனாவரையர் வேற்றுமையோத்துள் “அதனினியறல்” என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் இச்சூத்திரத்தை எடுத்துரைத்து “ஐந்திர நூலார் விளிவேற்றுமையை எட்டாம் வேற்றுமையாக நேர்ந்தார்” என்றும், “ஆசிரியர் அவர் மதம்பற்றிக் கூறினார்” என்றும், “இக் கருத்து விளக்கிய வன்றே பாயிரத்துள் ‘ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்’ எனக் கூறிற்று” என்றும் கரிபோக்கினாராகலின், அவர் தமக்கும் இதுவே உடம்பாடாயிற்றென்க. இவ்வாற்றான் அச்சூத்திரத்திற்கு இதுவே மெய்ப்பொருளாதல் இனிது பெறப்படுதலின், அகத்தியனார்க்கு அப் பாணினியார் மதம் உடன்பாடு அன்றென்பது தெள்ளிதல் பெறப்பட்டது. படவே, பிரயோக விவேக நூலார் அகத்தியனார் பிறர் மதமாகக்கொண்ட அது தன்னை உடன்பட்டனரென்று திரியக் கொண்டு அவர்க்கு முதனூல் பாணினீயமென்று சாதித்தது, வெறும் போலியுரையாய்ப் பொருந்தாமை காண்க. அற்றாக; அகத்தியனார் ஐந்திர நூன் முடிபைத் தந்துணிபாகக்கோடலின், அகத்தியத்திற்கு ஐந்திரம் முதனூலென்றல் தழுவப்படும் போலுமெனின்,—

அற்றன்று; அவ்வைந்திர முடிபு தந்துணிபென்றல் மாத்திரையானே அகத்தியத்திற்கு ஐந்திரம் முதனூலாதல் செல்லுமாறில்லை. இது ‘மறுதலை சிதைத்துத் தன்துணிபுரைத்தல்’ என்னும் உத்திநெறி ஆகலினென்க. அன்றியும், அதுவேபற்றி அதற்கு ஐந்திரம் முதனூலாமெனின், அகத்தியனார், வேற்றுமைப் பொருள்கோள் முறையில் அப்பாணினியார் மதம் உடம்பாடன்று, அவ்வைந்திர மதமே தந்துணிபாம், என்று கூறியாங்கு, மற்றை இயல்முறைக்கண்ணும் ஏனை இசை நாடக முறைகளின்கண்ணும் அகத்தியத்துள் அங்ஙனம் மறுதலை சிதைத்துத் தந்துணிபு கூறற்பாலர் ஆவரன்றே: இனி அவைபற்றி அவ்வந் நூல்களும் அகத்தியத்திற்கு முதல் நூலாவான் செல்லும். செல்லவே, முதனூல் பல்கி வரையறை பெறாதாமென்க. அல்லதூஉம், தமிழ்மொழி ஆரியமொழி போலத் தெய்வமொழியாய் நிலவரைப்பில் ஆதிக்கண் தோன்றி நடைபெறுந் தொன்மொழியென்பது மேலே நிறுத்திப் போந்தாமாதலின், அதற்குரிய விலக்கணம் ஒவ்வோர் துறையில் வடமொழியோடொத்து ஒழுகினுந் தன்மொழிக்கண் படுஞ்செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை, அஃறிணை முதலிய சொற்பாகுபாடுகளும், அகம், புறம் என்னும் பொருட் பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி, வெட்சி முதலிய திணைப்பாகுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய்யுள் இலக்கணமும் இன்னோரன்ன பிறவும், வேறு தன்னியல்களாகக் கொண்டே ஒழுகும் நீர்மைத்தாகலானும், இவையெல்லாம் பாணினீயத்துள்ளும் ஐந்திரத்துள்ளும் பிறவட நூலுள்ளும் பெறப்படா ஆகலானும், அது பொருந்தாமை ஒருதலையாக உணர்க. இங்ஙனமாகலின், தாவருஞ் சித்தியினும் மேவரு ஞானத்தினுந் தேவரினும் முனிவர் யாவரினும் மேம்பட்டு உலகமெலாந் தொழுதேத்த நிற்குந் தெய்வப் பெற்றியாளராகிய அகத்தியனார், இறையனார் கருணை கூர்ந்தருளியவாறு பற்றியே தமிழிலக்கண முதனூல் தனி இயற்றி நடாத்தினரென்று தெற்றென உணர்க. வேதவழக்கும் இதுவேயாமென்க. திராவிட மாபாடியகாரர் கருத்தும் இதுவேயாதல்

பாயிரவிருத்தியுட் காண்க. அகத்தியனார் ஞானசித்திகளில் தேவரினும் முனிவர் யாவரினும் மேம்பட்டவாறு, நிலைபிறழ் மாநிலஞ் சமமுறக்காண்டல் குடங்கையில் நெடுங்கடல் நீர் முழுதும் அடக்கிக்கோடல் முதலிய பிறர் செயற்கரிய அவர் தெய்வச் செய்திகள் பற்றி இனிதறிக. இஃதுணர்த்துதற்கென்றே பாயிரவிருத்தியுள் "முனிவர் வந்தார். அகத்தியனும் வந்தான் என்புழிப்போல" என்றும், காஞ்சிப் புராணத்துள் "உலகமெலாந் தொழுதேத்துங் குடமுனி" யென்றும் சிவஞானயோகிகள் அவர் தலைமை விதந்தெடுத்து அவ்வாறு ஓதுவார் ஆயினதூஉமென்க. இனிப் பிரயோக விவேகநூலார் அக்கூற்று மேற்கூறியவாறு உத்தியோடு மாறுபடுதல் மேலும் வேதவழக்கொடும் ஆன்றோர் வழக்கொடும் மாறுபடுதலும் உடைத்தென்றறிக.

இன்னும், அகத்தியம் தமிழ் வழக்கிற்கு முதனூலாய் எழுந்த தொன்றாகலின், அது, முத்தமிழ் வழக்கிலக்கணம் அம்முறைபற்றியே எடுத்தோதுவதாம். அன்றி வடமொழிக்கண்ணுள்ள அச்சத்தநூல், கீதநூல், நாடகநூற் பொருள்களை மொழிபெயர்த்தெடுத்துக் கூறுவதன்றென்றுணர்க. இனி அகத்தியத்துட் கூறும் முத்தமிழ் மரபுகள் சில வடமொழிக்கும் பிறபாடைகட்கும் பொதுவாய் நேர்வன உளவாயினும், அவையுந் தமிழ் வழக்கு நோக்கியே அதன்கண் இலக்கணஞ் செய்யப்பட்டனவாகும் என்றறிக. இதனானே முத்தமிழ் வழக்கு முதனூலாகிய அகத்தியத்துள் மொழிபெயர்த்துக் கூறிய இலக்கணம் யாதும் இன்றென்றுணர்க. இனி 'எதிர்முக வேற்றுமை வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென்றோதிய புலவனும் உளன், இந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்" என்பனவாக அகத்தியனார் அகத்தியத்துள் ஓதியனவும் பிறவும், 'மறுதலை சிதைத்துத் தன் துணிபுரைத்தல்' 'பிறனுடம்பட்டது தானுடம்படுதல்' 'பிறன் கோட்கூறன்' முதலிய உத்திவகையாகத் தூக்கி உணரப்படுமென்க. இனி அப் பாணினியார் மதம் மறுதலையாய்ச் சிதைக்கப்படுவதாயின், அது வடமொழி மெய்ந்நிலை வழக்கு நூலன்றாம். பிறவெனின்,—அற்றன்று ; ஆண்டு அது மறு

தலையாய்ச் சிதைக்கப்படுமென்ற கருத்து, அகத்தியனார் தந்துணிபாகக் கொண்ட வேற்றுமை யெட்டென்னும் அக்கொள்கைக்கு மாறாய் அவர்தம்மான் வேண்டப்படுவதன்றாயது என்பதேயாகலின், அதுகொண்டு அஃது மெய்ந்நிலை வழக்குநூல் அன்றென்பது பெறப்படுமாறு இல்லையென்க.

இனி வீரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் "அகத்தியனார் தமிழ்த் தனி இலக்கணமுதனூல் முறை பொருந்த இயற்றமாட்டாராயினர்" என்று ஓதியின்றிப் பேசியது பிதற்றுரையாதல் அறிவுறுப்பாம்.

அவர், அகத்தியனார்க்கு அறியாமை ஏற்றிய பிதற்றுரை வருமாறு :—அகத்தியர் மகாரிஷீசுரர். அன்னோர் அவற்றைக் கற்பித்தல் எளிதன்றேயெனின்,—ஐந்திர பாணினீய வியாகரணங்களை நன்குணர்ந்தும், அவற்றுள் அதிகாரமுறை ஒத்துமுறை சூத்திரமுறைகளின் சிறப்பினைச் சீரிதிற்கண்டும் யாதொரு கிரமமு முன்பின் சம்பந்தசார்பு மின்றித், தமிழுள் இயல் இசை நாடக இலக்கணவிதிகளும் இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பு அணி விதிகளும் நெறிமுறை பிறழக்கண்டபடி விரவத் தமது இலக்கணநூலில் இயற்றியமையானே அஃது எத்துணை வல்லராயினும் ஒருவர்க் கரியதென்றுணர்க" என்பதாம். ஈண்டு அகத்தியத்துள் முத்தமிழிலக்கணங்களும் அவற்றின் பகுதிகளும் முறைபிறழ இயற்றப்பட்டன என்று அவர் அகத்தியம் பெரிதாராய்ந்து உண்மை கண்டு கூறுவார்போல அபினயித்து உரையாடினர். என்னை? முத்தமிழ் இலக்கண முதனூலாகிய அகத்தியம் கடைச்சங்கம் ஒடுங்கிய பிற்றைஞான்றே நிலவரைப்பில் வழங்கற்பாடின்றி இறந்துபட்டதென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த பட்டாங் காதலினென்க. பட்டாங்கு - உண்மை. இனி அகத்தியம் அக்காலத்து இறந்துபட்டதென்ப துண்மையே ; அவர் அது கண்டு கூறினாரல்லர் ; தொல்காப்பிய உபோற்காதத்துள் "முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணி" என்றும் "மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை காட்டி" என்றும் போந்த வாக்கியக் கூறு

கட்கு, இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், சிவஞானமுனிவரர் அகத்தியம் அப்பெற்றித்தாக இயற்றப்பட்டதென்று உரைத்த உரைகள் கொண்டே அங்ஙனங் கூறப்பெற்றாரெனின், அவ்வாக்கியக் கூறுகட்கு அகத்தியம் அப்பெற்றித்தாயதென்பதுபட அவ்வுரையாசிரியர்கள் யாண்டுரைத்தனர்? இளம்பூரணர் "முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணி" என்பதற்கு "முதனூல்களிற் சொன்னவற்றினைக் கண்டு அவ்விலக்கணங்கள் முறைப்பட ஆராய்ந்து" என்று உரைத்தனர். நச்சினார்க்கினியர் "முன்னை யிலக்கணங்கள் இயைந்தபடியை முற்றக்கண்டு, அவ்விலக்கணங்களெல்லாஞ் சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்க்கு அறியலாகாமையின் யான் இத்துணை வரையறுத்து உணர்த்துவலென்று அந்நூல்களிற் கிடந்தவாறன்றி அதிகார முறையான் முறைமைப்படச் செய்தலையெண்ணி" என்று உரைத்தனர். சிவஞானமுனிவர் "முற்பட்டுத் தோன்று நூலினை நோக்கி, அந்நூலிற்கிடந்த இலக்கணம் பிற்காலத்தார் உணரு முறைமைப்படக் கருதி" என்று உரைத்தனர். இனி "மயங்கா மரபின் எழுத்து முறைகாட்டி" என்பதற்கு இளம்பூரணர் "முன்னை நூல்போல எழுத்திலக்கணஞ் சொல்லுட் சென்று மயங்காத முறைமையானே எழுத்திலக்கணத்தினை வேறு தெரிவித்து" என்று உரைத்தனர். நச்சினார்க்கினியர் "அம் மூவகை யிலக்கணமும் மயங்கா முறைமையாற் செய்கின்றமையின் எழுத்திலக்கணத்தினை முன்னர்க் காட்டி" என்று உரைத்தனர். சிவஞானமுனிவர் "இயற்றமிழும் இசைத் தமிழும் நாடகத்தமிழும் முன்னூலுட்போல விரவாத தன்மையானே இயற்றமிழை வேறு பிரித்து முறையானே உலகிற் கறிவித்து" என்று உரைத்தனர். இன்னும் சிவஞானமுனிவர் "முறைமைப்பட வெண்ணிப் புலந் தொகுத்தலாவது, முதனூல் பரந்து கிடத்தலின் இக்காலத்துச் சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்க் கறியலாகாமையின் அவர் அறியுமுறைப்பட எண்ணி அதற்கேற்பத் தொகுத்துச் செய்தல்" என்றும், "அகத்தியத்துள் முத்தமிழும் விரவிக் கூறப்பட்டன" என்றும், "இயற்றமி

ழுள்ளும் எழுத்துச் சொற் பொருண் மூன்றனையு முன்னூலுட்போல விரவக் கூறாது முன்னர் எழுத்துணர்த்திப் பின்னர்ச் சொல்லுணர்த்தி அதன் பின்னர்ப் பொருளுணர்த்தினா ரென்பார் 'காட்டி' யென்றொழியாது 'முறை காட்டி' என்றார்" என்றும், அவற்றின் பொருள் நுட்பம் ஆண்டு இனிது விரித்தனர். அகத்தியனார் பிணிதபு நோன்பும் பெருகுறு வாழ்நாளும் முழுதுணர் வலியுமுடைய முற்காலத்தார் அறியு முறைமைப்பட முத்தமிழ் இலக்கண முழுதும் விரவியல் நெறியினால் அகத்தியத்துட் கூறினாரென்பதூஉம், தொல்காப்பியனார் தம் ஆசிரியர் அங்ஙனம் அகத்தியத்துட் கூறிய முத்தமிழ் இலக்கணப்பரப்புள் இயற்றமிழ் ஒன்றனையும் வேறு பிரித்துச் சில்வாழ்நாளும் பல்பிணியுஞ் சிற்றறிவும் உடைய பிற்காலத்தார் உணருமுறைமைப்படத் தொகுத்தல் யாப்பான் முறைகாட்டித் தொல்காப்பியத்துள் ஓதினாரென்பதூஉம், இவ்வுரைகளாற் போதரும் பொருள்களாம். மற்று அகத்தியம் "முத்தமிழ் இலக்கண நெறிமுறை பிறழக் கண்டபடி விரவ உரைக்குங் குற்றமுடைய நூலாம்; தொல்காப்பியம் அவ்வாறன்றி இயற்றமிழ் இலக்கண முறைமைப்பட உரைக்குங் குற்றமில் நூலாம்" என்று அவர் குறித்த பொருள் அவற்றாற் போதருமாறில்லையாம். ஆகவே, அவர் அவ்வுபோற்காத வாக்கியக் கூறுகளின் உரைகள் கொண்டு அங்ஙனங் கூறப்பெற்றா ரென்றல் சழக்கே ஆதலன்றி வழக்காதல் இல்லையென்க. உபோற்காதம் - சிறப்புப் பாயிரம்.

இனி "அகத்தியத்துள் முத்தமிழிலக்கணங்கள் விரவிக் கூறப்பட்டன" என்றது கொண்டே அதனுள் அவ்விலக்கணங்கள் முறையின்றி ஓதப்பட்டமை தானே பெறப்படும் என்று அவர் அங்ஙனங்கொண்டு கூறினாரெனின், அறியாது கூறினாய். என்னை? ஆண்டு இலக்கணம் விரவுதலென்றது ஒருபொருட் கிலக்கணங் கூறும்வழி அதன் திறன் புலப்படுதற்கு உபகாரமுடையன பிற ஆண்டு இடைப்பெய்து சொல்லுதல். அது திராவிடமாபாடியகாரர் சூத்திரவிருத்தியுள் இடைச்சொற்கு இலக்கணம் விளங்கத் தெரிக்க

முற்றுமி அதன் இயல்பு உளங்கொளற் பொருட்டுப் பாலைத் திணை யென்னும் நடுவுநிலைத்திணை யிலக்கணமும் அதனோடியைபுடைய ஏனைப் பொருளிலக்கணங்களும் ஆண்டு இயைபுபற்றி இடையிட்டு எடுத்து விரித்துக் கூறியதுபோல் வனவும் பிறவுமாம். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், இந்நூற் 'புணர்ப்பினைப் பொருள் இடையிடுதல்' என்னுமோர் தந்திர வுத்தி யென்பர். இனி, அகத்தியத்துள்ள இயற்றமிழை வேறு பிரித்துத் தொகுத்துணர்த்த எழுந்த தொல்காப்பியத்துள்ளும் இவ் விரவியற் பிரயோகம் அருகிவந்தன ஆண்டாண்டுச் சிலவுள்ளன. சேனாவரையர் முதலியோர் "இஃது இவ்வோத்துட் கூறுதற்கியைபில்லது" என்று தடையாக்கியும், "மற்றிவ்வுபகார இயைபு நோக்கி இவ்வோத்துள் மற்றிது கூறுதற்கு இயைபுடைத்தாயிற்று" என்று விடை போக்கியும் ஆண்டாண்டுக் கூறுமாறுபற்றி, அது கடைப்பிடிக்க. இன்னும், இவ்விரவியற் பிரயோகம் நூல்கடோறும் அருகியும் பெருகியும் பலவாறு வருவனவேயாம். அவை யெல்லாம் ஈண்டுக் காட்டப்புகின் மிக விரியுமென்க.

இனி வடமொழி இலக்கண நூலாகிய பாணினீயமும் பிணிதபு நோன்பும் பெருகும் ஆயுளுமுடைய அக்காலத்துப் பேரறிவுடையார் அறியு முறைமைப்பட இவ்விரவியல் நெறியால் இயற்றப்பட்ட தொன்றென்றும், சத்தகௌத்துப நூலார் முதலியோர் பிற்காலத்தார் உணருமுறைப்பட அதன் சூத்திரங்களைப் பிரித்து முறைகாட்டிச் சித்தாந்த கௌமுதி முதலியன விளங்கச் செய்தனரென்றும் உணர்க. இனி இறைவன் நூல்களாகிய வேதாகம ஒத்துக்களும் இவ் விரவியல் நெறி மருவியனவேயாதல் அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

அல்லதூஉம், பாயிரஞ்செய்த பனம்பாரனார்க்குத் தொல்காப்பியம் முந்துநூலென் றெடுத்தோதிய அகத்தியம் விழுமிய முதனூலென்பதே கருத்தாதலன்றி முறைபிறழ்ந்து கிடக்கும் ஒரு விழுப்பமில் நூலாமென்றல் கருத்தாதலில்லை. அது பிறழ்ச்சியுடைய விழுப்பமில் நூலென்றல் அவர்க்குக் கருத்தாயின்,

[1] "வழியெனப் படுவ ததன்வழித் தாகும்"

என்பது பற்றித் தொல்காப்பியத்திற்கு வழியாகக் காட்டற் கெடுத்தோதிய முதனூலாகிய அவ்வகத்தியம் வழுவுடைய தென்றாய் அதன் வழிவந்த தொல்காப்பியமும் இயல்வழக்கு நூலாதற் சிறப்புடைத் தன்றெனப்பட்டுப் பாயிரப்பொருள் புரையுற் றொழியுமென்க. இதனால், உரைகாரர்களும் அகத்தியத்தின் மகிமை புலப்படுத்தல் கருதியே பாயிரவுரையுள் அது முத்தமிழ்விரவிக் கூறப்பட்டதென்று அங்ஙனம் ஓதுவாராயினா ரென்று துணிக. இனி இவ்வாறு செம்பொருள் பயக்கும் விரவியற் பிரயோகத்தினை அவர் முறைபிறழ்வாகத் திரியக்கொண்டு அந் நற்றவ வேந்தர்க்குக் குற்றம் பெரிதேற்றிய துருகமுதிர்ச்சி, "ஆனை யெருத்தம் பொலிய" என்புழிப் 'பொலிய' என்பதற்குப் பொருளறியாது தமக்குத் தெரிந்த பொருளைப் பற்றிப் 'பாடம் பிழை' யெனத் தள்ளி வேறு வேறு பாடங்கொண்டார் முறைமையோ டொப்பது என் றங்ஙனம் நகையாடி விடுக்கற்பாலதென்பது கற்றுணர்வுடையார்க்கு இனிது புலப்படுமென்க. இப் பெரியார்ப் பிழைப்பு, கழுவாயில் பெருங்குற்றமாம். கழுவாய் - பிராயச்சித்தம். அஃது அம் பெற்றித்தாதல் நோக்கியன்றே,

[2] "எரியாற் சுடப்படினும் உய்வுண்டாம் உய்யார்
பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார்"

என்று அருளிச்செய்தார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் என்றுணர்க. இனி இன்னோரன்ன பெரியார்ப் பிழைப்பினை வைதிக நெறிவருஞ் சீரியர் செய்யார்; அவர் அன்னர் அல்லராதலின், அவ்வாறு குற்றங்கூறிச் சிறுமைக் கிலக்காயினாரென் றொழிக.

---

1. தொல் - பொருள், மரபு - கஉ.
2. குறள் - அ௯௬.

தலைச்சங்கம்

தமிழ்மொழி, தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கம் என்னும் மூன்று சங்கங்களினும் நன்று ஆராயப்பட்டது. இச் சங்க மூன்றினையும் இரீஇயினார் பாண்டியர்கள்.

இனித் தலைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தார் அகத்தியனாரும், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளும், குன்றமெறிந்த முருகவேளும், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், நிதியின் கிழவனுமென இத் தொடக்கத்தார் ஐந்நூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார். அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும் களரியாவிரையுமென இத்தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியாண்டு சங்கமிருந்தார். அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார் காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோன் ஈறாக எண்பத்தொன்பதின்மர். அவருட் கவியரங்கேறினார் எழுவர் பாண்டியர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரை. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம்.

ஆசிரியர் அகத்தியனார் தாம் இயற்றிய முத்தமிழ் முதனூலாகிய அகத்தியத்தினைத் தொல்காப்பியனார் முதலிய பன்னிரு மாணாக்கர்களுக்குங் கற்பித்தருளினர். இன்னும், அகத்தியனார், தொல்காப்பியனார் முதலாயினார்க்கு ஐந்திரமுதலிய வடநூல் பலவுஞ் செவியறிவுறுத்தருளினார். தொல்காப்பியனார் திரணதூமாக்கினியென்றும் வழங்கப்படுவர். தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவராவார் :—தொல்காப்பியனார், அதங்கோட்டாசிரியர், துராலிங்கர், செம்பூட்சேயார், வையாபிகர், வாய்ப்பியர், பனம்பாரனார், கழாரம்பர், அவினயர், காக்கைபாடினியார், நற்றத்தர், வாமனர் என்பவரென்க.

இப் பன்னிருவரும் அகத்தியனார்பால், அவரியற்றிய முத்தமிழ் முழுமுதனூலாகிய அகத்தியமும் மற்றை ஐந்திர முதலிய வடநூல்கள் பலவும் நன்கு கற்று வல்லராயினரேனும், அவர்தமுள் தொல்காப்பியனார், தென்கலை வடகலை

நன்கு முழுதுணர் அறிவின் மதுகையினும், அருந்தவ ஒழுக்கத்தினும், கறைவளர் மிடற்றவ் விறைவனருட் பேற்றினும் மிக்காராய் அவர்க்குத் தலைவராயினாரென்க. இவ்வரலாறு பன்னிரு படலப் பாயிரச் சூத்திரம் முதலிய பற்றித் தெளிக

இனித் தொல்காப்பியனார் முதலாயினார் அகத்தியத்தின்கணுள்ள இயற்றமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார்; பெருநாரை பெருங்குருகு முதலிய நூலுடையார் இசைத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார்; முறுவல் சயந்தங் குணநூல் செயிற்றியம் முதலிய நூலுடையார் நாடகத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தாரென உணர்க. தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவரும் அகத்தியத்தின்வழித் தனித்தனி இலக்கண நூல்கள் பல செய்ததூஉமன்றிப் புறப்பொருட் பன்னிருபடலமென ஒருநூல் ஒருங்குகூடி இயற்றினர்.

இனி அப்பன்னிருவரும் அகத்தியத்தின்வழி இயற்றமிழ் நூல்கள் பலசெய்தனரேனும், தொல்காப்பியனார் இயற்றிய இயற்றமிழ் நூலாகிய தொல்காப்பியம் ஏனையோர் இயற்றிய நூல்களினும் மாட்சி மிக உடைத்தாய் அவ்வகத்தியத்திற்குச் சிறந்ததோர் இயற்றமிழ் வழிநூலாயிற்று.

இடைச்சங்கம்

இனி, இடைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தார் அகத்தியனாரும், தொல்காப்பியனாரும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மோசியும், வெள்ளூர்க் காப்பியனும், சிறுபாண்டரங்கனும், திரையன்மாறனும், துவரைக்கோமானும், கீரந்தையும் என இத் தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்தெழுநூற்றுவர் பாடினார். அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலை அகவலுமென இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும், மாபுராணமும், இசைநுணுக்கமும், பூதபுராணமும் என இவை. அவர் மூவாயிரத்தெழுநூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தார். அவரைச் சங்கம் இரீஇயினார் வெண்தேர்ச்செழியன் முதலாக முடத்திருமாறன் ஈறாக ஐம்பத்தொன்பதின்மர். அவருட் கவியரங்கேறினார்

ஐவர் பாண்டியர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தது கபாடபுரந்து. அக்காலத்துப் போலும் பாண்டியன் நாட்டைக் கடல் கொண்டது.

தொல்காப்பியம்

இது தொல்காப்பியமுனிவரால் இயற்றப்பட்டமையின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. "தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்குங் கடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்கும் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்கும் நூலாயது" என்று கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் களவியலுரை முகத்துக் கிளந்தெடுத் தோதினார். இன்னும், இத்தொல்காப்பியம் இடைச்சங்க நாள்முதல் இன்றுகாறும் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்குச் சிறந்த ஆரிட இலக்கண நூலாய் நிலவுவதாயிற்று. மற்றிந்நூல் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரமென மூன்றதிகாரங்களுடைத்து. இனி நூல்தான் ஒருபொருள் நுதலிய சூத்திரமும், இனமொழிகிளந்த ஓத்தும், பொதுமொழி கிளந்த படலமும் என்னும் மூன்றுறுப்படக்கிய பிண்டமாம். அவற்றுள் தொல்காப்பியம் ஒருபொருள் நுதலிய சூத்திரங்களும், இனமொழிகலந்த ஓத்துக்களும், பொதுமொழிகிளந்த படலங்களும் என்னும் மூன்றுறுப்புந் தன்கண் அடங்கக்கொண்டு நிற்குமோர் பிண்ட நூலாம். இனி அகத்தியம் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என்னும் மூன்றுறுப்பினையும் அடக்கி நிற்றலின், அஃது பிண்டத்தினை யடக்கிய வேறோர் பிண்டமென்றார் நச்சினார்க்கினியர். பொதுமொழிகிளந்த படலமாதல்-ஒருநெறிப்பொருட்டாய்மொழியப்படுதலன்றித் தன்னுள் விரவிய பொருட்கெல்லாம் பொதுவாய் மொழியப்படுதல். இவ்வுறுப்புகள் இன்னோரன்ன நூற்கேயுரிய வுறுப்புகளென்று தேறமாட்டாத நன்னூல் விருத்திகாரர் "பாட்டுடைத் தலைவன் சரிதையே யன்றி மலை கடல் நாடு முதலிய பலபொருள் திறங்களும் விரவி வருதலும் பல பொருளையுணர்த்தும் பொதுச்சொற்கள் ஒரோவழி யன்றித் தொடர்ந்து வருதலும் படலம்" எனத் தமக்கு வேண்டியவாறு ஓதினார். பாட்டுடைத்தலைவன் சரிதையொடு மலை கடல் நாடு முதலிய பலபொருள் திறங்கள் விரவிவரும்

படலங் காவிய உறுப்பாகலின், ஈண்டாராய்ச்சி இல்லையென்பதுணர்க.

இத்தொல்காப்பிய இலக்கணநூல் முத்தமிழ் முதனூலான அகத்தியத்தின்வழிப் பிறந்த நூல்களுள் இயற்றமிழ்ப் பெற்றியெல்லாம் இனிதுவிளங்க எடுத்துணர்த்து மாட்சியிற்றானே தனக்கு நிகராய் ஏனோர் இயற்றமிழ் நூல்கட்கெல்லாம் பெரிய ஆணைவரம்பாய் நிலைபெறுவதாகலின், முற்காலத்தாரும் பிற்காலத்தாரும் இதன் இலக்கணநெறி கடைப்பிடித்தே எழுத்துச் சொல்லிலக்கண நூல்களும் யாப்பிலக்கண நூல்களும் பொருளிலக்கண நூல்களுந் தனித்தனி தொகுத்தும் விரித்தும் பல இயற்றினார். இஃது அகத்தியத்திற்கு வழிநூலாயினுந் தன்வழித்தோன்றிய பல்காப்பியம் முதலிய இயற்றமிழ் நூல்களுக்கு முதல் நூலுமாமென்க.

இதன் எழுத்ததிகாரம் நூல்மரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகைமரபு, உருபியல், உயிர்மயங்கியல், புள்ளிமயங்கியல், குற்றியலுகரப்புணரியல் என ஒன்பஃது ஓத்துகளுடைத்து. ஓத்தெனினும் இயலெனினும் ஒக்கும். சொல்லதிகாரம் கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமைமயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினைஇயல், இடையியல், உரியியல், எச்சவியலென ஒன்பஃது ஓத்துகளுடைத்து. பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியலென ஒன்பஃது ஓத்துகளுடைத்து. இனி எழுத்ததிகாரம் நானூற்றெண்பத்துமூன்று சூத்திரங்களும், சொல்லதிகாரம் நானூற்றறுபத்துமூன்று சூத்திரங்களும், பொருளதிகாரம் அறுநூற்றறுபது சூத்திரங்களும் உடையனவாம்.

எழுத்ததிகாரம்

எழுத்ததிகாரமென்பது எழுத்தினது அதிகாரத்தையுடையதென அன்மொழித்தொகையாய்ப் படலத்திற்குக் காரணக் குறியாயிற்று.

எழுத்தென்றது—அகரமுதல் னகர இறுவாய்க் கிடந்த முதலெழுத்து முப்பதும் குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்னுஞ் சார்பெழுத்து மூன்றுமாம். அவற்றிற்கு எழுத்தென்னுங் குறி முன்னர் ''எழுத்தெனப்படுப'' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் ஓதுபவாகலின் ஈண்டு எதிரது போற்றி ஆளப்பட்டது.

அதிகாரம்—அதிகரித்தல். அதிகாரமெனினும் படலமெனினும் ஒக்கும், அஃது யதோத்தேசபக்கங் காரியகால பக்கம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள். ஈண்டதிகாரமென்றது முன்னையது. அதனை உடையதெனவே எழுத்தை நுதலி வரும் பல ஓத்தினது தொகுதி எழுத்ததிகாரம் என்றவாறாயிற்று. எழுத்தினது அதிகாரத்தை யுடையதென்புழி ஆறாவது வினைமுதற் பொருண்மையின்கண் வந்த காரகம். வடநூலார் வினைமுதற்பொருளின்கண் வரும ஆறாவதனைக் கர்த்திருசட்டி யெனவுங் கிரியாசட்டியெனவுங் கூறுவர். இப் படலத்துள் விதிக்கப்படுவன எல்லாங் கருவியுஞ் செய்கையும் என இருவகைப்படும். அவற்றுட்கருவி, நூல்மரபு முதலிய நான்கோத்தானும், செய்கை தொகைமரபு முதலிய ஐந்தோத்தானுங் கூறப்படும். கருவி பொதுவுஞ் சிறப்பும் என இருவகைத்து. புணரியலுட் கூறப்படுவன செய்கையொன்றற்கேயுரிய கருவியாகலிற் சிறப்புக்கருவி; ஏனை மூன்றோத்தினுங் கூறப்படுவன பொதுக்கருவி.

நூல்மரபாவது—நூலினது மரபுபற்றிய பெயர் கூறுதல். எனவே, இதுவும் இவ்வோத்துட்கூறுஞ் சூத்திரங்களுக்கெல்லாம் அதிகாரமென்பது பெறப்பட்டது. மலை, கடல், யாறு, குளம் என்றற்றொடக்கத்து உலகமரபுபற்றிய பெயர் போலாது, ஈண்டுக் கூறப்படும் எழுத்து, குறில், நெடில், உயிர், மெய் என்றற்றொடக்கத்துப் பெயர்கள் நூலின்கண் ஆளுதற்பொருட்டு முதனூலாசிரியனாற் செய்துகொள்ளப் பட்டமையின், இவை நூல்மரபுபற்றிய பெயராயினவெனல் அறிக. ஏனையோத்துகளின் விதிக்கப்படும் பெயர்களும் நூன்மரபுபற்றி வரும் பெயராதல் உய்த்துணர்ந்து கோடற்கு இது முதற்கண் வைக்கப்பட்டது.

[1] "எழுத்தெனப் படுப
அகரமுதல்
னகர இறுவாய் முப்பஃ தென்ப
சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங் கடையே."

இதன்பொருள்: நெடுங்கணக்கினுள் அகரமுதல் னகரவீறாகக்கிடந்த முப்பதும் எழுத்தென்று சொல்லப்படுவன வென்று கூறுவர் நூலோர், தனித்தானும் ககரமுதலியன போல அகரமொடு சிவணியானும் இயங்கும் இயல்பின்றி ஒரு மொழியைச் சார்ந்துவருதலே தமக்கிலக்கணமாக உடைய மூன்றல்லாதஇடத்து என்றவாறு. அகரமுதல் னகரவிறுவாய் முப்பஃதாவன: அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ வென்னும் பன்னிரண்டும், க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ற், ன் என்னும் பதினெட்டுமாம். மொழியைச்சார்ந்து வருதலே தமக்கிலக்கணமாகவுடைய மூன்றாவன: குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்பன. நாகியாது—குற்றியலிகரம்; வீடு—குற்றியலுகரம்; எஃகு—ஆய்தம் இவை மொழியைச்சார்ந்து தோன்றினமை காண்க. இம் மூன்றுமேயன்றி உயிர்மெய் முதலியவற்றையுஞ் சார்பெழுத் தென்பாரும் உளராலோவெனின்,—ஆசிரியர்,

''சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங் கடையே''

என்றானை தருதலின், அது மரபுநிலை திரிபாமென்க. அஃதவ்வாறாதல் சூத்திர விருத்தியுட் காண்க. இவ்வியலுள் எழுத்துகளது மரபு பற்றிய பெயரும் அவற்றின் ஒலியளவும், உயிர் மெய்ப் புணர்ச்சியும், தனிமெய் தன்மெய்யோடும் பிறமெய்யோடும் மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடுந் தனிமெய்யோடும் மயங்கு மயக்கமும், உயிர்முன் உயிர்மெய் மயங்கும் மயக்கமும், உயிர்முன் தனிமெய் மயங்கு மயக்கமும் பிறவுங்கூறப்படும். மயக்கமெனினுஞ் சையுத்தமெனினுஞ் சையோகமெனினும் ஒக்கும். இச்சையோகம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினுங் கொள்ளச்

1. தொல் - எழுத்து-௧.

சூத்திரஞ் செய்தார் ஆசிரியர். வடநூலாரும் அவ்வாறு கொள்ப. அக்கருத்தறியாத நச்சினார்க்கினியர் சையோகம் ஒருமொழியிற் கொண்டு இருமொழியிற் கொள்ளாது உதாரணம் இறந்த என்றார்.

மொழிமரபாவது—எழுத்தான் ஆம் மூவகை மொழியது மரபு கூறுதல். மூவகை மொழியாவன—ஓரெழுத்தொரு மொழி, ஈரெழுத்தொருமொழி, தொடர்மொழி என்பன.

பிறப்பியலாவது—எழுத்துகளினது பிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துதல். சார்பில் தோற்றத்து எழுத்துந் தனி மெய்யும் மொழிக்கணன்றி உணர்த்தலாகாமையின், அவை புலப்படு மொழியை மரபியலின் உணர்த்திப் பிறப்புணர்த்த வேண்டுதலின், இதனை நூன்மரபின் பின் வையாது மொழி மரபின் பின்னர் வைத்தார்.

புணரியலாவது - மூவகைமொழிகளும் செய்கை யோத்துகளுட் புணர்தற்குரிய கருவி இயல்பு கூறுதல். அக்கருவி யாவன—மூன்று திரிபும், ஓரியல்பும், வேற்றுமை அல்வழியும், எழுத்தும், சாரியையுமென்று இத்திறத்தன. மூன்று திரிபாவன—நிறுத்தசொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியும் தம்மிற் புணர்வழி, ஆண்டு இல்லாதவெழுத்துத் தோன்றுதலும் உள்ளவெழுத்து மற்றொன்றாக மாறுதலுங் கெடுதலுமாம். வடநூலார் இம்மூன்றனையும் முறையே ஆகமம், ஆதேசம், லோபம் என வழங்குப. வடநூலார் நின்றவெழுத்து நீங்க அதனிலைக்களத்து மற்றொன்று வந்தியைதல் ஆதேசமென்று கொள்வர்.

தொகைமரபாவது—மேல் அகத்தோத்தினுள் இருபத்துநான்கீற்றினும் விரித்துப் புணர்த்து முடிப்பனவற்றை யெல்லாந் தொகுத்துப் புணர்க்கும் முடிபு கூறுதல்.

உருபியலாவது—உருபுகளோடு பெயர்புணரும் இயல்பு கூறுதல்.

உயிர்மயங்கியலாவது—உயிரீறுநின்று பெரும்பான்மையும் வன்கணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை மென்கணம் இடைக்

கணம் உயிர்க்கணங்களோடும் மயங்கிப்புணருமாறு கூறுதல். வடநூலார் இப்புணர்ச்சியை அச்சு சந்தியென்பர். மயங்கிப் புணர்தல்—ஒன்றுபட்டுக் கூடுதல்.

புள்ளிமயங்கியலாவது—புள்ளியீறு பெரும்பான்மையும் வன்கணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை பிறகணத்தோடும் புணருமாறு கூறுதல். வடநூலார் இப்புணர்ச்சியை அல்சந்தியென்ப. அச்சு அல்லென்பன பிரத்தியாகாரஞ் செய்த பெயர். வடநூலார் உள்ளது தொகுத்து முதலுமீறுங் கூட்டிக் கூறுதலைப் பிரத்தியாகாரமென்றும், இல்லது வருவித்துரைத்தலை அத்தியாகாரமென்றுங் கூறுவர்.

குற்றியலுகரப்புணரியலாவது—குற்றியலுகரவீறு வருமொழியோடு புணரும் இயல்பு கூறுதல்.

சொல்லதிகாரம்

சொல்லதிகாரம் என்பது சொல்லினது அதிகாரத்தையுடையதென அன்மொழித் தொகையாய்ப் படலத்திற்குக் காரணப்பெயராயிற்று. ஈண்டதிகாரமென்றது சொல்லை நுதலிவரும் பலவோத்தினது தொகுதியை. சொல்தான் தனிமொழியுந் தொடர்மொழியுமென இரண்டு வகைப் படும். தனிமொழியாவது சமயவாற்றலாற் பொருள் விளக்குவது. அது பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமென நான்கு வகைப்படும். அவற்றிற்கு உதாரணம்—மரம், உண்டான், மற்று, நனி யென முறையே காண்க. தொடர்மொழியாவது பயனிலை வகையானுந் தொகைநிலை வகையானும் எண்ணுநிலை வகையானும் இயைந்து பொருள் விளக்குந் தனிமொழி ஈட்டம். தொடர்மொழி இருமொழித்தொடரும், பன்மொழித்தொடருமென இருவகைப்படும். சாத்தன் வந்தான் - இது பயனிலைத்தொடர். யானைக் கோடு - இது தொகை நிலைத்தொடர். நிலம்நீர் - இஃதெண்ணு நிலைத் தொடர். இவை இருமொழித்தொடர். அறம் வேண்டி யரசனுலகம் புரந்தான்—இது பன்மொழித்தொடர். இனி

வடநூலார் கூறியவாறே அவாய்நிலையானும், தகுதியானும், அண்மையானுந் தொடரும் என்றலுமாம். அவாய்நிலை - ஒருபதந் தன்னை முடிப்ப தொருபதம் இல்லாதவழி முடிபுபெறாது நிற்றல். 'வந்தான்' என்பது, 'சாத்தன்' என்னு முடிக்குஞ்சொல்லை அவாய் நின்றல்லது முடியாமையின், அவாய் நிலைத்தொடராம். 'ஆ குதிரை ஆண்மகன் யானை' என்பது அவாய்நிலை யின்மையான் மொழித்தொடராகாது. தகுதி—பொருட்கு வாதையின்மை. அது 'நீரான் நனை' 'தீயாற் சுடு' என்பன போல்வன. 'நீராற் சுடு' 'தீயான் நனை' யென்பன தகுதியின்மையான் மொழித்தொடராகா. அண்மை— பதங்களை ஒரு தொடராக விரையக் கூறுதல். அது "அறம் வேண்டி அரசனுலகம் புரந்தான்" எனப் பதங்களை விரையக்கூறிக் குறித்த பொருள் புலப்படச் செய்தல். இவ்வாறன்றி,—'அறம்' — வேண்டி'— 'அரசன்' — 'உலகம்'—'புரந்தான்' என யாமத்துக்கு ஒன்றொன்றாகக்கூறின், அண்மையின்றாய்க் குறித்த பொருள் புலப்படாமையான், மொழித்தொடராகாது. மொழித்தொடரெனினும் வாக்கியமெனினும் பொருந்தும்.

கிளவியாக்கம்—வழுக்களைந்து சொற்களை யாக்கிக் கொண்டமையால் இவ்வோத்துக் கிளவியாக்கமென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ஆக்கம்—அமைத்துக்கோடல். அது நொய்யு நுறுங்குங் களைந்து அரிசி யமைத்தாரை அரிசி யாக்கினாரென்னும் வழக்கானுமறிக. பொது வகையாற் 'கிளவி' யென்றமையால் தனிமொழியுந் தொடர்மொழியுங் கொள்ளப்படும். கிளவி, சொல், மொழி என்னுந் தொடக்கத்தன ஒரு பொருட்கிளவி. இனிச் சொற்கள் பொருள்கண் மேல் ஆமாறு உணர்த்தினமையாற் 'கிளவியாக்கம்' ஆயிற்றெனினும் அமையும், ஒருவன் மேலாமாறு இது, ஒருத்தி மேலாமாறிது, பலர்மேலாமாறிது, ஒன்றன் மேலாமாறிது, பலவற்றின் மேலாமாறிது, வழுவாமாறிது, வழுவமையுமாறிது எனப் பொருள்கள் மேலாமாறு உணர்த்தினமையின்.

[1]"உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃறிணை யென்மனார் அவரல பிறவே
ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன சொல்லே."

மக்களாகிய நன்குமதிக்கப்படும் பொருளை உயர்திணை யென்றும், அம் மக்களல்லாத பிறபொருளை அஃறிணை யென்றும் ஆசிரியர் கூறுவர். அவ்விருதிணைப் பொருளையுஞ் சொற்களுணர்த்தும். எனவே, இருதிணையும்பற்றி வரும் ஐந்து பாலும், எழுவகை வழுவும், எட்டு வேற்றுமையும், ஆறெட்டும், மூன்றிடமும், மூன்றுகாலமும், வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆகிய இரண்டிடமுமென்னும் பொருட்பகுதிகளையும் இன்னோரன்னவற்றினையுஞ் சொல்லுணர்த்தும் என்றவாறு ஆயிற்று.

வேற்றுமையியல்—இவ்வோத்துச் செயப்படுபொருண் முதலாயினவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்து உணர்த்தலின், வேற்றுமையியலெனக் காரணக்குறி பெற்றது. கிளவியாக்கத்து நான்கு சொற்கும் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்திய அதிகாரத்தானே பொதுவிலக்கணமாதல் ஒப்புமையானும், உருபேற்றல் பெயர்க் கிலக்கணமாகலின் வேற்றுமையுணர்த்திப் பெயருணர்த்தன் முறையாகலானும், கிளவியாக்கத்திற்கும் பெயரியற்கும் இடை வேற்றுமை இலக்கணம் உணர்த்திய எடுத்துக்கொண்டார். வேற்றுமை யாவன பெயரும் ஓரிடைச் சொல்லுமாகலின், அவற்ற திலக்கணமும் பொதுவிலக்கணமேயாம். வேற்றுமை இலக்கணம் ஒன்றாயினும், சிறப்புடைய எழுவகை வேற்றுமையும் அவற்றது மயக்கமும் விளிவேற்றுமையுந் தனித்தனி யுணர்த்தத் தகும் வேறுபாடு யாப்புடைமையான், மூன்றோத்தான் உணர்த்தப்பட்டது.

"வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப."
"விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே."

---

1. தொல் - சொல் - க.

வேற்றுமைதாம் பெயர், ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண் ஏன ஏழாமென்பர்; விளி கொள்வதன்கண்ணதாகிய விளியோடு தலைப்பெய்ய வேற்றுமை யெட்டாம். செயப்படு பொருண் முதலாயினவற்றின் வேறுபடுத்துப் பொருள் மாத்திரம் உணர்த்தலின் எழுவாயும், செயப்படுபொருள் முதலியவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்துணர்த்தலின் ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண் என்பனவும், விளிப்பொருட்டாய்த் திரிந்தும் இயல்பாயும் நிற்றலின், விளியும், வேற்றுமையாயின.

"அவற்றுள்—எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே." எனவே, உருபும் விளியும் ஏலாது பிறிதொன்றனோடு தொகாது வினை முதலாய் நின்று பயனிலைகோடல் எழுவாய்க்கு இலக்கண மென்றவாறாயிற்று. ஆவுண்டு எனப் பொருண்மை சுட்டியும், ஆ செல்க என வியங்கொண்டும், ஆ கிடந்தது என வினைநிலையுரைத்தும், ஆ யாது? என வினாவேற்றும், ஆகரிது எனப் பண்பு குறித்தும், ஆபல எனப்பெயர் கொண்டும் எழுவாய் வினை முதலாய் நின்று பயனிலை கொள்ளுமாறு காண்க. இனி வடநூலார் எழுவாய்க்கு ரூப பேதங்காட்டும் வேற்றுமையுருபு கொள்வர். வடநூலார் எழுவாய் வேற்றுமையினைக் கர்த்திருகாரகம் என்பர்.

"இரண்டா குவதே
ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
எவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்
பவ்விரு முதலில் தோன்றும் அதுவே"

குடத்தை வனைந்தான், குழையையுடையன் என, இரண்டாவது தெரிநிலைவினை குறிப்புவினை யென்னும் அவ்விரண்டு முதற்கண்ணுந் தோன்றுமாறு காண்க. அவ்விரு முதலென்றது—அவ்விரண்டன் செயப்படுபொருளை. கருத்தாவேயன்றிச் செயப்படுபொருள் முதலாயினவுந் தொழிற்காரகம் ஆமென்பது,

"வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே
நிலனே காலம் கருவி என்றா

இன்னதற் கிதுபயன் ஆக என்னும்
அன்ன மரபின் இரண்டொடுந் தொகைஇ
ஆயெட் டென்ப தொழின்முதல் நிலையே"

என வேற்றுமை மயங்கியலுட் கூறுமாற்றானுணர்க. இது அரிசி தானே யட்டது எனக் கருமகருத்தனாயும் வரும். எனவே தன்னையேற்ற பெயர்ப்பொருளைச் செயப்படுபொருளாக வேற்றுமை செய்தல் ஐயெனப்பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவிக்கு இலக்கணம் என்றவாறாயிற்று. வடநூலார் ஐயெனப்பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியைக் கருமகாரகம் என்பர்.

"மூன்றா குவதே
ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி
வினைமுதல் கருவி அனைமுதற் றதுவே"

'சிறப்புடைப் பொருளைத் தான் இனிது கிளத்தல்' என்பதனால் ஒடுவென்றாரேனும், ஆனுருபுந் தழுவப்படும். வினைமுதல் கருவிக்கண் ஆனுருபு பெருவரவிற்றாம். ஒடு உருபு இக்காலத்து அருகியல்லது வாராது. கொடியொடு துவக்குண்டான்; அகத்தியனாற் றமிழுரைக்கப்பட்டது; ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்; வேலான் எறிந்தான் என, மூன்றாவது முறையே வினைமுதலுங் கருவியுமாகிய அவ்விரு முதலில் தோன்றியவாறு காண்க. வினைமுதல் கருவி யென்றாரேனும், உடனிகழ்வுங் கொள்ளப்படும். உடனிகழ்வின் வரும் மூன்றாவதனை வடநூலார் சகார்த்தத் திருதியை யென்பர். மாணவகனோடு ஆசிரியன் வந்தான்—ஈண்டு ஒடு உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்டாயிற்று. வினைமுதலாவது கருவி முதலாய கரணங்களைத் தொழிற்படுத்துவது. கருவியாவது வினைமுதற்றொழிற் பயனைச் செயப்படுபொருட்கண் உய்ப்பது. வடநூலார் ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியைக் கரணகாரகம் என்பர்.

"நான்கா குவதே
குவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
எப்பொருளாயினுங் கொள்ளும் அதுவே".

அந்தணர்க்கு ஆவைக் கொடுத்தான் எனக் குவ்வெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி கொளற் பொருட்டாய வாறு காண்க. வடநூலார் குவ்வெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியைச் சம்பிரதானகாரகம் என்பர்.

“ ஐந்தா குவதே
இன்னனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
இதனின் இற்றிது என்னும் அதுவே''.

ஐந்தாவது பொருவும் ஏதுவும் எல்லையும் நீக்கமும் என நான்கு பொருளுடைத்து. இனிப் பொரு, உறழ் பொருவும் ஒப்புப்பொருவும் என இருவகைப்படும். காக்கையிற் கரிது களம்பழம், உறழ்பொரு; வேயின் மென்றோள், உவமப்பொரு. ஞாபகவேது காரகவேது என ஏதுவும் இருவகைப்படும். முயற்சியிற் பிறத்தலின் ஒலி நிலையாது ; ஞாபகவேது. வாணிகத்தின் ஆயினான் ; காரகவேது. கருவூரின் கிழக்கு ; எல்லைப் பொருள். ஊரில் தீர்ந்தான், காமத்திற் பற்றுவிட்டான் ; நீக்கப்பொருள். வடநூலார் இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியை அபாதானகாரகம் என்பர். இனி ஐந்தாவது எல்லைப் பொருட்டாகுங்கால் காரகவேற்றுமை ஆகாதென்று உணர்க.

“ ஆறா குவதே
அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
தன்னினும் பிறிதினும் இதன திதுவெனும்
அன்ன கிளவிக் கிழமைத் ததுவே.''

சிறப்புப்பற்றி அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியென்றாரேனும், அகரவுருபுங் கொள்ளப்படும். தன்னென்றது தன்னோ டொற்றுமையுடைய பொருளை ; பிறிதென்றது—தன்னின் வேறாகிய பொருளை. எனவே, ஆறாவது கிழமைப் பொருட்டெனவும், அக்கிழமை தன்னான் வந்த தற்கிழமையும் பிறிதான் வந்த பிறிதின்கிழமையுமென இருவகைப்படும் எனவும் கூறியவாறாயிற்று, இத் தற்கிழமை, எள்ளது குப்பை என ஒன்றுபல குழீஇய தற்கிழமையும்,

படையது குழாம் என வேறுபல குழீஇய தற்கிழமையும், சாத்தன தியற்கை என ஒன்றியற்கிழமையும், புலியதுகிர் என உறுப்பின்கிழமையும், அரசனது முதுமை, சாத்தனது தொழில் என மெய்திரிந்தாய தற்கிழமையும் என ஐவகைப் படும். பொருளின்கிழமையும் நிலத்தின் கிழமையும் காலத்தின் கிழமையும் எனப் பிறிதின் கிழமை மூவகைப்படும். சாத்தனது உடைமை, சம்பந்தன் தமிழ், கபிலரது பாட்டு, பரணரது பாட்டு, இவைபொருட்பிறிதின்கிழமை. இவற்றுட் பின்னைய மூன்றுஞ் செய்யுட் பொருட்கிழமையாய், தெரிந்து மொழியாற் செய்யப்படுதலின். முருகனது குறிஞ்சி, யானையது காடு, நிலப்பிறிதின்கிழமை. வெள்ளியதாட்சி, காலப்பிறிதின்கிழமை. வடநூலார் அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவியைச் சம்பந்தசட்டி யென்பர். இவ் ஆறாவது காரக வேற்றுமையாகாது, வினை கொண்டு முடிவதன்றாகலின். மற்று ஆறாவது கடவுளர் உண்டி, அமிர்தவுண்டியென முறையே வினைமுதற்பொருளிலுஞ் செயப்படுபொருளிலும் வருங்கால், காரக வேற்றுமை யுமாம். வடநூலார் வினைமுதற்பொருளில் வரும் ஆறாவதைக் கர்த்திருசட்டி யெனவுஞ் செயப்படுபொருளில் வரும் ஆறாவதைக் கர்மணிசட்டி யெனவுங் கூறுப.

“ ஏழா குவதே
கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைசெய் யிடத்தின் நிலத்தின் காலத்தின்
அனைவகைக் குறிப்பின் தோன்றும் அதுவே''.

தட்டுப்புடைக்கண் வந்தான் என வினைசெய்யிடத்தும், மாடத்தின்கண் இருந்தான் என நிலத்தின்கண்ணும், கூதிர்க்கண் வந்தான் எனக் காலத்தின்கண்ணும் ஏழாவது வந்தவாறு காண்க. எனவே, ஏழாவது இடப்பொருண்மைத்து என்றவாறாயிற்று. வடநூலார் கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியை அதிகரணகாரகம் என்பர்.

வேற்றுமை மயங்கியல்—இது தன்பொருளில் தீராது பிறிதொன்றன் பொருட்கண் செல்லும் பொருள் மயக்கமும், தன்பொருளில் தீர்ந்து செல்லும் உருபுமயக்கமும் என்னும்

இருவகை மயக்கமுமாகிய வேற்றுமை மயக்கம் உணர்த்து தலின். அப்பெயர்த்தாயிற்று.

> " யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும்
> பொருள்செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்"

என்பதனானே உருபுமயக்கமும் அல்லனவற்றானெல்லாம் பொருள் மயக்கமும் உணர்த்தப்பட்டன.

விளிமரபு—இது விளிவேற்றுமையினது இலக்கணம் உணர்த்துதலின், விளிமரபென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

> " விளியெனப் படுப கொள்ளும் பெயரொடு
> தெளியத் தோன்றும் இயற்கைய வென்ப".

விளிவேற்றுமை எதிர்முகமாக்குதற் பொருட்டாம். ஈறு திரிதலும், ஈற்றயல் நீடலும், பிறிது வந்தடைதலும், இயல்பாதலும் என விளிவேறுபாடு பலவாம்.

பெயரியல்—இனிப் பெயர், வினை, இடை, உரியென்னும் நான்கு சொற்குஞ் சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துவான் எடுத்துக்கொண்டு, முதற் கண்ணதாகிய பெயரிலக்கணம் உணர்த்துதலின், இது பெயரியல் என்னும் பெயர்த் தாயிற்று.

> " எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே".

பெயர், வினை, இடை, உரியென்னும் நால்வகைச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே; பொருள் குறியாது நில்லா. முயற்கோடு, யாமைமயிர்க்கம்பலம் என்பன பொருள் உணர்த்தாவாலெனின்,—அவை, முயல், கோடு, யாமை, மயிர், கம்பலம் எனத் தனிமொழியாய் நின்றவழிப் பொருளுண்மையும், அங்ஙனந் தொடர்மொழியாய் நின்ற வழிப் பொருளின்மையுங் குறித்தலின், அவையும் பொரு ளுணர்த்துவனவே யாமென்பது. பெயர், பொருள் என்பன ஒருபொருட் கிளவியாகலின், பொருளை யுணர்த்துஞ்சொற் பெயர்ச்சொல்லெனப்படும். பொருட்குப் பண்பு உரிமை பூண்டு நிற்றலின், அதனை யுணர்த்துஞ்சொல் உரிச்சொல் லெனப்படும். வினையென்பது பலபொருளொருசொல்லாய்த்

தொழிற்பண்பினையும் அதன் காரியமாகிய வினை நிகழ்ச்சி யையும் உணர்த்தும். அவற்றுள் தொழிற் பண்பை யுணர்த்துஞ்சொல் உரிச்சொல்லென அடங்கினமையின், ஏனைக்காரியமாகிய புடைபெயர்ச்சி வினையை உணர்த்துஞ் சொல் வினைச்சொல்லெனப்படும். பொருளையும் பொருளது புடைபெயர்ச்சியையும் தம்மானன்றித் தத்தங் குறிப்பான் உணர்த்துஞ் சொற்கள் பெயர்ச்சொல் வினைச்சொற்களு மாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது இடை நிகரனவாய் நிற்றலின், இடைச்சொல்லெனப்படும். பொருட் புடை பெயர்ச்சியாவது பொருட் பண்பின் புடைபெயர்ச்சி யெனவே கொள்க. புடைபெயர்ச்சி எனினும் வினை நிகழ்ச்சி யெனினும் ஒக்கும்.

> " பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொன்மை தெரிதலுஞ்
> சொல்லி னாகும் என்மனார் புலவர்".

தன்னின் வேறாகிய பொருண்மை தெரிதலும், தன் தன்மை தானே தெரிதலும் என்று இரண்டுஞ் சொல்லானும். சாத்தன் வந்தான், பண்டு காடுமன், உறுகால் என்பனவற் றானே பொருளுணரப்பட்டவாறும், 'நீ யென்கிளவி' 'செய்தெனெச்சம்' 'தஞ்சக்கிளவி' 'கடியென்கிளவி' என்பன வற்றாற் பொருளுணரப்படாது அச்சொல்தாமே யுணரப் பட்டவாறுங் கண்டுகொள்க. இனி,

> " தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பில் தோன்றலும்
> இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே".

பொருண்மை தெரிதல்—சொல்மாத்திரத்தான் விளங்கி வேறு நிற்றலும், சொல் மாத்திரத்தால் தோன்றாது சொல் லொடுகூடிய குறிப்பால் தோன்றலும் என இரண்டு பகுதித் தாம். அவன், இவன், உவன், வந்தான், சென்றான், இவை பொருள் தெரிபு வேறு நின்றன. ஒருவர் வந்தார் என்றாற் போல்வனவும், ஆகுபெயராய் வருவனவும், இன்னோரன்ன பிறவும் குறிப்பிற்றோன்றலாம்.

வினையியல்—வினைச்சொல் இலக்கணம் உணர்த்து தலின், இவ்வோத்து வினையியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று'

" வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்"

வினையென்று சொல்லப்படுவது உருபேலாது காலத்தொடு புலப்படும். வேற்றுமைகொள்ளாது என்றது, காலமொடு தோன்றுமெனின், தொழில்நிலையொட்டின் கண்ணுந் தொழிற்பெயர்க்கண்ணும் அதிவியாத்தியாய் இலக்கண வழுவாம். காலமொடு தோன்றும் என்றது, வேற்றுமை கொள்ளாதெனின், இடைச்சொற்கண்ணும் உரிச்சொற்கண்ணும் அதிவியாத்தியாய் இலக்கண வழுவாம். தொழில்நிலை யொட்டெனினும் வினையாலணையும் பெயரெனினும் ஒக்கும். தொழிற் பெயரெனினும் வினைப் பெயரெனினும் ஒக்கும்.

" காலந் தாமே மூன்றென மொழிப".

இனித் தொழிலது கழிவுணர்த்தும் இறப்பும், தொழில் தொடங்கப்பட்டு முற்றுப்பெறாத நிலைமை யுணர்த்தும் நிகழ்வும், தொழில் பிறவாமை யுணர்த்தும் எதிர்வும் எனக் காலம் மூன்றும்.

" குறிப்பினும் வினையினும் நெறிப்படத் தோன்றிக்
காலமொடு வரூஉம் வினைச்சொல் எல்லாம்
உயர்திணைக் குரிமையும் அஃறிணைக் குரிமையும்
ஆயிரு திணைக்குமோ ரன்ன உரிமையும்
அம்மூ வுருபின தோன்ற லாறே."

வினைச்சொற்கள் வெளிப்படையாற் காலங் காட்டுவனவும் குறிப்பாற் காலங்காட்டுவனவும் என இரண்டாய், உயர்திணைக் குரியனவும் அஃறிணைக் குரியனவும் இரண்டு திணைக்கும் ஒப்ப வுரியனவும் என மூன்று கூற்றனவாம். உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான் என்பன முறையே இறந்தகால முதலிய மூன்றும் வெளிப்படநின்ற வினைச்சொற்கள். கரியன் செய்யன் என்பன காலங் குறிப்பிற் கொள்ள நின்ற வினைச்சொற்கள். வினையும், வினைமுதலும், செயப்படுபொருளும், நிலமும், காலமும், கருவியும், நிமித்தமும், பயனும் எனத் தொழிற்காரகங்கள் எட்டாம். காரகமெனினும் காரணமெனினும் ஒக்கும். 'வனைந்தான்' என்றவழி வனைதற்றொழிலும், வனைந்த கருத்தாவும், வனையப்பட்ட குடமும், வனைதற்கிடமாகிய நிலமும், அத்தொழில் நிகழுங் காலமும், அதற்குக் கருவியாகிய திகிரி முதலாயினவும், வனையப்பட்ட குடத்தைக்கொள்வானும், வனைந்ததனான் ஆய பயனும் ஆகிய எட்டும் பற்றி அத்தொழில் நிகழ்ந்தவாறு கண்டுகொள்க. அஃதேல், தொழிலின் வேறாயது காரகமாகலின், வனைதல் தொழிலுக்கு அத்தொழில்தான் காரகம் ஆமா றென்னை யெனின்,—வனைந்தான் என்பது வனைதலைச் செய்தானென்னும் பொருட்டாகலின் செய்தற்கு வனைதல் செயப்படுபொருள் நீர்மைத்தாய்க் காரகமாம் என்பது.

இடையியல்—இடைச்சொல் இலக்கணம் உணர்த்துதலின் இவ்வோத்து இடையியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

" இடையெனப் படுப பெயரொடும் வினையொடும்
நடைபெற் றியலுந் தமக்கியல் பிலவே"

இடைச்சொற்கள் தமக்கென வேறோர் பொருளுணர்த்தும் இலக்கணம் உடையன அல்ல; பெயரொடும் வினையொடும் வழக்குப் பெற்றியல்வனவாம். "அதுகொல் தோழி காம நோயே" என்புழிக் கொல்லென்னும் இடைச்சொல் பெயரொடு வழக்குப்பெற்று இயன்றது. "வருகதில் அம்ம எஞ்சேரி சேர" என்புழித் தில் அம்ம என்னும் இடைச்சொற்கள் வினையொடு வழக்குப்பெற்று இயன்றன.

உரியியல்—உரிச்சொல்லிலக்கணம் உணர்த்துதலின், இவ்வோத்து உரியியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

" உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை
இசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றிப்
பெயரினும் வினையினும் மெய்தடு மாறி
ஒருசொற் பலபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பலசொல் ஒருபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
தத்தம் மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கின்
எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்."

தமக்கியல்பில்லாத இடைச்சொற்போலாது இசை குறிப்புப் பண்பென்னும் பொருட்குத் தாமே உரியவாதலின், உரிச்சொல்லாயிற்று. பெரும்பான்மையுஞ் செய்யுட்குரியவாய் வருதலின், உரிச் சொல்லாயிற்று என்பாருமுளர். இசை குறிப்புப் பண்பென்னும் பொருளவாய்ப் பெயர் வினைபோன்றும் அவற்றிற்கு முதனிலையாயுந் தடுமாறி ஒருசொற் பல பொருட்கும் பலசொல் ஒருபொருட்கும் உரியவாய் வருவன உரிச்சொல்லென்றும், அவை பெயரும் வினையும்போல ஈறுபற்றிப் பொருளுணர்த்தல் ஆகாமையின், வெளிப்படாதவற்றை வெளிப்பட்டவற்றோடு சார்த்தத் தம்மை யெடுத்தோதியே அப் பொருளுணர்த்துமென்றும் உணர்ந்துகொள்க. குறிப்பு - மனத்தாற் குறித்துணரப் படுவது. பண்பு - பொறியான் அறியப்படுங்குணம். கறுப்பு- பெயர்ப்போலி. தவ - வினைப்போலி. துவைத்தல் - பெயர்க்கு முதனிலை. தாவாத - வினைக்குறிப்பு முதனிலை. பலவுமோதினும், இசை குறிப்புப் பண்பென்னும் மூவகைப் பொருளும் பற்றிவருதலே உரிச்சொற்கு இலக்கணமாம்.

எச்சவியல்—கிளவியாக்கமுதல் உரியியல் ஈறாகக்கிடந்த ஒத்துகளுள் உணர்த்துதற்கு இடமின்மையான் உணர்த்தப்படாது எஞ்சிநின்ற சொல்லிலக்கணமெல்லாந் தொகுத்துணர்த்துதலின், இவ்வோத்து எச்சவியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. செய்யுட்குரிய சொல்லும், அவற்றதிலக்கணமும், அவற்றாற் செய்யுள் செய்வுழிப் படும் விகாரமும், செய்யுட் பொருள்கோளும், அறுவகைத் தொகைச் சொல்லு முதலாயின இவ்வியலாற் கூறப்படுவனவாம். வடநூலார் தொகைச்சொல்லைச் சமாசமென்பர்.

பொருளதிகாரம்

பொருளதிகாரமென்பது பொருளினது அதிகாரத்தையுடையது என அன்மொழித் தொகையாய்ப் படலத்திற்குக் காரணக்குறியாயிற்று. ஈண்டு அதிகாரமென்றது பொருளை நுதலிவரும் பலவோத்தினது தொகுதியை. இஃது நாள்மீனின் பெயர் நாளிற்குப் பெயராயினாற்போல்வதோர்

ஆகுபெயர். இவ்வதிகாரத்து எழுத்துச் சொற் கருவியாக உணரப்படும் பொருளிலக்கணம் உணர்த்தப்படும். பொருளாவன: அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என நான்காம். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பனவற்றை வடநூலார் முறையே தருமம், அருத்தம், காமம், மோக்கம் என்பர். பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறுதலின், காட்சி, அனுமானம், உரையென்னும் அளவை மூன்றானும் அளந்தறியப் படும் பொருளெல்லாம் இந்நான்கு பொருளின் அடக்கிக் கொள்ளப்படும். எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வதெல்லாம் பொருட் பெற்றி தேறி உறுதிப்பயன் தலைக்கூடுதற்காகலின் எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்ந்தார் அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகக்கொண்டு பொருளிலக்கணம் ஒருதலையான் ஆராய்ந்தும் உறுதி தலைக்கூடக் கடவர் ஆவரென்க.

"எண்என்ப ஏனை யெழுத்தென்ப இவ்விரண்டுங்
கண்என்ப வாழும் உயிர்க்கு"

எனத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் ஓதியருளியதூஉம் இது நோக்கியென்று தெளிக. ஈண்டு, எண்—தருக்கம், எழுத்து—இயற்றமிழ். எனவே, முகத்துக் கண்ணுடையராயினார் அது கருவியாக உருவப்பொருள் நாடிக் காண்டலைப் பயனாகக் கொள்ளுதல்போல, எண்ணும் எழுத்தும் என்னும் அறிவுக்கண்ணுடையராயினார் அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகப் பொருளிலக்கணம் ஆராய்ந்து கண்டு உறுதி தலைக்கூடுதலைப் பயனாகக்கொள்ளவேண்டும் என்பதாயிற்று. இனி அவ்வாறு முயலாது அக் கருவிநூல் உணர்ச்சிமாத்திரையே அமையுமென்றிருப்பரேல், அக் கல்வி அவர்க்கு வீண் உழப்பாவதல்லது பயப்பாடு உடைத்தாமாறு இன்றென்பார்,

"சத்தமுஞ் சோதிடமும் என்றாங் கவைபிதற்றும்
பித்தரிற் பேதையார் இல்"

என்றார் நீதிநூலோர் என்க. எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் என்னும் இயற்றமிழாராய்ந்தார் முதனூற்பொருளுணர்ந்து வீடுபேறு ஒருதலையாற் தலைக்கூடுவரென்பது,

" எழுத்தறியத் தீரும் இழிதகைமை தீர்ந்தான்
மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகு-மொழித்திறத்தின்
முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற் பொருளுணர்ந்து
கட்டறுத்து வீடு பெறும்"

என்பதனான் உணர்க.

இனி எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்ந்து வல்லராக முயல்வார் இக்காலத்துப் பலருளர். அவ்வாராய்ச்சி கருவியாகப் பொருளாராய்ந்து உறுதி தலைக்கூட முயல்வார் அரியர். இங்ஙனம் பொருளதிகாரம் ஆராய்ந்து வல்லராக முயல்வார் அரியராயிற்று. இந்நிகழ்காலத்து மாத்திரமன்று; அச் செல்காலத்தும் உண்டென்பது. அது "அரசன் இனி நாடு நாடாயிற்று; நூல் வல்லாரைக் கொணர்க என்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரைத் தலைப்பட்டிலேம் என்று வந்தார்; வர அரசனும் புடைபடக் கவன்று, என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின்,—இவை பெற்றும் பெற்றிலேம் என்று சொல்லிக் கவன்றிட்டான்" என நக்கீரனார் இறையனார் களவியல் உரைமுகத்து உரைக்குமாற்றான் அறிக.

எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்ந்தார் அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகப் பொருளாராய்ந்துவீடுபேற்றுறுதிப்பயன் தலைக்கூடற்பாலர் என்ப தொக்குமன்! அவ் விழுப்பமுடைய பொருணூல் தாம் இறைவனருளிச செய்த முதனூல்களும் அவைபோல்வனவாம் மெய்ந் நூல்களுமேயாம், அவற்றின்கணன்றே தத்துவம் ஆராயுமாறும், பொய்ப்பொருள்களின் வேறாக மெய்ப்பொருள் காணுமாறும், வீடு தலைக்கூடுமாறும், வீடுபேற்றிலக்கணமும் கூறப்பட்டன. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் உலகியல் வழக்குரைப்ப தொன்றாகலின், அதனாராய்ச்சியானே வீடுபேற்றுறுதிப்பயன் தலைக்கூடுமாறுயாங்ஙனமெனின்,—நன்று வினாயினாய்! வீடுபேறடைவிக்கும் விழுப்பொருள் நூல் இறை முதற்கடவுள் அருளிச்செய்த

முதல் நூல்களும் அவ்வியல்புடைய மெய்ந் நூல்களுமென்பது நன்மக்களெல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததேயாம். அற்றாயினும், அவ்விறைவன் அன்னதோர் முதனூல் தமிழின்கட் செய்திலனாகலின், அவ்விறைவனியல்பு உள்ளவாறுணர்ந்த அருந்தவக்கொள்கை அகத்தியனாரும் அவர் மாணாக்கரான தொல்காப்பியனார் முதலியோரும் அவ்விறைவனருளால் தமிழுலகம் உணர்ந்து உறுதி தலைக்கூடற் பொருட்டுத் தாமியற்றியருளிய தமிழியல்வழக்கு நூல்களின்கண் அம் முதனூல்கள் கூறும் நுண்பொருளியல்களைத் தூலா அருந்ததி நியாய முறைபற்றி அகப்பொருள் புறப்பொருளென்று இருதிறத்தாற் பதினொற்றிணைப் பகுதியவாய்ச் செய்யுளாற் புனைந்து பாடுதற்குரிய இன்ப முதலிய உலகியல் வழக்கின்மேல்வைத்து இயற்றமிழ் ஒழிபாகக் கொண்டு அங்ஙனம் ஓதியருளினாராகலின், அவரியற்றிய அகத்தியந் தொல்காப்பிய முதலியன தமிழியல் வழக்கு நூலாதலேயன்றி, அவ்விறைவன் அருளிய முதனூல் நுண்பொருள் உணர்தற்காம் அறிவின் மதுகையை ஒருதலையாகப் பயக்கும் விழுப்பொருள் நூலுமாமென்று உணர்ந்துகொள்க. இம்முறை இறையனார் களவியலுக்கும் ஒக்கும். இறைமுதற்கடவுள், உயிர்கள் சோபானமுறையானே அங்ஙனம் பொருள்களின் மெய்ம்மை தேறி வீடுபேற்றுறுதிப் பயன் தலைக்கூடுதற்கன்றே வேதாகமமென முதனூல்கள் முறையே சூத்திரமும் பாடியமும்போலப் பொதுவுஞ் சிறப்புமாக அவ்வாறு இருவேறு வகைப்பட அருளிச்செய்ததூஉம் என அறிக. வாதவூரடிகள், திருக்கோவை திருவாசகமென உண்மைச் செந்தமிழ்த் திருமுறைகண் முறையே உலகியலும் வீட்டியலும் நுதலி அவ்வாறிருவகையால் திருவாய்மலர்ந்தருளியதூஉம், இக்கருத்து நோக்கியேயென்று துணிக. அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக; தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் அகத்திணை, புறத்திணை, களவு, கற்பென்று இன்னோரன்ன இயல்களானே இல்லறமும் பொருளும் இன்பமும் உணர்த்துதலின், அம் முத்திறத் துறுதிப்பொருள் நூலாவதல்லது, நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்வு அவாவறுத்தல் என்றற்றொடக்கத்து வீட்டியல் தெரிக்கும் ஓத்துகளுடைத்

தாகாமையின், வீடுபேற் றுறுதிப் பொருள் நூலும் ஆம் என்றல் சாலாதெனின்,—அஃது உலகியல் வழக்கு நூலாதலின், பெருமபான்மையான் நால்வகை வருணத்தார்க்கும் உரிய இல்லறம் பொருள் இன்பம் உணர்த்துவதாயிற்று. ஆயினும், அகத்திணையியலுள் பிரிதல் நிமித்தங் கூறுதலானும், புறத்திணையியலுள் வெட்சி முதலாக வாகையீறாக அறனும் பொருளும் பயக்கும் அரசியல்கூறி, அவற்றது நிலையாமை காஞ்சியுட் கூறுதலானும், "அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்" என்னும் புறத்திணையியற் சூத்திரத்துங் "காமஞ் சான்ற" என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்துந் துறவும் மெய்யுணர்வும் அவாவறுத்தலுங் கூறுதலானும், வீட்டியலுறுதிப்பெரும்பயனுங் கூறிற்றேயாம். ஆகலின், சாலாமையான்டையது என்க.

அகத்திணையியல்-ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியுங் கூடுகின்ற காலத்திற் பிறந்த இன்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்னர் ஒருவர்க் கொருவர் இவ்வாறிருந்ததெனப் புலப்படக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள்ளத்துணர்ச்சி நுகர்வது ஆவதோர் பொருளாகலின், அது அகமெனப்படும். எனவே, அகத்தே நிகழ்கின்ற இன்பத்திற்கு அகமென்றது ஓர் ஆகுபெயராம். இஃதொழிந்தன ஒத்த அன்புடையர் தாமேயன்றி எல்லாரானுந் துய்த்துணரப்படுதலானும், இவை இவ்வாறிருந்த வெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும், புறம் எனப்படும். இன்பமேயன்றித் துன்பமும் அகத்து நிகழுமாலெனின்,—அதுபுறத்தார்க்கும் புலனாதல் மறைக்கப்படாமையின் புறத்திணைப் பாலதாம். மற்றுக் காம நிலையின்மையான் வருந் துன்பம் யாண்டு அடங்குமெனின்,—அதுவுந் தாபதநிலை தபுதாரநிலையென வேறாய்ப் புறத்திணைக்கண் தானே அடங்குமென்பது. திணை—ஒழுக்கம், இயல்—இலக்கணம். எனவே, அகத்திணையியலென்றது—இன்பமாகிய ஒழுக்கத்தினது இலக்கணமென்றவாறாயிற்று. இனி ஒழுக்கம் நிகழுதற்கு இடனாகலின் குறிஞ்சி முதலியவுந் திணை எனப்படும்.

"கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப",

எண்வகை மணனும் எதிர்சென்று கூறப்படுதலானும், காமஞ்சாலா இளமைப்பருவம் அதன்கண்ணதாகலானும், கைக்கிளையை முன் வைத்தார். காமஞ் சால்வுழி நிகழும் அன்புடைக் காம ஒழுக்கமாகலின், ஐந்திணையை அதன்பின் வைத்தார். பொருந்தாக் காமவொழுக்கமாகலின், பெருந்திணையை இறுதிக்கண் வைத்தார். இவ்வின்பவொழுக்கம், கைக்கிளைத்திணை, முல்லைத்திணை, குறிஞ்சித்திணை, மருதத்திணை, நெய்தல் திணை, நடுவுநிலைத்திணை, பெருந்திணையென எழுபெற்றித்தாம். கற்பொடு பொருந்திக் கணவன் சொற்பிழையாது இல் இருந்து அறஞ்செய்தல் மகளிர்க்கு மரபாதலானும், அவ்வில்லறம் புணர்ச்சிபற்றியல்லது நிகழாமையானும், புணர்ச்சிப்பின் ஆராமை பற்றி ஊடல் நிகழ்தலானும், ஊடற்கண் பிரிந்திரங்குதல் உண்மையானும், அப்பிரிவு ஓதல் பகைதூதென்று இவை காரணமாகப் பலவாய் நீட்டித்து நிகழ்தல் உண்மையானும், முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலையென்று அவ்வாறு கோத்திட்டார் என்று உணர்க.

கைக்கிளை - ஒரு மருங்கு பற்றிய கேண்மை; முல்லை - கற்பு குறிஞ்சி - புணர்ச்சி; மருதம் - ஊடியுங் கூடியும் போக நுகர்தல்; நெய்தல் - இரங்குதல் என்றார் நச்சினார்க்கினியர். பிறர் முல்லை முதலிய பூக்களானே அவற்றிற்கிடனாகிய காடுறையுலகம் முதலிய நான்கும் அவ்வாறு வழங்கப்பட்டன என்பர். எல்லாவற்றினும் பெரிதாகிய திணையாதலின், பெருந்திணையாயிற்று. என்னை? கைக்கிளை முதல் ஆறுதிணையும் நான்கு மணம்பெறத் தானொன்றும் நான்கு மணம்பெற்று நடத்தலின் என்க. "நடுவுநிலைத்திணை,

"நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே"

என்று ஓதுதலின், அது நடுவுநிற்றல் காரணத்தாற் பெற்ற பெயர். ஏனை நாற்றிணையும் முறையானே கூறி, இறுதிக்கண் ஓதுதலான், இஃது அவற்றின் வேறென்பது விளங்குதலானும், எஞ்சி நின்றது பாலையேயாகலானும், புறப்பொருள் கூறுங்கால்,

"வாகை தானே பாலையது புறனே"

என நடுவுநிலைத்திணை கூறுந் தானத்திற் பாலையெனக் குறியிட்டாளுதலானும், பாலைத்திணை நடுவுநிலைத்திணையென்பன ஒரு பொருட் கிளவி. அஃதெவற்றின் நடுவு நிற்பது என்று அவாவுங்கால்,

" நடுவண் ஐந்திணை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே"

என நிலம்பகுத்தோதுங்கால், நடுவணதெனக் குறியிட்டாராகலின், அங்ஙனம் பகுக்கப்படும் நிலங்களும் ஆகாது அவற்றின் வேறும் ஆகாது தனக்குரிய நிலம் நடுநிகர்த்ததாய் நிற்றல்பற்றி அவ்வாறு குறியிட்டு ஆளப்பட்டது" என்றார் சூத்திரவிருத்திகாரர். அங்ஙனமாதல்

" முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து
நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்
பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்"

என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானும் உணர்க. இவ்வுண்மை உணராதார் பாலை சான்ற சுரம் நானிலத்துள் அடங்காதென வேறுவைத் தெண்ணி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரோடு மாறுகொண்டு நிலம் ஐந்தெனத் தமக்கு வேண்டியவாறு கூறுப.

இனி நடுவணைந்திணை முதல், கரு, உரியென மூன்றும். இவை அகத்திணைக்கன்றிப் புறத்திணைக்கும் உரியவாம். இனி முதலிற் கருவும் கருவில் உரியுஞ் சிறந்து வரும். இம்மூன்றும் பாடலுட் பயின்று வரும். வழக்கினுள் வேறு வேறு வருவதன்றி ஒருங்கு நிகழா. இன்னும், இவை புலன்நெறிவழக்கிற் பயின்றவாற்றான் வரையறுத்துக் கூறப்படுவதன்றி வழக்கு நோக்கி இலக்கணங் கூறப்படா.

முதற்பொருள்—நிலமும்காலமும் எனமுதல் இருவகைப்படும். மேற்பகுத்த முல்லை முதலாய நான்குநிலம் முதற்பொருளாம். அந்நான்கும் முறையானே காடு உறையுலகம் மைவரையுலகம், தீம்புனல்உலகம், பெருமணல்உலகமென்று

அவ்வாறு வழங்கப்படும். கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்னும் பெரும்பொழுதாறும், காலை, நண்பகல், மாலை, யாமம், விடியல் என்னுஞ் சிறுபொழுதைந்தும், கால முதற்பொருளாம். விடியலெனினும் எற்பாடெனினும் ஞாயிற்றின் உதயமெனினும் ஒக்கும். படுதல்—உண்டாதல் என்னும் பொருட்டு. இப்பொருள் காணாதார் எற்பாடு பின்பகலென்றும், வைகுறுவிடியலென்னும் வினைத்தொகையை வைகுறுவும் விடியலுமென உம்மைத்தொகையாக்கி, வைகறையை வைகுறுவெனவும் நாள்வெயிற்காலையை விடியலெனவும் கொண்டு, பெரும்பொழுது போலச் சிறுபொழுதும் அறுவகைப்படுமென்பர். அது பொருந்தாமை சூத்திரவிருத்தியுட் காண்க.

முல்லைக்குக் காடும் காடுசார்ந்த இடமும் நிலம்; பொழுது காரும் மாலையும். குறிஞ்சிக்கு மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் நிலம்; பொழுது கூதிரும் யாமமும் முன்பனியும். மருதத்திற்குப் பழனமும் பழனஞ் சார்ந்த இடமும் நிலம்; பொழுது வைகறையாமம். நெய்தற்குக் கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நிலம்; பொழுது எற்பாடு. பாலைக்கு நிலனின்று; பொழுது நண்பகலும் வேனிலும் பின்பனியும்.

உரிப்பொருள்—புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும், பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும், இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும், இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும், ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் என்பன உரிப்பொருளாம். இவை முறையானே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்பனவற்றிற்கு உரியபொருளாம். அகப்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும், அஃதிருவர்க்கும் ஒப்ப நிகழ்தலானும் முன்னர்ப் புணர்ச்சியும், புணர்ந்துழி அல்லது பிரிவின்மையானும், அது தலைவன் கண்ணதாகிய சிறப்பானும் அதன் பின்னர்ப் பிரிவும், பிரிந்துழிக் கற்பால் தலைவி ஆற்றியிருத்தன் முறையாகலின் அதன் பின்னர் இருத்தலும், அங்ஙனம் ஆற்றியிராது பிரிவு நீட்டித்துழிக் காமங் கைமிக்கு அழுங்கல் இயல்பாகலின் அதன் பின்னர் இரங்கலும், பிரிவின் திறனாகிய

பரத்தையிற் பிரிந்துழித் தலைவன் தவறு நோக்கித் தலைவி கலாய்த்தல் இயல்பாகலானுங் காமத்திற்குச் சிறத்தலானும் அதன் பின்னர் ஊடலும் வைக்கப்பட்டன என்று உணர்க.

கருப்பொருள்—தெய்வம், உணா, விலங்கு, மரம், புள், பறை, செய்தி, யாழ் என்பனவும் பிறவும் ஐந்திணைக் கருப்பொருள்களாம்.

முல்லைக்குத் தெய்வம்-மாயோன், உணா-வரகுஞ் சாமையும். மா - முயலுஞ் சிறுமானும். மரம் - கொன்றையுங் குருந்தும். புள் - கானங் கோழியும் மயிலும் சிவலும். பறை - ஏறுகோட்பறையும் முரசும். செய்தி-வரகு களைகட்டலும் வை அறுத்தலுங் கடாவிடுதலும் நிரை மேய்த்தலும். பண் - முல்லை. தலைமகன்-குறும்பொறைநாடன். தலைமகள்-கிழத்தி, மனைவி. பூ - முல்லையுந் தோன்றியும் பிடவும் தளவும். நீர் - கான்யாறு. ஊர் - பாடியுஞ் சேரியும். மக்கள் - இடையர், இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர்.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம்-முருகவேள். உணா-ஐவனநெல்லும் தினையும் மூங்கிலரிசியும். மா - புலியும் பன்றியும் யானையும். மரம் - அகிலும் ஆரமும் திமிசும் தேக்கும் வேங்கையும். புள் - கிளியும் மயிலும். பறை - வெறியாட்டுப்பறையும் தொண்டகப்பறையும் குரவைப்பறையும். செய்தி - தேன் அழித்தலும் கிழங்குஅகழ்தலும் தினைவிளைத்தலும் தினைக்கிளிகடிதலும். யாழ்-குறிஞ்சியாழ். தலைமகன்-சிலம்பன், வெற்பன், பொருப்பன். தலைமகள்-கொடிச்சி, குறத்தி. நீர்-அருவி நீரும் சுனை நீரும். ஊர்-சிறுகுடியும் குறிச்சியும். பூ-குறிஞ்சியும் வேங்கையும் சுனைக்குவளையும் காந்தளும். மக்கள் குறவர், இறவுளர், குன்றவர்.

மருதத்திற்குத் தெய்வம் - இந்திரன். உணா - செந்நெல்லும் வெண்நெல்லும். மா-எருமையும் நீர்நாயும். மரம்-வஞ்சியும் காஞ்சியும் மருதும். புள் - நீர்க்கோழியுந் தாராவும். பறை - மணமுழவும் நெல் அரிகிணையும். செய்தி - நெல் நடுதலுங் களைகட்டலும் அரிதலுங் கடா விடுதலும். யாழ்-மருதயாழ். தலைமகன் - ஊரன், மகிழ்நன். தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி. பூ-தாமரைப்பூவும் செங்கழுநீர்ப்பூவும். நீர்-மனைக்கிணறும் பொய்கையும். மக்கள் - கடையர், கடைசியர், உழவர், உழத்தியர். ஊர் - பேரூர்.

நெய்தற்குத் தெய்வம் - வருணன். உணா-மீன்விலையும் உப்பு விலையும். மா-சுறவும் முதலையும். பு[illegible]ம் சுறவும் மீனாதலின் மாவென்றல் மரபன்றென்றும், உமண் பகடு போல்வன ஆண்டு மா எனப்படுமென்றுங் கூறினார் நச்சினார்க்கினியர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் விதந்து சுட்டாது,

" மாவு மாக்களும் ஐயறி வினவே"

எனப் பொதுப்பட ஓதுதலானும், 'இடங்காமா' என்னும் இலக்கிய வழக்குண்மையானும், நக்கீரனார் நெய்தற் கருப்பொருள் தெரிப்புழி, 'மா-சுறவும் முதலையும்' என்றாராகலானும், பகடு ஏனைநிலக் கருப்பொருளாகலின்,

" எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா ஆயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்"

என்னும் அகத்திணையியற் சூத்திரத்து ஒன்றென முடித்தலானே நெய்தற்கண்வந்து அந்நிலக் கருப்பொருளெனப்பட்டு அவ்வாறு வழங்கப்பட்டதல்லது நெய்தற்குரிய கருப்பொருள் ஆகாமையானும், அவ்வுரை கொள்ளற்க. மரம் - புன்னையும் ஞாழலும் கண்டலும். புள்-அன்னமும் அன்றிலும் மகன்றிலும். பறை - மீன்கோட்பறையும் நாவாய்ப்பறையும். செய்தி-மீன்படுத்தலும் உப்புவிளைத்தலும் அவை விற்றலும். யாழ்-விளரியாழ். தலைமகன்-கொண்கன், சேர்ப்பன், துறைவன். தலைமகள் - நுளைச்சி, பரத்தி. நீர் - மணற்கிணறும் உவர்க்குழியும். பூ - வெள்இதழ்க் கைதையும் நெய்தலும். ஊர் - பட்டினமும் பாக்கமும். மக்கள் - பரதர், பரத்தியர், நுளையர் நுளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர், வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர்; பிறர் பகவதியையும் ஆதித்தனையுந் தெய்வமென்று வேண்டுவர். உணா-ஆறு அலைத்தனவும் ஊர் எறிந்தனவும். மா - வலியழிந்த

யானையும் புலியும் செந்நாயும். மரம்-இருப்பையும் ஓமையும். புள்-கழுகும் பருந்தும் புறவும். பறை-பூசற்பறையும் ஊரெறி பறையும் நிரைகோட்பறையும். செய்தி - சூறையாடலுஞ் சுரத்து எறிதலும். யாழ் - பாலையாழ். தலைமகன் - மீளி, காளை, விடலை. தலைமகள் - எயிற்றி, பேதை. பூ - மராவும் குராவும் பாதிரியும். நீர் - அறுநீர்க்கூவலும் அறுநீர்ச்சுனையும். மக்கள் - எயினர், எயிற்றியர், மறவர், மறத்தியர். ஊர் - பறந்தலை, கொல்குறும்பு.

இக்கூறப்பட்ட கரு மயங்கியும் வரப்பெறும் ; என்னை?

“ எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா ஆயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த ஆகும்”

என்று ஆசிரியர் ஓதுதலின்.

புறத்திணையியல்—அகத்திணைக்கண் மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பகல் என்னுங் கால முதற்பொருள் ஐந்தும்பற்றி முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை யென்று அங்ஙனம் முறைதெரித்தோதிய ஆசிரியர், தமக்கென நிலமுடைய குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என்னும் நான்கும் பெற்ற இலக்கணங்களோடு ஒருபுடை ஒப்புமையாற் சார்புடைய ஆதலும், நிலமில்லாத பாலை பெருந்திணை கைக்கிளை என்பன பெற்ற இலக்கணங்களோடு ஒருபுடை ஒப்புமையாற் சார்புடையவாதலும்பற்றி, முறையே வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் திணையென்பனவற்றை அவற்றிற்குப் புறனாக நிறுத்தி அவற்ற திலக்கணங் கூறுதலின் இது புறத்திணை இயலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. அகத்திணைப் பொருளான இல்லறத்திற்கு முல்லை சிறத்தலின் ஆண்டு அதனை முதலாகவைத்து எண்ணினர்; புறத்திணையான அரசியற்குப் பொருள் இன்றியமையாமையின், அப்பொருள் முடித்தற்குக் களவொழுக்கமுங் கங்குற்காலமுங் காவலர் கடுகினும் தான் கருதிய பொருளை இரவின்கண் முடித்து மீள்தலும் போலும் இலக்கணங்களுடைய வெட்சி சிறத்தலின், ஈண்டு அதனை முதலாகவைத்து எண்ணினர் ஆசிரியர் என்றுணர்க.

வெட்சித்திணை—

“ அகத்திணை மருங்கின் அரில்தப உணர்ந்தோர்
புறத்திணை இலக்கணந் திறப்படக் கிளப்பின்
வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே
உட்குவரத் தோன்றும் ஈரேழ் துறைத்தே.”

களவொழுக்கமுங் கங்குற்காலமும் காவலர் கடுகினும் தான் கருதியபொருளை இரவின்கண் முடித்து மீள்தலும் போல்வன ஒத்தலின், வெட்சித்திணை குறிஞ்சிக்குப் புறன் ஆயிற்று. வெட்சித்திணையாவது—களவின்கண் நிரை கொள்ளும் ஒழுக்கம். இதற்கு அப் பூச்சூடுதலும் உரித்து. இஃது ஏனைத் திணைக்கண்ணும் பொருந்துவன கொள்க.

“ வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்
ஆதந் தோம்பல் மேவற் றாகும்.”

களவு நிகழ்கின்ற குறிஞ்சிப் பொருளாகிய கந்தருவ மணம் வேத விதியானே இல்லறம் ஆயினாற்போல, இரு பெருவேந்தர் பொருவது கருதியக்கால் ஒருவர் ஒருவர் நாட்டுவாழும் அந்தணரும் ஆவு முதலியன தீங்குசெய்யத் தகாத சாதிகளை ஆண்டு நின்றும் அகற்றல் வேண்டிப் ‘போதருக’ எனப் புகறலும் அங்ஙனம்போதருதற்கு அறிவில்லாத ஆவினைக் களவினால் தாமே கொண்டுவந்து பாதுகாத்தலும், தீதெனப்படாது அறமே ஆயிற்று. ஆகோடல் அடித்துக்கோடலும் மீட்டுக்கோடலுமென இரண்டாம். இவ்விரண்டும் வெட்சித்திணை எனவே கொண்டார் ஆசிரியர். இவ்வெட்சித்திணை படைஇயங்கு அரவம்முதலிய பதினான்கு துறைகளையுடைத்து. இத் துறைகள் கொள்வோர்க்கும் மீட்போர்க்கும் உரியவாகலின், அவ்வாற்றான் இருபத்தெட்டுத் துறைகளாம். வேத்தியலின் வழீஇத் தன்னுறுதொழிலாய் வரும் இத் திணைவழு, “வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய்

வேலன், வெறியாட்டயர்ந்த காந்தள்" முதல் இருபத்தொன்றும்.

வஞ்சித்திணை—

" வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே."

முதலெனப்பட்ட காடுறை யுலகமும் அந்நிலத்திற் கேற்ற கருப்பொருளும் பாசறைக்கண் தலைவியைப் பிரிந்திருத்தலுந் தலைவி தலைவற் பிரிந்து மனைவயின் இருத்தலுமாகிய உரிப்பொருளும் ஒப்பச் சேறலின், வஞ்சி முல்லைக்குப் புறனாயிற்று.

" எஞ்சா மண்நசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சுதகத் தலைச்சென் றடல்குறித் தன்றே."

வஞ்சித்திணையாவது—ஒரு வேந்தன் மண்நசையானே மற்றொரு வேந்தனைக் கொற்றங்கோடல் குறித்து மேற்சேறலாம். ஒருவன் மண்நசையான் மேற்சென்றால் அங்ஙனம் மேற்செல்லப்படுவானும் அம் மண் அழியாமற் காத்தற்கு எதிரே வருதலின் மேற்சேறல் இருவர்க்கும் பொதுவாம். இனி ஒருவன் அங்ஙனம் மேற்சென்றுழி, ஏனோன் எதிர்செல்லாது தன்மதிற்புறத்து வருந்துணையும் இருப்பின் அஃது உழிஞையின் அடங்குமென்க. இவ்வாற்றானே இருவரும் வஞ்சிவேந்தராதலும் ஈண்டுக் கூறுந் துறையெல்லாம் இருவர்க்கும் பொதுவாதலுங் கொள்க, இவ் வஞ்சித்திணைத் துறை இயங்கு படை அரவமுதற் பதின்மூன்றும்.

உழிஞைத்திணை—

" உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே."

இருபெருவேந்தர் தம்முள் மாறுகொண்டவழி எதிர்செலற்கு ஆற்றாது போய் மதில் அகத்திருந்த வேந்தன் மதில் பெரும்பான்மையும் மருதத்திடத்தது ஆகலானும், அம் மதிலை முற்றுவோனும், அந்நிலத்திருத்தலானும், ஒருவன் வாயில் வேண்டத் திறவாது அடைத்திருந்த ஒப்புமையானும், உள்ளிருந்தோனும் புறப்பட விரும்புதலானும், மருதம் போல இதற்கும் பெரும் பொழுது வரைவு இன்மை

யானும், புலரிக்காலமே போர்செய்யத் தொடங்குங் காலமாகலானும், உழிஞைத்திணை மருதத்திற்குப் புறனாயிற்று.

" முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும்
அனைநெறி* மரபிற் றாகும் என்ப".

உழிஞையாவது—போர்மேற்சென்ற வேந்தன் வேற்று வேந்தன் அரணினை முற்றுதலும், இருந்தவேந்தன் கைக்கொண்டு காத்தலுமாகிய மரபிற்றாம். இது மதில்முற்றிய புறத்தோன் கூறு நான்கும் மதில் காத்திருந்த அகத்தோன் கூறு நான்கும் என எட்டுவகையினையுடைத்து. அவைதாம்: "கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றங்" கூறல் முதலியவும், அகத்தோன் செல்வங் கூறுதல் முதலியவுமாம். இனி இவ்விருவர்க்கும் ஒன்றாய்ச் சேறற்குரியவாகுந் துறை நாட்கோடல் முதற் பன்னிரண்டாம்.

தும்பைத்திணை—

" தும்பை தானே நெய்தலது புறனே."

தும்பையென்பது சூடும்பூவினாற் பெற்ற பெயர். நெய்தற்குரிய பெருமணல் உலகம் பொருகளமாக வேண்டுதலானும் பெரும்பொழுது வரைவின்மையானும், தலைவர்ப் பிரிந்தார் இராக்காலமுழுதுந் துயிலவத்தையாற் கழிய உணர்வுகூடி எழுந்து இரங்குங்காலம் உதயமாதலானும், பிற காரணங்களானும், தும்பைத்திணை நெய்தற்குப் புறனாயிற்று.

"மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச்
சென்றுதலை யழிக்கும் சிறப்பிற் றென்ப".

தும்பைத்திணையாவது—ஒருவேந்தன் தன் வலியினை உலகம் மீக்கூறல் வேண்டி மேற்சென்றானை, அங்ஙனம் மேற்செல்லப்பட்ட வேந்தனும் அவன் கருதிய மைந்தே தான் பெறும் பொருளாகவேண்டி எதிர்சென்று அவன் தலைமை தீர்க்குஞ் சிறப்பிற்று. நெய்தற்புறனான இத் தும்பைத்திணை

* பன்னெறி என்றும் பாடம்.

வெட்சிப்புறத்துத் தும்பை வஞ்சிப்புறத்துத் தும்பை உழிஞைப்புறத்துத் தும்பைகளுமாம். இத்தும்பைத்திணைத் துறை, "தானை, யானை, குதிரை யென்ற, நோனார் உட்கும் மூவகை நிலை" முதற் பன்னிரண்டாம்.

வாகைத்திணை—

"வாகை தானே பாலையது புறனே".

பாலைக்குப் புணர்ச்சியின் நீங்கி இல்லற நிகழ்த்திப் புகழெய்துதற்குப் பிரியுமாறுபோலச் சுற்றத் தொடர்ச்சியின் நீங்கி அறப்போர் செய்து துறக்கம் பெறுங் கருத்தினைற் சேறலானும், பாலை தனக்கென ஓர் நிலன் இன்றி நால்வகை நிலனும்பற்றி நிகழுமாறுபோல முற்கூறிய புறத்திணை நான்கும் பற்றிநிகழ்தலானும், வாகைத்திணை பாலைக்குப் புறனாயிற்று.

"தாவில் கொள்கைத் தத்தம் கூற்றைப்
பாற்பட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப."

வாகைத்திணையாவது—இயல்பாகிய ஒழுக்கத்தானே நான்கு வருணத்தோரும் அறிவரும் தாபதர் முதலியோருந் தம்முடைய கூறுபாடுகளை இருவகைப்பட மிகுதிப்படுத்து உரைத்தலாம். இருவகையாவன - தானே தன்னை மிகுதிப் படுத்தலும், பிறர் மீக்கூறுபடுத்தலும் ஆம். இனி உலகமுழுவதும் அறியும் உயர்ச்சியுடைமையும் வாகைத்திணையாம். எனவே, வலியானும் வருத்தத்தானுங் கூறுவித்துக்கோடல் வாகையன்றாம். இவ் வாகைத்திணை அறுவகைப் பார்ப்பியல் முதலாக எழுவகையால் தொகைநிலைபெற்ற துறைகளையுடைத்து. இன்னும், இதன் துறைகள் மறத்திற்கு ஒன்பதும், அறத்திற்கு ஒன்பதும் எனப் பதினெட்டாம்.

காஞ்சித்திணை—

"காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே".

எண்வகை மணத்தினும் நான்குமணம்பெற்ற பெருந்திணை போல அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருளும் அவற்றது நிலையின்மையும் ஆகிய ஆறனுள்ளும் நிலையின்மை மூன்றற்கும் உரித்தாய் எல்லாத் திணைகளுக்கும் ஒத்த மரபிற்றாகலானும்,

"பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே"

என்ற நான்குஞ் சான்றோர் இகழ்ந்தாற்போல அறம் முதலியவற்றது நிலையின்மை யுணர்ந்து அவற்றை அவர் இகழ்தலானும், "ஏறிய மடல் திறம்" முதலிய நான்கும், தீய காமம் ஆயினவாறுபோல நிலையாமையும் உலகியல் நோக்கி நற்பொருள் அன்றாகலானும், உரிப்பொருள் இடம் மயங்கி வருதலன்றித் தனக்கு நிலமில்லாத பெருந்திணைபோல அறம் பொருள் இன்பம் பற்றியன்றி வேறு வேறு நிலையாமை என்பதோர் பொருளின்றாகலானும், காஞ்சி பெருந்திணைக்குப் புறனாயிற்று. பின்னர் நான்கென்றன பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வமென்பன. இஃது இடம் பற்றிய பின். ஏறிய மடல் திறம் முதலிய நான்காவன—

"ஏறிய மடல்திறம் இளமை தீர் திறம்
தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடல்...,"

என்பன.

"பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றானும்
நில்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்தே".

காஞ்சித்திணையாவது—வீடுபேற்றின்பம் ஏதுவாக யாக்கை இளமை செல்வம் முதலிய உலக நிலையாமை கூறுவதாம். இது கூற்றம் வருமென்றல் முதலாகப் பலதுறைகளை உடைத்தாம். இத் துறைகள் ஆண்பாற்றுறையும் பெண் பாற்றுறையுமாய் இருவகைப்பட்டு நடக்கும்.

பாடாண்டிணை—

"பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே
நாடுங் காலை நாலிரண் டுடைத்தே".

ஒரு தலைவன் பரவலும் புகழ்ச்சியும் வேண்ட ஒரு புலவன் வீடுபேறு முதலிய பரிசில் வேண்டலின், அவை தம்மில்

வேறாகிய ஒருதலைக் காமமாகிய கைக்கிளையோடொத்தலின், பாடாண்திணை கைக்கிளைப் புறனாயிற்று. பாடாண் என்பது—பாடுதல் வினையையும் பாடும் ஆண்மகனையும் நோக்காது அவனது ஒழுகலாறாகிய திணையுணர்த்தினமையின் வினைத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை; இதன் துறை நாலிரண்டாம். நாலிரண்டாவன — இப் பாடாண்திணைக்குக் கூறுகின்ற பொருட்பகுதி பலவுங் கூட்டி ஒன்றும், இருவகை வெட்சியும், பொதுவியலும், வஞ்சியும், உழிஞையும், தும்பையும், வாகையும், காஞ்சியுமாகிய பொருள்கள் ஏழுமாம். இவ்வேழும் பாடாண்டிணைப் பொருளாங்கால், எல்லாமொத்தவேனும், அவை பெரும்பான்மை சிறுபான்மையாய் வருதலும், இரண்டும் பலவுமாய் ஒருங்கு வருதலும், பாடாண்டிணைக்குக் கூறும் பொருள்கள் விராய் வருதலும் உளவென்றுணர்க. இப் பாடாண்திணைக்கே யுரிய பகுதிகள், தேவர் பகுதியும் மக்கட்பகுதியும் என இரண்டாம். தேவர் பகுதி—அறுமுறை வாழ்த்தாகியும் அவர்பால் உயர்வில்லாத பொருள் வேண்டுங் குறிப்பாகியும் வரும். மற்றை மக்கட்பகுதி—ஒரு தலைவன் தன்னைப் பிறர் பரவலும் புகழ்தலுங் கருதிய பகுதி முதலியவாம். இவற்றுள், மக்கட்பகுதி "கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தல்" முதலாகப் பத்தாயும், "சூத ரேத்திய துயில் எடை நிலை" முதற் பலவாயும் வரும்.

களவியல்—இன்பத்தின் பொதுஇலக்கணம் அகத்திணையியலிலும், அதற்குத் துணையான பொருளும் அரசன் நீதியும் புறத்திணையியலிலுங் கூறிய ஆசிரியர் அவ்வின்பத்தினது சிறப்பிலக்கணம் ஈண்டுக் கூறுகின்றார். களவு கற்பென்னுங் கைகோள் இரண்டனுள் களவு உணர்த்துதலின், இவ்வோத்துக் களவியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

"இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்
கன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டங் காணுங் காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே."

மன்றலெட்டாவன—பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், ஆசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன. பிரமமாவது—ஒத்தகோத்திரத்தானாய் நாற்பத்தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தவனுக்குப் பன்னீராட்டைப் பருவத்தாளாய்ப் பூப்பு எய்தியவளை அணிகலன் அணிந்து தானமாகக்கொடுப்பது. பிரசாபத்தியமாவது—மகட்கோடற்குரிய கோத்திரத்தான் கொடுத்த பரிசத்து இரட்டித்தம் மகட்கு ஈந்து கொடுப்பது. ஆரிடமாவது—தக்கான் ஒருவனுக்கு ஆவும் ஆனேறும் பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பினவாகச் செய்து அவற்றிடை நிறீஇப் பொன் அணிந்து நீரும் இவைபோற் பொலிந்து வாழ்வீரென நீரிற்கொடுப்பது. தெய்வமாவது—பெருவேள்வி வேட்பிக்கின்றார் பலருள் ஒருவற்கு அவ் வேள்வித் தீ முன்னர் ஒரு மகளைப் பூண் அணிந்துகொடுப்பது. ஆசுரமாவது—கொல்லேறுகோடல், திரிபன்றி எய்தல், வில் ஏற்றுதல் முதலியன செய்து மகட்கோடல். இராக்கதமாவது—தலைமகள் தன்னிலுந் தமரிலும் பெறாது வலிதிற் கொள்வது. பைசாசமாவது—மூத்தோர் களித்தோர் துயின்றோர் புணர்ச்சியும், இழிந்தோளை மணஞ்செய்தலும், பிறவும் ஆம்.

இவ்வியலிற் கூறப்படுங் கந்தருமாவது—கந்தருவகுமாரருங் கன்னியருந் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு இயைதல் போலத் தலைவனுந் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது.

"முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே
பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே"

என்றலின், இடைநின்ற கந்தருவத்தின் பாற்படும் இக் களவொழுக்கம் முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்னும் ஐந்திணைப் பாலதாம் அன்புடைக் காமம் என்பது தெளியப்படும். அது,

"முதலொடு புணர்ந்த யாழோர் மேன
தவலருஞ் சிறப்பின் ஐந்நிலம் பெறுமே"

என்றும் இவ்வியற்சூத்திரத்தான் அறிக. இஃது இப் பெற்றித்தாமென்பது விளக்கிய அன்றே,

"திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிகள் ஈசர்தில்லைக்
குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைங் காந்தள்கொண் டோங்கு
மருவளர் மாலையொர் வல்லியின் ஒல்கி அனநடைவாய்ந் [தெய்வ
துருவளர் காமன்தன் வென்றிக் கொடிபோன் றொளிர்கின்றதே"

என்று அகத்தமிழ்த் திருக்கோவை அவ்வாறு அகனைந் திணையும் பற்றி வாதவூரடிகள் முதற்கண் எடுத்துக் கொண்டு அருளிச்செய்தது என்றுணர்க.

இக் களவு பொதுவாகலின் நான்கு வருணத்தார்க்கும் உரித்து.

"ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பால தாணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோன் ஆயினும் கடிவரை யின்றே."

ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் உம்மைக் காலத்துப் பிறப்பனைத்திலும் ஒருவரை யொருவர் இன்றியமையாராய்ச் செய்த நல்வினை காரணமாக அன்பான் ஒரு பொழில்வயின் தமியராய்க் கூடுங் கூட்டம், ஈண்டுக் களவு எனப்படும். ஆதலின், இது பிறர்க்குரிய பொருளை மறையிற் கொள்ளும் களவன்றாய்ச் சிறப்பதோர் அறனாயிற்று. கிழவோர்க்கு மிகுதி குலங் கல்வி பிராயம் முதலியவற்றாற் கொள்க. கொள்ளவே, அந்தணர் அரசர் முதலிய வருணத்துப் பெண்கோடற்கண் உயர்தலும், அரசர் முதலியோரும் அம்முறையே உயர்தலுந் தழுவப்படும். படவே, அனுலோமர் அறுவர்க்கும் இவ்வொழுக்கம் உரித்தென்றாராயிற்று. கிழவனுங் கிழத்தியுமென்றார், பலபிறப்பினும் ஒருவர்க்கொருவர் உரிமையெய்திச் செல்கின்றாரென்பது அறிவித்தற்கு. ஒத்தல்—பிறப்பு முதலிய பத்தானும் ஒப்புடையராதல். பிறப்பு முதலிய பத்தாவன :

"பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோ
டுருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே"

என்னும் மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரத்தான் உணர்க. ஈண்டுப் பிறப்பு—உயர்குடித் தோற்றம். குடிமை குடிப்பிறப்பிற் கேற்ற ஒழுக்கம். குடிமையொடு பிறப்பிடை வேற்றுமை யென்னையெனின்,—பிறப்பென்பது—குடிப்பிறத்தல், அதற்குத் தக்க ஒழுக்கங் குடிமை. குடிப்பிறந்தாரது தன்மை குடிமையெனப்படும். இதனை ஊராண்மையெனவுஞ் சொல்லுப. இவை தம்முள் வேற்றுமையென்க. ஆண்மை—ஆளுந்தன்மை. அஃது இருபாற்கும் ஆம் ;

"ஆயிடை யிருபெய ராண்மை செய்த பூசல்"

என்றும்,

"ஊராண்மைக் கொத்த படிறுடைத்து"

என்றும்,

"வேளாண்மை செய்து விருந்தோம்பி"

என்றும் இருபாற்கும் ஒப்பக்கூறுதலின். இனி ஆள்வினையெனப்படும் ஆண்மை புருடர்க்காம் ; அஃதன்றிது. இனி ஆண்மை - கட்புலனாகும் ஆள்வினைத்தன்மை ; பெண்மை - கட்புலனாகும் அமைதித்தன்மை யென்பர் நச்சினார்க்கினியர். ஆண்டு ஒப்பு - தலைவிக்குப் பன்னீராண்டுந் தலைவற்குப் பதினாறுண்டுமாம் ; அப் பருவத்தில் தானே பெண்மையும் ஆண்மையும் பிறக்குமென்பது வேதமுடிபாகலின், அதுவும் ஒப்பெனவே படும். உருவு - ஆண்மைக்கும் பெண்மைக்கும் வேறுவேறாக ஓதிய இலக்கணமெல்லாம் நிரம்பிய வனப்பு மாட்சியான் மனத்தின்கட் பிறப்பதோர் தருக்கு.

"பெருமையும் உரனும் ஆடூஉ மேன"

"அச்சமும் நாணும் மடனுமுந் துறுத்த
நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப"

என ஆசிரியர் கூறுதலான் அவைதாம் அவ்விருபாற்கும் இலக்கணம் என்று உணர்க. பெருமையாவது—அறிவும் ஆற்றலும் புகழும் கொடையும் ஆராய்ச்சியும் பண்பும் தண்பும் பழிபாவம் அஞ்சுதலும் முதலியவாய் மேம்பட்டு

நிகழுந் தலைமைக்குணம். உரன் - இப் பெருமை காரணமாகப் பிறக்கும் அறிவுத்திட்பம். அது,

"உரன்என்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்"

என்பதனானும் அறிக. அச்சம் - அன்புகாரணமாகத் தோன்றும் உட்கு. நாண் - காமக்குறிப்பு நிகழ்வுழிப் படுவதோர் உள்ள ஒடுக்கம். மடம் - செவிலியர் கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை. "மூத்துறுத்த" என்றதனனே கண்டறியாத கண்டுழி மனங்கொள்ளாத பயிர்ப்பும், செயத் தகுவது அறியாத பேதைமையும் கொள்ளப்படும். காமவெயில் - புணர்ச்சிக்கு வாயிலாகிய இயற்கையன்பு. நிறை - மறை பிறரறியாமல் நெஞ்சினை நிறுத்தல். அருள் - தொடர்பு பற்றாது இயல்பாக எல்லா வுயிர்கள்மேலுஞ் செல்வதாகிய கருணை. அதுவுங் காமத்திற்கு இன்றியமையாததோர் குறிப்பாம். உணர்வு - அறிவுடைமை: அஃதாவது உலகியலாற் செயத்தக்கது அறிதல். திருவென்பது - பொருளுந் துய்ப்பும் அன்றி எஞ்ஞான்றுஞ் செல்வத்தகவிற்றாயதோர் உள்ள நிறைவு.

இக் களவென்னுங் கைகோட் பாகுபாடு:

"காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
றாங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்பொடு
மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே"

என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்தா னுணர்க.

இங்ஙனம் கந்தருவப்பாற்பட்டு நால்வகைத்தாய களவொழுக்கினனாய தலைமகன் களவு வெளிப்படுவதன் முன்னுதல் களவு வெளிப்பட்ட பின்னுதல் வரைந்து கற்புமேற்கொண்டு இல்லறஞ்செய்து இன்பந் துய்ப்பானும். வரைவு இவ்வாறு இருவகைத்தாமாறு—

"வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதலென்
றாயிரண் டென்ப வரைதல் ஆறே"

என்னும் இவ்வியற்சூத்திரத்தானும்,

"களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல்
களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலென்
றாயிரண் டென்ப வரைதல் ஆறே"

என்னும் இறையனார் களவியற் சூத்திரத்தானும் அறிக. இங்ஙனங் களவாற் காமந்துய்த்தாரே கற்பொழுக்கத்திற்கு உரியவராவர் என்பது—

"முற்படப் புணராத சொல்இன் மையிற்
கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே"

என்னும் இறையனார் களவியற் சூத்திரத்தினான் உணர்க.

கற்பியல்— இவ்வோத்துக் கற்பென்னுங் கைகோள் உணர்த்துதலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.

"கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள் வதுவே."

கற்பொழுக்கமாவது கொண்டானிற்சிறந்த தெய்வம் இன்றெனவும் அவனை இன்னவாறே வழிபடுகவெனவும் இருமுது குரவரும், அந்தணர் திறத்துஞ் சான்றோர் தேஎத்தும் ஐயர்பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும் இன்னவாறு ஒழுகுகவெனத் தலைமகனுங் கற்பித்தபடி தலைமகள் இல்லறம் போற்றும் முறையாம். வதுவைச் சடங்கு நிகழ்வுழி இவளை இன்னவாறு பாதுகாக்கவெனத் தலைமகற்கும், இவற்கின்னவாறு குற்றேவல் செய்தொழுகுகவெனத் தலைமகட்கும், அங்கியங்கடவுள் அறிகுறியாக மந்திரவகையாற் பெரியர் கற்பிக்கப்படுதலின், அது கற்பெனப்பட்டது. கற்பு கல்வியென்பன ஒருபொருட்கிளவி.

கற்பென்னுங் கைகோட் பாகுபாடு,

"மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்
இவைமுத லாகிய இயல்நெறி திரியாது
மலிவும் புலவியும் ஊடலு முணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே"

என்றுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்தான் உணர்க. மகிதல் - இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியும் முதலாயவற்றான் மகிழ்தல். புலவியென்பது-புணர்ச்சியாற் பிறந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் காலங் கருதிக்கொண்டு உய்ப்பதோர் உள்ளநிகழ்ச்சி. ஊடலென்பது - உள்ளத்து நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பான் அன்றிக் கூற்றானுரைப்பது. உணர்வென்பது - அங்ஙனம் நிகழ்ந்த ஊடல் தீர் திறன் நாடித் தெருட்டுதல். புலவிக்காயின் உணர்த்தல் வேண்டா; அது குளிர்ப்பக் கூடலுந் தளிர்ப்ப முயங்கலும் முதலாயவற்றான் நீங்குதலின்.

இவ்வாற்றாற் கற்பொழுக்கம் மேற்கொண்டு இல்லறவின்பந் துய்க்காநின்ற தலைவனுந் தலைவியும் பின்னர்த் துறவறம் நிகழ்த்தி வீடுபேறு கூடுபவராவரென்பது.

"காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியுஞ்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே"

என்னும் இவ்வியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. நுகர்ச்சியெல்லாம் முடிந்தமை தோன்றக் காமஞ்சான்ற வென்றார். அநாதியாய அவிச்சையானே அகங்காரம் உளதாம்; அதனானே எனக்கு இது வேண்டுமென்னும் அவா உளதாம்; அதனானே அப்பொருட்கட் செல்லும் விருப்புளதாம்; அவ் விருப்புக் கைகூடாத வழிக் கோபம் உளதாம்;

"காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடும் நோய்"

என்றிவ்வாறு அறிந்தார் கூறக்கேட்ட துணையானே, தலையாயினார் அதன்கண் நின்று நீங்குவர். இடையாயினார் பெண்ணென்பது எற்புச் சட்டகம்; அருந்துயர்க் குரம்பை; பைம்மறியா நோக்கப் பருந்தார்க்குந் தகைமைத்து என்று இத்திறத்தான் அதன்தன்மை தெருட்டக்கேட்டு நீங்குவர்; கடையாயினார் எத்திறத்தானும் நீங்காராகலின். அவர் நிற்குநிலை யிதுவென்றுணர்த்துவார் காமஞ்சான்ற கடைக்கோட் காலையென்றார்.

ஏமஞ்சான்ற என்றன வானப்பிரத்தமுஞ் சந்நியாசமும், இல்லறத்தின் பின்னர் இவற்றின்கண் நின்று வீடுபேறு கூடுபவென்பார் ஏமஞ்சான்ற என்றிவ்வாறு கூறினார். இல்லறத்திற்கு முக்கியப் பயன் வீடுபேறென்பது உணர்த்துவார் சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே என்றார். எல்லாப் பொருளினும் வீடுபேறு சிறந்ததென்பார் சிறந்தது பயிற்றல் என்றார்.

பொருளியல்—இவ்வோத்துப் பொருளிலக்கணம் உணர்த்தினமையிற் பொருள் இயலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

"இசைதிரிந் திசைப்பினும் இயையுமன் பொருளே
அசைதிரிந் தியலா என்மனார் புலவர்"

ஏனையோத்துக்களும் பொருளினது இலக்கணமன்றே யுணர்த்தியது; இதற்கு இது பெயராயவாறு என்னையெனின்,—நன்று வினாயினாய், சொல்லதிகாரத்திற் கூறிய இலக்கணமுடைய சொற்களை மரபியலில்,

"நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதிணை யைம்பால் இயனெறி வழாஅமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்"

என்பராதலின், அவைதாம் ஈண்டுத் தம்பொருளை வேறுபட்டிசைப்பினும் பொருளாமெனவும், இப் பொருளதிகாரத்து முன்னர்க்கூறிய பொருள்களிற் பிறழ்ந்திசைப்பனவும் பொருளாமெனவும் அமைத்து, சொல்லுணர்த்தும் பொருளுந் தொடர்மொழி யுணர்த்தும் பொருளும் ஒருங்கு பொருட்படுத்துக் கூறுதலின், பொருளியல் எனப்பட்டதென்றுணர்க. எனவே, சொற்பொருளியல் ஒவ்வோர் காரணமேலிட்டுத் திறம்பிவரினும், பொருளுடையனவேயாமெனப் பொருள் வழுவமைத்தல் இவ்வியற் பயனும் என்பது. 'நோயு மின்பமும்' என்பதனுள் "இருபெயர் மூன்றும் உரியவாக" என்பதனால் திணைமயங்குமென்றும்,

"உண்டற் குரிய அல்லாப் பொருளை
உண்டன போலக் கூறலும் மரபே"

என்றும், சொல் வேறுபட்டுப் பொருளுணர்த்துதலும் இறைச்சிப் பொருள் முதலிய நாடக வழக்கின் வழி இயலாறும், "தேரும் யானையும்" "அறக்கழி வுடையன" "தாயத்தின் அடையா" என்னுஞ் சூத்திரமுதலியன உலகியல் வழக்கின் வழி இயலாறுங்கூறி, சொற்பொருள் வழுவமைக்கின்றவாறு மேலே காண்க. இறைச்சியாவது - உள்ள பொருள் ஒன்றன் உள்ளே கொள்ளக்கிடக்குங் கருப்பொருள் நேர்ச்சி. அது "இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே" என்னும் இவ்வியற் சூத்திரத்தான் உணர்க. ஈண்டுக் கூறும் வழுவமைதியெல்லாம் அகப்பொருட்கே உரிய எனப துணர்க.

மெய்ப்பாட்டியல் — இவ்வோத்து மெய்ப்பாடென்பன சில பொருளுணர்த்தினமையின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. மெய்ப்பாடென்பது-பொருட்பாடு. அஃதாவது உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் ஆற்றான் வெளிப்படுதல். மேலையோத்துக் களுட் கூறப்படும் பொருள்கட்கும் பொருளோத்துள்,

"ஒப்பும் உருவும் வெறுப்பும் என்றா
கற்பும் ஏரும் எழிலும் என்றா
சாயலும் நாணும் மடனும் என்றா
நோயும் வேட்கையும் நுகர்வும் என்றாங்
காவயின் வரூஉங் கிளவி யெல்லாம்
நாட்டிய மரபின் நெஞ்சுகொளின் அல்லது
காட்ட லாகாப் பொருள என்ப"

எனக் கூறியவற்றிற்கும் எல்லாம் பொதுவாகிய மனக்குறிப்பு இவையாகலான் இவை தம்மை வேறுகொண்டு ஓரினமாக்கி மெய்ப்பாட்டியலென வைத்தமையால், எல்லாவற்றினோடும் இவ்வியல் இயைபுடைத் தென்ப தறிக.

இம்மெய்ப்பாடு நாடகநூலாசிரியர்க்கு விரியான் முப்பானிரண்டாயும், வகையான் பதினாறாயும், தொகையான் எட்டாயும் நடக்கும். ஒன்பது சுவையுள் உருத்திரம் ஒழிந்த வீரம், அச்சம், வியப்பு, இழிபு, காமம், அவலம், நகை, நடுவு

நிலையென்னும் எட்டனையுஞ் சுவைக்கப்படும் பொருளும், அதனை நுகர்தற் கருவியாகிய பொறியுணர்வும் அது மனத்துட்பட்டவழி ஆண்டு நிகழுங் குறிப்பும் குறிப்பு பிறத்தற்கிடனான உள்ளத்தின் வேறுபாடாகிய கண்ணீர் அரும்புதல் மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்தல் முதலாக உடம்பின்கட் படுஞ் சத்துவங்களுமென நான்காக்கி, அவ்வெட்டனோடு உறழ மெய்ப்பாடு முப்பத்திரண்டாம். சத்துவமெனினும் விறலெனினும் ஒக்கும். வேம்பு முதலிய சுவைக்கப்படும் பொருளும் நா முதலாயின பொறியும் வேறு வேறு நின்றவழிச் சுவை பிறவாமையானும், இவ்விரண்டுங் கூடியவழிச் சுவை பிறத்தலானும் அவை பதினாறும் அவ்வொருமைப் பாட்டானே எட்டெனப் படும். இனிக் குறிப்புஞ் சத்துவமும் முறையே உள்ள நிகழ்ச்சியும் உடம்பின் வேறுபாடும் எனப்படும் ஆகலானும், உள்ள நிகழ்ச்சி சத்துவத்தானன்றி வெளிப்படாமையானும், அவ்வொருமைப்பாட்டானே அவை பதினாறும் எட்டெனப்படும். ஆகலின் அவை ஈரெட்டுப் பதினாறு மென்பது. ஆசிரியர் இவை நாடகமகளிர் ஆடலும் பாடலுங் கண்டுங் கேட்டுங் காமநுகரும் இன்பவிளையாட்டினுட் படுவனவாகலான், இவ் வழக்கு நூலில் ஆராயப்படாவெனப் பிறன்கோள் முற்கூறி,

"நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்
றப்பால் எட்டே மெய்ப்பா டென்ப"

எனத்தம்மதம் பிற்கூறினர். நகை-சிரிப்பு. அது முறுவலித்து நகுதலும், அளவாற் சிரித்தலும், பெருகச் சிரித்தலுமென மூன்றும். அழுகை - அவலம். தானே யவலித்தலும் பிறர வலங்கண்டு அவலித்தலுமென அஃதிரண்டாம். இவற்றுள் ஒன்று கருணையெனவும், ஒன்று அவலமெனவும்பட்டு, சுவை ஒன்பதாகலும் உடைய. இளிவரல் - இழிபு. மருட்கை - வியப்பு. அற்புதமெனினும் அமையும். அச்சம் - பயம். பெருமிதம் - வீரம். வெகுளி-உருத்திரம். உவகை-மகிழ்ச்சி இவை சுவையெனவும் வழங்கப்படும். இவ்வெட்டும் எள்ளல் இளமை முதலிய முப்பானிரண்டாயும், உடைமையின் புறன்

முதலாகவேறு முப்பத்திரண்டாயும் வரும். இவையெல்லாம் அகத்திணைக்குப் பொதுவாகும் மெய்ப்பாடுகளாம். இனிப் புருமுகம்புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல் முதலிய மெய்ப்பாடுகள் பலவுள ; அவையெல்லாங் களவியற்குச் சிறப்பாய் நிகழ்வனவாம். இம்மெய்ப்பாட்டுப் பொருள்கோள் ஆராய்ச்சி உணர்வுடையோர்க்கல்லது ஏனோர்க்குக் கூடாதென்பார்,

"கண்ணினுஞ் செவியினுந் திண்ணிதின் உணரும்
உணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியின்
நன்னயப் பொருள்கோள் எண்ணருங் குரைத்தே"

என்றோதினர். மற்று மனத்து நிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டினைக் கண்ணினுஞ் செவியானும் உணரவேண்டுவது எற்றிற்கெனின், மன நிகழ்ச்சிபற்றி மெய்ப்பாடு பிறந்தவழி, அதுபற்றி முகம் வேறுபடுதலும் உரை வேறுபடுதலும் உடைமையின், அவற்றினைக் கண்ணினுஞ் செவியானும் உணர்ந்துகோடலே அவ்வத் துறைபோயினார்க்கு ஆற்றலாகலின், அங்ஙனங் கூறின கருத்தென் றுணர்க.

உவமவியல்—உவமம் உணர்த்துதலின், இவ்வோத்து உவமவியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. உவமம் என்பது—ஒரு பொருளோடு ஒருபொருளை ஒப்பித்துரைத்தல். மற்று அகம்புறமென்பனவற்றுள் இஃதுயாதாகுங்கொல்எனின்,—அவ்விரண்டுமாம், மெய்ப்பாடு போல. என்னை?

"உவமப் பொருளின் உற்ற துணரும்
தெளிமருங் குளவே திறத்திய லான"

என்றாராகலின். இன் ஆனின்பொருளில்வந்தது. என்றது உவமத்தினானே உவமிக்கப்படும் பொருட்கு உற்றதெல்லாம் அறிந்து தெளியும் பகுதியுள ; அத்துணியப்படும் பொருள் திறம் பலவகை யிலக்கண முடைய வாதலானென்றவாறு. அப்பகுதிகள் தாம் - உவமான அடைக்கு உவமேய அடை குறைந்து வருவனவும், யாதும் அடையின்றி வருவனவுமாம். அங்ஙனம் வருங்கால், அவற்றிற்கும் உவமைப் பொருளே தெளிமருங்காமெனவும், வாளாதே உவமஞ்செய்து உற்ற

துணர்த்தாதவழியும், அதுவே தெளிமருங்காமெனவும், இன்னோரன்ன கொள்க. உதாரணம்—

" களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா "

என்றவழிக் கண்டோர்க்கெல்லாம் பெருநகையாகக் களவு செய்தாரிற் கவிழ்ந்து நிலங் கிளையாவென உற்றதுணரக் கூறிற்றிலன் ஆயினும், கையொடுபட்ட களவுடையார்போல நின்றாள் என்னும் உவமைப் பொருளானே என்றாகப் பொருள் தோன்றி நகை புலப்படுவதாயிற்று. ஈண்டகப் பொருள் உவமம்பற்றித் தெளிமருங்குஉளதாயிற்றென்பது.

" சாறுதலைக் கொண்டெனப் பெண்ணீற் றுற்றென "

என்னும் புறப்பாட்டினுள் உவமப் பொருளாகிய போழ்தூண்டூசிக்குப் பல அடைகூறி அதனோடு உவமிக்கப்படும் போர்த்தொழிலினை யாதுமோர் அடையின்றி வாளா கூறினானாயினும் உவமைப் பொருளானே போர்த்தொழிற்கு உற்றதும் உணரக் கூறினனாம். என்னை? உண்டாட்டும் கொடையும் உரனொடு நோக்கிமறுத்தலும்முதலிய உள்ளக் கருத்தினானே ஒரு கணத்தினுள்ளே பலவேந்தரை ஒருங்குவேறற்கு விரைகின்றது போர்த்தொழிலென்பது தெளிமருங்குளதாதலினென்க. ஈண்டுப் புறப்பொருள் உவமம்பற்றித் தெளிமருங் குளதாயிற்றென்பது. இத்திறன் நோக்கியே நியாய நூலார், அளவை காண்டல் கருதல் உரை அபாவம் பொருள் ஒப்பாறென்று உவமையும் அளவையுளடக்கி ஓதுவாராயிற்றென் றுணர்க. பொருள் அருத்தாபத்தி. உவமம், உவமானம், உவமை, ஒப்பென்பன ஒரு பொருட் கிளவி. இவ்வாறு புலன் நெறி வழக்குப்பற்றியன்றி மற்றிவ் விருதிணைப் பொருளும் உவமம் பற்றி வழக்கினுள் அறியப்படுதலானும் உவமம் பற்றியும் பொருள் கூறுகின்றார் ஆசிரியரெனக் கொள்க. இங்ஙனம் உவமத்தானும் புலப்பாடே கூறுதலின், மேற் பொருள் புலப்பாடு கூறிய மெய்ப்பாட்டியலின் பின்னர் இது வைக்கப்பட்டது. உவமத்தாற் பொருள் புலப்பட அறிதலாவது "ஆபோலும் ஆமா" என்றக்கால், ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுட் போவுழி எதிர்ப்

பட்டது கண்டுழி, "ஆபோலும் ஆமா" என்னும் உவமை பற்றி இது ஆமா என்றுணர்தலாம்.

"வினைபயன் மெய்யுரு வென்ற நான்கே
வகைபெற வந்த உவமத் தோற்றம்"

இவ்வுவமம் வினையுவமம், பயனுவமம், மெய்யுவமம், உருவுவமம் என நால்வகைப்படும். மெய் - பிழம்பு. உரு - நிறம். புலியன்ன மறவன் என்பது வினையுவமம். அது பாயு மாறே பாயுமென்னுந் தொழில்பற்றி ஒப்பித்தமையின். மாரி யன்ன வண்கையென்பது பயனுவமம். மாரியான் விளைக்கும் பொருளும் வண்கையாற்பெறும் பொருளும் ஒத்தலின். துடி யிடையென்பது மெய் உவமம். அல்குலும் ஆகமும் அகன்று காட்ட அஃகித்தோன்றும் மருங்குல் துடியோடு ஒத்தலின். பொன்மேனியென்பது உருவுவமம். பொன்னின்கட் கிடந்த மஞ்சள் நிறத்தோடு மேனியின்கட் கிடந்த நிறம் ஒத்தலின் இவை நான்கும் இங்ஙனம் ஒரோ ஒன்றே யன்றி விரவியும் வரும். இந்நான்குஞ் சிறப்பு நலன் காதல் வலி யென்னும், நான்கு நிலைக்களமாகவும், கிழக்கிடு பொருள் நிலைக்களமா கவும் பிறக்கும். கிழக்கிடு பொருளென்பது - கீழ்ப்படுக்கப் படும் பொருள். இங்ஙனம் உவமஞ்செய்யுங்கால், முதலொடு முதலுஞ் சினையொடு சினையும் முதலொடு சினையுஞ் சினை யொடு முதலும் உவமஞ் செய்யப்படும். இவை விரியுவமமுந் தொகையுவமமும் ஆம். பவளம்போற் செந்துவர் வாய்: இது சுட்டிக்கூறலின் விரியுவமமாம். பவளவாய்: இது சுட்டிக் கூறாமையின் தொகையுவமமாம். இன்னும் இதன் திறன் பலவாம்.

உவமத்தினையும் உவமிக்கப்படும் பொருளினையும் ஒப்பிக்குங்கால் இடைவரும் உவமவுருபு பலவாம்.

"அனைத்தாம், அன்ன எய்ப்ப உறழ ஒப்ப
என்ன மான என்றவை எனாஅ
ஒன்ற ஒடுங்க ஒட்ட ஆங்க
என்ற வியப்ப என்றவை எனாஅ
என்ன விழைய இறப்ப நிகர்ப்பக்
கள்ளக் கடுப்ப ஆங்கவை எனாஅக்
காய்ப்ப மதிப்பத் தகைய மருள
மாற்ற மறுப்ப ஆங்கவை எனாஅப்
புல்லப் பொருவப் பொற்பப் போல
வெல்ல வீழ ஆங்கவை எனாஅ
நாட நளிய நடுங்க நந்த
ஓடப் புரைய என்றவை எனாஅ
ஆறு றவையும் அன்னபிறவும்
கூறுங் காலைப் பல்குறிப் பினவே"

என்னும் இவ்வியற் சூத்திரத்தான் அவையறிக. பிறவு மென்பதனானே நேர, நோக்க, துணைப்ப, மலைய, ஆர, அமர, அனைய, ஏர, ஏற்ப, செத்து, அற்று, கெழுவ என்றற்றொடக் கத்தன கொள்க. இன்னும், "தோள் உற்றொர் தெய்வம்" என்றல் தொடக்கத்தான் ஆண்டாண்டு உவமவுருபின் பொருள்பட வருவனவெல்லாங் கொள்க.

இவ்வுவமம் உள்ளுறையுவமமும் ஏனையுவமமும் என இரண்டாம். அது,

"உள்ளுறை யுவமம் ஏனை யுவமமெனத்
தள்ளா தாகுந் திணையுணர் வகையே"

என்னும் அகத்திணையியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. உள்ளுறை உவமமாவது,

"உள்ளுறுத் திதனொ டொத்துப்பொருள் முடிகென
உள்ளுறுத் துரைப்ப துள்ளுறை யுவமம்"

என்னும்அகத்திணையியற் சூத்திரத்தான் உணர்க. இதனானே புலவன் தான் கருதியது வெளிப்படக் கூறாதவழியுங் கேட் டோர் இவன் கருதியபொருள் ஈதென்று ஆராய்ந்து கோடற்குக்கருவியாகிய சில சொற்கிடப்பச் செய்யுள்செய்தல் வேண்டுமென்பது கருத்தாயிற்று. அது

"வீங்குநீர் விழ்நிலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட
ஞாங்கர் மலர்சூழ்தந் தூர்புகுக்க வரிவண்

டோங்குய ரெழில்யானைக் கனைகடாங் கமழ்நாற்றம்
ஆங்கவை விருந்தாற்றப் பகலல்கிக் கங்குலான்
வீங்குறை வடுக்கொள வீழுநர்ப் புணர்ந்தவர்
தேங்கமழ் கதுப்பினு ளரும்பவிழ் நறுமுல்லை
பாய்ந்தூதிப் படர்தீர்ந்து பண்டுதாம் மரீஇய
பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புனலணி நல்லூர''

என்னும் மருதக்கலியுள், வீங்குநீர் பரத்தையர் சேரியாகவும், அதன்கண் வீழ்ந்த நீலப்பூக் காமச்செவ்வி நிகழும் பரத்தையாகவும், பகர்பவர் பரத்தையரைத் தேரேற்றிக் கொண்டு வரும் பாணர் முதலிய வாயில்களாகவும், அம் மலரைச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாகவும், யானைக் கடாத்தினை ஆண்டுறைந்தவண்டுகள் வந்த வண்டுக்கு விருந்தாற்றுதல்பகற் பொழுது புணர்கின்ற சேரிப்பரத்தையர் தந்நலத்தினைத் தலைவனை நுகர்வித்தலாகவும், கங்குலின் வண்டு முல்லையை ஊதுதல் பரத்தையருடன் இரவு துயிலுதலாகவும், பண்டு மருவியபொய்கையை மறத்தல் தலைவியை மறத்தலாகவும், பொருள்தந்து ஆண்டுப்புலப்படக் கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக்கூறாத மருதத்திணைப் பொருட்கு உவமமாய்க் கேட்டோன் உள்ளத்தே விளங்கி நின்றவாறு காண்க. இனிப் பவளவாய் முதலியவாக ஈண்டுக் கூறுவனவெல்லாம் ஏனை உவமமாம். அகத்திணைப் பொருளுணர்ச்சிக்கு உபகாரம் நோக்கி அகத்திணை இயலுள் இவையிரண்டும் வாங்கிக் கூறப்பட்டன. ஆயினும், இவ்வியற் பொருளாகவே கொண்டுரைக்கப்படும் என்றுணர்க.

செய்யுளியல் — செய்யுளிலக்கணம் உணர்த்தினமையால், இது அப்பெயர்த்தாயிற்று. செய்யுள் - செய்கை. உள் - தொழிற்பெயர் விகுதி. கடவுள் விக்குள் என்புழிப் போல. மற்றிது அவ்விலக்கணத்திற்குத் தொழிலாகு பெயராயிற்று. வழக்குஞ் செய்கை பெறுமெனினும் அசையுஞ் சீரும் அடியும் முதலிய செய்கை விகற்பத்தால் அணிபெறப் பொருட்கிடனாக இயற்றப்படுதற் சிறப்புநோக்கிச் செய்யுளெனப்பட்டது. எழுத்ததிகாரத்தும் சொல்லதிகாரத்தும் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவன விராய்க்கூறிப்

பொருளதிகாரத்துள்ளும் இத்துணையும் பெரும்பான்மையும் வழக்கிற்கும் சிறுபான்மை செய்யுட்கும் வேண்டுவன கூறி வந்த ஆசிரியர், அப்பகுதிச் செய்யுளிலக்கண மெல்லாம் இவ் ஓத்தின்கண் தொகுத்துக் கூறுகின்றார். ஆகலின் மேற் கூறிப்போந்த ஓத்துக்களோடு இதற்கியைபு உளதாமாறு தெளிக.

"மாத்திரை எழுத்தியல் அசைவகை எனாஅ
யாத்த சீரே அடியாப் பெனாஅ
மரபே தூக்கே தொடைவகை எனாஅ
நோக்கே பாவே அளவியல் எனாஅத்
திணையே கைகோள் கூற்றுவகை எனாஅக்
கேட்போர் களனே காலவகை எனாஅப்
பயனே மெய்ப்பா டெச்சவகை எனாஅ
முன்னம் பொருளே துறைவகை எனாஅ
மாட்டே வண்ணமோ டியாப்பியல் வகையின்
ஆறுதலை இட்ட அந்நா லைந்தும்
அம்மை அழகு தொன்மை தோலே
விருந்தே இயைபே புலனே இழைபெனாஅப்
பொருந்தக் கூறிய எட்டொடுந் தொகைஇ
நல்லிசைப் புலவர் செய்யுள் உறுப்பென
வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே''

செய்யுள்தான்-மாத்திரையும், எழுத்தியல் வகையும், அசைவகையும் யாத்தசீரும், அடியும், யாப்பும், மரபும், தூக்கும், தொடையும், நோக்கும், பாவும், அளவும், திணையும், கைகோளும், கூற்றுவகையும், கேட்போரும், களனும், காலவகையும், பயனும், மெய்ப்பாடும், எச்சவகையும், முன்னமும், பொருளும், துறைவகையும், மாட்டும், வண்ணமும் என்னும் இருபத்தாறு உறுப்புக்களும், மற்று அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபென்னும் எண்வகை வனப்புறுப்பும் உடைத்தாய் நடப்பதாம்.

மாத்திரையென்பது—எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகளை விராய்ச்செய்யுள் செய்யுமளவு. அது 'மாத்திரை யளவும்' எனமேற்கிளந்தோதுமாறுபற்றியுணரப்படும். எழுத்தியல்

வகையென்பது—மேற்கூறியஎழுத்துக்களைச் செய்யுட்கேற்ப இயற்றிக்கொள்ளுங் கூறுபாடு. அசைவகையென்பது—அவ்வெழுத்தியல்வகையால் இயற்றப்படும் அசைக்கூறுபாடு. அவை இயலசையும் உரியசையுமென இரண்டாம். இயற்கையால் இயறலின் இயலசையெனவும், அவை செய்யுந் தொழில் செய்தற்குரியவாகலான் உரியசை யெனவும், காரணப் பெயராயின. யாத்தசீரென்றது—பொருள் பல படத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீர் என்றவாறு. எனவே, அசை பல தொடர்ந்து சீராங்கால் அவ்வசையுந் தத்தம் வகையாற் பொருள்பெற்று நிற்றலும் அவ்வாறன்றிச் சீர்முழுதும் ஒரு சொல்லாங்கால் அசை பொருள்பெறாது நிற்றலும் அடங்கின. தேமா என்று அசை வேறுபொருள் பெற்றன. சாத்தனென்று பொருள் வேறுபடாது நின்ற அசையாற் சீர் யாத்து நின்றது. அடியென்பது—அச்சீரிரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தாவதோர் உறுப்பு. யாப்பென்பது—அவ்வடிதொறும் பொருள்பெறச் செய்வதோர் செய்கை. மரபென்பது—காலமும் இடனும்பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலுந் திரிந்தவற்றிற்கேற்ப வழுப்படாமைச் செய்வதோர் முறைமை. மற்றுச் சொல்லோத்தினுட் கூறிய மரபிற்கும் மரபியலுள் உரைப்பனவற்றிற்கும் இதற்கும் வேற்றுமை யென்னையெனின்,—இது செய்யுட்கே யுரித்து; அவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொது வென்பது. தூக்கென்பது—பாக்களைத் துணித்து நிறுத்தல். தொடை வகையென்பது—தொடைப்பகுதி பலவும என்றவாறு. அவை வரையறை உடையனவும் வரையறை இல்லனவுமென இருவகைய. இப்பகுதி யெல்லாம் அடியாற் கோடலின், அடிக்கும் இஃதொக்கும். நோக்கென்பது—மாத்திரை முதலாகிய உறுப்புக்களைக் கேட்போர்க்கு நோக்குப்படச்செய்தல். பாவென்பது—சேட்புலத்திருந்தக்காலும் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால் அவன் சொல்கின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்னசெய்யுளென்று உணர்தற் கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை. அளவியலென்பது—அப் பா வரையறை. திணையென்பது—அகம்புறமென்று அறியச் செய்தல். கைகோளென்பது—அவ்வத்திணை யொழுக்க

விகற்பம் அறியச்செய்தல். அது களவுங் கற்புமென்று இரண்டாம். கூற்றுவகையென்பது-அச்செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்கின்றார் இன்னாரென உணர்வித்தல். கேட்போரென்றது—இன்னார்க்குச் சொல்கின்றது இதுவெனத் தெரித்தல். களனென்பது—முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறிபகற்குறி முதலாயினவும் உணரச் செய்தல். மற்றுத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையுமாம். காலவகை யென்பது—பெரும்பொழுது சிறுபொழுதென்னுங் காலப்பகுதி முதலாயின. பயனென்பது—சொல்லிய பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பச்செய்தல். மெய்ப்பாடென்பது—சொற்கேட்டோர்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல். எச்சவகையென்பது—சொல்லப்படா மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச் செய்தல். அது கூற்றினுங் குறிப்பினும் வருதலின், வகையென்றார். முன்னமென்பது—உயர்ந்தோரும் இழிந்தோரும் ஒத்தோருந் தத்தம் வகையான் ஒப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்துப்படச் செய்தல். பொருளென்பது—புலவன் தான் தோற்றிக்கொண்டு செய்வதோர் பொருண்மை. துறைவகையென்பது—முதலுங் கருவும் முறைபிறழ வந்தாலும் இஃது இதன்பாற்படுமென்று ஒரு துறைப்படுத்தற் கேதுவாகியதோர் கருவி அச்செய்யுட்கு உளதாகச் செய்தல். அவையும் பலவாதலின் வகையென்றார். மாட்டென்பது—பல்வேறு பரப்பிற்றாயினும் அன்றாயினும் நின்றதனொடு வந்ததனை ஒரு தொடர்கொளீஇ முடித்துக்கொளச் செய்தல். வண்ணமென்பது—ஒரு பாவின்கண் நிகழும் ஓசை விகற்பம். இவை யாப்பிற்கு இன்றியமையாத இலக்கணப் பகுதிகளாகலான் வேறு விதந்தோதினர்.

அம்மையென்பது-குணப்பெயர். அமைதிப்பட்டு நிற்றலின் அம்மை என்றாயிற்று. அழகு - திரிசொற் பயிலாது செய்யுளிற் பயின்றுவரு மொழிகளாற் சீரறுத்துப் பொலிவுபட யாக்கும் பொருள் வனப்பு. அவையாவன:—நெடுந்தொகை முதலாகிய தொகையெட்டும் என்றவாறு. தொன்மையிலக்கணந் தமிழின் தெய்வப்பழமை மரபியலுள் உரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க. தோல் இழுமென் மொழியான் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பச்-

செய்யுஞ் செய்யுளும், ஆசிரியப்பாட்டான் ஒருகதைமேந்
றொடுக்கப் படுஞ் செய்யுளுமாம். அவை செய்தகாலத்
துள்ளன காணப் பட்டில. பிற்காலத்து அவ்வாறு வந்தன
சிந்தாமணி முதலியன. விருந்து - புதிதாகத் தொடுக்கப்
படுந் தொடர்நிலைச் செய்யுள். இயைபு - ஞணநமனயரல
வழள என்னும் பதினொருபுள்ளி யீற்றினுள் ஒன்றனை இறுதி
யாகக் கொண்டு பொருள் தொடராகவுஞ் சொல் தொட
ராகவுஞ் செய்யுஞ் செய்யுள். அவை சீத்தலைச்சாத்தனாராற்
செய்யப்பட்ட மணிமேகலையும் இளங்கோவடிகளாராற்
செய்யப்பட்ட சிலப்பதிகாரமும் போல்வன. அவை னகார
வீற்றான் இற்றன. புலன் - சேரிமொழியாற் செவ்விதாகக்
கூறி யாராய்ந்து காணாமைப் பொருட்டொடரானே
தொடுத்துச் செய்யுஞ் செய்யுள். அவை விளக்கத்தார் கூத்து
முதலாகிய நாடகச் செய்யுளாகிய வெண்டுறைச் செய்யுள்
போல்வன. இழைபு - வல்லெழுத்துப் பயிலாது இருசீரடி
முதலாக எழு சீரடியளவும் வந்த அடி யைந்தனையும்
ஒப்பித்து நெட்டெழுத்தும் அந்நெட்டெழுத்துப்போல்
ஓசையெழும் மெல்லெழுத்தும் லகார ளகாரங்களுமுடைய
சொல்லானே சேரிமொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து தேர்தல்
வேண்டாது பொருள்பட்டுச் செல்லச் செய்யுஞ்செய்யுள்.
அவையாவன—கலியும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்
பாட்டாகிய செந்துறை மார்க்கத்தன என்பது.

மரபியல்—"மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பின்
பார்ப்பும் பறழும் குட்டியும் குருளையும்
கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியுமென்
றென்பதுங் குழவியோ டிளமைப் பெயரே"

மரபென்ற பொருண்மை யென்னையெனின்,—கிளவி
யாக்கத்து மரபென்றுவரையறுத்து ஓதப்பட்டனவுஞ் செய்யு
ளியலுள் மரபென்று வரையறுத்து ஓதப்பட்டனவுமன்றி
இருதிணைப் பொருட்குணனாகிய இளமையும் ஆண்மையும்
பெண்மையும் பற்றிய வரலாற்று முறைமையும், உயர்திணை
நான்குசாதியும் மரபும், அஃறிணைப் புல்லும் மரனும் பற்றிய
மரபும், அவை பற்றிவரும் உலகியல் மரபும், நூல் மரபுமென
இவையெல்லாம் மரபெனப் படுமென்பது. மற்றுப் பொருள்

களின் இளமை பற்றிவரும் மரபுகூறினார். மூப்புப் பற்றிவரும்
மரபு கூறாரோ வெனின், அது வரையறையின்மையிற் கூறா
ரென்பது. மற்றும் மேலையோத்தினொடு இவ்வோத்திடை
இயைபென்னையெனின்,—முன்னர் வழக்கிலக்கணங் கூறி
அதன்பின் செய்யுளிலக்கணஞ் செய்யுளியலுட் கூறினார்.
அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபு ஈண்டுக் கூறின
மையின் இது செய்யுளியலோடு இயைபுடைத்தாயிற்று.
மற்று வழக்கிலக்கணஞ் செய்யுட்கும் பொதுவாகலின்,
இங்ஙனம் இரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபினையுஞ் செய்
யுளியலின்முன் வைக்கவெனின்,—அவ்வாறு வழக்குஞ் செய்
யுளுமென்னும் இரண்டுமல்லாத நூலிற்கும் ஈண்டு மரபு
கூறினமையின், இது செய்யுளியலின்பின் வைக்கப்பட்டது.
இவற்றையெல்லாம் மேல் வரையறுத்து இன்னபொருட்கு
இன்னபெயர் உரித்தென்பது சொல்லுவர். மாற்றருஞ்
சிறப்பின் என்றதனானே இவை ஒருதலையாகத் தத்தமரபிற்
பிறழாமற் செய்யுள் செய்யப்படுமென்பதூஉம், ஈண்டுக்
கூறாதன வாயின வழக்கொடுபட்ட மரபு பிறழினுஞ் செய்யு
ளின்பம் படின் அவ்வாறு செய்கவென்பதூஉம் கூறிய
வாறாயிற்று.

பன்னிருபடலம் முதலியன

பன்னிருபடலம் அருந்தவக்கொள்கை அகத்தியமுனிவர்
மாணாக்கரான தொல்காப்பியமுனிவர் முதலியபன்னிரு
வரானும் இயற்றப்பட்டதொரு புறப்பொருள் இலக்கண
நூல். இந்நூல் புறப்பொரு ளிலக்கணத்தினை வெட்சிப்
படலமுதலிய பன்னிருபடலங்களாகப் பகுத் தோதுதலின்
அப்பெயர்த்தாயிற்று. இந்நூல் அகத்தியந் தொல்காப்பியங்
களில் அகம்புறமெனப் பகுத்த பொருளிலக் கணங்களைத்
தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி, அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்
புறமென நான்காகப் பகுத்துப்புறப்பொருளினை மிகவிரித்து
ஓதும். இயற்கை நிலமான குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்
தலும்; செயற்கைநிலமான பாலையுமென்னும் ஐந்தும் அகம்
ஆம். கைக்கிளை பெருந்திணையென்னும் இரண்டும்
அவற்றின் புறமாய் இயைந்து நிகழ்தலின் அகப்புறமாம்.

" மக்கள் நுதலிய அகன்ஐந் திணையுஞ்
சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்"

என்று அகத்திணையியலுள் ஓதுதலின், அவ்வாறு பாகுபாடு செய்தல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்கும் உடம்பாடே ஆயிற்று. என்னை? ஐந்திணையினையும் அகமெனவே, ஒழிந்த கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் அவற்றின் புறமாய் அகப் புறமாமென்பது தானேபோதருதலின் என்க. இனி அகத் திணைக்கண் முதல் கரு உரிப்பொருள் கூறிய குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தலென்பனவற்றிற்கு வெட்சி வஞ்சி உழிஞை தும்பையென்பன அவ்விலக்கணங்களோடு ஒருபுடையொப் புமைபற்றிச் சார்புடையனவாய்ப் புறமாய் நிகழ்தலிற் புறமாம். இனித் தமக்கென நிலனுடையவாகிய குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல்களைச் சார்ந்துநிகழும் நிலனில்லாப் பாலைபெருந்திணை கைக்கிளை யென்பனவற்றிற்கு வாகையும் காஞ்சியும் பாடாண்டிணையும் பெற்ற இலக்கணத்தோடு ஒருபுடை யொப்புமை பற்றிச் சார்புடையவாய் நிகழ்தலின், புறப் புறமாம். ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள், சித்தாந்த சைவாசாரியர் "அகச்சமயம்" "புறச்சமயம்" என இரண்டாகப் பகுத்தனவற்றைத் தம்முன் வேறுபாடு நோக்கி, "அகச் சமயம், அகப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், புறப்புறச் சமயம்" என நான்காகப் பகுத்து, அவ்வாறு பகுத்தல் மரபாதற்குப் புன்னிருபடலத்திற் பொருளியல் பின்னை அகம், அகப் புறம், புறம், புறப்புறமென்று இங்ஙனம் நான்காகப் பகுத்தோதிய வாற்றினையே தமக்கு அடிப்படையாகக் காட்டியருளினர்.

இனி நச்சினார்க்கினியர்,

" கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை யென்ப"

என்னும் அகத்திணையியற் சூத்திரத்து 'முற்படக்கிளந்த' எனஎடுத்தலோசையாற் கூறவே பிற்படக் கிளந்த எழுதிணை யுளவாயின: அவை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை யென வரும். ஒழிந்தோர்

பன்னிரண் டென்றாரா தலின் புறத்திணை ஏழென்றதென்னை யெனின் — அகங்கை இரண்டுடையார்க்குப் புறங்கை நான்காகாது இரண்டாயவாறுபோல அகத்திணை ஏழற்குப் புறத்திணை ஏழென்றலே பொருத்த முடைத்தாயிற்று. எனவே, அகத்திணைக்குப் புறத்திணை அவ்வந்நிலத்து மக்கள் வகையாற் பிறந்த செய்கை வேற்றுமையாதலின். ஒன்று ஒன்றற்கு இன்றியமையாதனவாருமிற்று. "கரந்தை அவ்வேழற்கும் பொதுவாகிய திணைவழுவாதலின் வேறு திணையாகாது" என்றும்,

" வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்
ஆதந் தோம்பல் மேவற் றாகும்"

என்னும் புறத்திணையியற் சூத்திரத்து "அடித்துக் கோடலு மீட்டுக்கோடலும் வெட்சியாயின; "மீட்டல் கரந்தை" என்பாராலெனின், அதனையும் இச்சூத்திரத்தானும் வருகின்ற சூத்திரத்தானும் வெட்சியென்றே ஆசிரியன் கொண்டான். மீட்டலை வெட்சிக்கரந்தை யென்பாரு முளர்; மீட்டலைக் கரந்தையென்பார்க்கு அது திணையாயிற் குறிஞ் சிக்குப் புறனாகாமை யுணர்க" என்றும்,

" காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே"

என்னும் புறத்திணையியற் சூத்திரத்துக் "கைக்கிளை முதற் பெருந்திணையிறுவாய் ஏழனையும் அகமென்றலின் அவ்வகத் திற்கு இது புறனாவதன்றிப் புறப்புறமென்றல் ஆகாமை உணர்க" என்றும், கூறுமுகத்தானே, அங்ஙனம் பகுத் தோதுதல் மரபுநிலை திரிபாம் என்பர். ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் "அகம் புறமெனப் பகுத்தனவற்றைத் தம்முள், வேறுபாடு நோக்கி அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென நான்காகப் பகுத்தலும், வெட்சித்திணை உழிஞைத்திணை களின் மறுதலை வினையை வேற்று வினையாதலும் வேற்றுப்பூச் சூடுதலுமாகிய வேறுபாடுபற்றி வேறுதிணையாக வைத்து எண்ணுதலும், இன்னோர் அன்ன பிறவும் பொருள் முடிபு வேறு படாமையின் மரபுநிலை திரியா ஆயின" என்றும்,

இஃதறியாதார் "தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமுந் தம்முள் முரணுவனவாகக் கருதி அவற்றுள் ஒருநூலையே பற்றி மற்றொன்றனை யிகழ்வர்" என்றும், பாயிர விருத்தியினுஞ் சிவஞான மாபாடியத்தும் யாப்புறுத்தோதினர்.

இனிப் பல்காப்பியம் பல்காயம் காக்கைபாடினியம் என்பன பல்காப்பியனார் முதலியோராற் செய்யப்பட்ட யாப்பிலக்கண நூல்கள். அற்றேல், தொல்காப்பியங் கிடப்பப் பல்காப்பியனார் முதலியோர் நூல் செய்தது எற்றுக்கெனின், அவரும் அவர் செய்த எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் எல்லாஞ் செய்திலர்; செய்யுளிலக்கணம் அகத்தியத்துப் பரந்துகிடந்ததனைத் தொல்காப்பியனார் சுருங்கச் செய்தலின், அறிதற்கருமை நோக்கிப் பகுத்துக் கூறினாரென்க.

இனிப் பெருநாரை, பெருங்குருகு, இசைநுணுக்கம் முதலிய இசைத்தமிழ் இலக்கண நூல்களும், முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம் முதலிய நாடகத்தமிழ் இலக்கண நூல்களும் மாபுராணம் பூதபுராணம் என்பனவும் மேலை இயற்றமிழ் நூல்கள் தோன்றிய காலத்துத் தோன்றியன. இவற்றுட் பல இக்காலத்து வழங்கக் காணாமையின் இறந்தன போலும். இனிப் பஞ்சபாரதீயம், இந்திரகாளீயம், பஞ்ச மரபு முதலிய இசைத்தமிழ் நூல்களும், கூத்துநூல், பரதம், தாளவகையோத்து, பரதசேனாபதீயம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல் முதலிய நாடகத் தமிழ் நூல்களுங் கடைச்சங்கத்தின் பிற்றைஞான்று தோன்றியன என்றறிக.

பிரயோக விவேக நூலார் "ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்" எனத் தொல்காப்பியப் பாயிரத்தின்கண் வருதலின் "தொல்காப்பியத்திற்கு ஐந்திர வியாகரணம் முதனூலாம்" எனறார். இன்னும், அவர் "அகத்தியம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்" என்னாமையானும், "கடிநிலையின்றே ஆசிரியற்க" எனப் பொதுப்பட ஓதியதல்லது பெயரெடுத் தோதாமையானும், அதற்கு அதுவே பொருளென்க" என்றுங் கூறினர். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் பாயிர விருத்தியுள் "நூலெனப்

பொதுப்படக் கூறாது நிலத்தொடு முந்துநூலென விசேடித்தலின், செந்தமிழ் தோன்றுங்காலத்து உடன்தோன்றிய நூல் அகத்தியம் ஒன்றேயாகலானும், ஏனை நூல்களெல்லாம் அகத்தியத்தின்வழித் தோன்றினவேயாம் ஆகலானும், ஐந்திரம் நோக்கித் தொகுத்தாரெனின், தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக்கட்படுஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக் குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாகுபாடுகளும், அகம் புறமென்னும் பொருட்பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாகுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும் வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இன்னோரன்ன பிறவும், வடமொழியிற் பெறப்படாமையானும், இவையெல்லாந் தாமே படைத்துக்கொண்டு செய்தாரெனின், முந்துநூல் கண்டென்பதனொடு முரணுதலானும். முற்காலத்து முதனூல் அகத்தியமென்பதூஉம் அதன்வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதூஉம் துணியப்படும்" என்று நிறுத்தியும், "தொல்காப்பியனார் அகத்தியனாரோடு மாறுகோடலின அகத்தியத்தொடு பிறழவும் பிற்காலத்து வீழ்ந்தன சில முந்துநூல் கண்டு அவற்றின்வழி நூல செய்தாரெனக் கொள்ளாமோவெனின்" என்று ஆசங்கித்து, "அஃது ஆன்றோர் வழக்கோடு மாறுகொள்வார் இக்காலத்துச் சொல்லினும் அடிப்பட்ட சான்றோர் சொல்லாராகலிற் கொள்ளாப" என்றும், "அல்லதூஉம் கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற் பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் இடைச்சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்று தொல்காப்பியமென்று உரை செய்தாராகலின், இடைச்சங்கநாள் முதல் இன்றுகாறும் வழங்கி வருதலானும் அருந்தவக்கொள்கை அகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டு நூல் செய்தாராயின் இவ்வாறு நிலைபெற்று வழங்காதாகலானும்,

"கூறிய குன்றினும் முதனூல் கூட்டித்
தோமின் றுணர்தல் தொல்காப் பியன்தன்
ஆணை யினதமி ழறிந்தோர்க் கடனே"

எனவும்,

"வீங்குகடலுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்கு விளக்காகென
வானோ ரேத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ்
ஆனாப் புலமை அகத்திய னென்னும்
அருந்தவ முனிவன் ஆக்கிய முதனூல்
பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப உணர்ந்தோர்
நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப்பியன்"

எனவும்,

"மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை இருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பால் தென்தமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
பன்னிரு புலவரும்"

எனவும், எல்லா ஆசிரியரும் அகத்தியனார்க்குமுதன் மாணாக்கராயினா ரென்பதுபற்றியே தொல்காப்பியனார்க்குப் பெருமை கூறி அகத்தியமே தொல்காப்பியத்திற்கு முதனூலெனக் கூறினாராகலானும், அகத்தியனாரோடுமுரணிச் சபித்தாராயின் அதுபற்றியே பெருமை கூறத்தகும். அவ்வாறு ஓராசிரியருங் கூறாமையானும், அது வேதவழக்கொடும் ஆன்றோர் வழக்கொடும் மாறுகொள்வார் கூற்றேயாம்" என்றும். "அற்றேல் அகத்தியம் நிறைந்த தொல்காப்பியனென்னாது ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியனென்றதென்னையெனின்" என்று ஆசங்கித்து, "அகத்தியம்நிறைந்தமை எல்லாராலுந் தெளியப்பட்டமையின் வடமொழியிலும் வல்லனாயினானென்பது விளக்கிய அங்ஙனங் கூறினார்" என்றும், "இவ்வாறன்றி ஐந்திரத்தின் வழித்தோன்றிய நூலென்பது விளக்கிய 'ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்' என்றா ரென்பாரை ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியனெனவே ஐந்திரம் முதனூலென்பது அமைந்திருப்பவும், முந்துநூல் கண்டெனக் கூறிய தெற்றுக்கு" என்றும், மறுத்துப் போந்தார். அதனால், பிரயோக விவேகநூலார் அக்கொள்கை வெறும் போலியேயாம் என்பது துணிக. நச்சினார்க்கினியர்க்கும் இதுவே துணிபாதல் மரபியலில்,

"வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்"

என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு இங்ஙனங் கடாவிடைகளான் அவர் விளங்க விரித்துரைக்குமாறுபற்றி யுணர்க.

அற்றேல், நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையில் தொல்காப்பியனார் தம்மாசிரியர் அகத்தியனாரோடு மாறு கொண்டு அவர் தம்மைச் சபித்தாரென்று கூறியது என்னையெனின்—அவர், தொல்காப்பியனார், தம் ஆசிரியராகிய அகத்தியனார்பால் முதலாய அன்புவழிபாட்டில் தலைநின்று கலைகள் நிரம்பக்கற்றுப் பன்னிருவருள் தலைவராயினாரென்றும், தம் ஆசிரியர் செய்த தமிழ் முதனூலாகிய அகத்தியத்தின் வழித்தாகத்தொல்காப்பியமென்னும் இலக்கண நூல் செய்தாரென்றும், பின்னர் மரபியலகத்து உரைவகுத்தாராகலின், பிறர் மதங்காட்டிக் களைதல்வேண்டி அங்ஙனங் கூறினாரென்று கொள்க.

இனி அது வேதவழக்கொடும் ஆன்றோர் வழக்கொடும் மாறுகோளுறச் சிலர் அங்ஙனங் கட்டி நடத்திய போலியுரையென்று சிவஞானயோகிகள் நியாயவலியுரையாற் களைந்து ஒதுக்கினாராகவும், பதிப்புரைகாரர் அப்பொய்யுரை தம்பதிப்புரைக்குப்பொருந்தும் புரையென்றுபோலும் அதனுள் எடுத்துப்போற்றி அதுகொண்டு அகத்தியத்திற்குச் சிறுமையுந் தொல்காப்பியத்திற்குப்பெருமையும்பேசிப்புரையாட்டயர்ந்தார். அவர் அப் பதிப்புரை, அகத்தியம் எல்லா நலமும் ஒருங்கெய்திச் சிறக்கும் இறை நூலொக்கும் முத்தமிழ் முதனூலெனவும், தொல்காப்பியம் அதன் வழித்தாகத் தோன்றி நடைபெறும் வழிநூலெனவும், அது வேத வழக்கொடும் ஆன்றோர் வழக்கொடும் பொருந்தி இயலும் பட்டாங்கு வரலாறெனவும், மேலே நிறுத்திப்போந்த வலியுரைகளின் முன்னர் ஒரு சிறுவரையேனும் நிற்றலாற்றாது தூர ஒதுங்குமாயும் என்பது கற்றாரெல்லாந் தெற்றென உணர்வர்.

அதுகிடக்க. அவர் "தொல்காப்பியர் இட்ட சாபத்தின் வலியினால் அகத்தியம் இறந்துபட்டது" என்று புதுவதாக

வும் ஒன்று கற்பித்துப் புரையாட்டயர்ந்தார். அது புதுவ தாதல் எதனுலெனின், தொல்காப்பியனுர் அகத்தியனுரைச் "சுவர்க்கம் புகாப்பிர்" என எதிர் சபித்தனரென வேத வழக்கொடு மறுகோளுறுவார் ஆண்டுக் கூறிஞராக, அவர் அதனை ஒளித்துத்தொல்காப்பியர் அகத்தியம் இறந்துபடக் கோபமிக்குச் சாபமொன்று இட்டனரென்று ஒன்றுகட்டி யுரைத்தார்; அதனுலென்க. அவர் தாம் அங்ஙனம் புதுவ தாகக் கட்டிக் கூறிய பதிப்புரைக்கண் குற்றம்வருதல் கண்டு அது பரிகரிக்க எண்ணி, "ஆசாரியர் வழிபாட்டிற் குறை வில்லாத திரணதூமாக்கினி அவ்வாறு சபிக்கற்பாலரோ" என்று வினு நிகழ்த்தி, "அதுவன்றே அவர் ஆசிரியரைச் சபிக்காது அவர் செய்த நூலைச் சபித்ததென்க" என்றும், "சிஷ்யரது சாபத்தினை ஆசாரியர் தடுக்கும் வன்மை இலரோ" என்று தடை நிகழ்த்திக், "கடவுளர் இருடிகள் சாபத்தினைத் தடுக்கும் வன்மையிலரெனின்,—இது கடாவன் றென்று மறுக்க" என்றும். சில போலியாக விடுத்துச் சாலவுந்தம் புல்லறிவு நிலையிட்டனர். ஆசிரியர் வழிபாட்டில் தலைநின்ற தொல்காப்பியனுர் குரவர்ப்பேணுமை, நன்றி கோறலென்னும் உய்தியில் குற்றங்கள் தமக்கு எய்துமென் றஞ்சி அகத்தியனுரைச் சபித்தல் செய்யாராயினர் அறிவு தோன்றி அறங்கரைந்தார். பின்னர்த் துரபிமானம் மீதூர்ந்து அறிவுகொன்று "அதுவன்றே அவர் ஆசிரி யரைச் சபிக்காது அவர் செய்த நூலைச் சபித்தனர்" என்றும் அறங்கரைந்தது. சிறுமகார்க்கும் நகையினை நிறுத்தும் என்க. இது தானெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோளைச் சாதிக்க மாட்டாமல் அதற்குக் கேடுவரப்பேசுதலென்னும் நிக்கிரகத் தானம் என்க. இனி அகத்தியத்தினைச் சபித்தலும் அகத் தியனுரைச்சபித்தலொப்பத் தொல்காப்பியனுர்க்குக் குரவர்ப் பேணுமையும் நன்றி கோறலும் ஆம் என்னை? "ஈசுர வாக்கியமாகிய வேதசிவாகம நிந்தை, ஈசுரநிந்தை யொப் பதோர் அதிபாதகமாகும்" என்றும், "அரசன் நீதிநூல் நிந்தை அரசனிந்தை யொப்பதோர் குற்றமாம்" என்றும், உண்மை நூல்கள் ஓதுதலின் என்பது.

அவர் மாணுக்கராகிய தொல்காப்பியனுர் இட்ட சாபத் தினை ஆசிரியராகிய அகத்தியனுர் தடுக்கும் ஆற்றலாளர் ஆகாதது என்கொலோவென்று கடாநிகழ்த்தி, இருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளர் தடுக்கும் ஆற்றலுடையர் ஆகாமை கேட்டலின், அது கடாவன்றென்றுர், அது மேற்கொண்ட தனைச் சாதிக்கும் வியாத்தியுடைத்தாகாமையின் ஏதுப் போலியாம்; இருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளர் தடுக்கும் ஆற்றலுடையர் அல்லராதல் யாண்டும் பிறழாது ஒருதலை யாதல் செல்லாமையின் என்க. அவர் அறவரும் மாணுக் கருமாகிய தொல்காப்பியனுர் அறவர்க்கு இறைவரும் ஆசிரியருமாகிய அகத்தியனுரைச் சபிக்க அஞ்சி அவர் நூலைச் சபித்தாரென்று மேற்கொண்டார்; அதனைச் சாதிக்க அவர் ஆசிரிய வழிபாடாகும் அறஞ்சிதைத்தற்கு அஞ்சுதலை ஏதுவாக்கினுர்; ஆசிரியர் நூலைச் சபித்தலும் ஆசிரியர்ச் சபித்தலொப்ப அவருக்குக் கேடு பயப்பதோர் மறமேயாம் என்று அவ்வேதுவுக்குக் குற்றம் வந்துழி. அதனைவிட்டு, ஆசிரியர் மாணுக்கர் சாபத்தினைக் கடக்க மாட்டாராயினமைபொருந்துமென்று முன்னதற்கு மாறுறப் பின்னுெரு மேற்கோள் கூறினுர். அதனைச் சாதிக்க இருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளர்கடக்கும் ஆற்றலுடையர் ஆகாமை என்னும் இயைபில் பிறிதோர் ஏதுக் கூறினுர். அவை மேற்கோளுக்கு மறுதலைப்படப்பேசுதல், மேற்கோளை விட்டுவிடுதல், பிறிதொரு மேற்கோளைக் கூறுதல், தான் கூறிய ஏதுவுக்குக் குற்றம்வந்துழி யேனுேர் ஆற்ருன் ஏதுக் கூறுதலென்னுந் தோல்வித்தானங்களாதல் அறிக. இனி அகத்தியனுர் முனிவருந் தேவரும் வணங்கியேத்துந் தெய்வ ஆற்றல் பெரிதுடையராய் அவர்க்கெல்லாந் தலைவராய் விளங்கும் பெருமையுடையராகலின், அவர் அருளியும் வெகுண்டுங் கூறும் மறைமொழிகள் இறைவன் அங்ஙனங் கூறும் அருட்சாப மறைமொழிக ளொப்பத் தேவர் அசுரர் முனிவர் முதலாயினுேர்க்கெல்லாம் ஆக்கக்கேடுகளைத் தப் பாது பயக்கும் ஆற்றலுடையனவாம். தேவர் முனிவர் முத லியோர் அவர்தம்மை வெகுண்டு கூறுஞ் சாபவுரைகள் காமன் ஐங்கணை கண்ணுதல் இறைவன்எதிர் வெந்துபொடி

யாய் அழிந்தமைபோல அவரெதிர் சத்திகெட்டழியும்.
அதுவேயுமன்றிக் காமன் அவ் அவிர்சடைக்கடவுள் அழல்
விழிக்கு இலக்காய் வெந்து பொடியாயினதுபோல அவரும்
அகத்தியனார் சாபமறைமொழிக்கு இலக்காய் ஆற்றல்
சிதைந்து உய்தி பெறாது கெடுவரென்றுந் துணிக. இவை
யெல்லாம் ஆய்ந்து துணிந்தன்றே சிவஞானயோகிகள்,
"அது வேதவழக்கொடும் ஆன்றோர் வழக்கொடும் மாறு
கொள்வார் கூற்றேஆம் என்று மறுக்க," என்று பாயிர
விருத்தியில் அங்ஙனம் ஆணை கூறுவாராயினதூஉம் என்று
கடைப்பிடிக்க. மறைமுதற்பொருளான கறைமிடற்றிறைவன்
நிறுத்திய வைதிகசைவ மெய்ந்நெறிவந்த தெய்வப் பெற்றி
யாளர் தாரதம்மிய வரலாறு நல்லாசிரியரை வழிபட்டு
நன்றுணரப்பெறாமையால் அவர் இவ்வாறெல்லாம்
படைத்துக் கொண்டு கூறிப் பழிமலைந்தார் என்றொழிக.

இனித் தொல்காப்பியனார் இயற்றமிழ் வழக்குநூல்
போல அவரோடு ஒருசாலை மாணாக்கர்களாகிய மற்றைப்
பதினொருவர் நூல்கள் இடைச்சங்கத்தார் தமிழாராய்ச்சிக்கு
நூல்களாகாதவாறு என்னை யெனில்,—அவை இடைச்
சங்கத்தார் தமிழாராய்ச்சிக்கு நூலாகாவாயினவல்ல;
நூலாயினவே. அஃதேல், அவ்வரலாறு நக்கீரனார் களவிய
லுரையுட் சொல்லாதது என்னையெனின்,—தொல்காப்பியனார்
சொல்லவே அவையுங் கொள்ளப்படும் என்பதுபற்றி அவர்
ஆண்டு அவை கிளந்து ஓதாராயினாரென்க. மற்றவை
தம்முள் ஒன்றான இசைநுணுக்கம் ஆண்டுக் கிளந்தோதி
யதூஉங் காண்க. தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்தாருக்கு
நூலாயினமை சொல்லப்படுதலால், அதுவும் அதுபோல
வழிநூலாயின பிறவும், அக்காலத்தாக அதற்குச் சிறிது
முன்னாகத் தோன்றி நடைபெறுவவாயின என்றே துணிக.
மற்றுப் பதிப்புரைகாரர் தொல்காப்பியம் முதலியன தலைச்
சங்கத்தார் காலத்துக்கு முற்பட்டுத் தோன்றித் தலைச்சங்க
அரங்கேறிப் பின்னர் இடைச்சங்கத்தாருக்கு நூலாயின
வென்றும், தலைச் சங்கத்தில் தொல்காப்பியம் விளங்கா

மைக்குக் காரணம் அகத்தியனார் மாறுகோளென்றும்,
மொழிந்தார். தொல்காப்பியம் முதலியன தலைச்சங்கமேறி
நிலவினவேல், நக்கீரர் அவ் வரலாறு கிளந்து கூறுவாராவர்;
அவர் அவ்வாறு கூறாதொழிந்தமையானும், முக்குணங்
கடந்து மிக்க தெய்வப் பெற்றியுடையராகிய அகத்தியனார்
மாறுகொண்டாரென்று அவருக்கு விருப்பு வெறுப்புச் சீவ
குணங்கூறுதல் குற்றமாய் முடிதலானும், அது பொருந்
தாமையுணர்க. இன்னும் அவர் கூற்றுப் பொருளாயின்,
அகத்தியனார் மாறுகொண்டு தொல்காப்பியத்தினைத் தலைச்
சங்கத்தில் விளங்கவொட்டாது விலக்குதற்கு உடம்பட்
டிருந்தாரென்று அவிர்சடைக்கடவுள் முருகவேள் என்
பார்க்குப் பெரியதோர் இழுக்கும் ஆமென்க. இன்னும்,
அவர் கூற்றுப் பொருளாங்கால், தொல்காப்பியம் இடைச்
சங்கத்திலும் விளங்குமாறின்றி ஒதுங்கிற்றென்றுமாம்.
என்னை? இடைச்சங்கத்திலும் அகத்தியனார் வீற்றிருந்தாராக
லின், ஆண்டும் அது அவர் மாறுகோளுற்று விளக்கம் பெறா
தாதல் வேண்டுதலினென்க. இவ்வாற்றால் அவர் கூற்று வேத
வழக்கோடும் ஆன்றோர் வழக்கோடும் மாறுபடும் பழியுரையே
யாமன்றி நியாயவுரை ஆகாமை தெற்றெனவுணர்க.

அற்றேல் அஃதாக; செந்தமிழ்மொழி தோன்றுங்
காலத்து உடன் தோன்றிற்றாய் அதற்குப்பேராதாரமாய் முச்
சங்கத்தும் நிலவிய முதனூலாகிய அகத்தியங் கடைச்சங்கம்
ஒடுங்கிய பிற்றைஞான்று வழங்கற்பாடின்றி மறைதற்குக்
காரணந்தான் யாதெனின்,—கூறுதும். அகத்தியம் பலவாழ்
நாளுஞ் சில்பிணியும் பேரறிவுமுடைய அக்காலத்தார்
கற்றுப் பிறருடன் பயின்று அறிவு நிரப்புதற் பொருட்டுச்
செய்யப்பட்டதொரு பெருநூலாதலின், சின்னாளும், அவற்
றுள்ளும் பல்பிணியும் சிற்றறிவும் உடையராகிய இக்
காலத்தார், தாம் அதனைக் கற்றலும் பலருடன் பயிறலுஞ்
செய்து கல்வி நிரப்புதல் முடியாதென்று கைவிட்டு அதன்
வழிச் சுருங்கித் தோன்றிய தொல்காப்பியம் முதலிய
இலக்கண நூல்களையே கைக்கொண்டு போற்றிப் பயில்வா
ராயினமையின், அது எடுத்தெழுதிப் படித்துப் பயில்வா

சின்றி வைகரிவடிவில் தீர்ந்து மத்திமைவடிவு நேர்ந்து பைசந்தி வடிவிற்ருகிப் பரமயோகிகட்கே புலனாதற்குரிய சுத்தசூக்கும நாதமாய் ஒடுங்கிற்றெனக. அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயில்வார் கைவிட்டமையால், வடமொழியின் மாமறைஆகமச் சுருதிகளுள்ளும் அவற்றின் வழிநூல்களுள்ளுங் காலந்தோறும் ஒடுங்கின பல இன்னும், அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயில்வார் கைவிடுதலால் தென்மொழியில் தேவாரச் சுருதிகளுள்ளுந் தெய்வச் சங்கமரீஇய நூல்களுள்ளுங் காலந்தோறும ஒடுங்கின பல. இவையெல்லாஞ் சாபத்தாலழிந்து மறைந்தனவல்ல. இச்செந்நெறிதேர்ந்து கொள்ளமாட்டாது, அகத்தியம் தொல்காப்பியனார் சாபத்தினால் அழிவுபட்டதென்று படைத்துமொழிந்தாரை அவையெல்லாம அழிவுபடுதற்கு ஏதுவாய்நின்ற சாபமதாம் யாவையென்று கடாயினார்க்கு விடை யாதோவென்க. இன்னும், அவர் தம் பதிப்புரையில் அகத்தியம் தொல்காப்பித்தின்முன் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றதென்று சழக்கொன்று உரைத்தார். அம் முதல்நூலும் வழி நூலும் முறையே அரனும் அரன்மகனும் போல வரமுறுவனவேயா யன்றி முரணுறுவனவல்ல. இனி முதனூலான அகத்தியம் வழிநூலாகிய தொல்காப்பியத்தின் முன்னர் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றதென்றல், அரன் மகன் முன் அரன் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றனன் என்பதனோடொத்துச் சிறுமகார்க்கும் நகையினை நிகழ்த்துவதோர் சழக்குரையேயாமன்றி வழக்குரையாகாதென்க.

கடைச்சங்கம்

இனிக் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியாரும், சேந்தம்பூதனாரும் அறிவுடையரனாரும், பெருங்குன்றூர்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மருதனிள நாகனாரும், கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாருமென இத்தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மர் அவருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினர். அவர்களாற்பாடப்பட்டனநெடுந்தொகை நானூறும், குறுந்

தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், ஐங்குறு நூறும், பதிற்றுப்பத்தும், நூற்றைம்பதுகலியும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், பேரிசையும் சிற்றிசையுமென்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும். அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத்தெண்ணூற் றைம்பதிற்றியாண்டு. அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயினார் கடல்கொள்ளப்பட்டுப்போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதியீறாக நாற்பத்தொன்பதின்மர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தர மதுரை. அவருட் கவியரங்கேறினார் மூவர் பாண்டியர்.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக; இடைச்சங்கத்தார் தமிழாராய்ச்சிக்கு நூல்களாகி நிலவிய தொல்காப்பியம், மாபுராணம், பூதபுராணம், இசைநுணுக்கம் என்பனவற்றுள், தொல்காப்பியம் இடைச்சங்க முதல் இன்றுகாறும் உளதாய் நிலைபெற, மாபுராணம், பூதபுராணம் இசைநுணுக்கமென்பன மறைதற்குக் காரணம் என்னையெனின்,—அவையும் பரந்துபட்ட பொருண்மையவாய்ச் சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவின் மக்கட்கு உபகாரப்படாமையின் அவர்தம்மாற் கைவிடப்பட்டு மறைந்தன என்க.

இனி, “எண்ணென்ப வேனை எழுத்தென்ப” எனவும், “சத்தமுஞ் சோதிடமும்” எனவும், இவற்றமிழோடு சிறந்தெடுத்து எண்ணப்படுஞ் சோதிடம் முதலிய பிறகலைகளுமுளவாக மும்மைச் சங்கத் தமிழாசிரியர்களும் பிறரும் இயலிசை நாடகமென்னும் இம் மூன்றனையுமே விதந்து ஆராய்ந்து கொண்ட தென்னையோவெனின்,—சோதிடம் முதலிய பிறகலைகளெல்லாம் ஆரியத்தினுந் தமிழினும் ஏனைமொழிகளினும் வேறுபாடின்றி ஒப்ப நிகழ்தலின் அவற்றை வேறு விதிக்க வேண்டாமையானும், இயலிசை நாடகமென்னும் மூன்றும் தமிழ் நிலத்துச் சில வேறுபாடுடைமையின் அவற்றை வேறு விதிக்க வேண்டுதலானும், அதுபற்றி அகத்தியனார் முதலிய முத்தமிழ்ச் சங்க ஆசிரியர்களும்

பிறரும் இம் மூன்றுமே விதந்தெடுத்து ஆராய்வாராயினர். அதனால் அஃது ஒக்கு முறைமைத்து என்றுணர்க.

அற்றேலஃதாக; தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கங் கடைச் சங்கமென்னும் முச்சங்கத்தாரும் முறையே நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியாண்டும், மூவாயிரத் தெழுநூற்றி யாண்டும், ஆயிரத் தெண்ணூற்றியாண்டுஞ் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் என்றும், அகத்தியம் அம்முச்சங்கத்தார்க் கும் நூலாயிற்றென்றும், தமிழாசிரியர் கூறுமுறைகள் மலை வுடையவாம். என்னை? பாணினீயம் மாபாரதத்துட் போந்த உதிட்டிரன் பீமன் அருச்சுனன் வாசுதேவன் முதலின பெயர்கட்கு இயல்முடிபு கூறி அம் மாபாரதத்தின் பின்னதாதல் அறியப்படுதலின்,

"வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி அதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை உலகமெலாந் தொழுதேத்துங்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகர்......"

எனக் காஞ்சிப்புராணத்துட் கூறுமுறையானே அகத்தியம் அப் பாணினீயத்தின் பின்தோன்றியதென்பது இனிது பெறப்படுதலின், எனின்—சிவபிரான் ஆதிக்கண் தம்பால் தோற்றமுற்று நடைபெறுந் தெய்வத் தொன்மொழியான தமிழிலக்கணம் ஆசிரியர் அகத்தியனார்க்குச் செவியறிவுறுத் தருளிய வரலாறு காந்தபுராணத்து உபதேசகாண்டத் தினும், காந்தபுராணத்துக் காளிகாகண்டத்துக் காஞ்சி மான்மியத்தினும், காந்தபுராணத்து அகத்திய காண்ட மென்னும் ஆலவாய்மான்மியத்திலும், வேறு வேறு ஓதப் படும். சிவபிரானேயன்றி அறுமுகக் கடவுளும் அகத்திய னார்க்குத் தமிழிலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தருளினார் என்று ஆண்டாண்டுக் கேட்கப்படும். அவை ஒரு காலத்தன வாதலன்றிப் பலகாலத்தனவாதல் தெள்ளிதிற் றுணியப் படும். படவே, அகத்தியத்தோற்றம் பாணினீயத்தின் முற்பட்டதுமாம். மற்றதன் பிற்பட்டதுமாம். இஃதென் சொல்லியவாறோ எனின்,—பலவாறாகப் போதரும் அகத் தியத்தோற்ற வரலாற்றுள்,

"வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி அதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை உலகமெலாந் தொழுதேத்துங்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகர்......"

என்று காஞ்சி மான்மியத் தோதப்பட்ட அகத்திய வரலாறு இறுதிக் கண்ணதாகலின், அதுபற்றி அகத்திய முதனூல் அக்காலத்தில் தானேயுதித்ததென்று கொண்டு அவ் வகத்திய முத்தமிழ் முதனூலின் தொன்மை வரலாறு பிரமாணமாதல் யாங்ஙனமென்றெடுத்து ஆசங்கித்தல் பொருந்தாது என்றவாறுமென்க.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக; சிவபிரான் அறுமுகக் கடவுள் முற்றறிவுடைய ஒரு தனி முதல்வர். அகத்தியனாரோ தவத்தான் மனந்தூயராய் முக்குணங்களையுங் கடந்து அவ் விறைவரருள் பெறலுடைய மாமுனிவர். அப்பெற்றியுடைய இறைவர் இப்பெற்றியுடைய அகத்தியனார்க்குத் தமிழிலக் கணம் ஒருகாலத்து ஒருமுறையானன்றிப் பலகாலத்துப் பன்முறையாற் செவியறிவுறுத்த அமர்ந்தவாறு என்னை யெனின்,—தமிழ் வழக்குக் காலந்தோறும் வேறுபடுதலின், முற்காலத்து வழங்கி வீழ்ந்த தமிழ் வழக்கைக் களைந்து பிற்காலத்து வேறுபடப் பிறந்த தமிழ் வழக்கைத் தழுவி வழக்கு நெறிப்படுத்தல் வேண்டி, அவ்விறைவர் அகத்திய னார்க்குத் தமிழியல் அங்ஙனங் காலவேறுபாட்டாற் பலமுறை செவியறிவுறுத்தியருள அமர்ந்தாராகலின், அது குற்ற மாகாதென்க. ஆசிரியரெல்லாம் "இறந்தது விலக்கல் எதிரது போற்றல்" என்னும் உத்தியும்,

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே"

என்னும் நூற்புறனடையும், நூன்மரபாகக்கொண்டு ஓது மாறும் இதற்கு உறுசான்று ஆதலறிக. இனி நந்தியெம் பெருமான் முதலிய கணநாதர்களும், அயன்முதலிய தேவர்

களும், சனற்குமாரன் முதலிய முனிவர்களும், சிவபிரான்பால் தத்துவபோதம் ஒருமுறையானன்றப் பன்முறையானுஞ் செவி யறிவுறுத்தப்பட்டு ஐயம் நீங்கி மெய்யுணர்ந்தாரென்று புராணங்களில் ஆண்டாண்டுக் கேட்கப்படுதலின், கால வேறுபாடுபற்றி வீழ்ந்தும் பிறழ்ந்தும் வருந் தமிழ் வழக்குகளை, ஆய்ந்து களைந்து தழுவி வழக்கு வழிப்படுத்தல் வேண்டி, அவ்விறைவர்பால் அகத்தியனார் தமிழிலக்கணம் அவ்வாறு பன்முறை கொண்டிடல் தக்கவாறே ஆம் என்பது.

இதனை மற்றோராற்றானும் நெறிப்படுத்துரைத்தும். பல்வாழ்நாளும் பிணிதபுநோன்பும் அறிவுவலியுமுடைய முற்காலத்தார் நீடிருந்து ஆராய்ந்து தமிழ் வழக்குத் தேறி உறுதி கூடுதற்பொருட்டு, அகத்தியனார் அருந்தவமிருந்து, இறையனாருளியவாறு. கடைப்பிடித்துத் தம்பெயரான் முத்தமிழிலக்கண முதனூல் முதற்கண் விரித்தியற்றி உபகரித்தருளினர். இது முதற்சங்கத்தின் முற்பட்டுப்போந்த அகத்திய வரலாறு இடைக்காலத்தார் அம்முற்காலத்தரிற் குறைந்த வாழ்நாளும், குறைந்த நோன்பும், சிற்றறிவுமுடையராயினமையின், அவர் பொருட்டு, அகத்தியனார் மறித்தும் அருந்தவமிருந்து இறையனாருளியவாறு கடைப்பிடித்துத், தம்பெயரான் இயற்றி வழங்குவித்த அம் முத்தமிழ் இலக்கண முதனூலைப் பின்னர்ச் சுருங்கயாத்து இயற்றி யுபகரித்தருளினர். இஃது இடைச்சங்க ஞான்று போந்த அகத்திய வரலாறு. பிற்காலத்தினர் அவ் விடைக்காலத்தரிற் குறைந்த வாழ்நாளும் நோன்பும் அறிவும் உடையராயினமையின், அவர் பொருட்டு அகத்தியனார் மறித்தும் அருந்தவமிருந்து இறையனர் அருளியவாறு கடைப்பிடித்துத், தம் பெயரான் வழங்குவித்த அம் முத்தமிழிலக்கண முதனூலைப் பின்னுஞ் சுருங்கயாத்தியற்றி யுபகரித்தருளினர். இஃது கடைச்சங்க ஞான்று போந்த அகத்திய வரலாறு. இவற்றுள், இறுதிக்கண்ணது பாணினீயத்தின் பிற்பட அங்ஙனம் நிகழ்ந்த வரலாறும்.

"ஏழியல் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை
வேறெனை விளம்பான் பெயரது விகாரமென்
றோதிய புலவனும் உளனொரு வகையான்
இந்திரன் எட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்"

என மொழிதரும் அகத்திய முதனூல் இவ்விறுதியதாம்.

வடநூலாரும், "முற்காலத்தில் தைவவியாகரணங்களும் ஆரிடவியாகரணங்களும் பல வழங்கின. கலிகாலத்தின் மக்கட்கு ஆயுளும் அறிவும் குன்றுதலின் அவற்றினையெல்லாங் கற்று அறிவு நிரப்பமாட்டாது வடமொழியை வழு மலிதர வழங்குவாராயினர். அதுகண்ட பாணினி முனிவர் அருந்தவமிருந்து சிவபிரான் திருவருள் பெற்று அத் தைவ ஆரிட வியாகரணங்களைச் சுருக்கி 'அட்டாத்தியாயி' என ஓரிலக்கணநூல் செய்தருளினர்," என்றுரைப்பாராதலின், யாம் காலபேதத்தொடு படுத்தோதும் இவ் வரலாறு மற்றவரானும் ஒப்பற்பாலதேயா மென்பது. வடமொழிவியாகரணம் பலராற் காலத்திற்கேற்ப விரிந்துஞ் சுருங்கியும் நடந்தது. தென்மொழி இலக்கணம் உலகமெலாந் தொழுதேத்துங் குடமுனிவரான அகத்தியனாரொருவர் ஆணை வழியிற்றானே காலங்கட்கேற்ப விரிந்துஞ் சுருங்கியும் நடந்தது. இது தம்முள் வேறுபாடு. அகத்தியம் இங்ஙனங் காலத்திற்கேற்ப விரிந்துஞ் சுருங்கியும் மாறி நடந்தமையாற்போலும் மற்றது "பேரகத்தியம்" "சிற்றகத்தியம்" என அங்ஙனம் வழங்கப்படுவதாய தென்பது. அகத்தியங் காலபேதம்பற்றி இவ்வாறு விரிந்துஞ் சுருங்கியும் மாறி நடந்த முறையானே அவ்வாறு வழங்கப்பட்டமை தேறமாட்டாதார். பேரகத்தியஞ் சிற்றகத்தியம் வெவ்வேறு ஒருகாலத்து ஒருங்கு நிலவினவென்று தமக்கு வேண்டியவாறோதி, வரலாற்று முறை திறம்பிடுவர். இன்னும் விரிப்பிற் பெருகு மென்க.

களவியல்

கடைச்சங்கத்தார் காலத்துப் பாண்டியனாடு பன்னீரியாண்டு வற்கடஞ் சென்றது. செல்லவே, பசிகடுகுதலும்

பாண்டியன் சங்கப் புலவரெல்லாரையுங்கூவி, "வம்மின்!
யான் உங்களைப் புறந்தரற்பாலன் அல்லேன்; என் தேயம்
பெரிதும் வருந்துகின்றது; நீயிர் நுமக்கறிந்தவாறு புக்கு
நாடு நாடாயின ஞான்று என்னை உள்ளி வம்மின்"
என்றான், என. அரசனை விடுத்து அவரெல்லாரும்போயினர்.
போயபின்னர்க் கணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தது,
கழிந்த பின்னர் நாடு மலிய மழை பெய்தது. பெய்தபின்.
பாண்டியன் இனி நாடு நாடாயிற்றாகலின் நூல் வல்லாரைக்
கொணர்க என்றுகிங்கரரை எல்லாப்பக்கமும் போக்கினான்.
போய கிங்கரர் எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் யாப்
பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்தனர்.
பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேமென்று
வந்தார். வர அரசனும் புடைபடக் கவன்று என்னை!
எழுத்துஞ் சொல்லும் யாப்பும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்
தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின்,
இவை பெற்றும் பெற்றிலேமெனச் சொல்லா நிற்ப, மதுரை
ஆலவாயில் அழல் நிறக்கடவுள் சிந்திப்பான்; என்னை
பாவம்! அரசற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று; அது தானும்
ஞானத் திடையதாகலான் யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம்"
என்று இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ் செய்து மூன்று செப்பி
தழகத்தெழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்டான். இட்ட பிற்றை
ஞான்று, தேவர்குலம் வழிபடுவான் தேவர்கோட்டத்தை
எங்குந்துடைத்து, நீர் தெளித்துப், பூவிட்டுப் பீடத்தின்கீழ்
என்றும் அலகிடான் அன்று தெய்வக்குறிப்பினான் அலகிடு
வன் என்று உள்ளங்குளிர அலகிட்டான். இட்டாற்கு அலகி
னோடும் இதழ்போந்தன. போதரக்கொண்டு போந்து
நோக்கினாற்கு. வாய்ப் புடைத்தாயிற்றோர் பொருளதிகார
மாய்க் காட்டிற்று. காட்டப், பிராமணன் சிந்திப்பான்; "அர
சன் பொருளதிகாரம் இன்மையிற் கவல்கின்றானென்பது
கேட்டுச் செல்லா நின்றது உணர்ந்து நம்பெருமான்
அருளிச்செய்தான் ஆகும்" என்று அவன் தன் அகம்புகு
தாதே கோயிற்றலைக்கடைச் சென்று நின்று கடைகாப்
பார்க்கு உணர்த்தினான்; கடைகாப்பார் பாண்டியற்குணர்த்
தினார்; பாண்டியன் புகுதுக என்று பிராமணனைக் கூவினான்.

கூவப், பிராமணன் சென்று புக்குக் காட்டினன் பாண்டியன்
ஏற்றுக்கொண்டு நோக்கிப் "பொருளதிகாரம் இது; நம்
பெருமான் நமதிடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்தான் ஆகற்
பாலது" என்று. அத்திசை நோக்கித் தொழுதுகொண்டு
நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து "நம்பெருமான் நமதிடுக்
கண் கண்டு அருளிச்செய்த பொருளதிகாரம், இதனைக்
கொண்டுபோய்ப் பொருள் காண்மின்" என அவர்கள்
அதனைக்கொண்டு போந்து கல்மாப்பலகை ஏறியிருந்து
ஆராய்வுழி, எல்லாருந் தாந்தாம் உரைத்த உரையே நல்ல
தென்று சில நாளெல்லாஞ் சென்றன. செல்ல நாம் இங்
ஙனம் எத்துணை யுரைப்பினும் ஒருதலைப்படாது. நாம் அர
சனுழைச்சென்று நமக்கோர் காரணிகனைத் தரல்வேண்டு
மென்று கொண்டுபோந்து அவனாற் பொருளெனப்பட்டது
பொருளாய் அன்றெனப்பட்டது அன்றாய் ஒழியக்காண்டும்
என, எல்லாரும் ஒருப்பட்டுப் பாண்டியனுழைச் சென்றார்.
பாண்டியன் எதிர்சென்று "என்னை! நூலுக்குப் பொருள்
கண்டீரோ?" என்றான். அவர் "அது காணுமாறு எமக்
கோர் காரணிகனைத் தரல்வேண்டும்" எனப். 'போமின்,
நுமக்கோர் காரணிகனை எங்ஙனம் நாடுவேன்! நீயிர் நாற்
பத்தொன்பதின்மராயிற்று. உமக்கு நிகராவார் ஒருவர்
இம்மையின் இன்றே" என்று பாண்டியன் சொல்லினான்.
சங்கப்புலவர் போந்து கல்மாப்பலகையில் ஏறியிருந்து,
"அரசன் இது சொல்லினான்; காரணிகனைப் பெறுமாறு
என்னை கொல்?" என்று சிந்திப்புழிச், "சூத்திரஞ் செய்தான்
ஆலவாயில் அவிர்சடைக்கடவுளன்றே! அவனையே காரணி
கனைத் தரல் வேண்டுமென்று சென்று வரங்கிடத்தும்"
என்று வரங்கிடந்தார். இடையாமத்து 'இவ்வூர் உப்பூரிகுடி
கிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மன் என்பான் பைங்
கண்ணன் புன்மயிரன், ஐயாட்டைப் பிராயத்தான் ஒருமூங்
கைப்பிள்ளையுளன் அவனை அன்னனென்றிகழாது கொண்டு
போந்து ஆசனமேல் இரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொரு
ளுரைத்தால் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கும்,
மெய்யாயின உரைகேட்டவிடத்து. மெய்யல்லாத வுரை
கேட்டவிடத்து வாளாவிருக்கும், அவன் குமாரதெய்வம்

அங்கோர் சாபத்தினுல் தோன்றினன்'' என முக்காலிசைத்த குரல் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாயிற்ருக, எழுந்திருந்து தேவர் குலத்தை வலங்கொண்டு போந்து உப்பூரிகுடி கிழாருழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று, இவ்வார்த்தை யெல்லாஞ் சொல்லி, ''ஐயனுவான், உத்திரசன்மனைத் தரல் வேண்டும்'' என்று வேண்டிக், கொடுபோந்து, வெளியது உடீஇ, வெண்பூச்சூட்டி, வெண்சாந்தணிந்து, கல்மாப் பலகையேற்றிக் கீழிருந்து சூத்திரப்பொருள் உரைத்தார். உருத்திரசன்மனுவான் எல்லாரும் முறையே உரைக்கக் கேட்டு வாளாவிருந்து. மதுரை மருதனிள நாகனுர் உரைத்தவிடத்துக் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் நிறுத்தினன்; பின்னர்க் கணக்காயனுர் மகனுர் நக்கீரர் உரைத்தவிடத்துப் பதந்தொறுங் 'கண்ணீர்வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப இருந்தான். இருப்பச், சங்கப்புலவர் ஆர்ப்பெடுத்து ''மெய்யுரை பெற்ருமிந்நூற்கு'' என்ருர். அதனுல், உப்பூரிகுடி கிழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மன் செய்தது இந்நூற்கு உரை யென்பாரும் உளர். அவர் செய்திலர். மெய்யுரை கேட்டாரென்க. மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு, நக்கீரனுரால் உரைகண்டு, குமார சுவாமியாற் கேட்கப்பட்டதென்க. களவியல் வந்தவாறும் அதற்கு மெய்யுரை கண்டவாறும் இவையாம்.

இனி உரை நடந்தவாறு சொல்லுதும். மதுரைக் கணக்காயனுர் மகனுர் நக்கீரனுர் தம்மகனுர் கீரங்கொற்றனுர்க்கு அதனை யுரைத்தார்; அவர் தேனுர்கிழார்க்கு உரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனுர்க்கு உரைத்தார்; அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனுர்க்கு உரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனுர்க்கு உரைத்தார்; அவர் செல்லூர் ஆசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமாரனுர்க்கு உரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க்கு உரைத்தார்; அவர் மாதளவனுர் இளநாகனுர்க்கு உரைத்தார்; அவர் முசிறியாசிரியர்க்கு உரைத்தார் இங்ஙனம் வருகின்றது உரை, இந்நூலுட் கூறிய முச்சங்க வரலாறு களவியல் முதல் நூல் முகத்து நக்கீரனுர் உரைத்து நிறுத்தியது என்றறிக.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக; ஆசிரியர் அகத்தியனுர் முதற்கண் முத்தமிழ்நூல் முதன்மைபெறச் செய்தனர். அதனுல் அகத்தியமே தமிழ் முதனூலாய்ச் சிறந்தது. மற்று அகத்தியத்தின் பின்னர் ஆலவாயில் அவிர்சடைக்கடவுள் செய்தருளிய களவியல் தமிழ் முதனூலாகுமாறு என்னையோ வெனின்,—முற்காலத்தாகப் பிற்காலத்தாக வினையினீங்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவன் செய்தனவே முதனூலாம். அங்ஙனமாயினும், அம்முதல்வன் தன்னருளால் வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவரை அதிட்டித்துச் செயப்படுவனவும் முதனூல்களாம். அதனுல் சிவபிரான் உபதேச வழி வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவராகிய அகத்தியனுரற் செய்யப்பட்டதூஉம் முதனூலாயது. இதனுல், பிற்காலத்துப் பாண்டியன் பொருட்டு பெருமானடிகள் செய்த களவியல் வேதாகமம் போல்வதோர் முதனூலேயாமென்றுணர்க. மற்றின்னும் இதனுனே, முதல்வன் உபதேச அருளால் வினையினீங்கி மெய்யுணர்ந்தார் முதன்மையாக நூல்கள் செய்யினும் அவை முதனூலாகாவென்பது தெளிக. மற்றிவையெல்லாம் பெறுவித்தற்பொருட்டன்றே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர்,

''வினையின் நீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்''

என நோக்குப் பெரிது புணர்த்து அங்ஙனஞ் சூத்திரம் யாக்கலுறுவார் ஆயினரென்க.

இக்களவியலென்னும் முதனூல்,

''அன்பின் ஐந்திணைக் களவெனப் படுவது
அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டினுட்
கந்தருவ வழக்கம் என்மனுர் புலவர்''

என்பது முதலாக,

''களவு கற்பெனக் கண்ணிய ஈண்டையோர்
உளவகை நமபி னுயர்ச்சி மேன''

என்பது ஈருக அறுபது சூத்திரமுடையது. இதன் சூத்திரங்களா அறுபதுந் திட்பமும் நுட்பமும் ஒட்பமுஞ் சிறந்து, அகப்பொருள் திறனெல்லாம் மிகத் தெளித்துரைத்தலின் தாமே தமக்கு நிகராய், ஏனோர் கூறிய அகப்பொருள்கட் கெல்லாங்கடவுட் பிரமாண வரம்பாய் நிலைபெறுவன. இஃது உள்ளுதொறுள்ளுதொறுள்ளம் உருக்குவதாம்! நவில் தொறும நவில் தொறும் நாச்சுவை பெருக்குவதாம்! பயில் தொறும் பயில் தொறும் பேரின்பம் பயப்பதாம்! எல்லாம் இயல்பின் உணரவல்ல இறைவன் அருளிச்செய்த இதன் பெருமைகளைச் சொல்லாலுரைத்து அவதி நேர்தல் யார்க்கும் ஒல்வதன்று. மற்றிதன் பெருமை நிற்க; கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் கண்டு கசடற வகுத்த இதனுரையுந் திட்பமும் நுட்பமும் ஒட்பமுஞ் சிறந்து ஏனோர் உரைகட்கெல்லாம் ஓர் வரம்பாய் நிலைபெறுவது. இந்நூல் "இறையனார் களவியல்" என்றும் "இறையனாரகப்பொருள்" என்றும் வழங்கப் படும். இது நன்மக்கள் எய்துதற்குரிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடுபேறென்னும் நான்கனுள் வைத்து ஐம்பொறிகளானும் ஒருங்கு நுகர்தற் பாலதாம் அன்புடைக் காமவின்பம நுதலி இயற்றப்பட்டது. இவ்வின்பம் அகத்துறு பொருளாய் நிகழ்தலின் அகப்பொருள் எனப்படும். இவ்வன்புடைக் காமக்கைகோள் களவென்றுங் கற்பென்றும் இரண்டாய் நடக்கும். இவற்றுள் இந்நூல் நுதலுங் கைகோள் களவாம். களவாவது தலைமகனுந் தலைமகளும் உழுவலன்பினானே கொடுப்பாரும் அடுப்பாரும் இன்றிப் பால்வகையிற் றமியராய் ஓர் பொழில்வயின் தலைப்பட்டுக் கரந்த உள்ளத்தினராய் நுகர்ந்து செல்லுங் காமவொழுக்கமாம். இது கற்பொழுக்கமும் ஓதினும் மிகுதிபற்றிக் களவியலெனப் பட்டதென் றுணர்க.

இக் களவென்னுங் கைகோள் காமப்புணர்ச்சியும், அது நிகழ்ந்த பின்னர் இடந்தலைப்பாடும், அதன்பின்னர்ப் பாங்கற்குச் சொல்லி அவனாற் கூடுதலும், அதன் பின்னர்த் தோழிவழிநின்று குறைமுடித்துக் கோடலும் என நான்கா யடங்கும். அது,

"காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
றாங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்பொடு
மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே"

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தான் அறிக.

இது தலைமகன் தலைமகளென்னும் இருவோரும் அஃதா அன்பில் தலைநின்று பால்வகையால் தமக்குரித்தாய் நிற்கும் இன்பங் கரந்து நுகர்ந்து வருவதோர் ஒழுக்கமாய் நிற்ற லானும், தலையாய அறனும் நிலையாய ஞானமும் பயந்து அவை வாயிலாகச் சுவர்க்கம் வீடுபேறு உதவுதலானும், பிறர்க்குரிய பொருளை மறையிற் கொள்ளுங் களவன்றாயிற்று. இதுதன்னைக் களவென்றல் வேதத்தினை மறையென்றல் போலுமென் றறிக. இது மன்றல் எட்டனுட் கந்தருவத்தின் பாற்படும். கந்தருவ மன்றலாவது — இருவரொத்தார் தாமே கூடுங் கூட்டம். இனி இந்நூல் கூறுங் களவொழுக்கம் இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரால் நாட்டப்படுவ தொன்றுதலின், உலகவழக்கத்தினோடு இயையாதென் றறிக.

அற்றேல் அஃதாக; தெய்வத் தமிழ்மொழியினானே ஓர் நூல் செய்தற்கமர்ந்த தனிமுதற்கடவுளாகிய இறையனார்க்கு நன்மக்கட்கு உறுதிபெரிது பயத்தற் சிறப்புடைய அறம் வீடுபேறென்னும் உறுதிப்பொருள்கள் பற்றி முதனூல் செய்தலேமாண்பாம். பொருள் அவ்விரண்டுஞ்சாதித்தற்குத் துணையாய் நிற்பதொன்றுதலால் அதுபற்றியும் நூல் செய்தல் அப் பரனார்க்கு மாண்பாம். இச் சிறப்புடைய அம் மூன்றனையும் ஒழித்து இம்மையே உறுதி சிறிது பயக்கும் நீரதாகுங் காமப் பொருள் பற்றித் தமிழ் நூல் செய்தருள அமைந்தது அப் பரனார்க்கு மாண்பாமா றென்னையெனின்,— கூறுதும். நிலவுலகத்துத் தலைமகன் தலைமகளென்று சிறப்பித்து ஓதப் படுவோர் உம்மைக் காலத்துப் பிறப்புகளெல்லாவற்றினும் அன்பான் உயிரொன்றுபட்டு ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாராய் அந்நல்வினையான் இம்மைக் கண்ணும் அந்நீரராகி ஒழுகுபவராவர். இவர் குலங் கல்வி

முதலிய பத்துவகை இலக்கணங்களுந் தம்முள் ஒத்த பாலினராவர். இத் தலைமகற்கு இழிந்தாரல்லது, ஒத்தாரும் மிக்காரும் உலகத்தி லில்லை. தலைமகளும் அந்நீர்மையினளாம். இப் பெற்றியார் ஒழுக்கங்கேட்டல் மாத்திரையானே விழைவு விடுத்த விழுமியோர் உள்ளமும் விழைவின்கண் தாழ்வுறும். இத்தரையில் இவர் துய்க்கும் இவ்வின்பம் அகத்துறக் கத்தாரும் விழைவதொன்றும். இத்தனை விழுப்பமுடைய அன்புடைக் காமவின்பம் இம்பரில் துய்த்துச் செல்லும் இவர் அறப்பா லெல்லாந் திறப்பட உடையாரென்பது ஒருதலையாம்; இப்பேறுடையார் பொருட்பாலெல்லாந் திறப்பட உடையரென்பது சொல்லாமேயெய்தும். இங்ஙனம் அறம் பொருள் என்னுமிவை சிறப்புறப் பெற்று முனிவருந் தேவரும் விழைதரும் இன்பம் நுகர்ந்து செல்லுமிவர், எதிர்காலத்து நிலையாமையுணர்ந்து பற்றறத் துறந்து மெய்யுணர்ந்து வீடுபேறு ஒருதலையால் தலைக்கூடுபவராவர். இங்ஙனமாதலின், இப்பெற்றியார் அன்புடைக் காமவொழுக்கமாகுங் களவியல் காமஇயலாதலன்றி அறவியல் பொருளியல் வீடுபேற்றியலுமாம். ஆதலால், அதுபற்றித் தமிழ்நூல் அருளிச் செய்தது இறையனார்க்கு மாண்பேயாமென்று கடைப்பிடிக்க.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக, பொருளதிகாரம் வல்லாரைப் பெற்றிலேமென்று புடைபடக் கவன்ற பாண்டியற்கு ஆலவாயில் அழல் நிறக் கடவுளாகிய இறையனார் பொருளதிகாரம் வல்லார் தம்மைக் கூட்டிக் கவற்சி நீக்குதலே முறையாமன்றிப் பொருளதிகாரத்து உள்ளுறையாகக் களவியல் இயற்றியருளுதல் முறையாங்கொல்லோ வெனின், ஆலவாயில் அழனிறக் கடவுளாகிய இறையனார் பொருளதிகாரத்து உள்ளுறு தெளிவாகக் களவியல் இயற்றியருளி அதன் மெய்யுரை நிறுத்தவல்ல உருத்திரசன்மனாரைச் சங்கத்தார்க்குக் கூட்டும் முகத்தானே பாண்டியன் கவற்சி நீக்கியருளினாராதலால், அது கடாவன்றென்று விடுக்க. இனி, நக்கீரனார் முதலிய கடைச்சங்கப் புலவரெல்லாம் பொருளதிகாரம் மிக வல்லரேயாயினும், அவர் தாந்தாம் வல்லவாறு பலபட எடுத்துரைக்

கும் அப்பொருளதிகாரப் பொருள் நுட்பங்களுள் இவை வாய்ப்புடையன, இவை வாய்ப்புடையன அல்லவென்று ஒருதலைப்படுத்து உரைக்கவல்ல தெய்வப்பெற்றியுடைய காரணிகர்ப் பெருமை காரணமாகவே பாண்டியன் கவன்றான்; இறையனார் அக்காரணிகராதற்குரிய தெய்வப் பெற்றியுடைய உருத்திரசன்மனாரை அவற்கு உதவியருள, அவன் அக்கவற்சி அகன்று மகிழ்ச்சி எய்தினனென்பது. அற்றேல், உருத்திரசன்மனாரை உதவியருளுகிலை அது தீர்த்தலாயமையும், களவியலியற்றி அதன் மெய்யுரைவரையறுப்பிக்கும் முகத்தால் உருத்திரசன்மனாரைப் பாண்டியற்கு இறையனார் கூட்டியருள வேண்டியதெற்றுக்கெனின். — அகத்தியத்தினுந் தொல்காப்பியத்தினும் ஓதிய அகப்பொருளிலக்கணங்கள் மிகப் பரந்து கிடந்தனவாதலால், அவையெல்லாஞ் சுருங்கி ஒவ்வோர் துறைப்பட்டுத் தெளிவுற்று நிலைபெறச் செய்தல் வேண்டி இறையனார் களவிய லியற்றி அதன் மெய்யுரை வரையறுப்பிக்கும் முகத்தானே அவரை உதவிட அமர்ந்தருளினார் என்க.

“உலகியல் நிறுத்தும் பொருண்மர பொடுங்க
மாறனும் புலவரு மயங்குறு காலை
முந்துறும் பெருமறை முளைத்தருள் வாக்கால்
அன்பினைந் திணையென் றறுபது சூத்திரங்
கடலமு தெடுத்துக் கரையில்வைத் ததுபோற்
பரப்பின் தமிழ்ச்சுவை திரட்டிமற் றவர்க்குத்
தெளிதரக் கொடுத்த தென்தமிழ்க் கடவுள்...”

என்னுங் கல்லாடத்தானும் இதுவே கருத்தாதல் தெளிக. ஆண்டு உலகியல் நிறுத்தும் பொருள்மர பொடுங்க என்று பொதுப்பட எடுத்தோதியது, உறுதிப்பொருள் நான்கனையுந்தழுவ வேண்டியென்றுணர்க. அறம் வீடு பயவா அகப்புறப்பொருள்கள் உலகியல் நிறுத்தாவாதலால், உலகியல் நிறுத்தும்பொருளெனவே அவையும் உடன்போதருமென்க. இவ்வுலகியற் பொருளொழுக்கம் இறைவனருளிய வேதாகம முதலனைத்துப் பற்றி ஆதிகாலந்தொடங்கி இம்மேதினிக்கண் ஆன்றோர் வழிவழிக் கொண்டுபோதரும் வழக்காறென்பது

குறிப்பிப்பார் பொருளென்று ஒழியாது, பொருள்மரபென்றார். பரப்பின் தமிழ்ச்சுவை திரட்டி மற்றவர்க்குத் தெளிதரக் கொடுத்தவென்றார், அகத்தியத்தின்கண்ணுந் தொல்காப்பியத்தின் கண்ணும் அகப்பொருள் இலக்கணங்களாய்ப் பரந்துகிடப்பனவும் பிறவுங் களவியலின்கண் திரண்டு துறைப்பட அமைந்தவாறு அறிவித்தற்கு. இன்னும் இதன் நோக்குகள் விரிப்பிற் பெருகுமென்பது.

தொல்காப்பியவுரைகள்

கடைச்சங்கத்தின் பிற்றைஞான்று தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர், கல்லாடர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் என்பார் தனித்தனி உரையியற்றினார். இவருள் இளம்பூரணர் இதற்கு முதற்கண் உரையியற்றினமையின் உரையாசிரியரென்று அவ்வாறுவழங்கப்படுகின்றார். இனி இதற்கு இளம்பூரணர் செய்தவுரை எழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதிகாரம், மாத்திரையின் இக்காலத்து நிலைபெறுகின்றது. பேராசிரியருரையும், கல்லாடருரையும் ஒவ்வோர்கூற்றினன்றி, முழுதும் நிலைபெறக்காணாமையின் இறந்தன போலும். சேனாவரையர் சொல்லதிகார மாத்திரைக்கே உரையியற்றினர் நச்சினார்க்கினியர் மூன்றதிகாரங்கட்கும் உரையியற்றினர், இவை நிலைபெறுகின்றன. இளம்பூரணரியற்றிய எழுத்ததிகாரவுரையும், நச்சினார்க்கினியரியற்றிய எழுத்ததிகாரவுரையும், ஓர் பெற்றியவாயே விளங்கும். ஆயினும் நச்சினார்க்கினியரியற்றிய எழுத்ததிகாரவுரை, இளம்பூரணரெழுத்ததிகாரவுரை நுட்பங்கள் ஆண்டாண்டு விளக்கி அதற்கு விருத்திபோன்று நிற்கும். இனி இம்மூவருஞ் சொல்லதிகாரத்திற்குத் தனித்தனி யுரை யியற்றினும், சேனாவரையர் இயற்றியவுரையே சொல்லதிகாரத்திற்கு மிக வாய்ப்புடைத்தாய் விளங்குகின்றது. சேனாவரையர், இளம்பூரணரியற்றிய சொல்லதிகாரவுரைத்திறங்களை ஆண்டாண்டுத் தழுவியும் மறுத்துந்தந்துணிபு நிலையிட்டுரைப்பர். நச்சினார்க்கினியர் சொல்லதிகாரச் சூத்திரங்கட்கு யாண்டுஞ் சேனாவரையருரைத்தவாறே உரைத்தார். ஆயினும், சேனாவரையர் உரை

நுட்பங்களை ஓரோரிடங்களில் விளக்கி உதாரணம் மேலுஞ் சில சில காட்டினர். இனிச் சேனாவரையர் உரைக்கருத்துக்களைச் சிற்சிலசூத்திரவுரைகளில் நச்சினார்க்கினியர் மறுத்துத் தங்கருத்து வேறாக நிறுத்துவர். அவற்றுள் ஒரு சில பொருந்துவனவுமுள. நச்சினார்க்கினியரியற்றிய பொருளதிகாரவுரை அவ்வதிகாரத்திற்குச் சிறந்ததோர் உரையாம். நச்சினார்க்கினியர் இதன்கட் பூர்வாசிரியர் சிலர்கருத்துக்களை உடம்பட்டும் மறுத்தும் ஆண்டாண்டுத் தந்துணிபு நிலையிட்டுரைப்பர்.

தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி, முதற்சூத்திரவிருத்தி

வடநூற்கடலுந் தென்தமிழ்க்கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்த ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், தொல்காப்பியப் பாயிரச் சூத்திரத்திற்கும் அதன் எழுத்ததிகாரமுதற்சூத்திரத்திற்கும் மாபாடியரூபமான விருத்திகள் தனித்தனி இயற்றினர். இவ்விருத்திகள் திட நுட்பம் வாய்ப்பப்பொருந்தி மற்றவ்வி[illegible]டன் சொற்பொருள் முடிபெல்லாம் இனிது நனி விளக்கி இயற்றமிழ்க்கோர் ஆணைவரம்பாய் நிலைபெறுகின்றன. சூத்திரவிருத்தி இளம்பூரணர் நச்சினார்க்கினியர் எழுத்ததிகார உரைக்கருத்துகளைப் பெரும்பான்மையாக ஆண்டாண்டுப் பூர்வபக்கஞ்செய்து தொல்லாசிரியர் இயற்றமிழ் வரம்பு நிறுத்தி விளக்காநின்றது. இன்னும், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சூத்திர விருத்தியில் இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியரியற்றிய சொல்லதிகாரவுரைகளைச் சிற்சில சூத்திரங்களில் முழுதும் மறுத்து ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்துத் தடைவிடைகளான் இனிதுவிளக்கித் துணிவு தோன்ற வேறுரை யுரைத்தார். பொருளதிகாரத்து நச்சினார்க்கினியருரையையுஞ் சூத்திரவிருத்தியில் ஓரோரிடங்களின் மறுத்து அவ்வாறு வேறுரை யுரைத்தார். இங்ஙனம் மூவருரைகளையும் அவ்வாறு மறுத்து வேறுரையுரைத்து உண்மை நிறுத்தினாரேனும் "வடநூற்கடலை நிலைகண்டறிந்த சேனாவரையர் எழுத்திகாரத்திற்கு உரைசெய்தா

ராயின், இன்னோன்ன பொருளனைத்துந்தோன்ற ஆசிரியர் கருத்துணர்ந்து உரைப்பர். அவர் சொல்லதிகாரம்போலப் பெரும்பயன் படாமை கருதி எழுத்திற்கு உரை செய்யா தொழிந்தமையின், தமிழ்நூல் ஒன்றேயல்ல உரையாசிரிய ருள்ளிட்டோர் உரையை ஆசிரியர் கருத்தாகக் கொண்டு பின்னுள்ளோரும் மயங்குவாராயினர்'' என்றும் ''இனிச் சேனவரையர் ஆகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையும் ஒன்றே யெனவும், இயற்பெயர் ஆகுபெயரெனப் பெயிரண்டாய் அடங்கும்வழிப் பொற்றொடி யென்பதொரு பெயர்ப்பட்டது. அதுவே அன்மொழித்தொகையாதலும் உடைமையான் எச்ச வியலுள்ளுங் கூறப்பட்டதெனவும் கூறினர். அது வடநூல் விதியோடு முரணுதலானும் வடநூலோடு மாறுகொள்ளாமற் கூறலே ஆசிரியர் மேற்கோளென ''அதனின் இயறல்'' எனனுஞ் சூத்திரத்துத் தாமுங் கூறினாராகலானும், அவர்க் கது கருத்தன்றெனக. இன்னும் அவர், சாத்தனதனை சாத்த னதனொடு எனபுழிச் சாத்தனதென்பது துவ்விகுதியும் அகரச்சாரியையும் பெற்று உருபேற்றுநின்ற பெயராகலின் ஈண்டு அதுவென வேறாக வைத்து ஆறனுருபென்றல் பொருந்தாது என்பது நோக்காது, உருபேற்றல் பெயர்க்கே யுரிய இலக்கணமென்பது நோக்காது, எச்சவியலுட் கூறுந் தொகைச் சொற்கண் உருபுதொகுதல் ஈண்டுக் கூறுதற் கோர் இயைபின்றென்பது நோக்காது. இனமல்லவற்றை உடனெண்ணுதன் மரபன்றென்பது நோக்காது. ''பிறிது பிறிதேற்றலும்'' என்பதற்கு ஆறனுருபு பிறிதோர் உருபை யேற்றலும் ஆறுருபுந் தொகுநிற்றலும் வழு ஆகாவென உரையாசிரியர் உரைத்தவாறேயுரைத்தார். இச் சூத்திரப் பொருள் முன்னர்க் கூறுதும். ஆண்டுக்காண்க. இன்னும் ஓரோ இடங்களில் இவ்வாறே மயங்கிக்கூறுவர். அங்ஙனம் ஓரோவழி மயங்குதல்பற்றி அவரை இகழற்க; நச்சினார்க் கினியர் முதலியோர் போல யாம்பிடித்ததே சாதிப்பேமென் னுஞ்செருக்கால்யாண்டும் மயங்காமையின் மூக்குணங்களும் மாறி மாறி வருதலின், அது பற்றி எனைத்துணை நுண்ணறி வாளரும் ஓரோவழி மயங்குதல் இயல்பெனக. இக்கருத்துப் பற்றியன்றே,

''அரியகற் றாசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கால்
இன்மை யரிதே வெளிறு''

''குணநாடிக் குற்றமும் நாடி யவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்''

என்றார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரும் என்பது. இங்ஙனமாகலின், வடமொழியினும் ஆசிரியர் பாணினியார் தொல்லாசிரியர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றைத் தம்முடைய சூத்திரங்களால் எடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அவர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றை ஆசிரியர் வரருசியார் எடுத் தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அவ்விருவரையும் ஓரோர் இடங்களில் ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் எடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர், அது பற்றி அவர் இகழப்படா ரென்க. அஃதேல், ஆசிரியர் அகத்தியனார் தொல்காப்பிய னார் பதஞ்சலியார் முதலாயினோரும் ஓரோவழி யவ்வாறு மயங்கிக் கூறுபவரலோவெனின்,—அவர் தவத்தான் மனந் தூயராய் முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவன் அருள் பெற்றுடையராதலின், அன்னர் அல்லர் எனவுணர்க'' என் றும், 'தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியிற் சேனவரையர் பெருமை நிலையிட்டார். இனி ''அவ்வாறு வந்தன வடமொழி வியாகரண சூத்திரவார்த்திக மாபாடியங்களுள் யாண்டுங் கேட்கப்படாமையின் அது வடமொழி வழக்கறியார் உரை யாம்'' என்று புறங்கூறுவாருமுளர். ஆசிரியர் பாணினி யார் பாணினீயத்துள் ஆண்டாண்டு இலக்கியங்கள் திருத்துகின்றுழி,

த்ரு· தியா இ³ஷு பா⁴ஷித பும்ஸ்கம் பும்வத்³ கா³
லவஸ்ய |
லோபஃச்சா கல்ய ஸ்ய |
ரி-தோ பா⁴ரத்³வா ஜஸ்ய |
த்ரிப்ரப்ருதிஷு திஷு ஃசாகடாயநஸ்ய |
த்ருஷி ம்ருஷிக் ருஷே . காஃச்ய பஸ்ய |

என்றல் தொடக்கத்துச் சூத்திரங்களால் தொல்லாசிரியர் சிலர் கொள்கைக்குத் தங்கொள்கை வேறுதல் விளக்கியிட்டார். அஃதொன்றோ,

> தத3ஃ சிஷ்யம் ஸர்க்ஞா ப்ரமாணத் வாத் |
> லுப்3யோராப்ரக்2யாநாத் |
> யோக3ப்ரமாணேசதத3பா4வே தர்ஃசநம் ஸ்யாத் |
> ப்ரதா4ந ப்ரத்யயார்த2 வசநமர்த2ஸ்யாந்யப்ரமாணத்
> வாத் |
> காலோபஸர்ஜநேச துல்யம் |

என்னுஞ் சூத்திரங்களானே தொல்லாசிரியர் சூத்திரங்களில் சில வற்றை மறுத்து வேறுவிதி கூறினர். இனி, ஆசிரியர் வரருசியார்,

> விபா4ஷாப்ரகரணே தீயஸ்யங்தி3த் ஸூபஸங்க்2
> யாநம் |
> வ்ரு த3தே4ர் வ்ரு து4ஷிபா4வோ வக்தவ்ய: |
> சதுரஃச்ச2யதாவாத்3யக்ஷரஸ்யலோபஃச்ச |
> யவலபரே யவலாவேதி வக்தவ்யம் |
> ராதோ4ஹிப்ஸாயாம் ஸநீஸ்வாச்ய: |

என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களானே ஆசிரியர் பாணினியார் குன்றக்கூறினமை எடுத்துக்காட்டினர். அஃதொன்றோ, அப்பாணினியார் சொல்லிய

> காஸ்ப்ரத்யயாதா3ம மந்த்ரே லிடி |
> மந்யகர்மண்யநாத3ரே விபா4ஷாப்ராணிஷு |

என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களை,

> காஸ்யநேகாஜ்க்3ரஹணம் கர்தவ்யம் |
> நௌகாகாந்ந ஃசுக3ஸ்ரு கா3லவர்ஜேஷ்விதி வாச்யம்—

என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களான் மறுத்து வேறுவிதி கூறினர். இனி ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் வரருசியார் மறுத்திட்ட

> கந்தாதி3வச்ச |

என்றற்றொடக்கத்துப் பாணினி சூத்திரங்களை நிறுத்தியும் அவ் வரருசியார் உடம்பட்ட

> நப3ஹுவ்ரீஹௌ |

என்றற்றொடக்கத்துப் பாணினி சூத்திரங்களை (த்வத்கத்ருக: என்பது த்வகத்பித்ருக: என்று படிக்கற்பாற்றென்று இங்ஙனம் மறுத்து வேறுவிதி கூறினர். அஃதொன்றோ,

> ணிமுலோர் தீ3ர்கோ4ந்யதாஸ்யாம் |

என்றல்தொடக்கத்துப் பாணினிசூத்திரங்களில் வரருசியார் மறுத்திடாத பதங்களைத் தாம் மறுத்து வேறுவிதி கூறினர். இன்னும் ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் மாபாடியத்துள் ஓரோரிடங்களில்

> த்3விஸ்தத்3 க்3ரஹணம் ப்ரமாத3க்ருதமாசார்யஸ்ய |

என்றல் தொடக்கத்து உரைகளால் ஆசிரியர் பாணினியார் மிகைபடக் கூறினரென்று வெளிப்படையாக உரைத்திட்டார். இன்னும் அவர்,

> ப்ரியதத்3 தி4 தா தா3க்ஷிணாத்யா: |
> மஹாதோவம்ஃச்தம்பா3ல் லட்வா நுக்ருஷ்யதே |

என்றல் தொடக்கத்து உரைகளால் வரருசியாரை இகழ்ந்து உரையாடினர். இங்ஙனஞ் சூத்திர வார்த்திக மாபாடியங்களிற் கேட்கப்படுதலின், அது துர்அபிமானப் பிதற்றுரையாதல் தெற்றென உணர்ந்துகொள்க. மற்றுப் பட்டோஜி தீக்ஷிதர் இவ்வாறெல்லாம் ஆய்ந்துணர்ந் தன்றோ,

யதோ²க்த³ரம் மு நீ நாம் ப்ராமாண்யம் |

என்று அம்முத்திறத்தாசிரியர்கள் பிராமாணிய தாரதம்மியம் சித்தாந்த கௌமுதியுள் அங்ஙனம் நிலையிட்டு உரைத்தாரென்க. இனிச் சூத்திர வார்த்திக மாபாடியங்கள் முறையே தம்முள் ஒன்றினொன்று விரிந்து பொருள் இனிதுவிளக்குதல் பற்றி அங்ஙனம் கூறினரெனின்,—இலக்கியம் வரையறுக்கின்றுழி அவ்வாறுரைத்தலானும், பிராமாணியச்சொற்கு அது பொருளன்மையானும் அது போலியுரையென மறுக்க.

அஃதேல், ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் "ஆசிரியர் பாணினியார் சூத்திரங்கள் ஓரெழுத்து மாத்திரையும் பயனில் ஒத்தாகா" என்றும், "பாணினியார் சூத்திரங்களால் இலக்கியஞ் சித்திப்பது அறியமாட்டாதார் வேறு சூத்திரம் வேண்டி இடர்ப்படுவர், பாணினியார் சூத்திரங்கட்கு விரோதமாக எழுதுவது பிரமாணம் ஆகாது" என்றும், மாபாடியத்துள் எடுத்தோதிய தென்னையோவெனின்,—பாணினியார் மகேசுரனை இறைவன் ஆணைவழி வடமொழியிலக்கண நூலியற்றினமையின், அவர் சூத்திர ஒத்துக் கடைப்பிடித்து வடமொழி யிலக்கியம் ஆய்தலே முறையாமென்று அறிந்தடங்காது, சிற்றுணர்வுடையார், தாந்தாம் அறிந்தவாறெல்லாம் அவர் சூத்திரங்களுள் ஒருசில மிகைபடக் கூறலாம், ஒரு சில குன்றக் கூறலாம், ஒரு சில நின்றுவற்றலாம் என்று திருத்தங் காணலுறின், அது பெரியதோர் இடர்ப்பாடாமென்று அவ்வாறு ஆணை தருவாராயினரென்பது. தாம் அருந்தவத்தான் மனந்தூயராய் முக்குணங்களையுங்கடந்து இறைவனருள் முற்றப்பெற்றுக் கடவுட்டன்மையுடையராயினமையின், அவ்வாசிரியர் முக்குணவசத்தான் அட்டாத்தியாயியில் ஓரோரிடங்களில் முறை மறந்து உரைத்தனவற்றை முறைமைப்படுத்து வழக்குவழிப்படுத்துவார் ஆயினர். வரருசியார் வார்த்திகத்தின் முறை பிறழ்ந்தனவற்றை முறைப்படுத்தியதற்கும் இஃதொக்கும். "ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் பாணினியார் சூத்திரமெல்லாம் பயனுடையனவேயாம்" என்று மாபாடியத்துக்

கூறி, அவ்வாசிரியர் சூத்திரங்களுள் 'ஒரோவொன்றை ஆண்டாண்டு மறுத்து வேறு விதி கூறுதல் மலைவாகும்' என்று பின்னுள்ளோர் ஆசங்கித்து. "ஆண்டுப் பயனுடையனவென்றது பொருளின் மொழி அன்றெனறவாரும்" என்றும், "அவை இம்மைக்கண் இலக்கியம் பயக்காவிடினும், அத்தியயன ஓத்தாய் மறுமைபயத்தல் ஒருதலையாகலின், குற்றமாகா" என்றும், சமாதானங் கூறுதலானும் இதனுண்மை கடைப்பிடித்து உணரப்படுமென்க.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக;

"ஆக்கியோன் பெயரே வழியே எல்லை
நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே
கேட்போர் பயனோ டாய்எண் பொருளும்
வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே"

என்னுந் தொல்லாசிரியர் சூத்திரத்துள் யாப்புக் கேட்போர் என்பனவற்றிற்கு உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தவுரை போலியென மறுத்துச் சிவஞானமுனிவர் வேறுரையுரைத்தனர், ஆண்டு அவ்வாசிரியர்கள் முக்குணமயக்கத்தால் முறைமறந்து உரைத்தாரென்றல் பொருந்தாது; அவ்வுரை இறையனார் களவியல் மூகத்துக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாருரைத்த பொருளாகலினெனின்,- அவ்வுரை இறையனார் களவியல் முகத்து நக்கீரனார் கண்ட பொருளென்பது சிவஞானயோகிகள் அறியாதாரல்லர். பொருந்துமாற்றிற்கு ஏலாமையானும், வடநூல் மாறுகலானும் அவை முக்குண மயக்கால் முறை மறந்துரைத்த பொருளென்று மறுத்து, ஆசிரியர் கருத்தறிந்து உண்மைப்பொருள் கூறினாராகலின் அது பொருத்த முடைத்தாகாமை யாண்டையதென்க. அவ் வுரையாட்சி, தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தியுட் காண்க; ஈண்டுக் காட்டலுறின் விரியுமென்பது.

அற்றேல், தெய்வச் சங்கப்பலகை மேலிரீஇக் கடைச்சங்கத் தலைமைபூண்ட நக்கீரனார் முக்குண மயக்கான் அங்ஙனம் முறை மறந்து உரைத்தாரென்றல் வேதவழக்கொடும்

ஆன்றோர் வழக்கொடும் மாறுறுமாலெனின்,—அது வேத வழக்கொடும் ஆன்றோர் வழக்கொடும் மாறுறுவாறு காட்டுதும். தெய்வச் சங்கப்பலகை மேலிருந்து தமிழா ராய்ந்தார் கடைச்சங்கப்புலவர் நக்கீரனார் முதல் நாற்பத் தொன்பதின்மர் உளர். அவரெல்லாம் முக்கண மயக்கம் முற்றக் கடந்து மெய்யுணர்வால் உயர்ந்தாரென்றல் திரப்பாது. என்னை? அவர் "பாண்டியன் வேண்டு கோளாற் களவியற்பொருள் தனித்தனி கண்டு தாந்தாங் கண்டதே மெய்யுரையென்று சிலநாளெல்லாம் மாறாடினார்" என்றும், பின்னர் "ஆலவாயில் அழல்நிறக் கடவுள் பால் வரங்கிடந்து உப்பூரிகுடிகிழார் மகனாவான் உருத்திர சன்மனைப் பெற்று, அவன் தன்னால் மெய்யுரை கண்டு தேறினார்" என்றும், ஆலவாய் மான்மியத்துங் களவியலுரை முகத்துங் கூறுதலினென்க. அற்றாயினும் 'உருத்திர சன்மனார் நக்கீரனார் களவியற்பொருள் கேட்புழிப் பதந் தொறுங் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப' இருந் தார். சங்கப்புலவர் ஆர்ப்பெடுத்து "மெய்யுரை பெற்றாம் இந் நூற்கு என்றார்" என்று ஆண்டாண்டுக் கூறுதலின் நக்கீரனார் முக்குணமயக்கம் முற்றக் கடந்து களவியற் பொருள் கண்டாரெனக் கொள்ளாமோவெனின்,—கொள் ளாம். என்னை? உருத்திரசன்மனார் நக்கீரனாருரை அவ்வாறு கேட்டாரென்றதனான், ஏனைப் புலவரெல்லாங் கண்ட களவியற் பொருள்களை நோக்க நக்கீரனார் கண்ட களவியற் பொருள் சிறந்ததென்னும் பொருள் போதருதலன்றி, அவர் முழுதுணர்ந்து அது செய்தாரென்பது அதனாற் பெறப் படாமையினென்பது.

இன்னும், நக்கீரனார் மெய்யுணர்வில் முற்றுப்பேறுடைய ராய்க் களவியற் பொருள் கண்டா ரென்பாரை, அவ்வாறு மெய்யுணர்வுடையராயினார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் உத்தரவேதம் வித்தகமுறச்செய்துகொண்டு சங்க மேவியஞான்று அவரோடு சங்கப் பலகை யொக்க வீற்றிருக் கப்பெறாது, ஏனைப்புலவரோடு இழிந்தது என்னையோ வென்று கடாவி மறுக்க.

"திருத்தகு தெய்வத் திருவள் ளுவரோ(டு)
உருத்தகு நற்பலகை யொக்க—இருக்க
உருத்திர சன்மர் எனவுரைத்து வானில்
ஒருக்கவோ என்றதோர் சொல்"

"மெய்த்ததிரு வள்ளுவனார் வென்றுயர்ந்தார் கல்விநலந்
துய்த்தசங்கத் தார்தாழ்ந்தார் சோமேசா—உய்த்தறியின்
மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங்
கற்றா ரனைத்திலர் பாடு"

என்னும் பாக்களானும் நக்கீரருள்ளிட்ட சங்கப்புலவர் திருவள்ளுவ நாயனாரோடு சங்கப்பலகை வீற்றிருப்பப் பெறாது தாழ்ந்தமை தெளிக.

அற்றேலஃதாக; முக்குணங்களையுங் கடந்து மெய்யுணர் வின் முற்றுப் பேறுடையரல்லரான நக்கீரனார் முதலியோர் இயற்றிய திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய பிரபந்தங்களை முக் குணங்களையுங்கடந்து இறைவரருள் பெற்றுடைய நாயன் மார் திருவாக்குகளோடொப்பப் பதினொராந் திருமுறை யில் ஆன்றோர் கோத்துப் போற்றுமா றென்னைகொ லெனின்,—அஃதொக்கும். திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய பிரபந்தங்கள் நக்கீரனார் முதலியோர் தவத்தால் மனந் தூயராய் முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவனருள் பெற்றுடையாராயபின் அவர் தம்மான் அருளிச்செய்யப் பட்டன; ஆகலின், ஆன்றோர் அவை தம்மையும் நாயன்மார் திருவாக்குகளோ டொப்பப் பதினொராந் திருமுறையிற் கோத்து அவ்வாறு போற்றுவாராயினாரென்க. அற்றாகலி னன்றே, நம்பியாரூரர் பெருமானார் "பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கு மடியேன்" எனத் திருத்தொண்டத் தொகைச் சுருதியுள் அவர்தம்மையுந் தொகுத்து அங்ஙனஞ் சேவை செய்வா ராயினதூஉமென வறிக. இவற்றானே, யாப்புக் கேட்போர் என்பவற்றிற்கு நக்கீரனாருரைத்தபொருள் பொருந்தாவென மறுத்துச் சிவஞானயோகிகள் வேறுரை வகுத்தது பொருத்த முடைத்தென்பதூஉம், அது வேத

வழக்கொடும் ஆன்றோர் வழக்கொடும் மிக இயைவதன்றி மாறுறுமாறு இல்லையென்பதூஉம் தெற்றென வுணர்க.

வெண்பாமாலை

இது ஐயனாரிதனார் என்பவர் இயற்றிய ஓர் புறப்பொருள் நூல். இந் நூல், நச்சினார்க்கினியர் காலத்திற்கு முற்பட்டுத் தோன்றிய தென்பது,

> "மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
> தென்மலை இருந்த சீர்சால் முனிவரன்
> தன்பால் தண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
> துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
> பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த"

என்னும் இந்நூற் பாயிரச்செய்யுளை மரபியல் உரையகத்து எடுத்து அவர் காட்டுதலானறிக. இந்நூல் தொல்காப்பியனார் முதலிய பன்னிருவராலுஞ் செய்யப்பட்ட பன்னிரு படலத்தினைத் தனக்கு முதனூலாகக் கொண்டதென்பது,

> "துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற்
> பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
> பன்னிரு படலம் பழிப்பின் றுணர்ந்தோன்"

என்னுமிந் நூற்சிறப்புப்பாயிரத்தானும் "பன்னிருபடலமுதலாக வழிநூல் செய்த வெண்பாமாலை ஐயனாரிதனாரும் இது கூறினார்" என்று நச்சினார்க்கினியர் மரபியலுள் உரை வகுத்தலானும் அறிக. இஃது புறப்பொருளினை வெட்சித்திணை, கரந்தைத்திணை, வஞ்சித்திணை, காஞ்சித்திணை, நொச்சித் திணை, உழிஞைத்திணை, தும்பைத்திணை, வாகைத்திணை, பாடாண்திணை, பொதுவியல், கைக்கிளைத்திணை, பெருந்திணை எனப்பன்னிரண்டாக வகுத்துக்கூறும். இவற்றுள், கரந்தைத் திணை—வெட்சித்திணைக்குமறுதலைத்திணை. நொச்சித்திணை —உழிஞைத்திணைக்குமறுதலைத்திணை. பொதுவியல்—மேற்

கூறிய புறத்திணைகட்கெல்லாம் பொதுவாயுள்ளனவும், பிறவுங் கூறுதலின் அப் பெயர்த்தாயிற்று. கைக்கிளைத் திணை—ஒருதலைக்காமம் உள்ளிட்ட பல துறைகளையுடையது அது ஆண்பாற் கூற்றும் பெண்பாற் கூற்றுமென இரண்டாம். பெருந்திணை—பொருந்தாக் காமமுள்ளிட்ட பலதுறைகளை யுடையது. ஏனைத் திணையிலக்கணமெல்லாம் முற்கூறியவாறு பற்றி யுணர்ந்து கொள்க. இதனுள் நொச்சித்திணையை உழிஞைத்திணையின் பின் வையாதது ஓர் முறை பிறழ்வாம் என்பாரும் உளராலோவெனின்,—அது முறைபிறழ்வாகாது. என்னை? மதிற்காப்பு அதனை முற்றுதற்கு முன்னரும் ஒரு தலையாகச் செயற்பாலதாகலின் என்க.

> "வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை எரிமுன்னர்
> வைத்தூறு போலக் கெடும்"

என்பதனானும் அது கடைப்பிடித்துணர்க.

அகப்பொருள் விளக்கம்

இந்நூலாசிரியர் நாற்கவிராயநம்பி. இஃது அகப் பொருளிலக்கணங்களைச் சுருக்கிக் கூறும் நூல். அகத்திணை யியல், புறத்திணையியல், களவியல், வரைவியல், ஒழிபிய லென ஐந்தியல்கள் உடைத்து.

யாப்பருங்கலம்

இஃது யாப்பிலக்கணத்தைச் சூத்திரயாப்பினால் தெளி வாக வுணர்த்தும் நூல். இதற்குச் சிறந்ததோர் விருத்தி யுரையுள்ளது.

யாப்பருங்கலக்காரிகை

இந் நூல் செய்யுளிலக்கணம் உரைப்பது; இஃதுஉறுப் பியல், செய்யுளியல், ஒழிபியலென மூன்றியல்களுடைத்து.

வெண்பாப்பாட்டியல்

இந்நூலாசிரியர் வச்சணந்தி. இது முதன்மொழியியல் செய்யுளியல் பொதுவியலென மூன்றியல்கள் உடைத்து.

இதன்கண் மங்கலப்பொருத்தம், சொற்பொருத்தம், எழுத்துப்பொருத்தம், தானப்பொருத்தம், பாற்பொருத்தம், உணாப்பொருத்தம், வருணப்பொருத்தம், நாட்பொருத்தம், கதிப்பொருத்தம், கணப்பொருத்தமென்னுந் தசப்பொருத்தங்களின் இலக்கணமும், பிரபந்தங்களின் இலக்கணமும் பிறவுங் கூறப்படும்.

தண்டியலங்காரம்

இஃது அணியிலக்கணங் கூறும் நூல்; பொதுவணியியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியலென மூன்றியல்களுடைத்து.

நேமிநாதம்

இந்நூலாசிரியர் குணவீரர். இஃது எழுத்துஞ் சொல்லும் உணர்த்துவது.

வீரசோழியம்

இந்நூலாசிரியர், அருகந்தருட்பட்ட புத்தமித்திரனார். இஃது எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பு அணி யென்னும் ஐந்திலக்கணமும் உணர்த்து மொரு சிறுநூல். "ஏதமறு சகாப்த மெழுநூற்றிற் கச்சியப்ப சிவாசாரியர் தாம் பாடிய கந்தபுராணம் அரங்கேற்றுழித் 'திகட சக்கரம்' என்னும் புணர்ச்சி முடிபிற்கு விதி இந்நூல் கொண்டு காட்டினார்" என்று பதிப்புரைகாரர் உரைத்தார். வீரசோழியம் அகத்தியத்தின்வழித் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தினையும் வேறு சில நூல்களையும் முதலாகக்கொண்டு செய்ததோர் இயற்றமிழ் நூல். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"யரழ வென்னும் புள்ளி முன்னர்
முதலா கெழுத்து ஙகரமொடு தோன்றும்"

என நூன்மரபுள்ளும்,

"யரழ வென்னு மூன்றுமுன் னொற்றக்
கசதப ஙஞநம ஈரொற் றாகும்"

என மொழிமரபுள்ளும், யரழக்கள் கசதபக்களோடு தனியொற்றாயும் ஈரொற்றாயும், மயங்குமென்று ஓதுதலானும்.

"யகரவிறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின்
வல்லெழுத் தியையின் அவ்வெழுத்து மிகுமே"

"அல்வழி யெல்லா மியல்பென மொழிப"

என்று புள்ளிமயங்கியலுட் கூறிவைத்து அவ்விதியை,

"ரகார விறுதி யகார வியற்றே"

"ழகார விறுதி ரகார வியற்றே"

என ரகர ழகரங்களும் பெறுமென மாட்டெறிந்தோதுதலானும் ழகரத்தின்முன் வந்து புணருங் கசதபக்கள் இருவழியினும் இயல்பாயும், வல்லெழுத்து இரட்டியும் புணர்ச்சியுறுதலன்றித் திரியாவென்பது தெள்ளிதிற்பெறப்படுதலின்,

"...பதினெண்தொ டெண்ணிரண்டாய்த்
தோன்றுடற் பின்னர்த் தகாரம் வரினிரண் டுந்தொடர்பா
னொன்றவைந் தாமுட லாமுன்பி லொற்றுக் கழிவுமுண்டே"

எனப் புத்தமித்திரனார் வீரசோழியத்து ழகரத்தின் முன்வருந் தகரம் டகரமாய்த் திரியும் என்றுரைத்தது, அங்ஙனம் போந்த தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகோளென்று மறுக்கப்படுமென்க. அது தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகோளாயினும் பிற்காலத்து இலக்கியங்களில் அங்ஙனம் போந்த பிரயோகங் கண்டு அவ்வாறு கூறப்பெறுரோவெனின்,—சங்கத்துச் சான்றோர் இலக்கியங்களுள்ளும், பிற ஆன்றோர் இலக்கியங்களுள்ளும் அவ்வாறு போந்த பிரயோகம் யாண்டும் காணப்படாமையானும், இனி அவ்வாறு போந்த இலக்கியங்காணப்படினும், தொல்காப்பிய மாறுகோளாகலின் வழுவென்று களையப்படுவதல்லது இலக்கணமென்று தழுவப்படாதாகலானும், அது பொருந்தாதென்றொழிக. இனிக் கந்தபுராணத்துத் "திகடசக்கரம்" எனவும், "கீட்டிசை வாயில்" எனவும் போந்த இலக்கியப் பிரயோகங் கண்டு புத்தமித்திரர் அவ்வாறு இலக்கணங் கூறப்பெற்றாரெனின்,—

அது கந்தபுராண இலக்கியப் பிரயோகம்பற்றி வீரசோழியத்தில் அங்ஙனம் இலக்கணங் கூறப்பட்டது, வீரசோழிய இலக்கணவிதிபற்றிக் கந்தபுராணத்தில் இங்ஙனம் இலக்கியஞ் செய்யப்பட்டதென, ஒன்றனையொன்று பற்றுதலென்னும் குற்றத்திற்கு இடனுமென்க. வடநூலார் ஒன்றனையொன்று பற்றுதலென்னுங் குற்றத்தினை இதரேதராச்சிரய தோட மென்றும், தன்னைப்பற்றுதலென்னுங் குற்றத்தினை ஆன்மாச்சிரயதோடமென்றுங் கூறுப. இனி வீரசோழியம் முதலிய ஆதுனிக இலக்கண நூல்கள், சிற்றறிவுப் புலவர் நூல்களாகலின், அவைதம்முட் கூறப்படும் இலக்கணங்கள் தவத்தான் மனந்தூயராய் முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவனருள் பெற்றுடைய தொல்லாசிரியர் இலக்கணங்களோடு மாறுகோளுருதவழியே பிரமாணமா மென்று கடைப்பிடித்து உணர்ந்து கொள்க. அற்றேல், கந்த புராணத்துத் ''திகடசக்கரம்'' ''கீட்டிசை வாயில்'' என்றங்ஙனம் போந்த பிரயோகந் தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண வழுவாம் போலுமெனின்,—அது இலக்கண வழுவாகாமை இலக்கிய மரபியலுட் கந்தபுராண வரலாறு உரைப்புழிக் கூறுதும்.

நன்னூல்

இந்நூலாசிரியர் பவணந்தி முனிவர். இஃதெழுத்துஞ் சொல்லும் உணர்த்தும் பின்னூல்களுள் வைத்து மிகச் சிறந்ததோர் இயற்றமிழ் நூல். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய எழுத்துச் சொல்லிலக்கணப் பரப்பினைச் சுருக்கி இனிது நனி விளங்க உரைத்தலிற் பிற்காலத்தார் எழுத்தாராய்ச்சிக்குஞ் சொல்லாராய்ச்சிக்கும் மற்றிதனை விரும்பிக் கற்பாராயினர். இஃது பெரும்பான்மையுந் தொல்காப்பிய மரபு நிலை திரியாமல் எழுத்துஞ் சொல்லுமுணர்த்தி, அதற்கோர் வழிநூல் போன்று விளங்கும். ஆயினும், ஓரோரிடங்களில் தொல்காப்பிய இலக்கணமரபுநிலை திரிதரக் கொண்டு கூறிய இலக்கணங்களுஞ் சில இதனகத்து உள்ளன. அவை,

"சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங் கடையே"

எனவும்,

"சார்ந்துவரின் அல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்ந்து வெளிப்படுத்த ஏனை மூன்றும்"

எனவும் வரையறுத் தோதியவாறே, சார்பெழுத்து மூன்றென்றது, சில உயிரெழுத்துக்களையும், மெய்யெழுத்துக்களையும் உடன் சேர்த்து எண்ணுதலும், தன்மைச்சொல்லை உயர்திணையென்றது விரவுத்திணையெனச் சாதித்தலும் போல்வன. சூத்திரவிருத்திகாரர் அவையெலாந் தொல்காப்பிய மரபுநிலை திரிபாமென்றெடுத்து மறுத்திட்டார். இந்நூற்கு வாய்ப்புடைத்தாயதோர் விருத்தியுரை சங்கர நமச்சிவாயப்புலவராற் செய்யப்பட்டது. ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் இவ்விருத்தியை ஆண்டாண்டுத் திருத்திச் சிறப்பித்தனர். சங்கர நமச்சிவாயப்புலவர் கயிலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்துச் சுவாமிநாததேசிகர் மாணாக்கர். அது,

"மலர்தலை உலகிற் பலநூல் ஆய்ந்து
செய்வதுந் தவிர்வதும் பெறுவதும் உறுவதும்
உய்வதும் அறியேன் ஒருபொருளாக
நன்னெறி பிறழா நற்றவத் தோர்பெறுந்
தன்னடித் தாமரை தந்தெனை ஆண்ட
திருவா வடுதுறைத் தேசிகன் ஆகிய
கருணையங் கடலையென் கண்ணைவிட் டகலாச்
சுவாமி நாத குரவனை அனுதினம்
மனமொழி மெய்களில் தொழுதவ னருளாற்
பொன்மலை யெனவிப் புவிபுகழ் பெருமை
மன்னிய ஊற்று மலைமரு தப்பன்
முத்தமிழ்ப் புலமையும் முறையர சுரிமையும்
இத்தலத் தெய்திய இறைமகன் ஆதலின்
நன்னூற் குரைநீ நவையறச் செய்து
பன்னூற் புலவர்முன் பகர்கென் றியம்பலின்
நன்னு வலர்முக நகைநா ணுமே
என்னால் இயன்றவை இயற்றுமிந் நாலுள்"

என நன்னூல் உரைமுகத்து அவர் கூறுமாற்றானுணர்க

பிரயோக விவேகம்

இந்நூலும் உரையுஞ் செய்த ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர். இந்நூல் வடமொழிச் சத்தசாத்திரத்தைக் காரக படலம், சமாசபடலம், தத்திதபடலம், திங்ஙுப்படலம் என நான்கு படலங்களாக வகுத்து அவை தம்மைத் தென்மொழி இலக்கணத்தோடு ஒப்பித்துக் கூறுமுகத்தானே வடமொழிக்கும் தென்மொழிக்கும் இலக்கண மொன்றென்று நிலையிட்டுரைக்கும். இவ்வாற்றால், வடமொழி வல்லார் தென்மொழி யிலக்கணம் அறிதற்கும், தென்மொழிவல்லார் வடமொழியிலக்கணம் அறிதற்குங் கருவியாய்ச் சிறப்பது இந்நூல் என்றுணர்க.

இலக்கண விளக்கம்

இந்நூலும் உரையும் இயற்றிய ஆசிரியர் வைத்தியநாத தேசிகர். இஃது எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரமென மூன்று அதிகாரங்களுடைத்து. இதில் எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணியென்னும் ஐந்திலக்கணங்களுங் கூறப்படும். வைத்திய நாததேசிகர் இந்நூலைப் பெரும்பான்மையாக தொல்காப்பியம் நன்னூற்சூத்திரங்கள் கொண்டும், சிறுமையால் தண்டியலங்காரம், யாப்பருங்கலம், பாட்டியல் முதலியவற்றின் சூத்திரங்கள் கொண்டும், தாமியற்றிய சூத்திரஞ்சில தலைப்பெய்தும் செய்தனர். இதனானே இஃதோர் புது நூலாயினும் பழைய இலக்கண நூல்திரட்டென்றே கோடற்பாற்று. இந்நூற் சூத்திரவுரைகள் ஆண்டாண்டுத் தொல்லாசிரியர் மேற்கோள் மலைவு முதலிய குற்றங்கள் பலவுடையனவாயிருத்தல் கண்டு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இதற்கு இலக்கண விளக்கச் சூறாவளியென ஓர் மறுப்பியற்றினர்.

இலக்கணக்கொத்து

இந்நூல் கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறைச் சுவாமிநாத தேசிகரால் இயற்றப்பட்டது. இது தொல்காப்பிய இலக்கண நூலினுந் தொல்காப்பியங்களிலும் அருகிக்கிடந்த விதிகளைப் பெருகத் திரட்டி வடமொழி யிலக்கண வழக்குஞ் சிலவிராய்க் கூறும் நூலாம். இது வேற்றுமையியல், வினையியல், ஒழிபியலென்னும் மூன்றியல்களாற் சொல் இலக்கண நுட்பந்தெள்ளிதின் துறைப்படுத்து உணர்த்தும் ஓர் சிறப்புடை நூலாம்.

இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி

இஃதியற்றினார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளென்பது மேலுரைத்தாம். இஃது இலக்கணவிளக்க நூலுரை வழுக்களை இனிது விளங்க ஆசங்கித்து எடுத்துக்காட்டு முகத்தானே தொல்லாசிரியர் எழுத்திலக்கண நுட்பமுஞ் சொல்லிலக்கண நுட்பமுந் துணிவு தோன்ற உணர்த்தும். சிவஞானமுனிவர் சூறாவளியுள் இலக்கணவிளக்க நூலார்,

" மலைமக ளொருபால் மணந்துல களித்த
தலைவனை வணங்கிச் சாற்றுவன் எழுத்தே "

என்புழி 'மலைமகள்' என்பது மலையு மகளெனவும் அமங்கலப் பொருள் தந்து தொகையார் பொருள் பல வாய்ப்பத் தோன்றலின், வழுவாமென்று மறுத்துரைத்துத், தருக்கசங்கிரக தீபிகை முகத்து 'மலைமகள் மணந்த வுலகினுக் கிறைவன்' எனத் தாமுமவ்வாறு மங்கலங்கூறியது அவர்க்குப் பெரியதோரிழுக்காம்" என்பர் சிலர். அது நுணுகியாராயாமையாற் கூறுங் கையறியா வுரையாம்; யாதனாலெனின்,—ஓதுதும். நூலாசிரியர் தாமே தமது நூற்குரையியற்றுவராயின், நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டுக் கூறும் மங்கல வாழ்த்தே உரை இனிதுமுடிதற்பொருட்டும் அமையுமாகலின், உரைக்கு வேறு மங்கலவாழ்த்துக் கூறல் வேண்டாவென்பது, ஒருசார் ஆசிரியர் கோட்பாடு. நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டுக் கூறும் மங்கலவாழ்த்து அஃது இனிது முடிதற் பொருட்டாயே அமைக, உரைக்கு வேறாக மங்கல வாழ்த்துக் கூறற்பாற்றென்பது, மற்றொருசார் ஆசிரியர் கோட்பாடு. பிரயோக விவேக நூலுடையார், இலக்கணக் கொத்து நூலுடையார், இலக்கணவிளக்க நூலுடையார்

முதலாயினர் நூல்மங்கலமொன்றுமே கூறி அஃதுரைக்குமா மென்று ஒழிந்தாராகலின், அவை முன்னதற்கும் அன்னம் பட்டர் முதலாயினர் நூல் மங்கலமும், அதனுரை மங்கலமும், வேறு வேறு கூறினாராகலின், அது பின்னதற்கும், எடுத்துக் காட்டுகள் ஆதலறிக.

நூலுரைகளை ஒற்றுமைநயத்தான் ஒன்றெனவும் வேற்றுமைநயத்தான் வேறெனவுங்கொண்டு அவ்வாறு செய்தலின், அவ்விரு கொள்கைகளும் வழக்கென ஆன்றோர் போற்றிக் கோடற்கு ஏற்பனவாதலுணர்க.

இனித் தருக்கசங்கிரகமுங் அதனுரையும் தென்மொழியாற் கூறப்புகுந்த ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், இங்ஙனம் ஆசிரியன்மார் ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடாகக் கொண்ட இரண்டு கொள்கைகளுள், ஒருதலை துணிதலானே முன்னையதனையே தம் மதமாகத் தழீஇ,

> "மன்றவாணனை மனத்திடை நிறுவிவண் துறைசை
> வென்றசீர்நமச் சிவாயமெய்க் குரவனை வணங்கி
> என்றனைப் பொருஉம் இளையவர்க் கினிதுணர் வுதிப்பத்
> தென்றமிழ்ச் சொலாற் செயப்படுந் தருக்கசங் கிரகம்"

என்னுஞ் செய்யுளால் மங்கலவாழ்த்துச் செய்தருளினாரென்பது.

அற்றேல், அக்கொள்கை தழீஇ அங்ஙனஞ் செய்வாராயினார்க்கு, "மலைமகண் மணந்த" என்னும் பிற்செய்யுள் ஆண்டுச் செயாதொழிதல் வேண்டுமாலெனின்,—அறியாது கடாயினாய். அவ்வாசிரியர், "மொழிபெயர்த்து அதர்ப்பட யாத்தல்" என்னும் யாப்பினானே அன்னம் பட்டர் வடமொழிக்கண் இயற்றிய தருக்கசங்கிரக நூலினையும், அதனுரையினையுந் தென்மொழியான் மொழிபெயர்த்ததர்ப்பட யாத்து அங்ஙனந் தருக்கநூல் செய்தருளுவார் ஆயினமையின், அவ்வடநூலாசிரியர் கொள்கை அதுவென்று காட்டிய அப்பிற்செய்யுட் செய்தருளினர். ஆகலின், அது குற்றமாகாதென்க.

அற்றேல், அவ்வாறு காட்டல்வேண்டி அப்பிற்செய்யுள் மொழிபெயர்த்துச் செய்தார்க்கு அதனை மங்கலமொழி முதலாகச் செய்தலேமுறையாமன்றி "மலைமகள்" என அமங்கலம் பட முதற்சீர் தலைப்பெய்து அவ்வாறு செய்தல் முறைமை ஆகாதாம் பிறவெனின்,—அற்றன்று; முன்னைக்கொள்கையே தழுவி "மன்றவாணனை" என நூல் உரை இரண்டும் இனிது முடிபுபோக மங்கலச் செய்யுள் முதற்கட் செய்தருளினாராகலின், பின்னைச் செய்யுளும் மங்கலமாகச் செய்திடின் தாந்தழீஇய அக்கொள்கைக்கு மாறும் என்று கண்டு, அங்ஙனம் மங்கலம்படச் செய்யாராய் "மலைமகள்" எனத் தொகையார் பொருள் பலவாய் அமங்கலம்பட, அவ்வாறு செய்தருளுவாராயினமையின் என்க.

அஃதேல், அவ்வாசிரியர்க்கு அதுவே கருத்தாமாறு எற்றாற் பெற்றாமென்பாரைப் பிரயோகவிவேக நூலார் முதலாயினார்க்கு அது கருத்தாமாறு எற்றாற் பெற்றீரென்று கடாவி மறுக்க. பிரயோகவிவேக நூலார் முதலாயினார் நூல்முக மங்கலச் செய்யுளே இயற்றி உரைமுக மங்கலச்செய்யுள் வேறு செய்யாமையின், அவ்வருத்தாபத்தியான் அவர்க்கது கருத்தாதல் பெற்றாமெனின். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் நூல் மங்கலம் "மன்றவாணனை" என மங்கலம்படச் செய்து உரைமங்கலம் "மலைமகள்" எனத் தொகையார் பொருள்பலவாய், அமங்கலம் படச்செய்தலின், அவ்வருத்தாபத்தியானே யாமும் அவ்வாசிரியர்க்கு அது கருத்தாதல் பெற்றாமென்க.

இன்னும், "மன்றவாணனை மனத்திடைநிறுவி" எனவும், "வண்டுறைசை வென்றசீர் நமச்சிவாயமெய்க் குரவனை வணங்கி" எனவும், முறையானே தமது சந்தானகுரவர் பரமெனக் கண்டு உபாசிக்கும் நடராசமூர்த்தியையும், தமது குரு முதல்வரையும் மொழிபெயர்ப்பினுள் தலைப்பெய்து கிளந்தினிதோதிப், பிற்செய்யுள் வடமொழியுட் கிடந்தவாறே மொழிபெயர்த்துக் கூறுமதனாலும், அவ்வாசிரியர்க்கு அதுவே கருத்தாதல் இனிதறியப்படுமென்க.

அல்லதூஉம், ஒருநூற்கு மங்கலவாழ்த்து ஒன்றேயன்றிப் பல கூறினும் மங்கலமுதற்சீர் முதற்செய்யுளின்

னன்றி மற்றைச் செய்யுட்கள் தோறும் யாப்புறுத்து உரையாமை வழக்கின்கட் காண்டலின், வடமொழித் தருக்கசங்கிரகநூலும் உரையுந் தென்மொழியான் ஒருங்கு பெயர்த்துச் செய்யலுற்ற ஆசிரியர்க்கு, முன்னைச் செய்யுளிற்போலப் பின்னைச் செய்யுளினும் மங்கலமெய்த முதற்சீர் தலைப்பெய்துரைத்தல், வேண்டற்பாற்றன்றாகலின், "அம்மலைமேலேறிய குற்றம் இம் மலைமேலேறாதோ" என்றல் கடாவாகாமை ஓர்ந்துணர்க.

அற்றேலஃதாக ; மொழிபெயர்த்தல் யாப்புள் ஆண்டில்லாத பொருள்கள் தலைப்பெய்து அங்ஙனங் கூறுதல் அமையாதாம் பிறவெனின், மொழிபெயர்த்தல் யாப்புள் அப்பொருள்களோடு மாறுபடுவன ஆண்டுத் தலைப்பெய்துரைத்தல் அமையாதென்ப தொக்கும் ; அன்றி ஆண்டைக்கு உபகாரமாய் வேண்டப்படும் பொருள்கள் தலைப்பெய்து கூறுதல் அந்நூற்குச் சிறப்பேயாகலின், அஃது அமையாதென்றல் கையறியார் உரையேயாமென் றொழிக இன்னோரன்ன வெல்லாம் அமைவுடையனவாமென்று அறிவுறுத்தற்கன்றே, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த்து" என் றொழியாது, "மொழிபெயர்த் ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே" என்றாங்ஙனஞ் சூத்திரஞ் செய்வாராயினதூஉமென்று கடைப்பிடிக்க, அக் கருத்தறியாத நன்னூலார்,

"தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்
பெனத்தகு நூல்யாப் பீரிரண் டென்ப"

எனச் சூத்திரஞ் சிதைத்து வேறுபடுத்து, மொழிபெயர்ப்பு யாப்பிலக்கணங் குன்றக் கூறிப் புரைபோயினா ரென்பது.

இம்முறையெல்லாம் நுணுகி நோக்காது, "இலக்கண விளக்க நூலார் "மலைமகள்" என்றெடுத்தது குற்றமாம்" எனச் சொற்றவாசிரியர் தாமே "மலைமகளொருபான் மணந்தென்று" அவ்வாறெடுத்து இழுக்குற்றாரென்று தூற்றுங் கையறியாமாந்தர் என்கடவர் என்றொழிக. அது நிற்க.

இனிக் "குடாகாயம் வடநூல் முடிபு" என்றும், அதனைக் "குடவாகாயம் குடாகாயமென மரீஇயிற்று, குள ஆம்பல்—குளாம்பலென மரீஇயினாற்போல" "எனச் சிவஞான போதச் சிற்றுரையிற் சிவஞானமுனிவர் உரைத்தது ஏலாது" என்றும், கூறினாரும் உளராலோவெனின்,— 'குடம்' என்பது தமிழியற் சொல்லாகலின், அதனோடு புணரும் ஆகாயந் தீர்க்கசந்தி பெறுதல் சாலாதென்பார், சிவஞானயோகிகள் "குடவாகாயம் குடாகாயமென மரீஇயிற்று" என்றுரைத்தாராகலின், அஃது சாலாமையாண்டையதென மறுக்க. குடந் தமிழியற்சொல்லாதல், "குடந்தம் பட்டு," "குடக்கூத்து" "குடமுழா" என்றற்றொடக்கத்தாற் பயின்று வருந் தமிழ் வழக்குரைகளான் அறிக. இன்னும், குடம், தமிழியற் சொல்லென்பது, "குடந்தம்பட்டு" என வருந் திருமுருகாற்றுப்படைத் தொடர்க்கு—"வழிபட்டு" என்றும், "வணக்கப்பட் டென்றும் உரைப்பர்" என்றும், "குடவென்பது தடவென்பதுபோல வளைவு உணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாகலின் அதனடியிற் பிறந்த பெயருமாம்" என்றும், நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறுதலானும் அறிக.

வடமொழி அமரநிகண்டுள் அந் நூலார் "குடம்" வடசொல்லாகக்கொண்டு ஓதுதலின், அது வட இயற்சொல்லுமாம். ஆயினும் அஃது ஆண்டுத் தமிழிற்போலப் பெருவரவிற்றாகாது அருகி வழங்குதலானும், வடநூலார் 'கடாகாசம்' 'மடாகாசம்' என வழங்குவதன்றிக், 'குடாகாயம்' என யாண்டும் வழங்காமையானும், அதனை வடசொல்லென வைத்து முடிவு கூறாது, தமிழ்ச் சொல்லென வைத்து அவ்வாறு மரூஉ முடிபு கூறினார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளென் றுணர்க. குடம் பொதுவெழுத்தானாய சொல்லாகலின், இருமொழிக்கண்ணும் அங்ஙனம் வெவ்வேறு பொருள் குறிக்கும் மொழியாதற்கு ஏற்குமாறு அறிக.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக; ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் "குடாகாயம்" வடநூன் முடிபுமாப் எனக் கூறுதலென்னையோவெனின்,—"குடாகாயம் வடநூன்முடிபெனக் கோடலுமொன்று" எனச் சிவஞானமாபாடியத்து உரைத்தாராகலின், அது கடாவன்றென் றொழிக.

௬. இலக்கிய மரபியல்

தமிழிலக்கியம் - திருமுறை இலக்கியம், சங்க இலக்கியம், காவிய இலக்கியம், புராண இலக்கியம், இதிகாச இலக்கியம் பலவகைப் பிரபந்த இலக்கியமெனப் பலதிறப்படும்.

வேத்துலையோர் பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரையென்று இத் தொடக்கத்துத் தலைச்சங்க இலக்கியங்களும், கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலையகவல் என்று இத் தொடக்கத்து இடைச்சங்க இலக்கியங்களும் இறந்தனவாதலான், அவற்றின் வரலாறறிந்து கூறுமாறு இல்லை. கடைச்சங்க இலக்கியங்கள் - நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பதுகலி, எழுபதுபரிபாடல், கூத்து, வரி, பேரிசை, சிற்றிசை என்றித் தொடக்கத்தன. இவற்றுட் சில இறந்தன, பல நிலவுகின்றன. இவையும் இன்னோரன்னவுமான கடைச்சங்க இலக்கிய வரலாறு திருமுறையிலக்கியங்களின் பின்னர்த் தந்து கூறுதும்.

(௧) திருமுறை இலக்கியம்

திருமுறையோத்தின் முறைவைப்பு

திருமுறையிலக்கியங்கள் சங்கஞான்று அவதரித்தல் பற்றியும், அவையெல்லாந் திருவருளோத்துகளாதற் சிறப்புப் பற்றியும், அவற்றின் வரலாறு முதற்கண் தந்து சொல்லுதும். திருமுறை யிலக்கியங்கள் பன்னிரண்டு திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டன. ஆளுடையபிள்ளையார் அருளிச்செய்த தேவார ஒத்து முதல் மூன்று திருமுறைகளாம். திருநாவுக்கரசர் அருளிச்செய்த தேவாரஒத்துப் பின் மூன்று திருமுறைகளாம். நம்பியாரூரர் அருளிச்செய்த

தேவாரஒத்து அதன்பின் ஓர் திருமுறையாம். இவ்வாற்றானே தேவாரஒத்துகள் ஏழு திருமுறைகளாயின என்பது. வாதவூரடிகள் அருளிச்செய்த திருவாசக ஒத்துந் திருக்கோவையும், எட்டாந்திருமுறையாம். திருமாளிகைத்தேவர் முதலிய ஒன்பதின்மரும் அருளிச்செய்த திருவிசைப்பாவும், அவருட் சேந்தனார் அருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டும், ஒன்பதாந் திருமுறையாம். திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம் பத்தாந் திருமுறையாம், திருவாலவாயுடைய சிவபிரான் முதலாயினார் அருளிச்செய்த திருமுகப்பாசுரம் முதல் திருநாவுக்கரசு தேவர் திரு ஏகாதசமாலை ஈறான நாற்பது பிரபந்தங்களும் பதினொராந் திருமுறையாம். அருண்மொழித்தேவர் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாம்.

தேவாரந் திருவாசகந் திருக்கோவை திருவிசைப்பாத் திருப்பல்லாண்டு திருமந்திரந் திருமுகப்பாசுர முதலிய நாற்பான் பிரபந்தங்களென்னும் இவைதம்மை அபயகுலசேகர சோழவரசர்பெருமான் வேண்டிடத் திருநாரையூர் நம்பியாண்டார் நம்பி பதினொரு திருமுறைகளாக அங்ஙனம் வகுத்தருளினார். இனித் தேவாரத் திருமுறைகள் ஏழற்கும் பண்ணடைவு, திரு நீலகண்டயாழ்ப்பாணர் மரபிற் பெண்மகள் ஒருத்தியால் அபயகுலசேகர சோழவரசன் காலத்தில் தானே வகுக்கப்பட்டது. இவ் வரலாறெல்லாந் திருமுறை கண்ட புராணத்துட் காண்க. அருண்மொழித்தேவர் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் புராணத்தினைப் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாக அநபாயசோழவரசர் பெருமான் ஆணையால் ஆன்றோர் அவன்காலத்து வகுத்தருளினார். இவ் வரலாறு திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்றுட் காண்க.

ஆளுடைய பிள்ளையார் வாகீசர் தேவார ஒத்துகள் முடத்திருமாறன் காலத்தும், நம்பியாரூரர் தேவாரவோத்து அவன் வழித்தோன்றலான மற்றோர் மாறன் காலத்தும் அவதரித்தன. வாதவூரடிகள் திருவாசகந் திருக்கோவையென்னும் ஒத்துகள் அரிமர்த்தனவழுதி காலத்து

அவதரித்தன. அரிமர்த்தனவழுதி, கூடத்திருமாறன் முற்றேன்றலாயுள்ளான். அது ஆலவாய்ப் புராணத்துட் காண்க. "நரியைக் குதிரை செய்வானும்" என்னும் வாகீசர் திருவாக்கும் இதற்குறு சான்று ஆதலறிக.

தேவார ஒத்துள்ளுந் திருவாசக ஒத்துள்ளுஞ் சீராமசந்திரன் சரித்திரப் பிரயோகமும் அவற்கு முன்னுன சில புராண சரித்திரப் பிரயோகமும் அவற்குப் பின்னுன பாரத காலத்து மன்னர் முதலியோர் சரித்திரப் பிரயோகமும் காணப்படுதலானும், அவற்றுள் இக்கலிகால சரித்திரப் பிரயோகம் யாதும் வரக்காணுமையானும், அவை தாங் கலியுகத்தின் முற்பொழுதே அவதரித்தன வென்பது தெள்ளிதில் துணியப்படும். இனி, அநாரிய பாடை நூல் வழிப்பட்ட சிலர், தென்தமிழ்க்கால வரலாற்றினைத் தமிழாசிரியர் நூலுரை பற்றி முறையாற்கொள்ளாது, பிறழக் கொண்டு, ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலிய உண்மை நாயன்மார், கிறிஸ்து பிறந்தபின் அவதரித்தவரென்று தமக்கு வேண்டியவாறு கூறுவர். கிறிஸ்து இக்கலியுகத்தின் மூவாயிரத்தொரு நூற்றாண்டின்பின் தோன்றினரென்பது அநாரிய பாடை நூல்களான் இனிதறியப்படுதலானும், "கடைச்சங்க மிரீஇய பாண்டியர் கூடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதியீருக நாற்பத் தொன்பதின்மர்" என்றும் "கடைச்சங்கம் ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்றியாண்டு நிலவிற்று" என்றும், தோலா நாவின் மேலோரான கடைச்சங்கத் தலைமைப்புலவரான நக்கீரனர் களவியலுரை முகத்துக் கூறுதலானும், கடைச்சங்கம் ஒடுங்கிய ஞான்று தொடங்கி இற்றை ஞான்றுவரையுள்ள காலம் இரண்டாயிரத்தின் மிக்கதென்பது தமிழ் நூலுரைகளால் இனிதறியப்படுதலானும், ஆளுடைய பிள்ளையார் கூடத்திருமாறனைத் திருப்பதிகத்தினுல் சுரப்பிணி தீர்த்தாண்டருளிய சமயாசாரியரென்பது திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம் முதலியவற்ருற் பெறப்படுதலானும், அவர்கூற்று வேதவழக்கோடும் ஆன்ருேர் வழக்கோடும் மாறுபாடுறும் மயக்கவுரையே என்றெழிக.

அற்றேலஃதாக; திருவாதவூரடிகள் அரிமர்த்தன வழுதிக்கு அமைச்சராய் அவனைத் தெய்வ ஆற்றலால் ஆட்கொண்டருளிய சமயாசாரியர் என்பதூஉம், ஆளுடைய பிள்ளையார் கூடத்திருமாறனைக் கூன் நிமிர்த்துச் சமண்மயல் தீர்த்து உய்யக் கொண்டருளிய சமயாசாரியரென்பதூஉம், புராண நூல்களான் அறியப்படுதலின், திருவாசகத்தினையுந் திருக்கோவையினையுந் தேவார ஒத்துகளுக்கு முன்வைத்து ஓதுதலே முறையாமெனின்,— அதுவே காலம்பற்றிய முறையாயினும், திருஞானசம்பந்தர் உண்மை நாயன்மார்களுள் தலைமுதல்வராய் முதல்வன் பிரளயாகலர்க்குப்போல நாற்றேளும் முக்கண்ணும் கறைமிடறும் முதலிய உறுப்பிற்றாய் முத்தொழில் நடாத்திநின்ற தன்னியற்கை வடிவே ஒருவடிவாகக் காட்டி முன்னின்று தலையளித்துத் தன்னருட்சத்தியாகிய உமைப்பெரும் பிராட்டியைக்கொண்டு திருமுலைப் பால் அருளமுது பொன் வள்ளத்து ஊட்டுவிக்க உண்டு ஞானசம்பந்தராய் ஆளுடைய பிள்ளையாரென விளங்கி வைதிகசைவத் திருநெறிப் பெருந்தலைமை யெய்திய சமயாசாரியராகலான், நம்பியாண்டார் நம்பி அவரருளிச்செய்த தேவாரத்திருவோத்தினை மற்றைத் திருமுறை யோத்துகளுக்கெல்லாம் முதலாக வைத்து அங்ஙனந் திருமுறை வகுப்புச் செய்தருளுவார் ஆயிற்றென்றுணர்க.

இனி வாகீசர் வன்தொண்டர் திருவோத்துகள், ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவோத்துப்போலும் இயலும் இசையும் உடையவாய்த் தேவார மெனப்பட்டு இனமாதலின், அவை தம்மை மற்றவர் திருமுறைகளுக்குப் பின் திருமுறைகளாகக் கொண்டு அவ்வாறு வகுத்தருளிச் சமயாசாரியர் திருவாக்காகித் தமிழ் வேதமாதல் ஒப்புமையால் திருவாசகந் திருக்கோவைகளை அவற்றின்பின் முறையாகக்கொண்டு அவ்வாறு வகுத்தருளினுர். திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டென்னும் ஓத்துகள் வேதப்பொருள் மலிந்து ஓதற்குரிய இசையமைதியும் உடையவாய் அருளோத்து ஒப்புமையுறுதல்பற்றி, அவைதம்மை அவற்றின்பின் ஒன்பதாந் திருமுறையாகக்

கொண்டு அவ்வாறு வகுத்தருளினர். திருமந்திரம் வேதப் பொருள்விராய் வேதவேதாந்தத் தெளிவான சிவாகம நாற்பாதப் பொருள் மலிந்து நிற்பதொன்றாதலின், அதனை அவற்றின் பின்னாகக்கொண்டு பத்தாந்திருமுறை யென்று அவ்வாறு வகுத்தருளினர். திருமுகப்பாசுரம் முதலிய நாற்பது பிரபந்தங்களும், தெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்த உண்மைநாயன்மார் திருவாக்குகளாய் அருட்பா ஒத்திலக்கணம் உறுதலின். அவைதம்மை அதன் பின்னாகக் கொண்டு பதினொராந் திருமுறை யென்று அவ்வாறு வகுத்தருளினர். மற்றுத் திருமுகப்பாசுரம் ஆலவாயில் அவிர் சடைக் கடவுளான இறையனார் திருவாக்காதலின், அதனைத் திருமுறைகட்கெல்லாம் முதலாகக்கொண்டு வகுத்தலே முறையாம் பிறவெனின்.—அஃது அப் பெற்றித்தாயினும், பாணபத்திரரென்னும் அன்பர்க்கெளிவந்து அவர் வேண்டிற்று அருளுதற் பொருட்டுக் கட்டளை செய்ததோர் திருமுகப்பாசுரமாய் முழுநூல் தன்மையெய்தாமையின். அதனை அவ்வியல்புடைய பிரபந்தங்களோடு ஒன்றெனக் கொண்டு அவற்றின் முதற்கண்தந்து அவ்வாறு வகுத்தருளினர் என்றறிக. பெரியபுராணந் திருவருட்பாவாய்த் திருமுறைகள் ஆக்கியருளிய நாயன்மாருட் பெரும்பான்மையோர் சரித்திரங் கூறி, அந் நாயன்மார் அருளொழுக்கத்திற்கு ஓரிலக்கியமாய் நிற்றற் சிறப்புடைமை பற்றி, அதனை இறுதிக்கண் தந்து பன்னிரண்டாந் திருமுறை யென்று அவ்வாறு வகுத்தருளினர்.

இனித் திருத்தொண்டத்தொகையுட் போந்த தனியடியாருட் கண்ணப்பநாயனாரும், சண்டேசுர நாயனாரும், கோச்செங்கட்சோழ நாயனாரும், சாக்கியநாயனாரும், புகழ்த்துணை நாயனாரும், காரைக்காலம்மையாரும், வாதவூரடிகள்போல ஆளுடைய பிள்ளையாருக்குந் திருநாவுக்கரசருக்கும் முற்பட்ட நாயன்மார்களென்றுணர்க. அது,

"வேய்அனைய தோளுமையொர் பாகமது வாகவிடை யேறி [சடைமேல்
தூயமதி சூடிசுடு காடில்நடம் ஆடிமலை தன்னை வினவில்

வாய்கலச மாகவழி பாடுசெயும் வேடன்மல ராகுநயனம்
காய்கணையி னாலிடந் தீசனடி கூடுகா ளத்திமலையே"

என்றும்,

"பீரடைந்த பாலதாட்டப் பேணாத வன்தாதை
வேரடைந்து பாய்ந்ததாளை வேர்த்தடிந் தான்றனக்குந்
தாரடைந்த மாலைசூட்டித் தலைமை வகுத்ததென்னே
சீரடைந்த கோயில்மல்கு சேய்ஞலூர் மேயவனே"

"எரிதர அனல்கையில் ஏந்தி எல்லியில்
நரிதிரி கானிடை நட்டம் ஆடுவார்
அரிசிலம் பொருபுனல் அம்பர் மாநகர்க்
குரிசில்செங் கண்ணவன் கோயில் சேர்வரே"

என்றும் வரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் தேவார ஒத்துக்களானும்,

"புலர்ந்தகால் பூவுநீருங் கொண்டடி போற்றமாட்டா
வலஞ்செய்து வாயின் நூலால் வட்டணைப் பந்தர்செய்த
சிலந்தியை அரையனாக்கிச் சீர்மைகள் அருளவல்லார்
நலந்திகழ் சோலைசூழ்ந்த நனிபள்ளி அடிகளாரே"

எனவும்,

"புத்தன் மறவா தோடி
எறிசல்லி புதுமலர்கள் ஆக்கினான்காண்..."

எனவும் வரும் ஆளுடைய அரசர் தேவார ஒத்துக்களானும்

"அகத்தடி மைசெய்யும் அந்தணன் தான்அரி
சிற்புனல் கொண்டுவந் தாட்டுகின்றான்
மிகத்தளர் வெய்திக் குடத்தையும் நும்முடி
மேல்விழுத் திட்டு நடுங்குதலும்
வகுத்தவ னுக்குநித் தற்படி யும்வரு
மென்றொரு காசினை நின்றநன்றிப்
புகழ்த்துணை கைப்புகச் செய்துகந் தீர்பொழி
லார்திருப் புத்தூர்ப் புனிதனீரே"

எனவருஞ் சுந்தரர் தேவார ஒத்தானும்

"இம்மையிலே புவியுள்ளோர் யாருங் காண
ஏழுலகும் போற்றிசைப்ப எம்மை யாளும்
அம்மைதிருத் தலையாலே நடந்து போற்றும்
அம்மையப்பர் திருவாலங் காடாம் என்று
தம்மையுடையவர்மூதூர் மிதிக்க அஞ்சிச்
சண்பைவருஞ் சிகாமணியார் சாரச் சென்றார்
செம்மைநெறி வழுவாத பதியின் மாடோர்
செழும்பதியில் அன்றிரவு பள்ளி சேர்ந்தார்"

என்னும் அருள்மொழித்தேவர் பெரியபுராணத் திருவாக்கானும் பிறவற்றானும் அறிக. இவர் தமக்கு முற்பட்ட நாயன்மார் பிறருளராதல் உரையளவையாற் பெறப்படிற் கொள்க. மற்றிவர் தம்முள் கண்ணப்பநாயனாருஞ் சண்டேசுர நாயனாரும் வாதவூரடிகளுக்குமுன் விளங்கியருளினோர். அது,

"கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னொப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாஎன்ற வான்கருணைச்
சுண்ணப்பொன் நீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

என்றும்,

"தீதில்லை மாணி சிவகருமஞ் சிதைத்தானைச்
சாதியும் வேதியன் தாதைதனைத் தாள்இரண்டுஞ்
சேதிப்ப ஈசன் திருவருளால் தேவர்தொழப்
பாதகமே சோறு பற்றினவா தோள்நோக்கம்"

என்றும் வரும் அவர் திருவாசகச் சுருதிகளான் அறிக. "கண்ணப்பனொப்ப தோரன்பின்மை" என்புழி, ஒப்பு மறுதலைப் பண்பின்கண் வந்த உவமம். மற்றிது "வினைப் பயன் மெய்யுரு" என்ற நான்கனுள் யாதன்பாற்படுமெனின், —அன்பும் மற்றன்பின்மையும் பொருட்பண் பாகலின், மெய்யின் பாலதாய் அதனுள் அடங்கும் என்க.

ஆளுடைய பிள்ளையாரும் வாகீசரும் தம்முள் அருட் புலமை நட்புடையராய் வைதிகசைவத் திருநெறி வளர்த் தருளினர் என்று அருள்மொழித்தேவர் முதலியோர் திருத் தொண்டர் புராணம் முதலியவற்றில் அவர் சரித்திரம் பரவி யருளுதலின், அச் சமயாசாரியர் இருவரும் ஒரு காலத்து விளங்கியருளினோ ரென்பது ஒதாமே யமையும். இனி நம்பி ஆரூரர்,

"பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்"

என்று திருத்தொண்டத் தொகையுள் சேவித்தலின், அவர் தாம்,

"தரணியிற் பொய்ம்மை இலாத்தமிழ்ச் சங்கம் அதிற்கபிலர்
பரணர்நக் கீரர் முதல்நாற்பத் தொன்பது பல்புலவோர்
அருள்நமக் கீயுந் திருவால வாய்அரன் சேவடிக்கே
பொருளமைத் தின்பக் கவிபல பாடும் புலவர்களே"

என்னும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியானே மதுரைக் கடைச் சங்கப்புலவ ரென்பது வெளிப்படுதலின், அந் நம்பியாரூரனார் கடைச்சங்கம் ஒடுங்கிய பிற்றை ஞான்று அவதரித்து வைதிகசைவம் வளர்த்தருளிய சமயா சாரியர் என்பதூஉம்,

"தம்பிரான் அருளி னாலே தவத்தினான் மிக்கார் போற்று
நம்பிஆ ரூரர் என்றே நாமமுஞ் சாத்தி மிக்க
ஐம்படை சதங்கை சாத்தி அணிமணிச் சுட்டி சாத்திச்
செம்பொனா ணரையின் மின்னத்தெருவில்தே ருருட்டுநாளில்"

"நரசிங்கமுனையர் என்னும் நாடுவாழ் அரசர் கண்டு
பரவருங் காதல் கூரப் பயந்தவர் தம்பாற் சென்று
விரவிய நண்பி னாலே வேண்டினர் பெற்றுத் தங்கள்
அரசிளங் குமரற் கேற்ப அன்பினான் மகன்மை கொண்டார்"

என்று திருத்தொண்டர் புராணத்துள் அருள்மொழித் தேவர் கூறியருளுதலின், அவர் காலம் நடுநாட்டரசு புரந் தருளிய நரசிங்கமுனையர் காலமென்பதூஉம், தெள்ளிதிற் பெறப்படும் என்பது.

மற்றுக் கடைச்சங்கப் புலவர் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர் முதலியோரையும் பாடினாராக, அவர்தம்மை நம்பியாரூரனார் "பொய்யடிமையில்லாத புலவர்" என்றும், நம்பியாண்டார் நம்பி,

"அருள்நமக் கீயுந் திருவால வாய்அரன் சேவடிக்கே
பொருள்அமைத் தின்பக் கவிபல பாடும் புலவர்கள்"

என்றும், அருள்மொழித்தேவர்,

"செய்யுள்நிகழ் சொல்தெளிவுஞ் செவ்வியநூல் பலநோக்கு
மெய்யுணர்வின் பயனிதுவே யெனத்துணிந்து விளங்கியொளிர்
மையணியுங் கண்டத்தார் மலரடிக்கே ஆளானார்
பொய்யடிமை இல்லாத புலவரெனப் புகழ்மிக்கார்"

"பொற்பமைந்த அரவாரும் புரிசடையார் தமையல்லால்
சொற்பதங்கள் வாய்திறவாத் தொண்டுநெறித் தலைநின்ற
பெற்றியினின் மெய்யடிமை உடையாராம் பெரும்புலவர்"

என்றும் போற்றுதல் பொருந்தாதால் எனின்,—அம் மூவேந்தர் முதலாயினார் மையணியுங் கண்டத்து இறையனார் மலரடிப் பத்தி வழிபாடு தலைநின்று செங்கோன்மையும் வரையா ஈகையும் விண்ணும் மண்ணும் போற்ற நண்ணிய பெரியராதல் பற்றிக் கடைச்சங்கப்புலவர் அவரையும் பாடினார். அப் பாட்டெல்லாம் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் உறுதிப் பொருள் நான்கின் திறனும் விளக்கித் தமிழுலகிற்கு உறுதியே பயவாநிற்கும். ஆகலின், அவர் தம்மை நம்பியாரூரர் முதலியோர் அவ்வாறு போற்றியது பொருத்தமுடைத்தேயாம் என்க.

சமயாசரியர் சொரூப நிரூபணம்

ஆளுடைய பிள்ளையார் முதல்வன் அங்ஙனம் நிராதாரத்தாற் சிவஞானம் அருளப் பெற்றாரென்பது,

"அந்நிலையில் திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் அருள்நோக்கான்
முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டு முன்னியவர்க் கருள்புரிவான்
பொன்மலைவல் லியுந்தாமும் பொருவிடைமே லெழுந்தருளிச்
சென்னியிளம் பிறைதிகழச் செழும்பொய்கை மருங்
[கணைந்தார்"

"திருமறைநூல் வேதியர்க்குந் தேவியர்க்குந் தாங்கொடுத்த
பெருகுவரம் நினைந்தோதான் தம்பெருமைக் கழல்பேணும்
ஒருநெறியில் வருஞானங் கொடுப்பதனுக் குடனிருந்த
அருமறையா ளுடையவனை யளித்தருள வருள்செய்வார்"

அழுகின்ற பிள்ளையார் தமைநோக்கி அருட்கருணை
எழுகின்ற திருவுள்ளத் திறையவர்தாம் எவ்வுலகுந்
தொழுகின்ற மலைக்கொடியைப் பார்த்தருளித் துணைமுலைகள்
பொழிகின்ற பாலடிசில் பொன்வள்ளத் தூட்டென்ன"

"ஆரணமும் உலகேழும் ஈன்றருளி யனைத்தினுக்குங்
காரணமாய் வளம்பெருகு கருணைதிரு வடிவான
சீரணங்கு சிவபெருமான் அருளுதலுஞ் சென்றணைந்து
வாரிணங்கு திருமுலைப்பால் வள்ளத்துக் கறந்தருளி"

"எண்ணரிய சிவஞானத் தின்அமுதங் குழைத்தருளி
உண்ணடிசில் எனஊட்ட உமையம்மை யெதிர்நோக்குங்
கண்மலர்நீர் துடைத்தருளிக் கையிற்பொற் கிண்ணம் அளித்
தண்ணலைஅங் கழுகைதீர்த் தங்கணனார் அருள்புரிந்தார்"

"யாவருக்குந் தந்தைதாய் எனுமிவரிப் படியளித்தார்
ஆவதனா லாளுடைய பிள்ளையா ராய்அகில
தேவருக்கும் முனிவருக்குந் தெரிவரிய பொருளாகுந்
தாவில்தனிச் சிவஞான சம்பந்த ராயினார்"

"சிவன் அடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவம்அதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங் கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாம்உணர்ந்தார் அந்நிலையில்"

என வருந் திருத்தொண்டர் புராணத் திருப்பாட்டுகளான் அறிக.

"முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டு முன்னியவர்க்கருள் புரிவான்" என்றருளிச் செய்தலின், பிள்ளையார் உம்மையிற் சிவஞானப்பேற்றிற்கு ஏதுவாகும் அருந்தவம் முயன்று

வைத்தமை குறிக்கப்படும். படவே, "தவமுதல்வர் சம்பந்தர்" என்று உடம்பொடு புணர்த்தருளிச் செய்தது மற்றதற்கு ஞாபகமாயிற்று.

"திருமறைநூல் வேதியர்க்குந் தேவியர்க்குந் தாங் கொடுத்த பெருகுவரம் நினைந்தோ" என்றதனால். "மனையறத்தின்பமுறு மகப்பெறுவான்" விரும்பிப் "பரசமய நிராகரித்து நீறாக்கி" வைதிக சைவம் வளர்த்தற்குரிய "புனைமணிப்பூண் காதலனைப்" பெறுதற் பொருட்டு அவரும் உண்மையில் தவம் உழந்தா ரென்பதூஉம், வேண்டியார் வேண்டிற்றே யருளும் பரங்கருணைத் தடங் கடலான சிவபிரான் ஆண்டு அவர்க்கு அவ்வரம் நேர்ந் தருளினா ரென்பதூஉம் பெறப்பட்டன. இனி அவர் அந் நினைவே தலைக்கீடாக இம்மையில் இன்னிலை நின்று,

"பெருத்தெழுமன் பாற்பெரிய நாச்சியார் உடன்புகலித்
திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் சேவடிக்கீழ் வழிபட்டுக்
கருத்து முடிந்திடப் பராயினார்"

என்றும், அங்ஙனம் பராய்ச் செல்லுகின்றுழிக்,

"...காதலியார் மணிவயிற்றின்
உருத்தெரிய வரும்பெரும்பே றுலகுய்ய உளதாயிற்று"

என்றும்,

"ஆளுடையாள் உடன்தோணி யமர்ந்தபிரா னருள்போற்றி
மூளுமகிழ்ச் சியில்தங்கண் முதல்முறைநூன் முறைச்சடங்கு
நாளுடைய ஈரைந்து திங்களினும் நலஞ்சிறப்பக்
கேளிருடன் செயல்புரிந்து பெரிதின்பங் கிளர்வுறுநாள்"

என்றும், அங்ஙனம் கிளர்வுறு நாளில்,

"அருக்கன்முதற் கோளனைத்தும் அழகியவுச் சங்களிலே
பெருக்கவலி யுடன்சிறக்கப் பேணியநல் லோரையெழத்
திருக்கிளரு மாதிரைநாள் திசைவிளங்கப் பரசமயத்
தருக்கொழியச் சைவமுதல் வைதிகமுந் தழைத்தோங்க"

* * * *

"அவம்பெருக்கும் புல்லறிவின் அமண்முதலாம் பரசமயப்
பவம்பெருக்கும் புரைநெறிகள் பாழ்படநல் லூழிதொறுந்
தவம்பெருக்குஞ் சண்பையிலே தாவில்சரா சரங்களெலாஞ்
சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார் திருஅவதா ரஞ்செய்தார்"

என்றும் உணர்க. ஓ—தெரிநிலை "திருத்தொண்டு முன்னியோ" "பெருகு வரநினைந்தோ" யாதுநோக்கி யெனத் தெரிதற்கண் வருதலின்.

உமையம்மை எண்ணரிய சிவஞானத் தின்னமுதங் குழைத்தருளி எதிர்நோக்குங் கண்மலர் நீர் துடைத் தருளிக் கையிற்பொற் கிண்ண மளித்து அடிசில் உண் ணென ஊட்ட, அங்கணனார் அங்கு அன்னலை யழுகை தீர்த் தருள்புரிந்தாரெனப் பொருளியையிற் கேற்பக் கொண்டு கூட்டி வினை முடிவு செய்க.

"யாவருக்குந் தந்தைதா யெனுமிவ ரிப்படி யளித்தார்" என்றது—சகலராகிய சிவபாத இருதயர் பகவதியார் மாத வத்தானே அவர் புனை மணிப்பூண் காதலராய்த் திரு அவ தாரஞ் செய்த பிள்ளையாருக்குச் சகலர்க்குரிய படர்க்கை யானன்றிப் பிரளயாகலர்க்குரிய முன்னிலையால் அங்ஙனஞ் சிவஞானம் அளித்தருளுதல் சால்பாமோ என்று ஆசங் கித்து, பிள்ளையார் தவமுதன்மை நோக்கி அவ்வாறு அளித் தருளுதலின், அதுசால்பேயாமென்று விடுத்தவாறாயிற்று. அஃறிணை யுயிர்களும் அடங்க யாவைக்கும் என்று ஓதா ராயினார், தத்துவஞானம் எய்தற்காம் பரிபக்குவம் உயர் திணைக்கண்ணது ஆதல் நோக்கி யென்க. இப்படி யளித்தா ரென்பதற்கு - அப்படியில் அளித்தற்குரிய பேற்றினை இப்படியில் அளித்தருளினா ரென்று பொருள் கூறுதலும் ஒன்று. ஆவதனா லாளுடைய பிள்ளையாராய்ச் சிவஞான சம்பந்தராயினா ரென்றது-அங்ஙனந் திருமுலைப் பாலுண்டமையின் ஆளுடைய பிள்ளையாராய்ச் சிவஞானசம் பந்தர் ஆனாரென்பது அறிவித்தவாறும்.

"செயற்கைப் பொருளை யாக்கமொடு கூறல்"
"ஆக்கந் தானே காரண முதற்றே"

என்பவாகலின், ஆதலினால் ஆளுடைய பிள்ளையாராய்ச் சிவஞானசம்பந்தராயினாரென்று அங்ஙனங் காரணமுதற் கிளந்து ஆக்கந் தலைப்பெய்து ஓதினாரென்க. பரஞான சத்தி பிள்ளையார் அறிவின்கண் இயற்கையானுள்ள தாயினும், அந்நிலையின் அபிவியஞ்சகம் உறுதலின். ஆக்கப் பொருளாக உபசரித்தோதப்பட்டது. ஆளுடையபிள்ளையா ரென்பது—ஆளப்படுதலுடைய பிள்ளையாரென்று விரிக்கப் படும். ஆளப்படுதல்—பண்டைப்பேதநிலை விண்டு ஒழியுமாறு பரஞானத்தான் ஒற்றுமை செய்யப்படுதல். இவ் வத்துவித ஞான ஒற்றுமையானே பிள்ளையார் பரமசிவனுக் குரிய முற்றறிவுத் தொழிலோடு சிவானந்தந் தமதெனக் கொண்டு அனுபவிக்குஞ் சுதந்திர மகன்மை ஆண்டுற்றா ரென்பது. "ஆண்ட அரசு" முதலியவாகப் போதருங் குறி வழக்கிற்கும் இதுவே பொருளாகக் கொள்க. பரமசிவனே கந்தசுவாமியாய் விளங்குதலின். அக்குமாரசுவாமியோடு இப்பிள்ளையார்க்கு வேறுபாடு தெரிப்பார் "ஆளுடைய பிள்ளையார்" என்று அங்ஙனம் பிறிதினியைபு நீக்கும் விசேடணம் அடுத்து ஓதியருளினாரென்பது. கந்தசுவாமி பரமசிவனே யென்பது,

"ஈசனேயவன் ஆடலான் மதலை ஆயினன்காண்
ஆசிலா அவன் அறுமுகத் தன்மையா லறிநீ
பேசிலாங்கவன் பரனொடு பேதகன் அல்லன்
தேசுலா அகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்"

எனவும்,

"அருவமும் உருவும் ஆகி யநாதியாய்ப் பலவா யொன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி யாகக் [கொண்
கருணைகூர் முகங்கள் ஆறுங் கரங்கள்பன் னிரண்டுங்
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தனன் உலகம் உய்ய"

எனவும்,

"காலமாய்க் காலம் இன்றிக் கருமமாய்க் கருமம் இன்றிக்
கோலமாய்க் கோலம் இன்றிக் குணங்களாய்க் குணங்க ளின்றி
ஞாலமாய் ஞாலம் இன்றி அநாதியாய் நங்கட் கெல்லாம்
மூலமா யிருந்த வள்ளல் மூவிரு முகங்கொண் டுற்றான்"

எனவும்,

"மானுடத்தரின் விலங்கினில் புட்களில் மற்றும்
ஊனம் உற்றுமல் யாக்கையிற் பிறந்துளார் ஒப்ப
நீநினைக்கலை பரஞ்சுடர் நெற்றியங் கண்ணின்
தான் உதித்தனன் மறைகளுங் கடந்ததோர் தலைவன்"

" தன்னுருவாகும்-ஒருமகன்"

என்றல் தொடக்கத்தான் வருங் கந்தபுராண வசனங்களா னறிக. சோமாஸ்கந்தமூர்த்தியிற் குமாரசுவாமி நின்றருள் நிலைமை தவின், தன்னுருவாகும் ஒருமகனென்றார். சோமாஸ் கந்தமூர்த்தி அயன் மால் உருத்திரக்கடவுள் என்னும் மூவரையுந் தோற்றுவித்து முத்தொழிலினும் நிறுத்துந் துரிய முதற்கடவுளான பரமசிவனென்பது. வேதாகமங் களிரண்டிற்கும் ஒப்பமுடிந்த துணிபாகலின், அம் முதல்வ னோடொன்றான கந்தசுவாமி அப்பரமசிவனின் வேறாகாத பரம்பொருளென்பதூஉம், அவ்விரு முதல் நூற்கும் ஒப்ப முடிந்த துணிபாதல் தானே போதருமென்க.

பெரியபுராணம் இங்ஙனம் பிள்ளையார் கவுணியர் மரபு வத்தானே தலைமுதல்வராய் அவதரித்துச் சிவஞான மெய்தி வைதிக சைவம் வளர்த்துத் திருமணத்திற் சிவபரஞ் சோதியிற் போதநிலைமுடிந்தவழிப் புக்கொன்றிப் பரம சிவசாயுச்சியந் தலைக்கூடினாரென்று, அர்த்தவாதங் குணவாதந்துதிவாத மென்பவற்றிற்கு அவகாசமில்லா உரை யாற் கூறுதலின், இந்நிர் அவகாச வுரையோடு மாறுகொள் ளாமே திருத்தொண்டர் புராணத்தும், பிறண்டும் பிள்ளை யாரைச் சிவகுமாரரெனக் கூறிய வசனங்கட்குப் பொருள் கோடல் உரைமுறையாமென்க. இங்ஙனமாகலின், 'ஒரு பிறப்பும் எய்தாமை யுடையார் தன்மை" "ஈறிலாத் திரு ஞானசம்பந்தர்"

"பாசமற்றிலா ராயினும் பார்மிசை
யாசை சங்கரற் காயின தன்மையால்
தேசு மிக்க திருவுரு ஆனவர்"

என்பனவற்றிற்கு—இனிப் பிறப்பொன்றும் எய்தாமை யுடையார் தம்மை யென்றும், திருப்பெருமணச் சிவபரஞ் சோதியிற் போதநிலை முடிந்தவழிப் புக்கொன்றி யுடனுதற் காந் திருவுடையராகலின் ஏனோர் போல இறுதலில்லாத ஞானசம்பந்தரென்றும், பற்றுப் பிறிதிலராயினும், பரசமயக் குறும்பு கடிந்து சங்கரன் திருவருள்நெறியை நிறுத்தி வளர்த்தற்கண் பற்றுடையராய காரணத்தானே இப்புண்ணிய பூமியில் தேசுமிக்க திருவுருவான் அவதரித்த பிள்ளையாரென்றும், இவ்வாறு அவிரோதப் பொருள் கொள்க. ஆசைசங்கரற்காயின தன்மையானெனப் பின் வருதலின், பாசமற்றில ரென்றருளிச் செய்தார். ஆண்டு மற்று, "மற்றுப் பற்றெனக்கின்றி" "மற்று நான் பற்றிலேன் கண்டாய்" என்புழிப்போலப் பிறிதென்னும் பொருட்டாய் நின்றது. சங்கரர்க்காசை என்புழி, நான்காவது ஏழாவதன் பொருள்பட வந்தது. இது சதிசத்தமியாதல் உய்த்துணர்க.

"இனிப் பிறவாமை செய்தான்"

"துறக்குமா சொலப்படாய் துருத்தியாய் திருந்தடி
மறக்குமா றிலாதஎன்னை மையல்செய்திம் மண்ணின்மேற்
பிறக்குமாறு காட்டினாய் பிணிப்படு முடம்புவிட்
டிறக்குமாறு காட்டினாய்க் கிழுக்குகின்ற தென்னையே"

எனவரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்குகளானும் இவற்றிற்கிவையே செம்பொருளாதல் தெளிக. "பதியான ஞான முனிவன்" என்றது தலைவனான ஞானசம்பந்த முனிவன் என்றவாறே யாகலின், இஃததனோடு முரணுமையறிக. தலைமை-சிவஞானப்பாலடிசில் உமை பொன்வள்ளத்தூட்ட உண்டருளிய தவமேம்பாடு. மற்று வாகீசர் வன்தொண்டர் வாதவூரடிகளும் இந்நீரரான சமயாசாரிய ரென்பது, அவர் சரித்திரங் கூறும் புராணங்களானும்,

"தொண்டனேன் பிறந்து வாளா தொல்வினைக் குழியில் வீழ்ந்து
பிண்டமே சுமந்து நைந்து பேர்வதோர் வழியுங் காணேன்"

"பெற்றலும் பிறந்தேனினிப் பிறவாத தன்மை வந்தெய்தினேன்"
"மரணம் பிறப்பென் றிவையிரண் டின்மயக்கறுத்த-கருணைக்
[கடல்"

என்றல் தொடக்கத்தான் வரும் அவர் திருவாக்குகளானும் அறிக.

"புரமெரித்தார் திருமகனார்"
"செய்யமேனியர் திருமகனார்"
"இறைவர் திருமைந்தர்"

"சேவில் திகழ்ந்தவர் மைந்தரான திருஞானசம்பந்தர்"
"ஈசர்மிழலை யிறையவர்பால் இமையப் பாவை திருமுலைப்பால்
தேசமுய்ய வுண்டவர்தாம் திருமாமகனார் ஆதலினால்
காசிவாசி யுடன்பெற்றார் கைத்தொண்டாகும் அடிமையினால்
வாசி யில்லாக் காசுபடி பெற்று வந்தார் வாகீசர்"

என்றற்றொடக்கத்தான் ஆண்டாண்டு பெரியபுராணத்து அருண்மொழித்தேவர் பிள்ளையாரைச் சிவகுமாரரெனக் கூறிய வெல்லாந் திருத்தோணி வீற்றிருந்த சிவபிரான் திருவருளாற் பெரியநாயகியார் திருமுலைப்பால் ஞான அடிசில் ஊட்டியருளவுண்டு ஆளுடைய பிள்ளையாராயினமை பற்றியே யாகலின், அவைமேலதனோடு மாறுபடா வென்பது தெற்றென உணர்ந்துகொள்க. திருச்சேய்ஞலூர் எச்சதத்த குமாரர் தாதை சிவ அபராதங்கண்டு அவனைத் தாளறவீசிய காரணத்தானே சிவபிரான் அவரை அந்நிலையில் ஆண்டு பிள்ளையார் ஆக்கியதுபோலக் கவுணியர் தலைவராய் உதித்தருளிய பிள்ளையார் முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டு முதன்மை பற்றி அவருக்குச் சிவஞானப் பாலடிசில் ஊட்டுவித்துச் சிவஞானசம்பந்தமியற்றி, ஆளுடையபிள்ளையார் ஆக்கியருளினாரென்க. அருண்மொழித்தேவர்க்கு இதுவே கருத்தாமாறு,

"மாமறை யாளர்வண் புகலிப் பிள்ளையாரைத்
தாமெழுந் தருளிடத் தங்கள் பிள்ளையார்
காமரும் பதியில்வந் தருளக் கண்டனர்
ஆமகிழ் வுடன்பணிந் தாடி யார்த்தனர்"

என்றிங்ஙனஞ் சேய்ஞலூர்ப் பிள்ளையாரோடு புகலிப்பிள்ளையாரை ஒப்பித்துரைத்தவாறு பற்றி உணர்ந்துகொள்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளுக்கும் இதுவே கருத்தாமாறு ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலிய உண்மை நாயன்மார்க்குத் தவமின்றியும் ஞானம் நிகழ்ந்தவாறென்னை யென்னுங் கடாவை விடுத்தற்கு 'மேற்செய்துழி' என ஈண்டும் வலியுறுத்தார்'' என்று சிவஞானமாபாடியத்து அவர் ஓதியவாற்றான் உணர்க. இவற்றானே ஆளுடைய பிள்ளையார், உக்கிரபாண்டியனார் உருத்திரசன்மனார் போல்வாரோர் அபரசுப்பிரமணியரென்பது போந்தவாறுணர்க. ஆளுடைய பிள்ளையார் இவ்வாறு அபர சுப்பிரமணியராம் ஒற்றுமை பற்றியே ஆன்றோரும் புராண நூலுடையாரும் ஆண்டாண்டு அப்பிள்ளையாரைச் சுப்பிரமணியக் கடவுட்குரிய குறிகுணங்களால் விசேடித்து அவ்வாறோதுவார் ஆயினர். ஆகலின், அவை குணவாதந் துதிவாதங்களேயாமென்க, அருணகிரியார் முதலியோர் திருப்புகழ் முதலியவற்றில் ஆளுடைய பிள்ளையார் அற்புதச் செயல்களை அறுமுகக்கடவுள் செயலாக ஓதியதூஉம் பிள்ளையார் உமைமுலைப்பாலுண்டு அறுமுகக்கடவுள் திருவருளமிசம் உறுதல்பற்றி யாதலின், அது வைரவக்கடவுள் வீரபத்திரக் கடவுள் முதலியோர் இயற்றியருளிய அயன்தலைகோடல், தக்கன்வேள்வி தகர்த்தல் முதலிய செயல்களை அவர் சிவபிரான் அருள் அமிசமுறுதல்பற்றி அம்முதல்வன் செயலாக ஓதுவது போல்வதோர் உபசார வழக்கென்று துணிக. விசாலாக்கன் தானு சங்காரவுருத்திரரென்னும் அமிசவுருத்திரர் குணிருத்திரக்கடவுட்குரிய குறிகுணங்களான் அங்ஙனம் விசேடிக்கப்படினும் அக்கடவுளாகாதவாறு போலவும் 'குணிருத்திரக்கடவுள் துரிய முதற்கடவுளான பரமசிவனுக்குரிய குறிகுணங்களான் அங்ஙனம் விசேடிக்கப்படினும் அம்முதல்வன் ஆகாதவாறு போலவும், ஆளுடைய பிள்ளையார் உருத்திரசன்மனார் உக்கிரபாண்டியனாரென்னும் அமிச சுப்பரமணியர் பரசுப்பிரமணியக் கடவுட்குரிய குறிகுணங்களால் அங்ஙனம் விசேடிக்கப்படினும் அச் சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளாகாரென்பது தெற்றென உணர்ந்துகொள்க.

இன்னும், சிவபாதவிருதயர் மாதவத்தால் அவர் கடவுட் கற்பிற் சிறந்த தேவியாரான பகவதியார் மணிவயிற்றின் உருத்தெரியவந்து உலகுய்யத் திருவவதாரம் உறுதல், திருமுலைப்பால் அருளமுதுண்டு திருஞானசம்பந்தராதல், அத் தவஞானப்பேற்றில் திருத்தொண்டர் தொகையுட் சேர்தல், போதநிலை முடிந்தவழி ஏனைச் சமயாசாரியர்போலச் சிவபரிபூரணம் புக்கு ஒன்றியுடனாதல் போல்வன, அபர சுப்பிரமணியர்க்கன்றிப் பரமசிவனை பரசுப்பிரமணியக் கடவுட்கு ஏலா என்க, இன்னும், திருக்காளத்தியிற் கண்ணப்பநாயனார் திருவுருக்கண்டு வணங்குதலும், காரைக்காலம்மையார் திருத்தலையால் நடந்த திருப்பதியாமென்று திருவாலங்காட்டினை மிதிப்ப அஞ்சி ஒதுங்குதலும், வாகீசர் வணங்க அவரெதிர் வணங்குதலும் என்று இன்னோரன்ன அடிமைப் பத்திமைத் தொண்டுகள்—ஆளுடையபிள்ளையார் பேணியதூஉம், அவர் அபர சுப்பிரமணிய ரென்பதைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தும் என்க, இன்னும் ஆளுடையபிள்ளையார்,

''மாயச் சூர்அன் றறுத்த மைந்தன் தாதை''
''சேயடைந்த சேய்ஞலூரிற் செல்வன்''
''பெற்றும் உகந்தது கந்தனையே''

என்றித் தொடக்கத்தான் அறுமுகக்கடவுளை வேறுகொண்டு பராயதூஉம், அவர் அமிசசுப்பிரமணியராதலைவலியுறுத்துமென்க, இன்னும்,

''பாலைநெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதுங்
காலனைஅன் றேவிக் கராங்கொண்ட - பாலன்
மரணந் தவிர்த்ததுவும் மற்றவர்க்கு நந்தம்
கரணம்போல் அல்லாமை காண்''

எனச் சைவசித்தாந்த நூலுடையார் கூறிய திருவாக்கும், பிள்ளையார் ஏனைச் சமயாசாரியரோடொத்த சிவஞானச் செயலுடைய ஆசாரியரென்பதை நன்று நிறுத்துமென்க. அங்ஙனமாயினும், உமைப்பெரும் பிராட்டியார் திருமுலைப்பாலுண்டு ஆளுடையபிள்ளையா ராயினமையின் சமயாசாரியரும் தேவரும் முனிவரும் மேன்மக்கள் யாவரும் வணங்கி

யேத்தும் ஆசாரிய முதன்மையுடையராயினரென அவர் பிரபாவங் கடைப்பிடித் துணர்ந்து கொள்க. இனித் திருநாவுக்கரசர் வன்தொண்டர் வாதவூரடிகளென்னும் மற்றைச் சமயாசாரியரும் ஆளுடைய பிள்ளையார்போல உம்மையிற் சிவகணநாதராய் வைகிச் சங்கரன் அருள்நெறி வளர்த்தற்கண் பற்றுடையராய காரணத்தானே இப் புண்ணிய பூமியில் திருவவதாரஞ் செய்தருளினோ ரென்பது, அவர் பிரபாவங் கூறும் புராணங்களானே நன்றறிய நிற்றலின், அவருந் தேவரும் முனிவரும் மேன்மக்கள் யாவரும் வணங்கி வழிபடற்குரிய சமயாசாரிய சுவாமிகளென்பது தெரிந்துணர்ந்து கொள்க. இனிச் சமயாசாரியர் நால்வருள் வைத்து ஆளுடையபிள்ளையார் அமிச சுப்பிரமணியராதலின், விசேட சகற்குருசுவாமிகளும் ஆவரென்பது.

"ஸ்வாமிந் ஸர்வஜ்ஞ மங் நாத² ஜக³ந்நாத² ஜகத்கு³ரோ"

என்றற் றொடக்கத்தான் வரும் ஆலவாய் மான்மிய வசனங்களானும் அறிக. இன்னும், ஆளுடையபிள்ளையார் நம்பியாண்டார்நம்பி முதலிய சைவத்திறத்தருஞ் சங்கராசாரியர் முதலிய வைதிகத் திறத்தருந் தத்தம் பிரபந்தங்களில் எடுத்தோதப்படும் மகிமையுடைய ஆசாரிய சுவாமிகளாக லின், மற்றவர் விசேட வைதிகசைவ சகற்குரு முதல்வ ரென்பது நிர்வாத வழக்காம் என்க.

இனிச் சிவஞானச் செயலுடைய நாயன்மார் தாமுற்ற சாதி குலம் நிலைகளான் வேறுபாடுறினும், எய்திய சிவஞானத்தானே ஒற்றுமையுடையரே யாவர். அது,

"க³வாமநேக வர்ணா நாம் க்ஷீரஸ்யாப்யேக வர்ணதா
க்ஷீரவத்³ த்ருஶ்யதே ஜ்ஞாநம் லிங்கி³நஸ்து க³வாம்ஸமா:"

என்னுஞ் சருவ ஞானோத்தராகம வசனத்தான் அறிக.

மற்று ஆளுடையபிள்ளையார் முதலிய சமயாசாரியர் நால்வரும் நிலவுலகத்தில் திருவவதாரமுறினும், பரமசிவன் அவர் முற்றவ முதன்மை நோக்கி ஆசான் மூர்த்தியை யதிட்டிக்காது, முறையே திருத்தோணி அம்மையப்பராயும்

திருவதிகை வீரட்டான மூர்த்தியாயும், திருவருட்டுறை அந்தணாளன் ஆயும், திருப்பெருந்துறையிற் குருந்தின் கீழ்ப் பரமாசாரியனாயும், தாமே முன்னின்று, ஞானதீக்கையினை மற்றவர்க்குச் செய்துய்யக் கொண்டருளினா ரென்பது. இது நிராதாரதீக்கை யெனப்படும். நிராதார தீக்கையாவது - விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர்க்குத் தீவிரந் தீவிரதர மென்னும் இருவகைச் சத்திநிபாதத்தாற் பரமசிவன் ஆசான் மூர்த்தியை அதிட்டித்து நின்று செய்வதன்றித் தானே முன்னின்று செய்வது. இந்நிராதார தீக்கை தீவிர சத்திநிபாதத்தான் அனந்ததேவர் முதலியோர் பதங்களை உதவுவதூஉந் தீவிரதர சத்திநிபாதத்தான் வீடுபேறுதவுவதூஉம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் சமயாசாரியர் நால்வருக்குஞ் செய்தருளியது பின்னையதென் றுணர்க. தீக்கையென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் — மலங் கெடுத்து ஞானங் கொடுப்பதென்பதாம்.

தவமுதல்வர் சம்பந்தர்தாம், சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம், உவமையிலாக் கலைஞானம், பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினிலோங்கிய ஞானம், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம் அந்நிலையில் உணர்ந்தாரென நிரல் நிறையாற் கொண்டு கூட்டுக. தவமுதல்வர் சம்பந்தர் உவமையிலாக் கலைஞானமாகிய அபரஞானமும் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானமாகிய பரஞானமும் என்னும் இரண்டனையும் அந்நிலையில் உணர்ந்தாரென வினைமுடிவு செய்க. கேட்டல் சிந்தித்தலென்னும் இரண்டும் நூல் பற்றியும் தெளிதல் நிட்டையென்னும் இரண்டும் நூல் பற்றாதும் நிகழும் ஒப்புமையான் அவை தம்மை அங்ஙனம் இரண்டிரண்டு ஓரினமாக்கி ஓதியருளினர்.

இனிக் கேட்டல் வடிவான கலையும், சிந்தனை வடிவான கலையும், அபரஞானமென வொன்றாயினும், சிந்தனைக்கலை தன்செவிக்கே புலப்படுஞ் சூக்குமவைகரியாய் உண்ணிலவும் விருத்திக் குறைவும், கேட்டற்கலை தன்செவிக்கும் பிறர் செவிக்கும் புலப்படுந் தூலவைகரியாய்ப் புறத்துநிலவும்

விருத்தி மேம்பாடும் உடையன வாகலின், அக்குறை வாக்கு வடிவான சிந்தனைக் கலையைவிசேடணமாக்கியும், அந்நிறை வாக்குவடிவான கேட்டற்கலையை விசேடிய மாக்கியும், அவ் வாறோதியருளினார். தெளிதலறிவும் நிட்டையறிவும் பரஞானமென ஒன்றாயினும். தெளிதலில் திருவருண்ஞான சத்தி குறைவாயும் நிட்டையில் நிறைவாயும் விளங்குதலின் அக்குறைவு நிறைவு பற்றித் தெளிதலறிவை விசேடணமாக்கி யும், நிட்டையறிவை விசேடியமாக்கியும், அவ்வாறு ஓதி யருளினார். ஆசிரியர் சகலாகமபண்டிதர்.

> "கேட்டலுடன் சிந்தித்த றெளிதல் நிட்டை
> கிளத்தலென சீரிரண்டாங் கிளக்கின் ஞானம்"

எனக் கேட்டல் சிந்தித்தல்களை யொன்றாகவும் ஏனைத் தெளி தல் நிட்டைகளை மற்றொன்றாகவுங் கொண்டு ஓதி யருளு தலின், அந்நான்கும் இங்ஙனமிரண்டிரண்டு ஓரினமா மென்பது அவர் தமக்கும் உடம்பாடதல் பெற்றாம். "கேட்ட லுடன் சிந்தித்தல் தெளிதனிட்டை கிளத்தலென வீரிரண் டாம்" என்புழி, 'உடன்' என்னுஞ் சகாரத்தத் திருதியை தெளிதலுடன் நிட்டையெனப் பின்னும் பிரித்துக் கூட்டி யுரைக்கற்பால தென்பது 'ஈரிரண்டாம்' என்றங்ஙனம் வகுத்தோதியவாறு பற்றி யுணரப்படும். இத்திருப் பாட்டிற்கு இங்ஙனம் நோக்குறுப்புப் பெரிது புணர்த்து நிரல்நிறைப் பொருள்கோளுக்கிடனாக ஆசிரியரோதிய கருத்துணரமாட்டாதார் இடர்ப்பட்டுத் தமக்கு வேண்டிய வாறு உரையளவை மாறாகப் போலியுரை பலவாறுரைத் தார். ஈண்டு யாமுரைத்ததே ஆசிரியர் கருத்தாமாறும், அவருரைத்தனவெல்லாம் போலியுரைகளாமாறும், ஞான சூடாமணி யென்னுங் கிரந்தத்தில் விரித்துக் கூறினம். ஆண்டுக் காண்க.

திருமுறைகள் சதுர்வேதமொக்குந் தமிழ்வேதமாதல் தெரித்தல்

இறைவன் திருவாய்மொழியான இருக்கு முதலிய நான் கும் முதல்தொட்டு வேதமென வழங்கப்படும். ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலிய உண்மை நாயன்மார் அருளிச்செய்த திராவிட ஒத்துகள் திருமுறைகளென்று வழங்கப்படும். மற்றவைதம்மை வேதமென்று வழங்குதல் மரபாமோ எனின்,—

> " எழுது மாமறை யாம்பதி கத்திசை
> முழுதும் பாடி முதல்வரைப் போற்றி "

> " மிக்கசொற் றமிழினால் வேதமும் பாடினார் "

> " விருப்புடன்பா டலிசைத்தார் வேதந்தமி ழான்விரித்தார் "

> " ...திருத் தோணிமிசை மேவினார்கள்
> தங்கள் திருமுன்பு தாழ்ந்தெழுந்து தமிழ்வேதம் பாடினார்
> [தாளம்பெற்றார்"

என்று இத்தொடக்கத்தாற் பன்னிரண்டாம் திருமுறையுள் அருண்மொழித்தேவர் ஓதியருளுதலின், அவை தம்மைத் தமிழ்வேதமென்று அவ்வாறு வழங்குதல் மரபேயாமென்று விடுக்க.

இனிப் பரமான்மா ஆகிய பரமசிவத்தினுடைய பராசத்தி குடிலையை நோக்கியவழிக் குடிலையினின்று நாதவடிவாயும், அதன்பின் விந்துவடிவாயும், அதன்பின் அக்கரவடிவாயும், வேதாகமங்கள் தோன்றியவாறுபோல, பாசமனைத்தினும் நீங்கி விளங்கிய ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலிய சமயாசாரி யர் தூயவறிவின் மேம்பட்டு விளங்கிய சிவசத்தி அத்துவித இயைபான் மற்றதனைப் பிரேரிக்கல்உற்றுழி, ஆண்டு நின்று நாதவடிவாயும், விந்துவடிவாயும் அதன்பின் அக்கர வடிவாயுந் தோன்றின கடவுள்மொழி யாகலின், தேவாரந் திருவாசகந் திருக்கோவை யென்னும் அருளோத்துகளைத் தமிழ்வேதம்' என்றுந் 'திருமுறைகள்' என்றுந் 'திருவருட் பாக்கள்' என்றும் அவ்வாறு ஆன்றோர் வேறு கொண்டு போற்றி வழங்குவாராயினரென்று உணர்ந்து கொள்க. அவ்வாறு,

" எனதுரை தனதுரையாக நீறணிந்தேறுகந்தேறிய நிமலன்"

என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்கானும்,

" பன்னிய நூல் தமிழ்மாலை பாடுவித்தென்
சிந்தைமயக் கறுத்ததிரு அருளினானை"

என்னும் வாகீசர் திருவாக்கானும்,

" எல்லையிலா மறைமுதன்மை யுடனெடுத்த எழுதுமறை
மல்லல்நெடுந் தமிழாலிம் மாநிலத்தோர்க் குரைசிறப்ப"

எனவும்,

" திரைக்கெடில வீரட்டா னத்திருந்த செங்கனக
வரைச்சிலையார் பெருங்கோயில் தொழுதுவலங் கொண்
[டிறைஞ்சித்
தரைத்தலத்தின் மிசைவீழ்ந்து தம்பிரான் திருவருளால்
உரைத்தமிழ்மா லைகள்சாத்தும் உணர்வுபெற உணர்ந்
[துரைப்பார்"

எனவும்,

" தம்பெருமான் கொடுத்தமொழி முதலாகத் தமிழ்மாலைச்
செம்பொருளால் திருத்தொண்டத் தொகையான திருப்பதிகம்
உம்பர்பிரான் தானருளும் உணர்வுபெற உலகேத்த
எம்பெருமான் வன்றொண்டர் பாடியவர் எதிர்பணிந்தார்"

எனவும் வரும் அருள்மொழித்தேவர் திருவாக்குகளானும்,

" சிவன்அவனென் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன்அரு ளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுரா ணந்தன்னை
முந்தை வினைமுழுது மோய வுரைப்பன்யான்"

என்னும் வாதவூரடிகள் திருவாக்கானும்,

" வண்டுபோற் புண்டரிக மலரில்வினை சிவானந்த மதுவைவாரி
உண்டுவா சகம்பாடி"

என்னும் ஆலவாய்ப்புராண வசனத்தானும்,

" ஐயா றதன்மிசை எட்டுத்தலை யிட்ட
மையில் வான்கலை மெய்யுடன் பொருந்தித்
தில்லை மூதூர்ப் பொதுவினில் தோன்றி
எல்லையி லானந்த நடம்புரி கின்ற
பரம காரணன் திருவரு ளதனால்
திருவாத வூர்மகிழ் செழுமறை முனிவர்
ஐம்பொறி கையிகந் தறிவாய் அறியாச்
செம்புலச் செல்வர் ஆயினர் ஆதலின்
அறிவனூற் பொருளும் உலகநூல் வழக்குமென
இருபொருளும் நுதலி எடுத்துக் கொண்டனர்"

எனவும், "மாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே யென்பது திண்ணம். அன்றியும், அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் அவர் வாக்கிற்கலந்து (திருவாசகந் திருக்கோவைகளை) இரந்து அருமைத் திருக்கையாலெழுதினார்" எனவும் வரும் ஆன்றோர் உரைகளானுந் தெளிக. ஆண்டு, 'மறை முதன்மை' என்றது - பிரணவத்தினை. முதன்மை யுடைய தனை முதன்மையென்றுபசரித்தார். புண்டரிகமல ரென்றது- தத்துவ கமலத்தினை, தத்துவ பங்கயத்தின் மேற்பகுதி சுத்த மாயை யாகலின், அதன் கண்ணதான அருட்சத்தி சிவானந்த மதுவென அவ்வாறு உருவகம் செய்யப்பட்டது என்பது. இஃது உபலக்கணமாதலின், ஏனைத் திருமுறைகளும் இவ்வாறு அருளோத்தாதல் கொள்க. இஃதொன்றினை முடித்தலென்னும் உத்தி.

இனிச் சமயாசாரியர் நால்வர் திருவோத்துகள் வேத இயலிசைப்பொருளும்புராண இதிகாசமுதலிய வைதிகநூற் பொருளும் பெருகியுஞ் சிவாகமப்பொருள் அருகியும் விளங்க அருளிச் செய்யப்பட்ட திருமுறைகளாகலின், அம் மிகுதி பற்றித் தமிழ்வேதம் என்று அவ்வாறு வழங்கப்படுவன ஆயின என்றறிக. உத்தரவேதமான திருக்குறளுந் திருமுறைகள் போல்வதோர் அருளோத்தாம். அதன் வரலாறு முன்னர்க் கூறுதும்.

வேதாகமப் பிராமாணியம்

வைதிகரில் ஒருசாரார் "வேதம் பிரமாணநூல்" என்றும், "சிவாகமம் பிரமாணநூலன்று" என்றுங் கூறுவர். சைவரிலொருசாரார் "சிவாகமம் பிரமாணநூல்" என்றும், "வேதம் அதுபோல்வதோர் பிரமாணநூலன்று" என்றும் கூறுவர். நீலகண்ட வாசிரியர் அப்பயதீக்ஷிதர் முதலிய சிவாத்துவித சைவாசிரியர்கள், நீலகண்ட பாடியம், சிவாதித்தமணி தீபிகை, சிவதத்துவ விவேகம் முதலியவற்றில், அவ்வைதிகரை மறுத்துச் சிவாகமப் பிராமாணியம்வலியுறுத்துரைத்தார். அரதத்த சிவாசாரியர், உமாபதி சிவாசாரியர் முதலிய வைதிக சித்தாந்த சைவாசாரியர் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம், பவுட்கரவிருத்தி முதலியவற்றில், வேதாகமப் பிராமாணியம் வலியுறுத்துரைத்தார். அவ்வாறெல்லாம் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியத்துஉபோற்காதத்துள் எடுத்துக்காட்டித் தந்துணிபு நிலையிட்டுரைத்தார். அம் மாபாடியவுரையை அவ்வாறே ஈண்டெடுத்துக்காட்டு முகத்தால், வேதாகமங்கள் ஒற்றுமையுடைய முதனூல்களாதல் விளக்கித் திருமுறைகள் அவ்விரண்டின் சாரமான அருளோத்துகளாதல் நிறுத்துதும்.

"வேதங்களொருவராற் செய்யப்படாது நிலைபேறுடைமையானும், ஆன்றோரால் தழுவப்படுதலானும், குற்றமின்றிப் பிரமாணமாம் என்பது துணியப்படும். ஆகமங்களவ்வாறு நித்தமன்றி ஒருவராற் செய்யப்பட்டமையானும், பிரமப்பொருள் வேதமொன்றானே உணரப்படுமென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையானும், அங்ஙனமாயினும் மிருதி நூல்முதலியன போல வேதம் முதனூலாகக்கொண்டு ஆகமங்கள் செய்யப்பட்டனவெனின், அது நும்மனோர்க்குக் கொள்கையன்மையானும், அங்ஙனங் கொள்ளின், வேதப் பொருளுணர்ந்து நூல் செய்த மனுமுதலியோர்போல ஆகமஞ்செய்த இறைவனுக்கு முற்றுணர்வின்மை பெறப்படுதலானும், அவ்வாறன்றி முற்றுணர்வு இயல்பாகவுடைய இறைவனாற் செய்யப்பட்டமையின் ஆகமங்கள் பிரமாணமெனக்கூறின், முற்றுணர்வுடையஇறைவனுண்மை துணிந்த

பின்னர் அவனாற் செய்யப்பட்டமையின் ஆகமம் பிரமாணமெனத் துணியப்படும்; ஆகமம் பிரமாணமெனத் துணிந்த பின்னர் அதனால் இறைவனுண்மை துணியப்படுமென, ஒன்றனையொன்று பற்றுதலென்னுங் குற்றமாம் ஆகலானும், ஆகமம் பிரமாணமென்பது தெளியப்படாதாம். அல்லதூஉம், வாசிட்டலயிங்கத்தில்,

"பாஞ்சராத்திரம் புகழ்ந்தெடுத் தொருசிலர் பகர்வார்"

என்பது முதலாகத் தந்திரவழி யொழுகுவோரை எடுத்துக் கூறி "அவர்மாமூடர்" எனவும், பாற்மபுராணத்தில் வசிட்டனுக்குந் திலீபனுக்குங் கூற்று நிகழ்வுழி,

"திராவிட தேசந் தன்னிற் சித்திர சேனன் என்பான்"

என்றெடுத்துக்கொண்டு, "சித்திரசேனனென்னும் அரசன் பாசண்டர் கூற்றேபற்றி வைதிகவொழுக்கத்தைக்கைவிட்டுப் பாசுபதவழியொழுகி நரகத்தில் வீழ்ந்தான்" எனவும், வாசிட்டலயிங்கத்தில் "சாண்டில்லியன் என்பானொருவன் தறுகண்ணனாய்ப் பிறர்மனை நயந்துவாசுதேவனைத்தீங்குநெறியானே வழிபட்டு நிரயத்தில் வீழ்ந்தான்" எனவும், சூதசங்கிதையில்,

"மொழிபாஞ்ச ராத்திரங்கா பாலங் காளா
முகஞ் சாத்தம் பவுத்தம்ஆ ருகதந் தன்னிற்
கழிபாசு பதநூல்சாம் பவத்தில் தீக்கை
காதலிப்பீர் வேதியரிற் கடையர் காணீர்"

என்றல் தொடக்கத்தால் "தந்திரவழி யொழுகுதல் பொய்த்தொழிலுணர்ந்து வெகுண்ட கவுதமன்சாபப்பயன்" எனவும், கூர்மபுராணத்தில் "அனைவரும் அரன்றனை யரியை யண்மி" என்றெடுத்துக்கொண்டு "அறுமுனிவரிட்ட சாபவயத்தானே, வேட்பித்தல் முதலியவற்றின் அதிகாரமின்மையான் விருத்தியின்றி வருந்துவோர்க்கு விருத்தியின் பொருட்டுத் தந்திரஞ் செய்யப்பட்டது" எனவும், அதனுள்,

"மோகநூல் இருவோமுஞ்செய்வோம் விடைக்கொடியாய்"

என்பதனுல் ஆகமங்கள் மோகிப்பிக்கும் நூலெனவுங் கூறுதலால் ஆகமம் பிரமாணமல்லவென்பதே தெற்றென விளங்குமாகலின் அவை வீடுபேறு முதலிய மறுமைப்பயன் பயப்பிக்குமா றென்னையெனின்—கூறுதும். வேதம் நித்தமென்பதற்குப் பிரமாணம் இன்மையானும், தோற்றக்கேடுகள் காணப்படுதலான் அநித்தமென்பதே துணியப்படுதலானும், ''அந்தக்ககரமேயிது'' என்னு மறித்துணர்வு அந்தச் சுடரேயிதுவென்பதுபோலச் சாதியொருமைபற்றி நிகழ்வதேயாம் ஆகலானும், அவ்வாறன்றி எழுத்துகள் நித்தமெனக் கொள்ளினும் அவையொன்றேடொன்று தொடர்ப்பாடுற்று வருஞ்சொற்கள் அநித்தமேயாகலானும், உலகத்திற்குத் தோற்ற ஒடுக்கங்கள் உண்மையிற் பிரவாக நித்தமென்பதும் பொருந்தாமையானும், எல்லாவுயிர்கள் மாட்டும் பேரருளுடைய பரமசிவனுற் செய்யப்பட்டமை பற்றியே வேதங்கட்குப் பிரமாணவுண்மை கொள்ளப்படும். அம்முறையானே சிவாகமங்களும் பிரமாணமாதல் துணியப்படும். அது ''வேதமுத லுலகாயத நூலிறுதியாகிய எல்லா நெறியும் பரமசிவனுற் செய்யப்பட்டமையானும், இறுதிக்காலத்துப் பரமசிவனிடத்தொடுங்கிய வேதம் படைப்புக்காலத்து முன்போலவே தோன்றுதலானும், 'நித்தம்' என்றுபசரித்துக் கூறப்படும். ஆகலின், சிவாகமங்களை நித்தமென்பதும் இக்கருத்தே பற்றியென்க. அங்ஙன மல்லாக்கால் ''வேதம் பரமசிவனுற் செய்யப்பட்டது'' என்னுஞ் சுருதிகளோடும், ''அட்டாதச வித்தைக்கு முதற்கருத்தாவாகிய சூலபாணி'' என்றற்றொடக்கத்துப் புராணவசனங்களோடும், ஈண்டுக்கூறும் அனுமான அளவையோடும் முரணுமாறு அறிக.

ஒருவன் இன்னேன் வந்தேனென்புழி அவனுமவன் வாய்மொழியும் போல, முதல்வனும் முதல்வனுற் செய்யப்படும் வேதாகமங்களும் தம்முட் காரகவேதுவும் ஞாபகவேதுவுமாகிய வேறுபாடுடைமையின், இன்னோரன்னவை ஒன்றனையொன்று பற்றுதலென்னும் குற்றமாகாவென்க. இனி, ஆன்றோரால் தழுவப்பட்டமைபற்றி வேதஞ் சிவாகமமிரண்டும் பிரமாணமெனத் துணிந்தபின்னர் அவற்றானே அவை பரமசிவனுற் செய்யப்பட்டனவென்பது துணியப்படுமாகலானும் ஒன்றனையொன்று பற்றுதல் ஆகாமையுமுணர்க. ஆன்றோராற்றழுவப்படுதல் ஆகமப்பகுதியின் இன்றாலெனின், அற்றன்று. ''துறக்கம் வேண்டியோன் சோதிட்டோமத்தான் வேட்க'' என்றல் தொடக்கத்துச் சுருதிகட்கு அவை வேட்குமாறு வகுத்துக் கூறுஞ் சுருதிகளும் அந்தன்மையவாகிய கற்பசூத்திரங்களும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுமாறுபோல வேதத்துள் விதிக்கப்படுஞ் சிவபூசை முதலிய விதிகட்கும் அவற்றை வகுத்துக்கூறுங் காமிகம் முதலிய சிவாகமங்கள் இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டு நிற்றலின், அவை ஆன்றோரால் தழுவப்படுதல் ஒருதலை ஆகலானென்க. இது சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்தின் அரதத்தாசாரியர் கூறியவாற்றானறிக. அங்ஙனமாயினுந் தீக்கைப் பேறு ஆன்றோரால் தழுவப்படாமையின், அப் பகுதியிற் பிரமாணம் ஆமாறென்னையெனின் :—அற்றன்று. சுவேதன் உபமன்னியன் அகத்தியன் முதலியோர்க்குத் தீக்கைப்பேறு காண்டலால் என்க. உபமன்னியன் அகத்தியன் முதலியோர்பாற் கண்ணன் இராமன் முதலியோர்க்குந் தீக்கைப்பேறு அரிவஞ்சம் பாரதம் பாற்மபுராணம் முதலியவற்றின் விரித்துக் கூறியவாறுங் காண்க. அஃதெல்லாரும் பெறுமை, எல்லாருக்கும் மலபரிபாகம் இன்மையால் பரமகஞ்ச சந்நியாசம் போல, அதற்குரிய அதிகாரிகள் சிலரேயாகலானென்பது. அற்றேல், வாம நூல் முதலாயினவும் பரமசிவனுற் செய்யப்பட்டமையின், காமிக முதலியவற்றோடொப்பப் பிரமாணமாதல் வேண்டப்படும் பிறவெனில்,—படாது ; அவற்றுட் கூறுஞ் சுரைக்குடந்தாபித்தல் முதலிய ஆசாரங்கள் வேதத்துள் எடுத்தோதி விலக்கப்பட்டமையின், சவுத்திராமணி யாகத்திற் சுரையேற்றல் வேதத்துள் விதிக்கப்பட்டதாயினும் ஏனையோர்க்கே ஆயவாறுபோல, அவையும் ஏனையோர்க்கே யுரியவென்பது பெறுதுமாகலின், அவையும் அவற்றிற்குரிய அதிகாரிகள் வேறுபாட்டாற் பிரமாணம் ஆமெனக் கொள்ளப்படுமென்க. அங்ஙனமாயின், அது வேதவிதியோடு முரணுமாலோ எனின்,—அவற்றுட் கூறும்

கிரியைகட்கு வேதநெறியில் தப்பிய மாந்தர் அதிகாரிகளைப் பிரித்து வைத்தலான் முரணு தென்க. இது காந்தத்துட் கூறப்பட்டது. இனிப்பொருள்கள் முரணியவழி வலியவற்றல் மெலியவை கண்டிக்கப்படும் எனக் கொள்க. எல்லாநெறியும் இறைவனாற்செய்யப்பட்டமையான் விசேடமின்மையின் அவற்றுள் ஒன்றற்கொன்று வன்மை மென்மை கூறின், இதுவே மாறுகொளக் கூறலாமாலெனின், அற்றன்று; அவற்றைப் பின் வழிப்படுத்து நூல்செய்தோர் தாரதம்மியத்தானே அவற்றிற்கு வன்மைமென்மை கூறுதலமையுமாகலின், பின்னூல் செய்தார் அவ்வந்நெறியிற் கூறும் பொருள்களை அம்மொழியின் தாற்பரியம் அறியாது மயங்கி அவற்றோடு மாறுகொளத் தொகுத்தும் விரித்துஞ் செய்தாராகலின், அவை மென்மை யெனப்பட்டன. மாறுகோளில் கூற்றினெல்லாம் பிரமாணமேயாமென்க. இனி வேதத்தினுஞ் சிவாகமத்தினும் இந்திரன் முதலியோர் அவ்வாறு வழிப்படுத்து வேறு நூல் செய்யாது, வேதத்திற்கு வியாசர் முதலியோரும் ஆகமத்துக்குப் பிரணவர் முதலியோரும்போலச் சம்பிரதாய மாத்திரமே விளக்கினாராகலின் அவ்விரண்டினுள் வன்மை மென்மைகள் கூறுதல் பொருந்தாமையின் அவற்றுள் ஓரோவழி மாறுகோள்போலத் தோன்றியவழி, வேதவாக்கியங்கள் தம்முள் மாறுபட்டவழிக் கருத்து வேறுபாடுபற்றிக் கூறியதெனத் தெரிந்துரைத்துக் கொள்வதுபோல, அவை முரணுதவாறு தெரிந்துரைத்துக் கொள்வதன்றி, அவை ஒன்றுனொன்று மறுக்கப்படாவென்க.

இவ்வாறன்றி, இன்னு மொருவாற்றன் விடுக்குமாறு; சாருவாகம் முதலிய எல்லாச்சமயமும் பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டமையிற் பிரமாணமேயாமாயினும், அவற்றுள் முதற்கண் மிகவும் மந்தவுணர்வினராய் உலக இன்பமே பெரும் பயனெனவுந் தமக்குப் புறம்பாகிய மக்கள் முதலியோரே ஆன்மாவெனவும் அபிமானஞ் செய்துழலும் அதிகாரிகளுக்குப் பரமசிவன் இரங்கித் துன்பம் முதலியவற்றோடு விரவுதலான் உலகவின்பம் பேருறுதிப்பயன் அன்றெனவும் மக்கள் முதலியோர் ஆன்மா அல்லரெனவும் உணர்த்தி, அவர்களுணர்வு அவ்வளவில் நிலைபெறுதற் பொருட்டு நுட்பப்பொருளுணர்த்தப் புகிற் கொள்ளமாட்டாமையால் தூலவுடம்பே ஆன்மாவெனவும் அவ்வுடம்பு நசித்தலே பேருறுதிப் பயனெனவும் அறிவுறுத்தருளினுன். பின்பு அங்ஙனம் அறிவுறுத்த நெறியே யொழுகிப் பரமசிவன் திருவருட்குரியராய் மலசத்தியிற் சிறிது நீங்கி, உடம்பேயான்மா உடம்பு நசித்தலே பெரும்பயன் என்பவற்றின் ஐயப்பாடு தோன்றிய அதிகாரிகளுக்கு, உடம்பு முதலியன ஆன்மா அல்லவென்று மறுத்தற் பொருட்டுப் புத்தநூல் அறிவுறுத்தருளினுன். இவ்வாறே மேலுஞ் சோபனமுறையான் உபதேசித்தருளியதென மாறுபாடின்மையுணர்ந்து கொள்ளப்படும். இங்ஙனஞ் சாருவாகம் முதலிய நூல்களைச் சோபான முறையாற் கொள்ளவே, அதிகாரி தாரதம்மியத்தால் மேலுள்ள நூல்கள் கீழுள்ள நூல்களை மறுக்குமுகத்தால் தோன்றினவாகலின், மாறுகோள் இல்லையென்பதூஉம், அவையும் ஒருவாற்றுற் பிரமாணமேயாம் என்பதூஉம், போந்தமை உணர்க. இது தயித்திரியத்தில் அதிகாரிபேதம்பற்றி "அன்னமயகோசம் பிரமம்" என்றும், அதனை மறுத்து மேலதனிற் சூக்குமமாகிய "பிராணமயகோசம் பிரமம்" என்றும், அதற்குமேல் "மனோமயகோசம் பிரமம்" என்றும் அதற்குமேல் "விஞ்ஞானமயகோசம் பிரமம்" என்றும், அதற்குமேல் "ஆனந்த மயகோசம் பிரமம்" என்றும், ஒன்றற்கொன்று சூக்குமமாய் உணர்த்துதல் போலவும், கவுசிதக உபநிடதத்தில் அதிகாரிபேதத்தால் இந்திரன் தயித்தியனுக்குத் தன்னையே பிரமமாகக் கூறியது போலவுங் கொள்க அங்ஙனம் புல்லை எதிரேகாட்டி ஆக்களைப் பிடிக்குமாறுபோலச் சோபான முறைமைபற்றிக் கூறியதென்பதும், அவையெல்லாம் ஒருவாற்றுற் பிரமாணம் என்பதும், சூதசங்கிதையிற் காண்க. இங்ஙனங் கூறியவாற்றனே, வேதமுஞ்சித்தாந்த சைவாகமமும் என்னும் இரண்டுமே உத்தமநூலெனவும், ஏனைச் சாருவாக முதற் பாஞ்சராத்திரம் இறுதியாகிய நூல்களெல்லாம் இவ்விரண்டினெடு மாறுபட்டவழி, மறுக்கப்படுமெனவும், அவற்றுள்ளும் வழிநூல் செய்தார் தாரதம்மியத்தாற் கீழ்க்கீழ் நூல்கள் மேல்மேல் நூல்களால் மறுக்கப்படுமெனவும்,

உணர்ந்து கொள்க. இனித் "தந்திரவழி யொழுகினோர் மூடர்" எனவும், "நிரயத்தில் வீழ்ந்தார்" எனவும், "அவை சாபப்பயன்" எனவும், "விருத்திப் பொருட்டு" எனவும், "மோகநூல்" எனவும், புராணங்களிற் கூறியது, வேதப் பொருளொடு மாறுகொளக் கூறும் பாசுபதம் பாஞ்சராத் திரம் முதலிய புறச்சமயங்களேயாம்; வேதப் பொருளையே விரித்துக் கூறப்புகுந்த வேதாசாரமாகிய சித்தாந்த சைவாக மங்களை அன்றெனவுணர்க. இதுவும் வாயவ்வியசங்கிதை, சனற்குமார சங்கிதை, கூர்மபுராணம், மகுடாகமம் முதலிய வற்றுட் கூறியவாறு. இனிப் புறச்சமயவழி ஒழுகினோரை அங்ஙனம் இழித்துக் கூறியதூஉம், அந்நெறி யொழுகுதல் பற்றியன்று; மற்றென்னெனின், அவற்றையே பொருளாகக் கொண்டு வேதநெறியை நிந்தித்தமைபற்றி யென்க. அதுவும் ஆண்டே கூறப்பட்டது. புறச்சமய நூல்கள் விருத்திப்பொருட்டுச் செய்யப்பட்டன என்பதூஉம், உட லோம்புதற்பொருட்டு என்றதன்று; விருத்தி ஒழுக்கமும் ஆமாகலிற்சாபத்தால்வேதநெறியின்நீங்கினோர் ஆசரித்தற் பொருட்டு என்றவாறும். மோகநூலென்றதூஉம், மணி மந்திரம் மருந்து முதலியவற்றான் விம்மிதம் பயக்கும் நூலென்றவாறேயாம். இனி வேதமுஞ் சிவாகமமும் ஒன்றே யாயினும் இருபகுதிப்பட்டது; வேதம் மூன்று வருணத் தாருக்குஞ் சிவாகமம் நான்குவருணத்தாருக்கும் பொது வாதல் பற்றியாதலாற் சிவாகமங்கள் பிரமாண மென்பது தெற்றெனவுணர்க. இங்ஙனஞ் சைவாகமங்களுக்குப் பிரா மாணியம் பவுட்கரவுரையின் உமாபதிசிவாசாரியர் காட்டிய வாறே காண்க. நீலகண்ட பாடியத்திற் பதியதிகரணத்திற் காட்டுமாறு: "சிவாகமங்களின் ஒருசாரன பரப்பிரமங் கேவலம் நிமித்த காரணமெனக் கூறும்; அதனை மறுத்தற் கெழுந்தது இவ்வதிகரணம் என்றுரைப்பாரும் உளர்; அது பொருந்தாது; யாம் வேதத்திற்குஞ் சிவாகமத்திற்கும் வேற்றுமை கண்டிலம், சிவனாற் செய்யப்படுதலின் வேதமுஞ் சிவாகமமுமென வழங்கப்படுமாதலால், சிவாகமம் மூன்று வருணத்துக்கே உரித்தாயதும் நான்கு வருணத்துக்கே உரித்தாயதுமென இருவகைப்படும். அவற்றுள் முன்னையது

வேதமென்வும் பின்னையது சிவாகமம் எனவும் வழங்கப் பட்டன; இவ்விரண்டுஞ்செய்த கருத்தன் சிவனொருவனே யாம். இவ்வாறு சுருதியினும் புராணங்களினுஞ் சிவாகமங்க ளினுங் கூறப்பட்டது. பஞ்சப்பிரமம் பிரணவம் பஞ்சாக்கரம் பிரசாதம் முதலிய மந்திரங்களும் பதி பசு பாசம் முதலிய பொருள் வழக்கமும், திருநீற்றின் உத்தூளனந் திரிபுண் டரம் உருத்திராக்கந் தரித்தல் சிவலிங்கபூசை முதலிய தருமங்களும் பிறவும் வேதஞ் சிவாகமம் இரண்டினும் ஒப்பக் காண்டலான், அவ்விரண்டும் பிரமாணமேயாகலானும், கருத்தா ஒருவனே யாகலான் அவ்விரண்டிற்கும் பொரு ளொன்றேயாகலின் அவற்றுள்ளும் மாறுபாடின்மையானும், இவ்வதிகரணங் கேவலம் நிமித்தமாத்திரமே இறைவன் எனக்கூறும் இரணியகருப்ப நூலாகிய யோகசாத்திரத்தை மறுத்தற் கெழுந்ததெனவே யாங் கூறுதும்" என்று இவ் வாறு நீலகண்ட ஆசாரியராற் காட்டப்பட்டது. இதனை விரித்துச் சிவாதித்தமணி தீபிகை சிவதத்துவ விவேகம் முதலிய நூலுடையார் சிவாகமங்கட்குப் பிராமாணியங் காட்டியவாறும் அந்நூல்களுட் காண்க. வேதஞ் சிவாகம மென இருபகுதிப்பட்டது, மூன்று வருணத்திற்கும் உரிமை யாதலும், நான்கு வருணத்திற்கும் உரிமையாதலும் பற்றி யென நீலகண்ட பாடியத்திற் கூறப்பட்டது.

"வேதநூல் சைவநூலென் றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கும் நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
ஆதிநூல் அநாதியம லன்தருநூ லிரண்டும்
ஆரணநூல் பொதுசைவம் அருஞ்சிறப்பு நூலாம்
நீதியினால் உலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கும்
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொருள்வே தாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூல்
திகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்"

என்றும்,

"உலகியல் வேதநூல் ஒழுக்கம் என்பது
நிலவுமெய்ந் நெறிசிவ நெறிய தென்பதும்"

என்றுங் கூறுபவாகலின், அங்ஙனந் தூலாருந்ததி முறைமை பற்றிக் கூறுதலின் இருபகுதிப் பட்டதெனவே யாம் கோடும்.

இனிச் சைவரிலொருசாரார் சைவாகமங்களில், "உலக நூல், வைதிகம், அத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரம்" என நூல்களை ஐவகைப்படுத்து, "மாந்திரமொழிந்த நான்கும் புற நூல்" என வைதிகத்தினையும் அவற்றுடன் விலக்குதலானும், "வேதாந்தத்தில் ஏகனே ஆன்மா" என வேதாந்தத்தைப் புறச்சமயங்களோடு எடுத்தோதி மறுத்தலானும், வேதம் பிரமாணம் அன்றென்பர், அது பகுத்துணர்வில்லாதார் கூற்றேயாம் என்று மறுக்க. என்னை? ஆண்டு 'வைதிகம்' என்றது மீமாஞ்சைநூலும், வைசேடிக நூலும் நையாயிகநூலும் என்னும் மூன்றுமேயாமெனவும், புறச்சமயங்களோடு வைத்தெண்ணிய 'வேதாந்த' மாவது ஏகான்மவாதங் கூறும் வியாசநூலெனவும், சித்தாந்தப் பிரகாசிகையிற் சர்வான்ம சம்பு சிவாசாரியர் கூறுதலான், அது வேறென்பது தெற்றென விளங்குமாகலின், ஆண்டு 'வேதம்' என்றதூஉம் மீமாஞ்சை நூலையெனக்கொள்க. வேதத்துள் விதித்த கரும காண்டத்தை ஆராய்ச்சிசெய்தலின் அதற்கும் அப்பெயராயிற்று. அங்ஙனங் கொள்ளாக்கால், வேதசாரஞ் சிவாகமம் ஆதலாற் "சைவாசாரத்திற்குரியோன் வைதிகன்" எனவும், "வேதாந்தப்பொருளைத் தெளித்துக் கூறுவது சித்தாந்தம்" எனவும், "பிறநூல் பிறபொருள்களைக்கூறும்" எனவும், "வேதத்தோடு ஒற்றுமையுடைமை பற்றியே சிவாகமங்கட்குப் பிரமாணமாதல் கூறும் வசனங்களோடு முரணுமாறறிக. 'பாசுபதம்' என்பது யோகப் பெயராற் சைவாகமங்கட்கும் உருடப் பெயராற் பாசுபதாகமங்கட்கும் ஆமாறுபோல, 'வேதாந்தம்' என்பது யோகப்பெயரான் வேதத்தின் முடிபாகிய உபநிடதங்களைக் கூறும்; உருடப்பெயரால் அவற்றை எடுத்துச்செய்த ஏகான்மவாதநூலைக் கூறும். ஆகலின், அவ்விருவேறு வகையுந் தெரிந்துணர்ந்து கொள்க.

வேதமோதுதற்கண்ணும்வைதிகஆசாரத்தின்கண்ணும் உபநயனப்பேறுடையார்க்கன்றி அதிகாரம் இன்மைபோலச் சைவாகமம் ஓதுதற்கண்ணுஞ் சைவாசாரத்தின்கண்ணுஞ் சிவதீக்கைப் பேறுடையார்க்கன்றி அதிகாரம் இல்லையெனக்

கொள்க." இவ்வாறு சிவஞான மாபாடியத்து உரைக்கப்பட்டது.

தமிழ் வேதம் முதலிய திருமுறைகள் வைதிக சைவ ஒத்தாமாறு விளக்கல்

இனித் தமிழ்வேதங்கள் வேதாகம முதனூலிரண்டினையும் மூலமாகக்கொண்டு அவற்றின் சாரமாய் அவதரித்தன என்பது,

"ஆகமத்தொடு மந்திரங்கள் அமைந்த சங்கத பங்கமாய்"

என்றும்,

"மந்திரமாவதுநீறு வானவர்மேலதுநீறு
சுந்தரமாவதுநீறு துதிக்கப்படுவதுநீறு
தந்திரமாவதுநீறு"

என்றும்,

"மந்திர நான்மறை யாகி வானவர்
சிந்தையுள் நின்றவர் தம்மை யாள்வன"

என்றும்,

"தோகையம் பீலிகொள்வார் துவர்கூறைகள் போர்த்துழல்வார்
ஆகம செல்வனாரை யலர் தூற்றுதல் காரணமா"

என்றும் வரும் ஆளுடையபிள்ளையார் திருவாக்குகளானும்,

"சூலப்படையார் தாமே போலுஞ் சுடர்த்திங்கட் கண்ணியுடையார் [போலும்
மாலை மகிழ்ந்தொருபால் வைத்தார் போலு மந்திரமுந் தந்திரமும் [ஆனார் போலும்"

எனவரும் வாகீசர் திருவாக்கானும்,

"தொண்டர் தமக்கெளிய சோதியை வேதியனைத்
தூய மறைப்பொருளாம் நீதியை வார்கடனஞ்
சுண்டதனுக் கிறவா தென்றும் இருந்தவனை
ஊழி படைத்தவனொ டொள்ளரி யும்முணரா
வண்டனை யண் டர்தமக் காகமநூன் மொழியும்.........
ஆதியை"

எனவரும் நம்பியாரூரர் திருவாக்கானும்,

"ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க"

என்றும்,

"கேவேட ராகிக் கெளிறது படுத்து
மாவேட் டாகிய ஆகமம் வாங்கியு
மற்றவை தம்மை மகேந்தி ரத்திருந்து
உற்றஐம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்"

என்றும்,

"மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென் மனத்திடை
[மன்னிய மன்னே"

என்றும் வரும் வாதவூரடிகள் திருவாக்குகளானும்,

"வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்க"

என்றும்,

"தவம்பெருக்குஞ் சண்பையிலே தாவில்சரா சரங்கள் எலாஞ்
சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார் திருஅவதாரஞ் செய்தார்"

என்றும்,

"வேத மோடு சைவநெறி விளங்க வந்த கௌணியனுர்"

என்றும்,

"மன்னுபுகழ்த் திருத்தொண்டர் குழாத்தி னேடு
மறைவாழ வந்தவர்தாம்"

என்றும்,

"மறைவாழ அந்தணர்தம் வாய்மையொழுக் கம்பெருகத்
துறைவாழச் சுற்றத்தார் தமக்கருளி"

என்றும்,

"தென்னற் குயிரோடு நீறளித்துச் செங்கமலத்
தன்னம் அனையார்க்கும் அமைச்சர்க்கும் அன்பருளித்
துன்னுநெறி வைதிகத்தின் தூநெறியே ஆக்குதலால்"

என்றும்,

"புந்தியினுல் அவருரைத்த பொருளின் தன்மை
பொருளன்றும் படியன்பர் பொருந்தக் கூற
மந்தவுணர் வுடையவரை நோக்கிச் சைவம்
அல்லாது மற்றென்றும் இல்லை யென்றே
அந்தமில்சீர் மறைகள்ஆ கமங்கள் ஏனை
அகிலகலைப் பொருளுணர்ந்தார் அருளிச்செய்ய"

என்றும்,

"தூக்கின் தமிழ்விரகர் சொல்இறந்த ஞானமறை
தேக்குந் திருவாயாற் செப்பி யருள்செய்தார்"

என்றும்,

"வந்தணைந்த மாதவத்தோர் வணங்கித் தாழ்ந்து
மறைவாழ்வே சைவசிகா மணியே"

என்றும்,

"இன்ன தன்மையில் இவர்சிவ நெறியினை யெய்தி"

என்றும்,

"மறைகளாய நான்குமென மலர்ந்த செஞ்சொல் தமிழ்ப்பதிகம்
நிறையுங் காதல் உடனெடுத்து"

என்றும்,

"தாண்டவம் புரியுந் தம்பிரா னுரைத் தலைப்படக் கிடைத்தபின்
[சைவ
ஆண்டகை யாருக் கடுத்தவந் நிலைமை"

என்றும் வரும் அருள்மொழித்தேவர் திருவாக்குகளானும் அறிக. ஏனைத் திருமுறைகளும் நிகமாகம சாரமாதல் உய்த்துணர்க.

மந்திரம் - வேதம், தந்திரம் - ஆகமம்.

"......தாவில்சரா சரங்களெலாஞ்
சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார்........."

என்றார், தம்மை வழிபட்ட திருக்கூட்டத்து அடியார் முதலியோருக்குத் திருவோத்தூர் ஆண்பனைகளுக்குஞ் சிவப்பேறு

அருளாந் திறம் அறிவித்தற்கு. ஆளுடையபிள்ளையார் வளர்த்தருளிய வைதிகநெறி, பூர்வமீமாஞ்சை, சாங்கியம், நியாயம், வைசேடிகம், பாதஞ்சலம், உத்தரமீமாஞ்சை யென்று இத் திறத்து வைதிக சமயங்கட்கு மேலாய் அவை தமக்கு அணுகொணாத நுண்பொருளுடைத்தாய்த் தூய்மை யுற்று "வைதிக சைவம்" எனநிற்கும் மாட்சியுணர்த்து வார், "துன்னுநெறி வைதிகத்தின் தூநெறியே யாக்குத லான்" என்றவ்வாறு எடுத்தோதினர் என்பது. அறிவினான் மிக்க அறுவகைச்சமயத் தோர்க்கும் வைதிகத்தின் தூநெறி கடைப்பிடித்துச் சிவபரத்துவந் தேறினோர்க்கும் வேறு திருவருளினால் வீடுபெற முயன்றோர்க்குந் திருவைந் தெழுத்து உபதேசப் பிரமஞானம் பிரசாதித்தருளி வைதிக சைவ ஆசிரியத்தலைவராய் நின்றாரென்பது விளக்குவார், ஆளுடையபிள்ளையாரை "மறைவாழ்வே சைவசிகா மணியே" என்று அங்ஙனம் போற்றிசைத்தார். பிரமஞான மெனினும் சிவஞானமெனினும் ஒக்கும்.

"ஞானமெய்ந் நெறிதான் யார்க்கும் நமச்சிவா யச்சொல்ஆமென்
றானசீர் நமச்சி வாயத் திருப்பதி கத்தை அங்கண்
வானமும் நிலனுங் கேட்க அருள்செய்திம் மணத்தின் வந்தோர்
ஈனமாம் பிறவிதீர யாவரும் புகுக என்ன"

"ஆறுவகைச் சமயத்தில் அருந்தவரும் அடியவருங்
கூறுமறை முனிவர்களுங் கும்பிடவந் தணைந்தாரும்
வேறுதிரு அருளினால் வீடுபெற வந்தாரும்
ஈறில்பெருஞ் சோதியினுள் எல்லாரும் புக்கதற்பின்"

"காதலியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டுவலஞ் செய்தருளித்
தீதகற்ற வந்தருளுந் திருஞான சம்பந்தர்
நாதன்எழில் வளர்சோதி நண்ணிஅத னுட்புகுவார்
போதநிலை முடிந்தவழி புக்கொன்றி யுடன்ஆனார்"

என்னும் அருள்மொழித்தேவர் திருவாக்குகளால் ஆளு டைய பிள்ளையார்க்குத் திருஅஞ்செழுத்தின் வாச்சியமான பிரமஞான உபதேச ஆசிரியத்தலைமை அத்திறத்தார்கண் ணெல்லாம் உண்மை கடைப்பிடித்து உணர்ந்துகொள்க.

ஆளுடைய பிள்ளையார் பரஞானப் பாலமுதுண்டு பரம ஞானசாரியராயினோர் ;

"ஆறுவகைச் சமயத்தில்அருந்தவரும் அடியவருங்
கூறுமறை முனிவர்"

முதலாயினோரும் மலபரிபாக வேறுபாட்டிற்கேற்பச் சிவ சரியை கிரியா யோக ஞானநெறிநின்று வீடுபேறு காதலித்து அவர் தொண்டு பேணினோராதலின், அவரருளிய திருஅஞ் செழுத்து அருமறைத் திருப்பதிக ஞானவுபதேசம் ஆண்டுறி னும் மற்றவரொப்பப் பரமுத்தியான சிவசாயுச்சியம் ஈறில் பெருஞ்சோதியுள் புக்கெய்தினரென்பது யாங்ஙனம் இயை யும் எனின்,—நன்று வினாயினாய், அத் திருக்கூட்டத்தா ரெல்லாம் ஈறில் பெருஞ் சோதியுட்புக்கு வீடுபேறுகூடினா ரேனும் ஆளுடைய பிள்ளையார் ஒப்பப் போதநிலை முடிந்த வழிப் புக்கொன்றி யுடனாதலாம் பரசிவசாயுச்சியந் தலைக் கூடினாரல்லரென்பதே சேக்கிழார் முனிவர்க்குக் கருத்தாம். அது திருக்கூட்டத்தடியரெய்திய வீடுபேற்றினை,

"சீர்பெருகு நீலநக்கர் திருமுருகர் முதல்தொண்டர்
ஏர்கெழுவு சிவபாத இருதயர்நம் பாண்டார்சீர்
ஆர்திருமெய்ப் பெரும்பாணர் மற்றெனையோர் அணைந்துளோர்
பார்நிலவு கிளைசூழப் பன்னிகளோ டுடன்புக்கார்"

"அணிமுத்தின் சிவிகைமுதல் அணிதாங்கிச் சென்றார்கள்
மணிமுத்த மாலைபுனை மடவார்மங் கலம்பெருகும்
பணிமுற்றும் எடுத்தார்கள் பரிசனங்கள் வினைப்பாசந்
துணிவித்த உணர்வினராய்த் தொழுதுடன்புக் கொடுங்கினார்"

"ஆறுவகைச் சமயத்தில் அருந்தவரும் அடியவருங்
கூறுமறை முனிவர்களுங் கும்பிடவந் தணைந்தாரும்
வேறுதிரு வருளினால் வீடுபெற வந்தாரும்
ஈறில்பெருஞ் சோதியினு ளெல்லாரும் புக்கதற்பின்"

என்றங்ஙனம் பொதுவாகவும், ஆளுடைய பிள்ளையார் தலைக்கூடிய வீடுபேற்றினை,

"நீதகற்ற வந்தருளுந் திருஞான சம்பந்தர்
நாதமொழில் வளர்சோதி நண்ணிஅத னுட்புகுவார்
போதநிலை முடிந்தவழி புக்கொன்றி யுடனானார்"

என்றிங்ஙனஞ் சிறப்பாகவும் எடுத்துத் திருப்பாட்டருளிச் செய்தவாற்று னுணர்க. சேரர்பெருமான் முதலியோர் நம்பி ஆரூரரோடு திருக்கயிலை தலைக்கூடினும் மற்றவர் பதப்பே றுருது தத்தம் பரிபாக அறிவுச் செய்திக்கேற்ற பதப்பேறுகள் ஆண்டுற்றதுபற்றியும் மற்றிது தெளிந்துகொள்க. வாகீசர் நம்பியாரூரர் வாதவூரடிகளும் ஆளுடைய பிள்ளையா ரொப்பப் போதநிலை முடிந்தவழிப் புக்கொன்றி யுடனாத லாகும் பரமுத்தியெனப்படுஞ் சிவசாயுச்சிய வீடுபேறு தலைக் கூடினரென்பது, அவர் பரஞானவொழுக்கங் கூறும் புராண வரலாறுகள் பற்றி யுணர்ந்து கொள்க. இப் பரமசிவ சாயுச்சிய வீடுபேறு தலைக்கூடிய நாயன்மார் பிறரும் உளர்.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக; நம்பியாரூரர் சிவபிரானால் விடுத்தருளப்பட்ட வெள்ளையானை ஊர்ந்து அரியயன் இந் திரன முதலிய தேவருங் கணங்களும் எதிர்கொண்டு புடை சூழ்ந்து ஏத்தெடுப்பத் திருமேனியோடே திருக்கயிலை சென் றெய்தி அணுக்கத்தொண்டராய்ப் பண்டுபோல் அமர்ந் தருளினரென்று பெரியபுராணம்|முதலியன ஓதுதலின், அவர் ஏனைச்சமயாசாரியர் மூவரோடொப்பப் பரசிவசாயுச்சிய வீடு பேறு தலைக்கூடினரென்றல் பொருந்துமாறென்னையெனின், நன்று வினாயினாய், நம்பியாரூரர் இறைவர்பணி தலைமேற் கொண்டு, திருக்கயிலையின் நீங்கித், தென்னாட்டில் திரு வவதாரஞ் செய்து, திருத்தொண்டத்தொகை தந்து, வைதிக சைவம் வளர்த்து இன்புற்று வைகி அவ்விறைவர் அருளிப் பாட்டாணை கேட்ட துணையானே திருக்கயிலையைத் தலைக் கூடிப் பண்டுபோல் அணுக்கத் தொண்டராய் ஆண்டு மேவினர். ஆயினும் ஆண்டிறைவர் திருவருளாற் போத நிலை முடிந்தவழி அவர் சிவபரிபூரணம்புக் கொன்றி யுடனாதல் ஒருதலையாகலின் அவரும், பரசிவசாயுச்சிய வீடுபேறு தலைக்கூடினரென்று துணிந்துரைத்தாம்.

ஆகலின், அது பொருத்தமேயாமென்க. இனி நம்பியாரூரர் திருமேனி வேறு செய்தே திருக்கயிலை தலைக்கூடினர். அது,

"தானெனை முன்படைத்தா னதறிந்துதன் பொன்னடிக்கே
நானென பாடல்அந்தோ நாயினேனைப் பொருட்படுத்து
வானெனைவந் தெதிர்கொள்ள மத்தயானை அருள்புரிந்து
ஊனுயிர் வேறுசெய்தான் நொடித்தான்மலை யுத்தமனே"

எனவரும் அவர் தேவார ஓத்தானறிக. நொடித்தல்—அழித் தல். அது "நோக்காது நோக்கி நொடித்து" என்பதனு னறிக.

முக்குணவசத்தரான தமிழ்ப்புலவர் பாக்கள் திருவருட்பாவுந் திருமுறையும் ஆகாமை நிரூபித்தல்

இனிச் சமயாசாரியர் முதலியோர் அருளிச்செய்த திரு வருட்பாக்களும் மற்றைக் கலைப்புலவர் பாட்டுகளுஞ் சொல் வடிவு பாவடிவுகளால் தம்முள் ஒருபுடை ஒப்பன போன்று காணப்படினும், அத் திருவாக்குகள் திரோதானம் நீங்கிய அருள்நாதவொலியும் இவை மாயா நாத ஒலியுமாம். ஆகலின் சிறிதுந் தம்முள் ஒப்புப்பெறு என்றுணர்க. இது மெய்யுணர்ந்த ஞானிகளுங் கையறியாமாக்களுந் தம்முள் வடிவான் ஓரோவழி யொப்பினும் முறையே உள்நின்ற அருளறிவும் பிராகிருதவுணர்வும் பற்றித் தம்முட் சிறிதும் ஒவ்வாமை போலவும், இயற்கை மாணிக்கமுஞ் செயற்கைச் செங்கல்லும் வடிவுநிறம் ஒருபுடை யொப்பினும் எரிசுடர்க் குணமுடைமையும் அக் குணம் இன்மையும் பற்றித் தம்முட் சிறிதும் ஒவ்வாமை போலவுங் காண்க.

இனிப் புல்லறிவாளர் சிலர் முக்குண வசத்தரான இக் காலைத் தமிழ்ப்புலவரை "அருட்பிரகாசவள்ளலார்" என்றும் "அஞ்சாஞ் சமயகுரவர்" என்றும், அவர் பாட்டுகளைத் "திருவருட்பாக்கள்" என்றும், அப் பாட்டுகள் தொகுத்த புத்தகத்தினைத் "திருமுறை" என்றும் தமக்கு வேண்டியவா

றெல்லாம் பிதற்றித் திருமுறை வரம்பழித்து எரி வாய் நிரயத்திற்கு ஆளாவர்.

"செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்"

"பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்
கருமமே கட்டளைக் கல்"

எனத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் கட்டளை தருதலின்,

" காழிநகர்ச் சிவபாத இதயர் தந்த
கவுணியர்கோன் அழுதுமையாள் கருதி யூட்டும்
ஏழிசையின் அமுதுண்டு தாளம் வாங்கி
இலங்கியவித் திலச்சிவிகை இசைய ஏறி
வாழுமுய லகனகற்றிப் பந்த ரேய்ந்து
வளர்கிழிபெற் றரவின்விட மருகல் தீர்த்து
வீழிநகர்க் காசெய்தி மறைக்கதவம் பிணித்து
மீனவன்மே னியின்வெப்பு விடுவித் தாரே"

" ஆரெரியிட் டெடுத்தஏ டவைமுன் ஏற்றி
ஆற்றிவிடும் ஏடெதிர்போ யணையஏற்றி
ஓரமண ரொழியாமே கழுவி லேற்றி
ஓதுதிருப் பதிகத்தால் ஓட மேற்றிக்
காருதவும் இடிபுத்தன் தலையி லேற்றிக்
காயாத பனையில்முது கனிக ளேற்றி
ஈரமிலா அங்கமுயி ரெய்த ஏற்றி
இலங்குபெரு மணத்தரனை எய்தி னாரே"

" போற்றுதிரு வாமூரில் வேளாண் தொன்மைப்
பொருவில்கொ றுக் கையரதிபர் புகழ னார்பால்
மாற்றரும்அன் பினில்திலக வதியா மாது
வந்துதித்த பின்புமருள் நீக்கி யாருந்
தோற்றிஅமண் சமயமுறு துயர நீங்கத்
துணைவரருள் தரவந்த சூலை நோயாற்
பாற்றருநீ ளிடரெய்திப் பாடலிபுத் திரத்திற்
பாழியொழித் தரன்அதிகைப் பதியில் வந்தார்"

" வந்துதமக் கையரருளால் நீறு சாத்தி
வண்தமிழால் நோய்தீர்ந்து வாக்கின் மன்னாய்
வெந்தபொடி விடம்வேழம் வேலை நீந்தி
வியன்சூலங் கொடியிடபம் விளங்கச் சாத்தி
அந்தமில்அப் பூதிமகன் அரவு மாற்றி
அருட்காசு பெற்றுமறை யடைப்பு நீக்கிப்
புந்திமகிழ்ந் தையாற்றிற் கயிலை கண்டு
பூம்புகலூர் அரன்பாதம் பொருந்தி னாரே"

" தண்கயிலை யதுநீங்கி நாவ லூர்வாழ்
சைவனார் சடையனார் தனய னாராய்
மண்புகழ அருட்டுறையா னோலை காட்டி
மணம்விலக்க வன்தொண்டாய் அதிகை சேர்ந்து
நண்பினுடன் அருள்புரிய ஆரூர் மேவி
நலங்கிளரும் பரவைதோள் நயந்து வைகித்
திண்குலவும் விறல்மிண்டர் திறல்கண் டேத்துந்
திருத்தொண்டத் தொகையருளாற் செப்பி னாரே"

" செப்பல்அருங் குண்டையூர் நெல்ல ழைத்துத்
திருப்புகலூர்ச் செங்கல்செழும் பொன்னாச் செய்து
தப்பின்முது குன்றர்தரும் பொருள்ஆற் றிட்டுத்
தடத்தெடுத்துச் சங்கிலிதோள் சார்ந்து நாதன்
ஒப்பில்தனித் தூதுவந்தா றாடு கீறி
உறுமுதலை சிறுமதலை உமிழ நல்கி
மெய்ப்பெரிய களிறேறி அருளாற் சேர
வேந்தருடன் வடகயிலை மேவி னாரே"

" வைகை கரைகடக்க மாஏறிச் சோதிவரத்
தைய லொருமூங்கை தான்பேசக்—கையர்தாம்
ஏத உரைதுறக்க ஈசர்தந் நூலெழுத
வாதபுரீ சர்செய்தார் மாண்பு"

என்றினைய செயற்கருந் தெய்வச் செயல்களாற் சிவபரத்துவம் நிலையிட்ட உண்மைநாயன்மார் திருவாக்குகளை திருவருட்பாக்களா மென்க. இவ்வருளறிவாற்றல் சிறிது

மெய்தப்பெறுது அவை யெய்தப் பெற்றுடையவர்போல அபி நயித்துக் கைதவப் பழிபாவச் செய்திகள் அஞ்சாது புரிந்து சிறுமைக்கு இலக்கான கயமைப் புலவர் பாட்டுகள் அருட் பாப் போலியேயா மென்க. இவர் கைதவப் பழிபாவ வரலாறு போலி அருட்பா மறுப்பானும்,

"வெள்ளைமா நதியின் மாடே விளங்கலூர் சூர்கண் டூமான்
உள்ளுயிர் துறந்தோர் யாக்கை ஊங்குறப் புதைப்பித் திட்டுக்
கொள்ளையா மாந்தர்க்கூட்டி உயிர்ப்பிப்பல் எனப்பொய் கூறி
வெள்ளிடி யொடுநோ யுண்டு வீந்து"

ஒழிந்த பரிபவக் காட்சியானும், நன்று உணரப்படுமென்க. இவர் அருட்பெற்றியே அன்றிக் கலைப்புலமை தானும் நிரம் பினாரல்ல ரென்பதற்கு, இவரியற்றிய பாட்டுரைகளிலுள்ள சொல்வழுவும் பொருள் வழுவுமே உறுகரியாம் என்க. அவ் வழுக்கள் பலவாம். அவற்றுள் முன்முறை வழுக்களிற் சில, தாலிபுலாக நியாயத்தாற் போலியருட்பா மறுப்பிற் காட்டப் பட்டன. பின்முறை வழுக்களுள் ஒரு சிலவற்றை, அந் நியாயமே பற்றிப் "போலியருட்பா வழுத்திரட்டு" எனப் பெயர் தந்து வேறெடுத்துக் காட்டுதும். இன்னும், தமிழ் வேதங்கள் வேதாகம புராண இதிகாசம் முதலியவடகலைகள் பற்றியும், அகத்தியந் தொல்காப்பியம் களவியல் முதலிய தென்கலைகள் பற்றியும், திருவருட்கண்ணால் ஆய்ந்து அறியற்பாலன. தமிழ்ச்சங்கச செய்யுட்களெல்லாம் அகத் தியந் தொல்காப்பியம் முதலியன பற்றிப் பெரும்பான்மை யான் ஆராய்ந்து அறியற்பாலன. ஆகலின், சங்கச்செய் யுட்கள் சொல் மாட்சியில் தமிழ்வேதங்களோடு ஒரோவழி ஒப்புறினும் பொருள் மாட்சியின் ஒப்புப்பெறு என்பது உணர்ந்துகொள்க. இனித் தெய்வச் சங்கப்புலவர் செய் யுட்களே தமிழ்வேத ஒப்புமை பெறுவெனின், முக்குண வசப் பட்டுழன்ற இக்காலைச் சிற்றறிவுத் தமிழ்ப் புலவர் பாட்டுகள் மற்றத்தமிழ்வேதம் முதலியவற்றோடு ஒக்குந் திருவருட்பாக் களாமென்று மதமானம் மேற்கொண்டு கலாய்த்தல், புல் லறிவுப் பெற்றியே ஆமென்று ஒருதலையான் அறிந்து கொள்க. ஈண்டுச் சங்கச்செய்யுட்கள் என்றவற்றுள் திரு

முறைக்கேற்ற பிரபந்தங்கள் ஒழித்து ஒழிந்தனவே கொள்க. அதற்குக் காரணம் இலக்கண மரபியலுட் கூறினும்; கடைப்பிடிக்க.

ஆரியவேதமும் தமிழ்வேதமும் தம்முள் ஒத்த கருத்துடையன என்பது உணர்த்துதல்:

ஆரியநான் மறை உபநிடதங்களும் தமிழ்வேதம் முதலிய திருமுறைகளும் மொழியான் வேறுபாடுறினும், பொருளான் ஒற்றுமையுடைய சுருதிகளாம். அது,

"தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியுங்-கோவை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்"

என்னும் ஔவை திருவாக்கானுணர்க. தேவர்குறள் - திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிச்செய்த உத்தரவேதம். திரு நான்மறைமுடிவு - உபநிடதம். திருநான்மறையும் முடிவு மென உம்மைத் தொகையாகக் கொண்டு உரைத்தலு மொன்று. மூவர் தமிழ்-ஆளுடையபிள்ளையார் முதலிய சமயா சாரியர் மூவரும் அருளிச்செய்த தேவார ஓத்துகள். முனி மொழியுங் கோவை திருவாசகம் - வாதவூர் முனிவராகிய சமயாசாரியர் அருளிச்செய்த திருக்கோவை திருவாசக ஓத்துகள். திருமூலர் சொல்-திருமூலநாயனார் அருளிசசெய்த திருமந்திர ஓத்து. வாதவூரடிகள் முற்றத்துறந்து முழுது ணர்ந்த அந்தணர் சிகாமணியாதலின், முனியென்றெடுத்து ஓதப்பட்டார். பேராசிரியரும் "திருவாதவூர்மகிழ் செழுமறை முனிவர்" என்று அங்ஙனம் வழங்கியது காண்க. ஆளுடைய பிள்ளையார் வாசிகர் முதலியோரும் "பிரமாபுரத்து மறை ஞானஞான முனிவர்" "திருநாவுக்கரசு வளர்திருத்தொண்டி னெறிவாழ-வருஞானத் தவமுனிவர்" என்றங்ஙனம் வழங்கப் படுமாறு உணர்க. மொழியுமென்பது முன்னும் பின்னுங் கூட்டியுரைக்க நின்றமையின் நடுநிலை விளக்கு. இச்செம் பொருள் காணமாட்டாதார், முனிமொழி - வியாசசூத்திர

மென்று, ஓர்முறையுமின்றி யுரைத்தார். முனிமொழி வியாச சூத்திரமென்று அங்ஙனமுரைத்தாரை, அப்பொருள் செம்பொருள் இலக்கணைப்பொருள் குறிப்புப்பொருளென்னும் மூன்றனுள் யாதெனக் கடாயினர்க்கு, அது செம்பொருளென்றல் பொருந்தாது. என்னை? வழக்கின்கண் ஆதல் செய்யுட்கண் ஆதல் நிகண்டு நூல்களின் ஆதல் முனி வியாச முனிவரை யுணர்த்துதற்கும், மொழி - அவர் சூத்திரத்தை யுணர்த்துதற்கும், பிரயோகம் இன்மையான் என்க. இனி இலக்கணைப் பொருளென்றலும் பொருந்தாது. என்னை? கங்கையின்கண் வேடச்சேரி யென்புழிக் கங்கையென்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகிய வெள்ளநீர் வேடச்சேரிக்கிடனாதல் செல்லாமையின் ஆண்டுக்கரையென்று இலக்கணைப்பொருள் கோடல் வேண்டிற்று. முனி மொழியென்பன, பகையின்றி யொன்றனை யொன்று அவாவியுந் தகுதியுற்றும் அண்மை கொண்டும் நிற்றலின், அவற்றுள் ஒன்றனை இயற்பெயராக வைத்து மற்றொன்றனை இலக்கணைப் பொருள் செய்தல் வேண்டற்பாற்றன்றாதலானென்க. இனிச்சொன்மாத்திரையானன்றிச் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்துணரப்படுவதாகிய குறிப்புப் பொருள் என்றலும் பொருந்தாது. என்னை? ஆண்டு ஔவை கருத்து வேறாதல் காட்டினமாகலானும், வியாசமுனிவரையும் அவர் சூத்திரத்தினையுங் குறிப்பான் விளக்குதற்குரிய சொற்றொடர் ஆண்டின்மையானும் என்க. "வியாசநூல் ஏகான்மவாதம் நுவலுவது" என்று சித்தாந்தப் பிரகாசிகையினுஞ் சிவஞானமாபாடியத்தும் முறையே சர்வான்மசம்பு சிவாசாரியரும் ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகளுங் கூறுதலின் அதனை அவற்றோடு உடனெண்ணி ஒருவாசகமென்றல் பொருந்தாமையும் உணர்க.

தமிழ்வேதம் முதலிய திருமுறைகள் நுதலிய பரம்பொருள் பரமசிவன்

தமிழ்வேதம் முதலிய திருமுறைகள் நுதலிய பரம்பொருள், அயன் அரி அரன் என்னும் மூவரையுந் தோற்றுவித்து நடத்துந் துரியமுழுமுதற் கடவுளாகிய பரமசிவனும். அது.

"தேவராயும் அசுரராயுஞ் சித்தர் செழுமறைசேர்
நாவராயும் நண்ணுபாரும் விண்எரி கால்நீரும்
ஏவராய விரைமலரோன்செங்கண்மால் ஈசனென்னும்
மூவராய முதலொருவன் மேயது முதுகுன்றே"

"வரியாய மலரானும் வையந் தன்னை
உரிதாய அளந்தானும் உள்ளு தற்கங்
கரியானு மரிதாய கன்னின் மேயான்
பெரியானென் றறிவார்கள் பேசுவாரே"

"மாவை உரித்ததள் கொண்டங்கம் அணிந்தவனை
வஞ்சர் மனத்திறையு நெஞ்சனு காதவனை
மூவர் உருத்தனதா மூல முதற்கருவை"

"படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திகள் ஆயினை"

"தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவன்
செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை
மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன்"

"மூன்றுநடுவு முடிவுமா கியமூ வரறியாச்
சிந்துரச் சேவடியானை"

"மூந்தியமுதல் நடுவிறுதியும் ஆனாய்
மூவரும் அறிகிலர்யாவர் மற்றறிவார்"

என்றல் தொடக்கத்தான் வருந் தேவார திருவாசகச் சுருதிகளானறிக. இவ்வேறுபாடுணராது மகாருத்திரனாகிய பரமசிவனைக் குணருத்திரனாக வைத்தெண்ணுவோரை நோக்கி,

"நம்மவரவரே [மேல்
மூவரென் றேயெம் பிரானொடு மெண்ணிவிண் ணுண்டுமண்
தேவரென் றேஇறு மாந்தென்ன பாவந் திரிதவரே"

என வாதவூரடிகள் இரங்கிக் கூறியதும் உணர்க.

"தேவரின் ஒருவ னென்பர் திருவுருச் சிவனைத் தேவர்
மூவராய் நின்ற தோரார்"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தியும் அது. இதுவே சுருதி மிருதி புராண இதிகாசங்கட்கெல்லாம் கருத்தென்பது, சிவதத்துவ

விவேக நூலுடையார் "குணதீதன" என்னுஞ் சுலோகத்தில் தடைவிடைகளான் விளங்கவிரித்துக் காட்டிய ஆற்றானறிக.

தமிழ்வேதம் முதலிய திருமுறைகள் ஓதுதற்குரிய அதிகாரிகள்

உபநயனப் பேறுடைய துவிசர் மூவரும், சிவதீக்கைப் பேறுடைய சதுர்த்தரான வேளாளரும், மற்றைச் சங்கர குலத்தருள் சிவதீக்கைப் பேறுடைய அநுலோமர் முதலிய நன்மக்களும், தமிழ் வேதம் முதலிய திருமுறைகள் ஓதுதற்கு அதிகாரிகளாவர். மற்றிவர் சுத்தியுடைய தத்தம் மாளிகைத் தலங்களினும், சிவாலய மடாலய வித்தியாலயங்களினும், ஸ்நான அனுட்டான சீலங்களாய்த் திருமுறைகளைப் பீடத்திலேற்றி ஆராதித்து அவ்வவற்றிற்குரிய இசைமுறை பற்றி அன்பான் ஓதக்கடவர். இவ்வாறன்றி ஓதுவார் அவ்வோதற் பயன் எய்தப்பெறுமை மேலும் அக்குற்றப் பயனுந் தப்பாது எய்துவர். மதுமாமிசம் உண்போர் திருமுறைகளை ஓதிடுவரேல் கடுநிரயத்தில் வீழ்ந்து பெருந்துயர் உழப்பரென்று உண்மைநூல் ஓதும். இனிச் சமயாசாரியர் முதலிய நாயன்மார் அருளிச் செய்த பன்னிரண்டு திருமுறைகளல்லாத தமிழ்ப் புலவர் பாக்களை மற்றவைகளோடு விராய் ஓதுதல், அவற்றோடு அவைதம்மை ஒப்பித்த உய்தியில் பெருங் குற்றமாம். அது,

> "ஒப்பிலி வறுதி முத்தன் ஓதிய வேத மாதிக்
> கொப்புயர் வுரைப்பார் சிந்தை உரைப்பவர் உன்னுவாரும்
> வெப்பெரி நிரயந் தன்னுள் வீழ்ந்துவெந் துருகி வீயார்
> எப்பொழு தேறு வரமென் றினைத்தினைத் தேங்குவாரே"

என்னுஞ் சிவதருமோத்தரத்தினாலறிக.

ஆதிசத்தத்தானே பரமசிவன் திருவருள் கைவந்து கிடைத்த உண்மை நாயன்மார் திருவருள் நூல்களுந் தழுவப்படுமென்க.

தமிழ்வேதம் முதலிய திருமுறைகள் பரார்த்த ஆன்மார்த்த மந்திர ஒத்தாயது அறிவுறுத்தல்

தமிழ்வேதம் முதலிய திருமுறைகள் திருவருட் சுருதிகளாதல் நோக்கி, அவை அவதரித்த ஞான்றே மெய்யுணர்வுடைய ஆன்றோர் அவை தம்மைப் பரார்த்த ஆன்மார்த்த சிவாராதனைக்குரிய மந்திர ஒத்தாகவிதித்தருளி, அவ்வாறு வழங்கிவர ஆணை தந்தருளினர். அவர் அதுவொன்றோ அத் தமிழ்வேதம் முதலிய திருமுறைகளை அருளிச்செய்த சமயாசாரியர் திருவுருக்களை ஏனை நாயன்மார் திருவுருக்களோடு திருக்கோயிலான சிதம்பரந் திருவாரூர் திருவேகம்பந் திருவாலவாய் முதலியசிவாலயமெங்குந் தாபித்து மற்றவர்க்கு நித்திய நைமித்திக ஆராதனை விதியுளி இயற்றிவரவும் ஆணை தந்தருளினர். இனி ஆரிய வேதாகம புராணம் முதலிய பாராயணம் எய்தினும், தேவாரந் திருவாசகந் திருக்கோவையென்னுந் தமிழ்வேத பாராயணமும் மற்றைத் திருமுறைப் பாராயணமும் எய்திடப் பெறாத சிவாலயம், மடாலயம், வித்தியாலயம், மாளிகைகள் திருவருள் விளக்கம் இக் கலியுகத்தில் அத்தனை வாய்ப்பப் பொருந்தாவாம். தமிழ் வேதம் அப் பெற்றியவாம் அருட் சுருதிகளாதல் நோக்கியன்றோ,

> "சொற்கோவும் தோணிபுரத் தோன்றலு மெஞ்சுந்தரனும்
> சிற்கோல வாதவூர்த் தேசிகனும் - முற்கோலி
> வந்திலரேல் நீறெங்கே மாமறைநூல் தானெங்கே
> எந்தைபிரான் ஐந்தெழுத்தெங் கே"

என்று ஆன்றோரெடுத்து அங்ஙனம் ஓதுவாராயிற்றென்பது.

தமிழ்வேதம் "திருச்சிற்றம்பலம்" எழுவாய் இறுவாயாக ஓதுமுறை தெரித்தல்

தமிழ்வேதம் முதலிய திருமுறைகள் "திருச்சிற்றம்பலம்" எழுவாயாகவும் இறுவாயாகவும் ஓதற்பாலன, இம்முறை தமிழ்வேத ஆசாரியர்களால் தமிழ்வேதம் அருளிச்செய்த

பொழுதே நிறுத்தப்பட்டது. தமிழ்வேதந் தந்தருளிய சமயா
சாரியர் "திருச்சிற்றம்பலம்", எழுவாயிறுவாயாக அங்ஙனந்
தமிழ்வேதமோத ஆணை நிறுத்தியருளியதென்னை
யெனின்,—"திருச்சிற்றம்பலம்" பிரணவ உறையுளாதலின்.
அஃது எழுவாய் இறுவாயாகத் தமிழ்வேதம் ஓதிடச் சமயா
சாரியர் அங்ஙனம் ஆணை நிறுத்தியருளினர் என்றுணர்க.
"திருச்சிற்றம்பலம்" பிரணவ உறையுளாமாறு யாங்ஙன
மெனின்—கூறுதும். இந்தச் சரீரம் பிரமபுரமாம். பிரமம் -
பரமான்மா. புரம்-சரீரம், புற்கலமென்பன ஒரு பொருட்
கிளவி. மற்றிந்தச் சரீரஞ் சீவான்மா வாசக்கிரகமாயினும்
அச் சீவான்மாவிற்கு இதன்கண் அறிவு இச்சை தொழில்
வியாபாரம் அந்தரியாமியான பரமான்மாவை இன்றியமை
யாமையின், அம் முறைபற்றிப் பிரமபுரமென்று அவ்வாறு
உபசரிக்கப்பட்டதென்று உணர்க. இந்தப் புரத்தினுள்
தகரபுண்டரீகம் உளது. தகர புண்டரீகமெனினும், இருதய
கமலமெனினும் ஒக்கும். இத் தகரபுண்டரீகத்தில் அம்பரம்
உளது. அம்பரமெனினும், ஆகாயமெனினும், வெளி
யெனினும் ஒக்கும். இவ்வம்பரஞ் சித்தாகலின், சிதம்பர
மெனப்படும். இவ்வாறே விராட்புருட சரீரமான பிரமாண்
டமும் பிரமபுரமாம். இதன் கண்ணுந் தகரபுண்டரீகம்
உளது. இது விராட்புருட இருதயகமலமாம். இக் கமலம்
நாளம் முதலாக மேல்நோக்கித் தோன்றும் உலகத்துக்
கமலம் போலாது பீசமுதலாகக் கீழ்நோக்கித் தோன்றிய
தோர் திப்பிய கமலமெனக் கொள்க. இது முன்னை இருதய
கமலத்துக்குமாம். இவ்வாறு சாந்தோக்கியத்திற் கூறப்
பட்டது.

இனித் தகரவித்தை பரமான்மாவான சிவபரம்பொருளா
மாறும் அதன் இயல்பும், அதனை உபாசிக்குஞ் சீவான்மாவின்
இயல்பும், உபாசிக்கும் முறையும், அவ்வுபாசனையான் எய்தும்
வீடுபேறும், கைவல்லியம் முதலிய உபநிடதங்களிற் பொது
வாற்றான் எடுத்தோதப்படும். மற்றிப் பிண்ட அண்ட இருதய
புண்டரீகம் முப்பத்தாறெனப்படும் மாயா தத்துவங்களாமா
றும் இத்தத்துவ கமலபீடத்தினை வியாபித்து வித்தியாதேகம்
மன்னிவிளங்கும் பரமசிவத்தினைச் சீவான்மாக் கண்டுவழிபடு

மாறும், அவ் வழிபாட்டான் எய்தும் உண்மை ஞானத்தினால்
துவித பாவனையைக் கைவிட்டுச் சிவோகமென அத்துவித
பாவனை செய்யுமாறும், அவ்வத்துவித ஞானபாவனையாற்
சிவபரம்பொருளைத் தன்னுட்கண்டு முழுதும் வியாபகமாய்
நின்றறியும் முற்றுணர்வுடையனாய்ப் பொருளுண்மை
யுணர்ந்து மலவாசனை நீங்கிக் கேவலமாய் நின்று முடிவு
காணகில்லாப் பேரின்பம் பெறுமாறும், சைவாகமங்களிற்
சிறப்பாற்றான் எடுத்தோதப்படும். இந்தத் தகரபுண்டரீக
புரமான சிதம்பரஞ் சேதனசேதனப் பிரவஞ்சந்தோன்றி
நின்று ஒடுங்குமிடனும் முத்தான்ம நிரதிசயானந்த பூரணப்
பொதுவும் ஆம். இதுவே தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலமெனப்
படும். இத் தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலம் இங்ஙனம் பரம
ஆதாரப்பொதுவாகலின், சமயாசாரியர்மற்றிதனையெல்லாத்
திருத்தளிகளுக்கும் மேலான "திருக்கோயில்" என்று அவ்
வாறு வழங்கி அருளுவாராயினர். இவ்வாற்றால் "திருச்
சிற்றம்பலம்" பிரணவ உறையுள் ஆமாறு தெற்றென
வுணர்ந்து கொள்க.

தேவாரம்

தே ஆரம், தேவாரமென்றாயிற்று. தெய்வத்தன்மை
பொருந்திய பாமாலையென்றவாறு. தேவாரமென்பது
தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பதிகப் பாமாலைகளையுடைய
தென அன்மொழித்தொகையாய் மூவர் திருமுறைகளுக்குங்
காரணக்குறியாயிற்று. ஆளுடைய பிள்ளையார்திருப்பதிகம்
பதினாறாயிரமும் வாகீசர் திருப்பதிகம் நாற்பத்
தொன்பதினாயிரமும், நம்பியாரூரர் திருப்பதிகம் முப்பத்
தெண்ணாயிரமுமாம். இவை தம்முளொடுங்கினபோக எஞ்சி
யிக்காலத்து நிலைபெறும் மூவர் பதிகங்கள் முறையே மூந்நூற்
றெண்பத்துநான்கும், மூந்நூற்றுப்பதினொன்றும், நூறு
மாம். இவ்வெழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றைந்தும் அடங்கிய
திருமுறை அடங்கன் முறையென்று அவ்வாறு வழங்கப்படும்.
இவை பண்முறையாகவுந் தலமுறையாகவும் ஓதப்படும்.

சிவாலயமுனிவர் தேவாரவோத்து முழுதையும் நித்தலும்
பாராயணஞ்செய்யமாட்டாது இடர்ப்பட்டு அகத்தியனாரைச்

சரணடைந்து அக்குறை கூறி வணங்கிட, அவர் தேவாரப் பதிகங்களுள் இருபத்தைந்தினை வாங்கித் திரட்டிக் கொடுத்து, இவ்விருபத்தைந்தினையும் பாராயணஞ் செய்வோர் அடங்கல் முறை முழுதையும் பாராயணஞ் செய்தா செய்தும் பயனை ஒருதலையாக எய்துவரென்று கட்டளை புரிந்தருளினர். இங்ஙனமாகலின், அவ்விருபத்தைந்தும் அகத்தியத்திரட்டென்று அவ்வாறு வழங்கப்படும்.

"குரு அருளும் வெண்ணீ றெழுத்தஞ்சுங் கோயில்
அரனுருவும் என்றலைமே லாக்குந் - திருவடியுஞ்
சிட்டான வர்ச்சனையுந் தொண்டுஞ் சிவலாயர்க்கென்
றிட்டா ரகத்தியனுர் எட்டு"

எனவும்,

"தோடு கூற்றுப் பித்தா மூன்றும்
பீடுடைத் தேசிகன் பேரரு ளாகும்
நீற்றுப் பதிகம் நிகழ்த்துங் காலை
மாற்றுப் பறையின் வரலா றுகுந்
துஞ்சல் காதல் சொற்றுணை மற்றும்
அஞ்செழுத் துண்மை அருளிய தாகும்
ஆரூர் தில்லை காட்டூர் மூன்றுஞ்
சீரார் கோயில் திறமைய தாகும்
ஒருரு வரிய பாலை வடிவே
மருவா றென்ற வண்டமிழ் ஐந்துந்
திருவார் மேனிச் செய்திய தாகும்
பொடியுடை அரவணை அந்த ணாளன்
அடியிணை தந்த அருளே யாகும்
பத்து வேற்று கொன்றிவை மூன்றும்
நந்தலில் அருச்சனை காட்டிய தாகும்
வேய்குலந் தில்லை யெனுமிவை மூன்றும்
காயனும் அடிமையும் காட்டிய தாகும்
இப்பரி சகத்திய முனிவன் இருபத்
தொப்பரு மூவ ரோதுதே வாரம்
முழுதையுஞ் சிவாலய முனிக்கறி வித்துப்

பழுதிலா அவையுட் பரிந்தெடுத் திருபத்
தைந்துயர் பதிகமும் அறிவுறத் திரட்டி
எண்ணரும் அடங்க லியாவையும் உணரும்
புண்ணியம் இவைகொடு பொருந்தும் என்றவன்
தனக்கருள் செய்தனன் தகவுற வதனால்
தீதிலா அகத்தியத் திரட்டினை யுலகில்
ஓதினர் அடங்கலும் ஓதின ராவரே"

எனவருந் திருவாக்குகளானே அத்திருப்பதிகம் இருபத்தைந்தும், அவற்றின் இன அடைவும், அவை நுதலும் பொருளுந் தெரிந்து கொள்க.

தேவார ஒத்துகள் அபயகுல சேகர சோழவேந்தன் காலத்தில் தமிழ்நாட்டின்கண் மறைந்தன, அவ்வரசர் பெருமான் தன் அவைக் களத்துக்குப் போதராநின்ற பெரியோர் அவைதம்முள் ஓரோர் பதிகம் ஓதிடக்கேட்டுக் கைகளிரண்டுந் தலைமேலேறக் கண்ணில் ஆனந்த வெள்ளம் மெய்யெலாம் பொழியத் தமிழ்வேத முதல்வரான நாயன்மார்களைப் போற்றித் தேவாரத் திருமுறைகளை யாண்டுந்தேடிக் கண்டிலனாய்க் கவற்சியுறுவான் ஆயினன். அங்ஙனங் கவல்கின்றான், திருநாரையூர் ஆதிசைவ வேதியர்மரபில் வந்து அவதரித்தருளிய நம்பியாண்டார்நம்பி அத்திருப்பதியில் வீற்றிருந்தருளும் பொல்லாப்பிள்ளையார் திருவருளானே வேதம்முதலிய கலைகளெல்லாம் ஓதாதுணர்ந்தருளிய வரலாறு கேட்டு அவர்பாற்போந்து வழிபாடாற்றி, "எம்பிரானே! தேவார ஒத்துகளையும், அவை தம்மை அருளிச்செய்த மூவர் முதலியோர் சரித்திரங்களையும் உலகில் விளங்கச் செய்தருளுக" என்று பிரார்த்தித்தான். நம்பியாண்டார் நம்பி அவ்வரசன் வேண்டுகோளுக்கு உடம்பட்டாராய்த் திருக்கோயிலுட்புகுந்து, பொல்லாப் பிள்ளையாருக்கு அதனை விண்ணப்பஞ்செய்தார். பொல்லாப்பிள்ளையார் "நம்பீ, தேவாரத்திருமுறைகள் சிதம்பரத்தில் மூவர் கை அடையாளமுடைய ஓரறையில் உள்ளன" என்று திருவாய் மலர்ந்து அவைதம்மை யருளிச்செய்த ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலிய நாயன்மார் சரித்திரத்தினையும் அவர்க்குச் செவியறிவுறுத்தருளினர். நம்பியாண்டார்நம்பி அவ்வரலாற்றினைச் சோழர் பெருமானுக்குச் செவியறிவுறுத்தருளினர்.

அவ்வரசர்பெருமான் நம்பியாண்டார் நம்பியோடு திருத்தில்லை சென்று பரமகாரணனை நடராசமூர்த்தியைத் தரிசித்து வணங்கித் தில்லைவாழந்தணர்களையும் இறைஞ்சி அம்முனிவர்கள் கட்டளைப்படி திருவுலாவிற் கொடுபோந்து, அவர் அடையாளமுடைய அவ்வறையின்மாடே நிறுத்திக் கதவினைத்திறந்து திருமுறைகளை வன்மீகம் மூடியிருப்பக் கண்டு, கரையில்பெருங் கவலைக்கடற் படிந்தான். அவ்வரசர் பிரானைக் கவலைக்கடனின்று கரையேற்றி மகிழ்விக்குமாறு நடராசமூர்த்தி திருவருளினால் "வேந்தர் பெருந்தகையே! தேவாரப் பதிகங்களுள் இக்காலத்துக்கு வேண்டுமவை தம்மை நிறீஇ, ஏனையவற்றைச் செல் உணச்செய்தாம்" என்று ஓர் திருவாக்கு அந்தரத்து எழுந்தது. அது கேட்ட வேந்தர்பெருமான் மனக்கவலை மாறிக் கழிபேர் இறும்பூதுற்று, நம்பியாண்டார் நம்பியைத்தொழுது, "எம்பிரானே, தேவாரத் திருப்பதிகங்களைத் திருமுறைகளாகவகுத்தருண்மோ' என்றிரப்ப, நம்பியாண்டார்நம்பி அவை தம்மையும் மற்றைத் திருவாசகம் முதலியவற்றினையும் பதினொரு திருமுறைகளாக வகுத்தருளினார். அன்று தொடங்கித் தேவார பாராயணம் பண்டுபோல யாண்டும் நடைபெறுவதாயிற்று.

திருவாசகம்

திருவாசகம் என்பது திருமயமான வாசகமெனப் பொருள்படும். ஈண்டுத் திரு அருட்திரு. எனவே, அருள் நாத வடிவான வாசகமென்றவாறு ஆயிற்று. திருவாசகமென்பது, அழகிய வாசகத்தையுடையதென அன்மொழித் தொகையாய் வாதவூரடிகள் அருளிச்செய்த தமிழ்வேதத்திற்குக் காரணக்குறியாயிற்று. இனித் திருவாசகம் பின்மொழி ஆகுபெயர் என்றுரைப்பாரும்உளர். உற்று நோக்குவார்க்கு அஃது அன்மொழித்தொகையேயாம். அவ்வாறு தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியுட் காண்க. வாதவூரடிகள் "நமச்சிவாய வாஅழ்க" என்பது முதலிய நான்கு திருஅகவல் முதற்கொண்டு, திருச்சதகம், நீத்தல் விண்ணப்பம், திருவெம்பாவை, திருவம்மானை, திருப்பொற் சுண்ணம், திருக்கோத்தும்பி, திருத்தெள்ளேணம், திருச்சாழல், திருப்பூவல்லி, திருவுந்தி, திருத்தோணோக்கம். திருப்பொன்னூசல், அன்னைப்பத்து, குயிற்பத்து, திருத்தசாங்கம், திருப்பள்ளியெழுச்சி, கோயின்மூத்ததிருப்பதிகம், கோயிற்றிருப்பதிகம், செத்திலாப்பத்து, அடைக்கலப்பத்து, ஆசைப்பதது, அதிசயப்பத்து, புணர்ச்சிப்பத்து, வாழாப்பத்து, அருட்பத்து, திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம், கண்டபத்து, பிரார்த்தனைப்பத்து, குழைத்தபத்து, உயிருண்ணிப்பத்து, அச்சப்பத்து, திருப்பாண்டிப்பதிகம், பிடித்தபத்து, திருவேசறவு, திருப்புலம்பல், குலாப்பத்து, அற்புதப்பத்து, சென்னிப்பத்து, திருவார்த்தை, எண்ணப்பதிகம், யாத்திரைப்பத்து, திருப்படையெழுச்சி, திருவெண்பா, பண்டாய நான்மறை, திருப்படையாட்சி, ஆனந்தமாலை, அச்சோப்பதிகம் ஈருகப் பலவகைப் படுத்துச் செந்தமிழ் வேதம் அருளிச்செய்தார். இத்தமிழ்வேதப்பகுதிகள் அருளிச்செய்த இடனும், அவற்றினுட் கருத்தும் அதனதன் முகத்துக் காண்க. வாதவூரடிகள் மற்றுத்தமிழ் வேதம், "நமச்சிவாய" என்பது முதலாக எடுத்தருளிச் செய்தார். திருவருத்திரத்து உள்ளுறையான அத் திருஐந்தெழுத்து வேத மந்திரங்கட்கெல்லாம் மேலாயும் உயிராயும் நிற்கும் மகிமைநோக்கியென்க. வேதாகமம் முதலிய நூல்களெல்லாம் இத்திரு ஐந்தெழுத்தின் பொருளே நுதலியெழுந்தனவென்பது.

"அருள் நூலும் ஆரணமு மல்லாதும் ஐந்தின்
பொருள்நூல் தெரியப் புகும்"

என உமாபதிசிவாசாரியர் திருவருட்பயனுள் ஓதியவாறு பற்றியுணர்க. திருவைந்தெழுத்து, பெருவார்த்தை, மகாவாக்கியம் என்பன ஒருபொருட்கிளவி. இது சித்தாந்த மகாவாக்கியம். சித்தாந்த மகாவாக்கியமும் வேதாந்த மகாவாக்கியமுந் தம்முளொத்த கருத்துடையனவென்பது சிவஞான மாபாடியத்துட் காண்க. ஆளுடையபிள்ளையார் "தோடுடைய செவியன்" எனப் பிரணவம் முதலாகக் கொண்டு தமிழ்வேதந் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். வாதவூரடிகள் "நமச்சிவாய" எனப் பஞ்சாக்கரம் முதலாகக் கொண்டு தமிழ்வேதந் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அற்றேல்

அஃதங்ஙனமாக; வாகீசர் "கூற்றாயினவாறு" என்றும், நம்பியாரூரர் "பித்தாபிறைசூடி" என்றும், தமிழ்வேதந் திருவாய் மலர்ந்தருளியது யாதுபற்றி யெனின்-குருவருள், சூலை நோய் முந்துறுத்தும், ஆவண வோலை விவகாரம் முந்துறுத்தும், தமக்கு முன்னீடாகலின், அவை முன்னுறக் கொண்டு அச்சமயாசாரியார் இருவருந் தமிழ்வேதம் அங்ஙனந் திருவாய்மலர்ந்து அருளுவாராயிற்றென்று உணர்ந்துகொள்க. அவை அவ்விருவர்க்குங் குருவருள் முறையாயவாறு "தோடுகூற்றுப் பித்தாமூன்றும்-பீடுடைத் தேசிகன் பேரருளாகும்" என்று ஆன்றோர் எடுத்தோதியவாற்றானறிக. இத் தமிழ் வேதந் தன்னையன்போடு ஓதுவாரைப் பிறவிக்கடலின் எடுத்து அவர்க்குச் சிவானந்தமாக்க வல்லதென்பது,

"தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுந் தளைநீக்கி
அல்லல் அறுத் தானந்த மாக்கியதே—எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவா சகமென்னுந் தேன்"

என்னும் ஆன்றோர் அனுபவத் திருவாக்கான் அறிக,

திருக்கோவையார்

வாதவூரடிகள் இத்தமிழ்த் திருக்கோவை நூலை அறிவன் நூற் பொருளும் உலகநூல் வழக்குமென இருபொருளும் நுதலியியற்றி யருளினார். அறிவனூற்பொருள் ஆகமப் பொருள். "உலகியல் வேத நூலொழுக்கம்" என்பவாகலின், அகத்தியத்தினுந் தொல்காப்பியத்தினுங் களவியலினும் வேதமரபுபற்றி எடுத்தோதப்பட்ட களவு கற்பென்னும் பாகுபாடுடைய அகனைந்திணை இன்பவரலாறே ஈண்டுலக நூல் வழக்காம். வாதவூரடிகள் இங்ஙனந் நூலாருந்ததி நியாயம் பற்றி அறிவனூற்பொருளும் உலகநூல் வழக்கும் விராய்த் தமிழ்வேதம் அருளிச் செய்ததற்குக் காரணம், இலக்கண மரபியலிற் கூறினாம். இந்நூல் இவ்விரு திறனும் நுதலுதலோடு இயற்றமிழாராய்ச்சிக்கும் நியாய ஆராய்ச்சிக்கும் வாய்ப்புடைய சொல்வழக்கும் பொருள்வழக்கும் இனிது நுதலும் நன்னூலுமாம். அது,

"ஆரணங் காண்என்பர் அந்தணர் யோகிய ராகமத்தின்
காரணங் காண்என்பர் காமுகர் காமநன் னூலிதென்பர்
ஏரணங் காண்என்பர் எண்ணர் எழுத்தென்பர் இன்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே"

என்று ஆன்றோர் அதன்மாட்சி யெடுத்துப் போற்றிசைத்தலான் இனிதறியற்பாற்று. ஏரணம்-நியாயம், எழுத்து-இயற்றமிழ் இந்நூல் இங்ஙனம் சொன்மாட்சி பொருண்மாட்சி நன்று பொருந்திச் சிறப்புறுதல் நோக்கியன்றே

"வருவா சகத்தினின் முற்றுணர்ந் தோனைவண் டில்லைமன்னைத்
திருவாத வூர்ச்சிவ பாத்தியன் செய்திருச் சிற்றம்பலப்
பொருளார் தருதிருக் கோவைகண் டேயுமற் றப்பொருளைத்
தெருளாத வுள்ளத் தவர்கவி பாடிச் சிரிப்பிப்பரே"

என நம்பியாண்டார் நம்பியும்,

"உருவாருந் தமிழ்ச்சங்கத் தடம்பொய்கைத் தோன்றி
உயர்ந்தோங்கு மெய்ஞ்ஞான ஒளியையுடைத் தாகி
மருவாருங் கிளவியிதழ் நானூ றாகி
மதுப்பொருள்வாய் மதிப்புலவர் வண்டாய் உண்ணத்
தருவாரும் புலியூரி னுலகுய்யக் குனிப்போன்
தடங்கருணை எனும் இரவி தன்கதிரால் அலருந்
திருவாத வூராளி திருச்சிற்றம் பலவன்
திருவடித்தா மரைச்சாத்துந் திருவளர்தா மரையே"

என அபியுத்தரும்,

"பல்காற் பழகினுந் தெரியா உளவேல
தொல்காப் பியந்திரு வள்ளுவர் கோவையார்
மூன்றினும் முழங்கும் ஆண்டினும் இலையேல்
வடமொழி வெளிபெற வழங்கும் என்க"

எனச் சுவாமிநாததேசிகரும், இதன் பெருமை அவ்வாறு போற்றி இசைத்தாரென்க. இது "திருவளர் தாமரை" என்பது முதலாகக் "காரணிகற்பகம்" என்பது ஈறாகக் களவுகற்பென்று இருகைகோளால் இயற்கைப் புணர்ச்சி, பாங்கற் கூட்டம், இடந்தலைப்பாடு, மதியுடன் படுத்தல், இருவருமுள்

வழி அவன்வரவுணர்தல், முன்னுறவுணர்தல், குறையுறவுணர்தல், நாணநாட்டம், நடுங்கநாட்டம், மடல், குறைநயப்பித்தல், சேட்படை, பகற்குறி, இரவுக்குறி, ஒருவழித்தணத்தல், உடன்போக்கு, வரைவுமுடுக்கம், வரைபொருட்பிரிதல், மணஞ்சிறப்புரைத்தல், ஓதற்பிரிதல், காவற்பிரிதல், பகைதணிவினைப் பிரிதல், வேந்தற்கு உற்றுழிப்பிரிதல், பொருள் வயிற்பிரிதல், பரத்தையிற்பிரிதல் என்னும் இவ் விருபத்தைந்து கிளவிக்கொத்துகள் கொண்டு கோக்கப் படுதலிற் கோவை யெனப்பட்டது. கோவையென்பதில் ஐ செயப்படுபொருள்விகுதி, இந்நூல் நுதலும் பொருளிரண்டனுள் வைத்து உலகநூற் பொருண்மரபு இனிது விளங்குமாறு பேராசிரியர், இதற்கோருரை இயற்றினர். இவ்வுரை மற்றிந்நூல் நுதலும் அகனைந்திணை இன்பவுறுதிப் பொருளின் திட்பநுட்பஞ் செவ்விதின் விளக்கி, மற்றிதற்குச் சிறந்தது ஒருரையாம். இனி, தமிழ்ப் புலவருட் சிலர் இவ்வுரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியரென்ப, திருக்கோவைக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரைசெய்திலர். மற்றுப் பிரயோக விவேக நூலார் "வஞ்சரையஞ்சப்படும்' என்னுங் குறளினுங் 'கொள்ளப்படாது மறப்பதறிவிலென் கூற்றுகளே" என்னுந் திருக்கோவையாரினும், பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும், முதனிலையைப் பிரித்தெழுவாயாக்கி முடித்தலுங் காண்க; 'மருங்கோடித் தீவினை செய்யானெனின்' 'கற்றில கண்டன்னம்' என்னுங் குறளினுந் திருக்கோவையாரினும், பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் செய்தலோடுங் கற்றலோடும் முடியுமென்பர்; இனிக் 'கொழுநற் றொழுதெழுவாள்' 'தொழுதெழுவார்வினை வளநீறெழ' என்னுந் திருவள்ளுவரினுந் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியருந் துணைவினையாய் உரைப்பர்" என்றிங்ஙனமுரைத்தலானும்,

"பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட் டுங்கலியும்
ஆரக் குறுந்தொகையுள் ஐஞ்ஞான்குஞ்—சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி னார்க்கினிய மே"

என்பதனாலும், திருக்கோவை உரையாசிரியர் பேராசிரியரென்றே துணிக. இனித் திருக்கோவை நுதலிய அறிவனூற்

பொருள், வாதவூரடிகளொப்ப உலகநிலையாமை கண்டு முற்றத்துறந்து மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்துச் சிவானந்தச் செல்வர் ஆனோர்க்கே அனுபவமாய்ப் புலனாகற் பாலதாமென்றுணர்க. இனிப் பேரின்பப் பொருள்தான் ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியுந் தம்முள் அஃகா உழுவலன்பால் நுகர்ந்து போதருஞ் சிற்றின்பம் போல்வதொன்றாகலின் மற்றது சிற்றின்பம் அகனைந்திணைபற்றி நிகழ்தல்போலக் குருதரிசனம் முன்னான நின்மலசாக்கிராதி ஐந்தும்பற்றி நிகழும் நீரதாம். அங்ஙனம் நிகழ்வுழிப் பேரின்பக்கிழத்தி சிற்றம்பலமுங் கிழவோன் முத்தான்மாவுமாம். என்னை? ஆண்டுக் கிழத்தியை

"உணர்ந்தார்க் குணர்வரி யோன்தில்லைச்சிற்றம் பலத்தொருத்தன்
குணந்தான் வெளிப்பட்ட கொவ்வைச்செவ் வாயிக் கொடியிடை"

"பாயும்விடைஅரன் தில்லையன்னாள்"

"அளவியை யார்க்கும் அறிவரி யோன்தில்லை அம்பலம்போல்
வளவிய வான்கொங்கை"

"குவளைக் களத்தம் பலவன் குரைகழல் போற்கமலத்—தவளை"

நேயத்த தாய்நென்ன லென்னைப் புணர்ந்துநெஞ் சந்நெகப்போய்
ஆயத்த தாயமு தாயணங் காயரன் அம்பலம்போற்-றேயத்ததாய்

என்று இத்தொடக்கத்தாற் சிற்றம்பலத்தொடு சார்த்தோனாகக் கூறுதலானும், அச்சிற்றம்பலத்தின் கண்ணதாம் பேரின்பம் விழைந்திரந்து பெறுதற்குரியான் முத்தான்மாவாகிய கிழவனாகலானுமென்க. இனி முத்தான்மா எய்து தற்குரிய பேரின்பவுறுதிப்பொருள் சிவனருட்குணமான சிற்றம்பலமேயாதல்,

"ஆரண உருவார் தில்லை யம்பலம் எய்தப் பெற்றோர்
ஒருணர் வாவ ரென்றும் ஒன்றலர் ஒன்று ரல்லர்
காரணர் ஆகார் ஓத்த கருத்திலர் நிருத்த வின்பப்
பூரணர் அவர்கள் வாழும் புவனமும் பொதுவாம் அன்றே"

என்பதனானறிக. முத்தான்மாவால், அனுபவிக்கப்படுஞ் சிவானந்தம் அவ்வான்மா அந்தரியாமியாய் விளங்குஞ் சிவஞானசத்தாகலின், அது சிவன் ஐந்தொழிற்காரணமான பரையாதி சிவசத்தி பேதங்களுள் ஒன்றாக வைத்தெண்ணு

தற்கு ஓரியைபின்றும். இயைபின்றாகவே, இக்கூற்று முறை பிறழ்வு முதலிய குற்றங்கட்கு மிக்க சேய்த்தாமாறு உணர்க.

"பேரின்ப மான பிரமக் கிழத்தியோ
டோரின்பத் துள்ளான் என் றுந்தீபற"

"இருட்டறை மூலை யிருந்த குமரி
குருட்டுக் கிழவனைக் கூட நினைந்து
குருட்டினை நீக்கிக் குணம்பல காட்டி
மருட்டி அவனை மணம்புணர்ந் தாளே"

"என்னிடை, ஞான வல்லியை நன்மணம் புணர்த்தி
ஆறு நேயத் தரும்பொருள் வழங்கி
இறவா வீட்டினி லிருத்திக்
குறையாச் செல்வமொடு கூட்டுதி மகிழ்ந்தே"

என்றல் தொடக்கத்துத் திருவாக்குக்களும் இவ்வுண்மை தெளிவித்தல் காண்க. பெத்தத்திற் சிற்றின்பங் காரணமாய் மறைந்து பக்குவஞ் செய்துவந்த சிவசத்தி முத்தியில் அவ்வியல்பின் நீங்கி வெளிநின்று பேரின்பங்காரணமாய்ப் போகரூபமாயிற் றென்பார் "பேரின்பமான பிரமக்கிழத்தி" யென்றார். உயிர்க்குப் பரிபக்குவஞ் செய்தற் பொருட்டு மலத்தின்வழிச் சிறுமையுற்று நிற்றல் நோக்கித் திரோதான சத்தியை "இருட்டறை மூலையிருந்த குமரி" யென்றார். ஆன்மாவை நாயகியாகவுஞ் சிவனை நாயகனாகவும் அருளிச் செய்த திருவாக்கெல்லாம், ஆண்டானடிமை முறைபற்றி யெழுந்தன, இஃது நுகர்வான் நுகரப்படும்பொருள் முறை பற்றி யெழுந்தது, இவ்விருவழக்கினும் ஆன்மா அடிமைத் திறத்திற் றீர்ந்தின்றாகலானும், சிவம் உபகரிக்கும் இறைமைக்குணத்தில்தீர்ந்தின்றாகலானும், நடராசன் அருட்குணமான சிற்றம்பலம் பெண்பாற்படுத்து ஓதப்பட்டதல்லது நடராசபரம்பொருள் பெண் பாற்படுத்து ஓதப்படாமையானும், தம்முள் முரணுமையறிக. இனித் திருக்கோவைப் பேரின்பத்துறைக்கண் கிழத்தி கூற்றுகள் ஓரோரிடங்களிற் பணிந்தமொழியானும் வருந்து மொழியானும் நிகழ்வன ஆன்மாவின் அன்பிற்கும் அருட் கையறவிற்கும் எளிவரும் கருணையும் இரக்கமும் ஆகவும், கிழவோன் கூற்றுகள் பெருமிதத்தானுந் தலையளிப்பானும் நிகழ்வன இன்பப் பேற்றின்|இறுமாப்பும் அவ்வின்ப அத்துவித அனுபவ ஒப்புர

வாகவும் கொள்க. இன்னும் இதன் திறம் விரிப்பிற் பெருகுமென்பது.

திருவிசைப்பா

அழகிய இசைபொருந்திய பாக்களையுடையதென அன்மொழிதொகையாய்த்திருமுறைக்குக்காரணக்குறியாயிற்று. இது திருமாளிகைத்தேவர், சேந்தனார், கருவூர்த்தேவர், பூந்துருத்திநம்பி, காடநம்பி, கண்டராதித்தர், வேணாட்டடிகள், திருவாலியமுதனார், புருடோத்தமநம்பி, சேதிராயர் என்னும் ஒன்பது நாயன்மாரானும் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இவை அருளிச் செய்யப்பட்டது தலங்களின் பெயர் அவ்வப்பதிக முகத்துக்காண்க.

திருப்பல்லாண்டு

இஃது இறைமுதற் கடவுளான பரமசிவனைப் பல்லாண்டுவாழ்கவென அன்பினாற்பாட்டருளிச்செய்தலின், பல்லாண் டென்றாயிற்று. பலவாண்டு பயத்தலைச் செய்வதியாது அது பல்லாண்டென அன்மொழித்தொகையாய்த் திருமுறைக்குக்காரணக் குறியாயிற்று. இஃது திருக்கோயில் மேல்வைத்துச்சேந்தனாரால்திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்டது.

"சொல்லாண்ட சுருதிப்பொருள் சோதித்த தூய்மனத் தொண்டர்
சில்லாண்டிற் சிதையுஞ் சிலதேவர் சிறுநெறி சேராமே [உள்ளீர்
வில்லாண்ட கனகத் திரண்மேரு விடங்கன் விடைப்பாகன்
பல்லாண் டென்னும் பதங்கடந் தானுக்கே பல்லாண்டு கூறு
தூமே"

எனச் சேந்தனார் இதனுள் திருவாய்மலர்ந்தருளுதலின், சில்லாண்டிற் சிதையுஞ் சிலதேவர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதல் உபசாரமென்றும். அவர்கட்குக் கூறும் பல்லாண்டு மக்கள் தம்முள் ஒருவரை யொருவர் நீடுவாழ்க எனக்கூறும் வாழ்த்துப் போல்வதாம் என்றும் அறிக.

திருமந்திரம்

இஃது அறுபான்மும்மை நாயன்மாருள் ஒருவரான திருமூலநாயனாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இவர் நந்தி திருவருள் பெற்ற நான்மறை யோகிகளிலொருவர்.

அணிமா முதலாகவரும் எண்பெருஞ் சித்தியும் பெற்றுடையார். சித்தியெனினும் முத்தி யெனினும் செல்வமெனினும் ஒக்கும். அணிமா முதலிய எண்பெருஞ் சித்திகளாவன: அணுவினும் அதிசூக்கும வடிவுற்று நிற்றல் அணிமாவென்னுஞ் செல்வம். மேருவினும் மிகப் பெரிய வடிவுற்று நிற்றல் மகிமா என்னுஞ் செல்வம். விடயங்களை நுகர்ந்தும் அவற்றில் தொடக்குண்ணாமை கரிமாவென்னுஞ் செல்வம். சேறு முதலியவற்றின் இயங்கினும் அழுந்துத லின்றிக் காற்றினுங் கடுநடையுடைத்தாம் மெல்லிய வடிவுற்று நிற்றல் லகிமாவென்னுஞ் செல்வம். மனத்தான் விழையப்பட்ட அனைத்தும் விழைந்தவாறே பெறுதல் பிராத்தி யென்னுஞ் செல்வம். சங்கற்ப மாத்திரையான் ஆயிரமகளிரைப் படைத்து அவ்வாயிரமகளிரொடும் ஆயிரம் வடிவாய் நின்று கிரீடித்தல் பிராகாமியமென்னுஞ் செல்வம். பிரமன் முதலியோர் மாட்டுத் தன் ஆணை செலுத்தி அவராற் பூசிக்கப்படுதல் ஈசத்துவம் என்னுஞ் செல்வம். உலக முழுவதையுந் தன்வசமாக்குதலும் உலகத்தை யுண்டாக்கலும் வசித்துவமென்னுஞ் செல்வம். இவ்வெண்வகைச் சித்தியுள், முன்னைய மூன்றும் உடம்பானும் பின்னைய ஐந்தும் மனமுதலியவற்றானும் பெறப்படுவன என்றுணர்க. சிவஞானயோகியான மற்றிவர் முனிப்பெருங் கடவுளான குறுமுனிவர்பால் உற்றதொரு கேண்மையினால் நற்றமிழ்ப் பொதியமலையை நண்ணி அகத்தியனாருடன் சிலநாள் உறைவதற்கு எண்ணிக் கொற்றவனார் திருக்கயிலை மலைநின்று நீங்கித் திருக்கேதாரம், பசுபதி நேபாளம், அவிமுத்தம், திருக்காளத்தி, திருவாலங்காடு, திருவேகாம்பரம், திருவதிகை, திருப்புலியூர் இவைகளை வழியில் வணங்கி ஆண்டாண்டுறையும் யோக முனிவர்களை நயந்து காவிரியின் கரையணைந்து, திருவாவடு துறையைத் தலைக்கூடி, ஆண்டுள்ள பசுபதியார் சிவாலயம் வலம்வந்து பெருங்காதலினாற் பணிந்து விருப்போடு அங்குறையுநாளில், கோக்குலங்களை ஆண்டு அன்பால் மேய்த்து வருஞ் சாத்தனூர் மூலன் என்பான் ஓரிடைக்குலமகன், வாழுநாள் உலந்திறந் தொழிந்தானாக, ஆனிரைகள்

அவனுடம்பினை வந்தணைந்து சுற்றி மிகக்கதறிச் சுழன்று மோந்து துயருழத்தலை அந் நற்றவ யோகியார் கண்டு, நம்பர் அருளாலே இவ் ஆனிரைகளுற்ற துயரினை ஒழிப்பலென்று தம்முடம்புக்கு அரண்செய்து தாமுயன்ற பவன வழியினால் தம்முயிரை அவனுடலிற் பாய்த்தி எழுந்தார். அதுகண்ட பசுக்களெல்லாம் அணைந்து நாத்தழும்புற நக்கிமோந்து கனைத்து நயந்து களிப்பினால் வாலெடுத்துத் துள்ளித் துயர்நீத்து நிரைந்துபோய் மேய்ந்தன. அவர் அவை தம்மை மேய்த்து அவற்றோ டுடன்போந்து, அவை மனைகள்தோறும் புக்கதற்பின் திருவாவடுதுறை சேர்ந்து, காப்பினில் வைத்த முந்தையுடற்பொறை காணாராய் முழுதுணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானச் சிந்தையினில் வந்த செயலாராய்ந்து தெளிகின்றார், 'தண்ணிலவார் சடையார் தாம் தந்த ஆகமப்பொருளைமண்ணின்மிசைத் தந்திருவாக்கினால் தமிழ் வகுப்பக் கண்ணியவத் திருவருளினாற் கரப்பித்தார்' என்றறிந்து, திருவாவடுதுறைத் திருக்கோயிலையணைந்து பரம்பொருளை வணங்கி, அத்திருக்கோயிற் புறக்குடபாலின் மிக்குயர்ந்த அரசின் கீழிருந்து, சிவயோகந் தலைநின்று, பூவலரும் இதயத்துப் பொருளாகிய பரமசிவத்தோடு உணர்ந்து சமாதியில் வீற்றிருந் தருளினார். அங்ஙனஞ் சமாதியில் வீற்றிருந்தருளாநின்ற நாயனார்க்கு ஊனுடம்பிற் பிறவிவிடந்தீர்ந்து தமிழுலகம் உய்ய ஞானம் முதலிய நான்கும் அலர்கின்ற நல் திருமந்திரமாலை ஓராண்டுக் கொன்றாகப் பரம்பொருளாகிய பரமசிவனை,

"ஒன்றவன் தானே இரண்டவன் இன்னருள்
நின்றனன் மூன்றினுள் நான்குணர்ந் தானைந்து
வென்றனன் ஆறு விரித்தனன் ஏழும்பர்ச்
சென்றனன் தான்இருந் தான் உணர்ந்தெட்டே"

என்னும் திருப்பாட்டு முதலாக எடுத்து, அவற்குமூவாயிரந் திருப்பாட்டுச் சாத்தி, மூவாயிரத்தியாண்டு புவிமேல்மகிழ்ந்திருந்து, சென்னி மதியணிந்த அப் பரமன் திருவருளினாற் திருக்கைலையைத் தலைக்கூடி, ஒருகாலும் பிரியாப் பேரானந்த வாழ்வை அவன் திருவடிக்கீழ் அடைந்தார். நாயனார்க்குத் திருமூலரென்னும் பெயர்வந்த வரலாறும்,

திருமந்திர நூல் செய்தருளிய வரலாறும், இக்கூறியவாற்றானறிக.

இம்முதற்செய்யுளின் பொருள் வருமாறு: அவன் ஒன்றே மகாவாக்கியத்தில் தற்பதத்தாலெடுத்து ஓதப்படும் பரமான்மாவான பரமசிவன் ஒரு பொருளேயாம்; அவன் இன்னருள் இரண்டு—அங்ஙனம் ஒருபொருளாயினும் தன் இன்னருள் தாதான்மிய சத்தியோடு எண்ணில் சிவமுஞ் சத்தியுமென இரண்டுமாம்; மூன்றினுள் நின்றனன்—தன் போல நித்தியப் பொருள்கள் ஆயினுஞ் சமலராயுள்ள சீவான்மாக்களை அம் மலப்பிணியினீக்கி வாழ்வித்தற் பொருட்டு இலயபோக அதிகார அவத்தையுற்று முறையே சத்தன் உத்தியுத்தன் பிரவிருத்தன் என மும்முதலாயும் நின்றான்; நான்குணர்ந்தான்—அங்ஙனம் நின்று ஆன்மாக்கள் மெய்யுணர்ந்து வீடுபேறு கூடுதற் பொருட்டுச் சுத்தமாயையைக் காரியப்படுத்து வேதாகமமென்னும் முதனூல்களானே அறம் முதலிய உறுதிப் பொருள் நான்கினையும் ஓதியருளினான்; ஐந்து வென்றனன்—அவவாற்றான் ஐந்தவத்தையும் உயிர்களுக்கு விளைத்தும் பஞ்சபாசவுபாதி தனக்கிலனாய் அமலனாயே நின்றான்; விரித்தனன் ஆறு—இன்னும் ஆன்மாக்கள் கன்மபோகம் நுகர்ந்து மலபரிபாகம் எய்துதற்பொருட்டு மந்திரம் முதலிய அத்துவாக்கள் ஆறினையும் நித்தபரிக்கிரக சத்தியான அம்மாயையினானே விரித்திட்டான்; ஏழும்பர்ச் சென்றனன் — இன்னும் ஐவகை முத்தொழில்களையும் அதிசூக்குமமாயும சூக்குமமாயுந் தூலமாயும் நடாத்த வேண்டுதலின், அவ்வத்துவாக்களின் இடனாய்ச் சிவன் நாதசிவன் எனவும், சதாசிவன் எனவும், மகேசன் உருத்திரன் மால் அயன் எனவும், முறையே அருவம் அருவுருவம் உருவமென்னும் முக்கூற்று எழுவகைத் திருமேனிகளையும் உற்று மேலாய் ஓங்கினான்;—தான் எட்டுணர்ந்து இருந்தனன்-அப்பெற்றியனாய முதல்வன் முற்றறிவு முதலிய எண்குண சொரூபனாயுணரப்பட்டு என் உள்ளத்தின்கண் சோகம்பாவனையால் துவிதம் அற்று ஏகனாய்

யன்னினான் ஆகலின் அவன் திருவருளானே வேதாகமப் பொருள்களை யெடுத்துத் தமிழுலகம் எளிதினுணர்ந்து உய்தற் பொருட்டு இங்ஙனந்திருமந்திரமாலை செந்தமிழாற் கூறலுற்றாம் என்றவாறு. அவன் திருவருளானே வேதாகமப் பொருள்களை யெடுத்துத் தமிழுலகம் எளிதினுணர்ந்து உய்தற்பொருட்டு இங்ஙனந் திருமந்திர மாலை செந்தமிழாற் கூறல் உற்றாமென்பது குறிப்பெச்சம். உணர்ந்தானெனக் காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தார். ஏழாயும்பர்ச் சென்றனன் என ஆக்கச்சொல் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. உணர்ந்து-உணரப்பட்டு. தான்-முன்னையது அசைநிலை; பின்னையது பெயராய்ச் சுட்டுப் பொருள்பட நின்றது, "புலந்தொகுத்தோனே போக்கறு பனுவல்" என்புழிப்போல. இஃது எண்ணலங்காரம். தானுணர்ந்தான் இருந் தெட்டே யென்பதற்கு-அவன் அட்டமூர்த்திகளாக எளிதினுணரப்பட்டு யாவரும் அறிய இருந்தானென்று உரைத்தலுமொன்று, ஏழு பாரென்பது பாடமாயின், ஏழுவகை ஞானபூமிகளையும் வியாபித்தானெனவுரைக்க. ஏழு ஞானபூமிகளாவன: சுயேச்சை, விசாரணை, தனுமானசி, சத்துவாபத்தி, அசஞ்சத்தி, பதார்த்தபாவனை, துரியகை என்பனவாம். இம் முதற் செய்யுள், நூற்பொருளை இங்ஙனம் தன்னகத்து அடங்கக் கொண்டு நிற்றலின், வருபொருள் தெரிக்கும் மங்கலமாம். அத்திறம் விரிப்பிற் பெருகும்: நுண்ணுணர்வாற் கண்டு கொள்க. இந்நூலின்கண் வேதப்பொருள் அருகிவருமாறுஞ் சிவாகம நாற்பாதப் பொருள் வருமாறும் உற்றுணர்ந்து கொள்க. இந்நூல் பாயிரம் உளப்பட ஒன்பது தந்திரங்களுடைத்து. இந்நூற் பொருள் பெரும்பான்மையான் ஆகமநூல் நன்குணர்ந்தார்க்கே இனிது புலனாகற்பாலதாம்.

பதினொராந்திருமுறைப் பிரபந்தங்கள்

இஃது திருமுகப்பாசுரமுதல் திரு ஏகாதசமாலை யீறான நாற்பது பிரபந்தங்களைத் தன்னுட்கொண்டது. இவற்றுள் திருமுகப் பாசுரம் திருவாலவாயுடையார் திருவாய்

மலர்ந்தருளியது. திருவாலங்காட்டு மூத்ததிருப்பதிகம், திருவிரட்டைமணிமாலை, அற்புதத்திருவந்தாதி யென்னும் மூன்றும் காரைக்காலம்மை அருளிச்செய்தன. க்ஷேத்திரத் திருவெண்பா ஐயடிகள் காடவர்கோனாயனார் அருளிச்செய்தது. பொன்வண்ணத்தந்தாதி. திருவாரூர்மும்மணிக்கோவை, திருக்கைலாய ஞானவுலா என்னுமூன்றுஞ் சேரமான்பெருமாணாயனார் அருளிச்செய்தன, கைலைபாதி காளத்திபாதியந்தாதி. திருவீங்கோய்மலை யெழுபது, திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை, திருவெழுகூற்றிருக்கை, பெருந்தேவபாணி, கோபப் பிரசாதம், காரெட்டு, போற்றித்திருக் கலிவெண்பா, திருமுருகாற்றுப்படை, திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம் என்னும் பத்தும் நக்கீரதேவர் அருளிச் செய்தன. திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம் கல்லாடனார் அருளிச்செய்தது. மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலை, சிவபெருமான் திருவிரட்டைமணிமாலை. சிவபெருமான் திருவந்தாதி கபிலதேவர் அருளிச்செய்தன. சிவபெருமான் திருவந்தாதி பரணதேவர் அருளிச்செய்தது, சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை, இளம்பெருமானடிகள் அருளிச்செய்தது மூத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை அதிரா அடிகள் அருளிச்செய்தது. கோயில் நான்மணிமாலை, திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை, திருவேகம்பமுடையார் திருவந்தாதி, திருவொற்றியூர் ஒருபாவொருபஃது என்னும் ஐந்தும் பட்டினத்தடிகள் அருளிச்செய்தனர். விநாயகர் திருவிரட்டைமணிமாலை, கோயிற்றிருப்பண்ணியர் விருத்தம், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி, திருச்சண்பைவிருத்தம், திருமும்மணிக்கோவை, திருவுலாமாலை, திருக்கலம்பகம், திருத்தொகை, திருநாவுக்கரசுதேவர் திருவேகாதசமாலை என்னும் பத்தும் நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிச்செய்தன. இங்ஙனம் பதினொராந்திருமுறையிற் கோக்கப்பட்ட நாற்பான் பிரபந்தங்களுக்கும் வகைகண்டு கொள்க. திருமுறையிற் கோத்த திருமுருகாற்றுப் படையினைப் பத்துப்பாட்டெனச் சங்கப்பாட்டினுங் கோத்துத் தொகை கொண்டவாறு என்னையெனின்,— அதற்குக் காரணம் சங்க இலக்கிய வரலாறு உரைப்புழிக் கூறுதும்.

பெரிய புராணம்

இதுசேக்கிழார் நாயனாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இது பெரிய புராணமெனவும், திருத்தொண்டர் புராணமெனவும் வழங்கப்படும். இவ்விரு திருநாமங்களும் இதற்கு ஆசிரியரே இட்டனவென்பது 'எடுக்குமாக்கதை' யெனவும் "இங்கிதனாமங் கூறின்—செங்கதி ரவன்போல் நீக்குந் திருத்தொண்டர் புராணமென்பாம்" எனவும் போந்த பாயிரத்தாலறிக. பெரிய புராணம்-பெருமையை அறிவுறுக்கும் புராணம். யாவர் பெருமையென்னும் அவாய் நிலைக்கண் திருத்தொண்டர் பெருமை யென்பது தானே போதரும் என்பது. அநபாயன் என்னுஞ் சோழமகாராசன் சிந்தாமணி யென்னும் அவைதிகத் தொடர்நிலைச் செய்யுளைப் பலபடப் பாராட்டிக் கேட்டான். சேக்கிழார் அதுகண்டு, 'வேந்தர் பெருந்தகாய்! இது சமணர் பொய்ந்நூல். இதன்கேள்வி மறுமைக்கும் ஆகாது; மற்றிம்மைக்கும் ஆகாது. சிவகதை கேட்பின், மறுமைக்கும் ஆம்; மற்றிம்மைக்கும் ஆம்' என்றெடுத்து அரசற்கு உபதேசித்தருளினார். அநபாயவேந்தன் 'அடிகேள்! இச்சிந்தாமணி அவகதையாய்ப் பயனுமற்றதாயின் அம்மையும் இம்மையும் உறுதி பயக்கத்தக்க சிவகதை யாது? அதுகண்ட தனிப்பேரார்? அதுதான் நவகதையோ? புராதனமோ? அதற்கு முதனூல் உண்டோ? அதனைக் கேட்பித்தார் யாவர்? கேட்டார் யாவர்? அது தவமுயலுங் கதையோ? தவஞ்செய்து பேறுபெற்ற கதையோ? இவற்றிற்கு அடைவுபட உத்தரங்கூறுக' என்றான். சேக்கிழார் அன்னுழித் "திருவாரூர்ப் பெருமானடிகள் அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளத் திருநாவலூர் நம்பியாரூரர் பதினொரு திருப்பாட்டால் அம்பலவாணர் திருத்தொண்டர் பெருமையினைத் தொகுத்துத் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். அது திருத்தொண்டத் தொகை யென்று உலகம் பரவப்பெற்றது. அதற்குத் திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையார் பொருளுரைத்தருள, நம்பியாண்டார் நம்பி வகைதந்து சுருதிமொழிக் கலித்துறையந்தாதி செய்தருளினார். அதனைத் திருமுறை கண்ட அபயகுலசேகர சோழமகாராசன் முதலியவுயர்ந்தோர் பாராட்டிக் கேட்டனர்" என்று

உத்தரங் கூறியருளினார். அதுகேட்ட அநபாயவேந்தன் அவ்வருள்தொண்டர் பெருமை வரலாறெல்லாம் திறம்படவிரித்துச் செந்தமிழ்க் காவியமாகச் செய்தருளுக என்றிரந்து வேண்டினான். சேக்கிழார் அரசன் வேண்டுகோளுக்கு உடம்பட்டு அவன்பால் விடைகொண்டு திருத்தில்லை நகரினைத் தலைக்கூடித் திருக்கோயிலை வணங்கித் திருச்சிற்றம்பலம் அணைந்து, "அம்பலத்தெம்பெருமானே! உமதடியார் சீர் அடியேனுரைத்து இடர்கெடும்படி அடியெடுத்துத் தந்தருளுவர்" என்று பிரார்த்தித்துத் திருவருளையுன்னி இறைஞ்சினார். அன்னுழி இலகு மன்றினி லாடுவார் திருவருளினால் அசரீரி "உலகெலாம்" என அடியெடுத்து உரைசெய்தருளியது. அப் பெரிய அருள்நாத வாக்கொலி தில்லைவாழந்தணர் முதலாக ஆண்டுத் தலைக்கூடிநின்ற திருக்கூட்டத்தார் செவிப்புலம் எங்குமாகி நிறைந்தது. சேக்கிழார் அவ்வருளுபதேச வாக்கமிர்தஞ் செவிமடுத்து மெய்யுணர்வெய்தித் தெய்வப் புலமை மிக்கார். அப்பொழுது தில்லைவாழந்தணர் மன்றுடைய பிரானாணை வள்ளலார் திருமாலையுந் திருநீறுந் திருப்பரிவட்டமுஞ் சேவையர் காவலர்க்கு அளித்துச் சிறப்பித்தார். சேக்கிழார் நாயனார் அத்திருவருட் பிரசாதங்களைப்பெற்றுச் சிவானந்தக் களியுற்றுத் திருவம்பலத்தினை வணங்கிப்போந்து தாம் பாடுகின்ற புராணத்திற்கு மூவரோதிய திருநெறித் தமிழ் அடியாதலால், அத்திருநெறித் தமிழ்வேத முதல்வர்களை வணங்கி அவர் திருவருளோடு இணங்கிச் சிவசாதனங்கள் மிகப் பூண்டு, ஆயிரக்கால் மணிமண்டபத்தினை யணைந்து, எந்தையார் திருவருளை உன்னி வீற்றிருந்து, அவர் தந்தருளிய "உலகெலாம்" என்பது முதலாககொண்டு திருத்தொண்டத்தொகை, திருவந்தாதி வகைவழியே செந்தமிழ்த்தொகை விளங்கிய திருவிருத்தத்தால் தானாவான புராணநூல் விரித்துப்பாடி முடித்தருளினார்.

"உலகெலாம் உணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்."

உலகு என்பது ஆரியத்திரிசொல். அஃது ஈண்டுயிர்கள் மேல் நின்றது. உலகமென்பது இடத்தையுணர்த்துஞ்சொல்

ஆகலின் மக்கள்தொகுதியை யுணர்த்தும்வழி ஆகுபெயராம் பிறவெனின்,—அற்றன்று. வடநூலுள், "லோகஸ்து புவநேஜநே" என இருபொருட்கும் உரித்தாக ஓதப்பட்டமையின், மக்கள்தொகுதியை உணர்த்தும்வழியும் உரிய பெயரேயாகலின், ஆகுபெயர் அன்றென்க. இது "காலமுலகம்" என்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனாவரையர் கடாவிடைகளான் விளங்கஎடுத்தோதியவாற்றானு முணர்க. அவ்வுயிர்தாம், மலமொன்றேயுடைய விஞ்ஞானகலரும், மலம் கன்மம் என்னும் இரண்டுமுடைய பிரளயாகலரும், மலம் கன்மம் மாயை யென்னும் மூன்றுமுடைய சகலருமென மூவகையராதலின், எல்லாமென்றார். மலரடி-வினைத்தொகை. சிதசித் பிரபஞ்சமெங்கும் மலருகின்ற சிலம்படியென்க. சிலம்பு-ஆரணநூபுரம். அது சிலம்புதலின் சிலம்பெனப்பட்டது.

இதன் பொருள்:—அம்பலத்தாடுந் துரிய அதிகார சிவனான முழுமுதல்வன் உலகெலாமுணர்ந்து ஓதற்கரிய சொரூபசிவமாயும், அலகில் சோதிமயமான இலய சிவனாயும், நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியுடைய போகசிவனாயும் நின்றானாகலின், யாம் இவ்வருட்காவிய இலக்கியம் இனிது முடிதற்பொருட்டு அவன் மலர் சிலம்படியினை வாழ்த்தி வணங்குவாம் என்றவாறு. யாம் என்னும் எழுவாய் வெளிப்படாது நின்றது, நிலவு-ஞானசந்திரகலை. நிலவு உலாவிய-நிலவு விளங்காநின்ற. உலாவிய என்பதனைச் செய்திய வென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமாகக் கொண்டு நிலவுலவும்படி நீர்மிகாநின்றவேணியன் எனப் பொருளுரைத்தலும்ஒன்று. வேணி-அனைத்தையும் ஒரியல்பான் ஒருங்கறியுஞ் சருவஞ்ஞத்துவம் எனப்படும் ஒரு பெருஞ் சுடர்முடி. அளவெனினும் அலகெனினும் ஒக்கும். அம்பலம்-சிதாகாசம். ஆடல் ஐந்தொழிற் கூத்து. அது.

"தோற்றந் துடியதனிற் றோயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம்—ஊற்றமாய்
ஊன்று மலர்ப்பதத்தே உற்றதிரோ தம் முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு"

என்பதனான் அறிக. மற்று இவ்விறைநடனம் திருவஞ்செழுத்து அருட்கூத்துமாம். அது,

" சேர்க்குந் துடிசிகரஞ் சிக்கனவா வீசுகரம்
ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம்—பார்க்கிலிறைக்
கங்கி நகரம் அடிக்கீழ் முயலகனார்
தங்கும் மகரமது தான்"

என்பதனாலுணர்க. இத் திருக்கூத்தானே ஆன்மாவுக்கு மும்மல நீக்கமெனப்படும் பாசவிடுதியும் சிவத்துவ விளக்கமெனப்படும் பரமானந்த அனுபூதியுங் கைகூடும். அது,

" மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ்
சாய அமுக்கியருள் தானெடுத்து—நேயத்தா
லானந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தானழுத்தல்
தானெந்தை யார்பாதந் தான்"

என்பதனானறிக. இவ்விருதய கமல சிற்சபா நடன தகர வித்தை வரலாறும், இதனையுபாசிக்கும் முறையுஞ் சாந்தோக்கியங் கைவல்லியம் முதலிய உபநிடதங்களிற் கண்டு கொள்க. இன்னும் இவ்விருதயபுண்டரீக இயல்பு சிறப்பாற்றான் விரித்தெடுத்தோதுமாறு ஆகமங்களுட் காண்க.

இறைவன் தன்னியல்பு எனப்படுஞ் சொருப இலக்கணமும் பொதுவியல்பெனப்படுந் தடத்தஇலக்கணமும் உடையனென வேதாகமங்கள் ஓதுதலின், அவற்குத் தன்னியல்பெனப்படுஞ்சொருப விலக்கணம் இதுவென்பார் உலகெலாமுணர்ந்து ஓதற்கரியவனென்றும், பொதுவியல்பெனப்படுந் தடத்த இலக்கணம் இதுவென்பார் நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன் அலகில்சோதியன் அம்பலத்தாடுவான் என்றும் ஓதியருளினர். நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியுடைய சதாசிவத் திருமேனிமேலுள்ள அருவ தத்துவங்களையுங் கீழுள்ள உருவ தத்துவங்களையும் வியாபித்து நிற்குஞ்சிறப்பு நோக்கி, அதனை முற்கூறியருளினர் அங்ஙனங் கூறினும், அலகில் சோதியனாய் நின்றே நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியனாய் அம்பலத்தாடுமென்பது கருத்தாம். இனி இவ்விரண்டு திருமேனிகளோடும் அம்பலத்தாடுவானென உடம்பொடு புணர்த்து

விளைமுதலாக ஓதிய மகேசத் திருமேனியுங் கூட்ட, தடத்தத் திருமேனி மூன்றுமாறு காண்க. சேக்கிழார் முனிவர் தாம் "உலகெலா முணர்ந் தோதற் கரியவன்" என்று நடராசப் பெருமான் சிதாகாசத் திருவம்பலவெளியில் அசரீரி வாக்கான் உபதேசித்தருளக் கேட்டு மெய்யுணர்ந்து இவ்வருட்காவிய விலக்கியஞ் செய்கின்றமை உலகிற்கு உணர்த்தும் பொருட்டு, அதனை முதலடியாக நிறீஇ இங்ஙனம் மங்கல வாழ்த்துக் கூறியருளினர். அது,

"அருளின் நீர்மைத் திருத்தொண் டறிவருந்
தெருளி னீர்இது செப்புதற் காமெனின்
வெருளின் மெய்ம்மொழி வான்நிழல் கூறிய
பொருளி னாகும் எனப்புகல் வாமன்றே"

என ஆசிரியர் தாமே பாயிரத்துட் கூறியவாற்றானுமுணர்க. அறிவரும்-அறியவரும். வெருளின் மெய்ம்மொழியாகிய வானிழலென்க. வானிழல் – அசரீரித் திருவாக்கு; ஆமென்பது-குறிப்புமொழியாய் ஆகாமை விளக்கி நின்றது. "உடம்போ டுயிரிடை நட்பு" என்புழிப்போல.

இங்ஙனம் ஞானம் முதலிய நான்கு நெறியினும் ஒழுகி வழிபடற்குரிய சொரூபமும், நிட்களமும், நிட்களசகளமும், சகளமுமென்னும் நான்கும் இதன்கட் பொருந்தி விளங்கக் கொண்டு ஆசிரியர் மங்கலங் கூறியருளியது, தாம்பாட எடுத்துக்கொண்ட செந்தமிழ்க்காவிய இலக்கியத்தலைவரான உண்மை நாயன்மார் இந்நான்கு திருமேனியும்பற்றி நாற்பாத நெறியினுமொழுகிப் பரமுத்தி பதமுத்திகள் தலைக்கூடிய பெற்றிமை விளக்கல் நோக்கியென்க. இங்ஙனமாகலின், இம்மங்கலத் திருப்பாட்டு வாழ்த்து வணக்கம் அடிப்பாடாக வருபொருள் தெரித்தலாயவாறு காண்க.

இத்திருப்பாட்டிற்கு இவ்வாறன்றி விஞ்ஞானகலர் முதலிய மூவருக்கும் அருள் வழங்குதற்குரிய இறைவன் அருவுருவத் திருமேனிகள் பொருளாகக்கொண்டு உரைப்பாருமுளர். அவர் அலகில் சோதியன் என்பதனை அம்பலத்தாடுவானுக்கு விசேடணமாக்குப, அதனால், அருவம் அருவுருவம் உருவம்

என்னும் மூவகைத் தடத்தத் திருமேனிகள் பெறப்படுதலன்றி அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்த சொரூபத் திருமேனி பெறப்படாமையானும், அகில லோகைக நாயகனை நடராசப்பெருமானைச் சகலர் வழிபடுதற்குரிய மூர்த்தியென்றல் ஏலாமையானும், அது பொருளன்மை யுணர்க. இனி உலகெலாமுணர்ந் தோதற்கரியவன் என்பதற்குத் "திருவருட்குறி சிவஞானத்தால் இவ்வியல்பினரென அறிஞரோதி யுணர்ந்தும் அவ்வியல்பெடுத்து ஓதுதற் கரியவன்" என்று ஆறுமுகமுனிவர் உரைத்தார்.

"மறையினு லயனுல் மாலால் மனத்தினுல் வாக்கால் மற்றுங்
குறைவிலா வளவி னுலுங் கூறெண்ணு தாகி நின்ற
இறைவனார் கமல பாதம்"

என எடுத்தோதிய ஆசிரியர் சமலாகமபண்டிதர், பின்னர்

"அருளினு லாக மத்தே யறியலாம் அளவி னுலுந்
தெருளலாஞ் சிவனை ஞானச் செய்தியாற் சிந்தை யுள்ளே
மருளெலா நீங்கக் கண்டு வாழலாம் பிறவி மாயா
இருளெலாம் இரிக்க லாகும் அடியரோ டிருக்க லாமே"

என்று கூறியருளினர். இதனானே, இறைவனியல்பு சிவஞானத்தால் உணரப்பட்டு அதனானே ஓதவும் படுவதாமென்பது போதருதலின், அவ்வுரை போலியாமென்றொழிக. இனி யுணர்தற்கும் ஓதற்கும் அரிதாம் பொருள் சூனியம் ஆமாலென ஆசங்கை நிகழ்ந்துழி, ஆண்டு உணர்ந்து ஓதற் கரியன் என்ற கருத்துப் பசுபாச ஞானங்களால் முறையே சிந்தித்தற்கும் விவகரித்தற்கும் எய்தா நுண்ணியன் என்பதாகலின் தன்னருளாலே உள்ளத்தின்கண் வைத்து ஆராயலுறுவார்க்கு முதற்பொருள் அவ்வாற்றானே உணரவும் ஓதவும் படுவதாகி யுள்ளதொரு சிவசத்தாமென விடுப்பார். 'அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்-மலர் சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவோம்' என்றார் என்பது. இது,

"பாசஞா னத்தா லும் பசுஞானத் தா லும்
பார்ப்பரிய பரம்பரனைப் பதிஞானத் தாலே
நேசமொடும் உள்ளத்தே நாடி"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தியினாலும் உணர்க.

ஆறுமுகமுனிவர் இவ்வாறே ஆசிரியர் சொற்பொருட் பெற்றிதேற மாட்டாது, ஆண்டாண்டுப்போலியாக உரைத்தனவும், வழுமலைதர உரைத்தனவும் மிகப்பலவாம். ஆறுமுகமுனிவர் உரைகூறு தொழிந்த புராணங்கள் சிலவற்றிற்கு இராமலிங்கர் என்பாரொருவர் திருவிருத்தங்கள்தோறும் ஆசிரியர்கொண்ட சொற்பொருள் விருத்தமுற உரைகூறி முடித்தார். இவரெல்லாம் தொல்காப்பியம் முதலிய நல்லியற் புலமை நிரம்பி உரைகூறினார் அல்லரென்பதற்கு இவர் வாக்கிய இயல்வழுக்களே உறுசான்றாமென்க. இனி வடலூர் இராமலிங்கர் 'உலகெலாம்' என்பதற்குப் பலவாறு விகற்பித்து உரைத்தன சொல்வழு விராய் வேதாகம உரையளவை மாறுகலின், உலகங் கொள்ளாதென்க.

"எள்ளாத எண்ணிச் செயல்வேண்டுந் தம்மொடு
கொள்ளாத கொள்ளா துலகு"

திருவாசகச் செந்தமிழ் அருமறைக்கு இவர்போல ஒருவர் போலியும் பொய்யும் மலிய உரையொன்று எழுதி வெளியிட்டார். இவை கையறியா மாக்கள் புல்லவையினன்றிச் செந்தமிழ் இலக்கிய இலக்கண வைதிக சைவ நூலுரைகளை முற்றக் கற்றுவல்ல முதுவோர் நல்லவையிற் செல்லப் பெறுவென்பது. இவர் இவ்வாற்றால்,

"பொய்படு மொன்றோ புனைபூணுங் கையறியாப்
பேதை வினைமேற் கொளின்"

என்னும் பொய்யாமொழிக்கு இலக்கியம் புதுக்கினரென்க. இது செந்தமிழ்ச் சந்தச்செய்யுளானே வேதாகம அருணெறியறிவுறுக்கும் உத்தம காவியமாகலின், தொல்காப்பியம் முதலிய பழைய இலக்கணங்களும், தேவாரம் திருவாசக முதலிய திருமுறை யிலக்கியங்களும், திருக்குறளிலக்கியமும், பத்துப் பாட்டு எட்டுத் தொகை முதலிய சங்க இலக்கியங்களும், வடமொழி வைதிக சைவ நூல்களும் மரபாற் கற்றுவல்ல ஆசிரியரே இதன் மெய்ப்பொருள் உரைக்க வல்லுநரென்க.

பெரியபுராணம் பரமசிவன் அருட்பத்தி ஞானநெறிச் சென்ற வித்தகரான உண்மை நாயன்மார் கருமஞான அரு

ளொழுக்கம் சரித்திரத்தில் வைத்துணர்துந் திருவருட் காவியமாம். இதன்கண் அகம்புறமென்று இருதிறத்துப் பதினொற்றினை வழக்கும், மனு முதலிய ஆன்றோர் வகுத்த வருண ஆச்சிரம வழக்கும், புறநெறிச்சமயப் பூர்வ பக்க வழக்கும், அகநெறிச் சமய ஆசாரவழக்கும், வைதிகசைவ மெய்ந்நெறி வழக்கும், உண்மைச் சரியை வழக்கும், உண்மைக் கிரியை வழக்கும். உண்மையோக வழக்கும், உண்மை ஞான வழக்கும், குருலிங்க சங்கம வழிபாட்டு வழக்கும், ஒட்பமும் திட்பமும் நுட்பமும் பொருந்தி உவமனின்றுமாறு ஓதப்பட்டன. இஃது இப் பெருமையெல்லாம் ஒருங்குடைத்தாய்ச்சிறப்புறுதலினன்றே. இதனைத்திருச்சிற்றம்பல மகாசன்னிதி யிரங்கிருந்து கேட்ட வனவர்பிரானாகிய அநபாய வேந்தன் இஃது அருண்மொழியென்று கொண்டு இஃது இயற்றியருளிய சேக்கிழாருக்கு அருண்மொழித் தேவ ரென்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் வழங்கு இதனைப் பதினொரு திருமுறைகளோடு ஒன்றென வைத்துப் பன்னிரண்டாந் திருமுறையென்று போற்றினனென்பது.

இனி இக்காலத்து ஒருசிலர் "சேக்கிழார் தெய்வப் புலமை நிரம்பி இதுபாடிற்றிலர்" என்றும், "பலநூலாய்ந்த புலமை வலியானே இது பாடினர்" என்றும், "அவர் பாடிய நாயன்மார் சரித்திரங்கள் ஒரோரிடங்களிற் குறைவுற்றன" என்றும், "அக்குறைகளை நாங்கண்டறிந்தாம்" என்றும் "அவற்றை ஆண்டாண்டுக் கூட்டிப் பொருள்கூறல் வேண்டும்" என்றும், தமக்கு வேண்டியவாறு பிதற்றித் திருமுறை வரம்பழிப்பர். மிக்குக்

"களித்தானைக் காரணங் காட்டுதல் கீழ்நீர்க்
குளித்தானைத் தீத்துரீஇ யற்று"

எனத்தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் புல்லறிவாண்மையுள் ஓதியருளுதலின், இந்நீரரைக் காரணங் காட்டித் தெளிவித்தல் கூடாதாகலானும், வைதிக சைவ வரன் முறை போற்றுந் தமிழ் நல்லாசிரியர் வழிப்பட்ட நன்மக்கள் இவர் பிதற்றுரையாற் பேதுறார் ஆகலானும், இவர் புல்லறிவுரை களைந்து மெய்ப்பொருள் தேற்ற வேண்டிற்றில மென்க.

இதுமுதல்தொடங்கி நமிநந்தியடிகள் புராணமீறாக ஒரு காண்டமாகவும் ஆளுடைய பிள்ளையார் புராணமுதலாக வெள்ளானைச் சருக்கமீறாக மற்றொரு காண்டமாகவும் வகுக்கப்பட்டது. இக் காண்டங்களுட் சருக்கங்கள் பதின்மூன்றாகப்பிரித்து முறைதெரிக்கப்பட்டன. இதன் திருவிருத்த மூழுத்தொகை நாலாயிரத்து இருநூற்று ஐம்பத்துமூன்று.

இதன்கண் மாமறையோர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணம் பன்னிரண்டு. சிவமறையோர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணம் இரண்டு. மாமாத்திர வேதியர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயனார் புராணம் ஒன்று, முடிமன்னர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணம் ஆறு. குறுநில மன்னர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணம் ஐந்து. வணிகர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணம் ஐந்து. வேளாளர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணம் பதின்மூன்று இடையர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணம் இரண்டு. சாலியர், குயவர், தயிலவினையாளர் பரதவர், சான்றார், வண்ணார், சிலைமறவர், நீசர், பாணர் முதலிய மரபுகளில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணங்கள் ஒரோவொன்று. திருமரபு குறித்துரையா நாயன்மார் புராணம் பதின்மூன்று. திருக்கூட்டந்தன்னில் திருப்பதியறிந்த நாயன்மார் புராணம் இரண்டு. திருமரபறிந்த நாயன்மார் புராணம் இரண்டு. திருப்பேரறிந்த நாயன்மார் புராணம் ஒன்று. திருமரபு தெரியாத நாயன்மார் புராணம் ஏழு, ஊரறியாத நாயன்மார் புராணம் ஏழு. பேரறியாத நாயன்மார் புராணம் எட்டு. இறுதியிலக்கங்கண்ட நாயன்மார் புராணம் ஒன்று. எண் இத்தனையென்றறியாத நாயன்மார் புராணம் எட்டு. ஈண்டுக்கூறிய வகைகட்குப் பெயர் வரலாறு புராணத்துள் உற்றுணர்ந்து கொள்க. மற்றுப் புராண வரலாற்றுள் இவை வெளிப்படையாம்.

திருத்தொண்டத்தொகையுட் போந்த நாயன்மார்களுட் குருவருளான் வீடுபேறு தலைக்கூடினர், ஆளுடையபிள்ளையார், திருநாவுக்கரசர் முதற் பதினொரு திருப்பெயர். சிவலிங்க வழிபாட்டால் வீடுபேறு தலைக்கூடினர், எறிபத்தர், கலையர்

முதல் முப்பது திருப்பெயர். திருவேட வழிபாட்டான் வீடு பேறு தலைக்கூடினர், திருநீலகண்டர், இயற்பகையார் முதலாகப் பத்தொன்பது திருப்பெயர்.

அற்றே லஃதங்ஙனமாக; சேக்கிழார் திருவருட் புலவ ரன்றே! இவர்க்கு நாயன்மார் சிலர் மரபு, ஊர், பெயர் அறியலாகாத தென்னையெனின்,—திருவருள் காட்டிய நெறி யானே சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடியருளினு ராதலின், அது கடாஅன்றென்க.

"அருளின் நீர்மைத் திருத்தொண் டறிவருந்
தெருளி னீரிது செப்புதற் காமெனின்
வெளியின் மெய்ம்மொழி வானிழல் கூறிய
பொருளி னாகு மெனப்புகல் வாம்அன்றே"

"வெறிவேர் பொழிற்சண் பையர்வேந்தர் மெய்ப்பா சுரத்தைக்
குறியே றியவெல்லை யறிந்துயும் பிட்டே னல்லேன்
சிறியேன் அறிவுக் கவர்தந்திருப் பாதந் தந்த
நெறியே சிறியான் அறிநீர்மையும் பிட்டேன் அன்பால்"

என ஆசிரியர் தாமே ஓதிய திருப்பாட்டுக்களானும் இது கடைப்பிடிக்க. அஃதேல், திருவருள் நாயன்மாருட் பலர் மரபு ஊர் பெயர் சேக்கிழாருக்குக் காட்டிச் சிலர் மரபு ஊர் பெயர் அவருக்குக் காட்டாதொழிந்தது என்னை யெனின்,—நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டத் தொகை அருளிச் செய்தது திருவருள் காட்டிய வழியானென்பது யாவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த பொருளாம். அத் திருவருள் சிவபிரான் திருவருளானே வீடுபேறு தலைக்கூடிய நாயன்மார் பின்னை யுகத்தில் வாதவூரடிகள் முதற் பிறருமுளராகவும், அறுபத்து மூன்று திருப்பெயரையே தெரிந்துகொண்டு அவர்க்குக் காட்டித் திருத்தொண்டத் தொகை பாடுவித்தருளியது, யாதுகாரணம் பற்றியென்று வினவுழிப்படும் விடையே ஈண்டும் விடையாமென்றொழிக.

இனித் திருத்தொண்டத் தொகையுட் போந்த அறுபது தனித் திருப்பேர் புராணங்களோடு அத்திருத் தொண்டத் தொகை தந்தருளிய நம்பியாரூரர், அவர் தந்தையார் சடையனார், அவர் தாயார் இசைஞானியார் தம்மையுங்

கூட்டத் தனித் திருப்பேர் புராணம் அறுபத்து மூன்று மாறும், அவ்வறுபத்து மூன்று புராணங்களோடு திருக் கூட்டப் புராணம் ஒன்பதுங் கூட்டப் புராண முழுத்தொகை எழுபத்திரண்டாமாறும், கண்டுகொள்க.

இனித் திருவருள் திருத்தொண்டத் தொகையுட்போந்த நாயன்மார் முன்னை வரலாறு யாதுஞ் சேக்கிழார் நாயனார்க் குக்காட்டிக் கூறுவித்தருளாதாயிற்று, மற்றது அத்திருத் தொண்டத் தொகைப் பதிகம் அருளிச்செய்த திருநாவலூரர் பெருமானார் வரலாறு மாத்திரம் அவர்க்குக் காட்டிக்கூறுவித் தருளிற்று. இவ்வண்ணமருளிய திருக்குறிப்பு யாதெனில்,— நன்று வினாயினாய்; திருத்தொண்டத் தொகையுட் போந்த நாயன்மார் முன்னை வரலாறுகள் தனித்தனி கூறப்புகின் அளவுபடாமையானும், அவை கூறுமையாற் பெரிய புராணத்து அவ்வவர் சரித்திர ஒழுக்க ஆராய்ச்சிக்கு நேருங்குறையொன்று இன்மையானும், அது அந்நாயன் மார் முன்னை வரலாறுகள் சேக்கிழார் நாயனாருக்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளாதாயிற்று. மற்று நம்பியாரூரர் புராணம் அத்திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கு உபோற் காதப் பிரகரணமாய் அளவுட்பட்டு நிற்குஞ் சிறப்புடைமை யான், அவர் முன்னை வரலாற்றினை மாத்திரம் அது சேக் கிழார் நாயனார்க்குக் காட்டிக் கூறுவித் தருளுவதாயிற்று. இஃது என்சொல்லிய வாறோவெனின்,—திருத்தொண்டத் தொகையுட்பட்ட நாயன்மார் பலர் சாதி குலம் பிறப்பாற் சிறந்தாரல்லர்; சாதி குலம் பிறப்பாற் சிறந்த நாம் அவர் தஞ் சரித்திரங்கேட்டு வியப்புறக்கடவ மாவதல்லது அவர் தம்மை வழிபடக்கடவமாவம் அல்லேமென்று உலகத்தார் தம் புல்லறிவால் அவமதித்து நிரயத்திற்காளாவர்; திருக் கைலாயக் கோயிலிற் சீகண்ட சிவபெருமானுக்கு அணுக்கத் தொண்டராயமர்ந்த ஆலாலசுந்தரர் சிவத்துவிசவேதியர் திருமரபில் வந்தவதரித்துச் சிவபிரானால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்டு அவர் அடியெடுத்துக் கொடுத்தருள,

"தில்லைவா ழந்தணர்தம் அடியார்க்கு மடியேன்
திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன்"

என்றிவ்வாறு தனித்தனி திருத்தொண்டர் பெயரெடுத்தோதி அவர் அடியார்க்கெல்லாந் தாமடியாரென்று சேவைசெய்தருளிய முறைகேட்பின், அவ்வுலகர் பொய்ம்மாயச் சாதி குலம் பிறப்புத் தருக்கற்று அவ்வடியார் மெய்யருள் அடிமை பேணி உய்திகூடுதல் ஒருதலையாமென்று கடைப்பிடித்துத் திருவருள் அந்நம்பியாரூரர் முன்னை வரலாறு மாத்திரையே எடுத்துச் சேக்கிழார்க்குக் காட்டிப் பாடுவித்தருளியது என்றவாறுமென்க.

உமாபதிசிவாசாரியர் பெரியபுராண மகிமை வரலாறெல்லாம் இனிது நனி விளங்குமாறு "திருத்தொண்டர் புராணவரலாறு," எனப்பெயர் தந்து ஒரு நூல் இயற்றியருளினார். உமாபதிசிவாசாரியர் அதுவேயுமன்றித் திருத்தொண்டர் சரித்திரம் எளிதினறியும் பொருட்டுத் "திருத்தொண்டர் புராணசாரம்" எனவும் ஒருநூல் இயற்றியருளினார்.

சிவஞானயோகிகள் இத்திருத்தொண்டர் திருநாமங்களைப் பத்தியோடு என்றும் பாராயணஞ் செய்வார்க்கு உபகாரமாகத் "திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை" எனக் கலிவெண்பாவால் ஒரு நூல் இயற்றியருளினார். திருத்தொண்டத் தொகையினையும் இத்திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவையினையும் 'மந்திரமாகக்கொண்டுபத்தியோடு நித்தலும் பாராயணஞ் செய்வோர் கைதவமும் புல்லறிவுங் கற்பனையும் மையலுந்தீர்ந்து அத்துவிதாநந்த அகண்ட பரிபூரணத்துள் நித்தியமாக வாழ்தல்' ஒருதலையாம். திருத்தொண்டர் திருநாமபாராயண வழிபாட்டிற்குத் திருத்தொண்டத் தொகையே அமைவதாகவும், சிவஞானயோகிகள், அவர் திருநாமக்கோவை வேறு செய்தருளியது எற்றுக்கெனின்,—திருத்தொண்டத் தொகையுள் அத்திருத்தொண்டத்தொகை திருவாய் மலர்ந்தருளிய சமயாசிரியரான திருநாவலூரர் பெருமானாரும், அவர் தந்தை தாயராகிய சடையனார் இசைஞானியாரென்பாரும் அடங்காமையின், அவர்தந் திருநாம பாராயணமும் உடனெய்தல் வேண்டிச் சிவஞானயோகிகள் திருத்தொண்டர் திருநாமக்

கோவையென்று அங்ஙனம் வேறுநூல் அருளிச் செய்தாரென்க.

இனித் "திருமுறைகண்ட புராணம்", அறுபான்மும்மை நாயன்மார் பரிபூரணமெய்திய "திருநக்ஷத்திரக்கோவை", திருப்பதிகம் பெற்ற "திருப்பதிக்கோவை", "திருப்பதிகக்கோவை" யென்பன திருமுறை யாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத நூல்களாம். இவை அருளிச் செய்த பெரியார் திருநாமம் புலனாகவில்லை. இவை அருளிச்செய்தார் உமாபதி சிவாசாரியர் என்பாருமுளர்.

திருப்புகழ்

இஃது அறுமுகக்கடவுள் திருவருட் செல்வரான அருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்தது. இது அறுமுகக்கடவுள் திருப்புகழைப் பொருளாகக் கொண்டமையின், திருப்புகழென்று அங்ஙனம் வழங்கப்படாநின்றது. திருப்புகழ் என்பது - திருப்புகழை யுடையதெனப் பிரபந்தத்தின்மேல் நிற்றலின் அன்மொழித்தொகை. யாவர் திருப்புகழென்னும் அவாய் நிலைக்கண் ஆறுமுகக்கடவுள் திருப்புகழென்பது தானேபோதரும் என்க. இஃது சந்தத்தொடைச் செந்தமிழ்த் திருப்பாட்டுக்களாற் சிறக்குந் திவ்விய பிரபந்தம். இது சொற்சுவை பொருட்சுவை மிக நிரம்பியது. இது அறுமுகக்கடவுள் திருப்படை வீடுகள் மேலதாயும் பொதுவாயும் விளங்கும், இத்திருப்புகழ் பதினாறாயிரம் என்பது,

"அருணகிரி நாதர்பதி னாறா யிரமென்
றுரைசெய் திருப்புகழை யோதீர்—பரகதிக்கோர்
ஏணி அருட்கடலுக் கேற்ற மனத்தளர்ச்சிக்
காணி பிறவிக் கரம்"

என்னும் ஆன்றோர் வாக்கான் அறியப்படும். இஃது அருட்பாவாகலின், முருகக்கடவுள் நித்திய நைமித்திக ஆராதனைப் போழ்தின் எல்லாம் அப்பிரான் மந்திரமொழி போலக்கொண்டுபாராயணஞ் செய்யப்படுகின்றது. முருகக்கடவுள் திருவடிப் பத்திஞான வான்பயிர் வளர்த்தற்கு இது சாலச் சிறந்த சந்தப் பிரபந்தமாம். இத்திருப்புகழ் ஞானியர்தம் விருப்புடன் ஓதல் கேட்டல்களான் நுகர்தல்செய்து

அறுமுகக்கடவுள் திருவருட் செல்வராய் வாழும் இம்பர் மாநிலப்புலவர் அறிவில் அக் கடலமிர்தம் உண்டு சுவர்க்கத்தில் வாழும் புலவர்களைப் பொருளாகப் போற்றல் செய்ய மாட்டார். இவ்வருணகிரிநாதர் இதுவேயன்றித் திருவகுப்பு கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி முதலிய பிரபந்தங்கள் வேறுபலவும் தமிழுலகுய்ய அருளிச்செய்த பெரியார். திருவருட்பாவாதல் ஒப்புமையானே திருப்புகழ் வரலாறு திருமுறைவரலாற்றின் இறுதிக்கண் தந்துகூறினும்.

நாலாயிரப் பிரபந்தம்

திருமால் திருவருட் செல்வர்களான பெரியோர் தம் பெருமாள் திருவடித் தாமரைகட்கு அன்பாற் சாத்திய பாமாலைகள், நாலாயிரப் பிரபந்தமென வழங்கப்படும். சுருதி மிருதி புராண இதிகாசங்களில் நாராயணக் கடவுளைப்பற்றி ஓதிய வசனத் தொகுதிகளின் செம்பொருள்களைத் தமிழுலகம் அறிந்துய்யத் திருமால் திருவடித் தொண்டராகி மெய்யுணர்ந்த ஆழ்வார்கள் இங்ஙனஞ் செந்தமிழ்ப் பிரபந்தமாக அருளிச்செய்தார். வைணவப் பெரியோர் இவை தம்மைத் தமிழ்வேதமென்று அங்ஙனம் வழங்குவர். அவருள் ஒரு சாரார் இந்நாலாயிரப் பிரபந்தமே ஒப்புயர்வில் திராவிட வேதமெனக் கொள்ப, மற்றொரு சாரார் வடமொழி மாமறைகளே ஒப்புயர்வில் வேதமெனக் கொள்ப. இம்முறையானே முன்னையோர் தென்கலை வைணவர்களெனவும். பின்னையோர் வடகலை வைணவர்களெனவும் இருபாலர் ஆயினர். அங்ஙனமாயினும், நாலாயிரப் பிரபந்தம் திருவருட்பாக்களான தமிழ்வேதமென்றற்கண் வைணவரெல்லாரும் ஒத்த கருத்துடையரேயென்பது. நாலாயிரப் பிரபந்தம் இங்ஙனந் திருவருட் சுருதியாதலின் திருமால் ஆராதனையினும் ஏனைக் கர்ம அனுட்டானங்களினும் அவைதம்மை வைணவர் திருமந்திரமாகக்கொண்டு பாராயணஞ் செய்ப. இப்பிரபந்த ஆசாரியரான ஆழ்வார் திருவுருக்களைத் திருமால் சமயத்து ஆன்றோர் திருமால் திவ்வியத் தனிகளினும் வேறு புனிதத் தலங்களினும் பிரதிட்டைசெய்து அவர்க்குப்பூசை திருவிழாப் புரிந்து வழிபடுப. இப்பிரபந்த பாராயணமும் இப்பிரபந்த

ஆசாரியார் திருவுருத் தாபனமும் எய்திடப்பெறுத திருமால் திருக்கோயில்கள் எவ்வித வைபவம் உடையவேனும், திருமால் திருவருட்பொலிவு அதிகம் உடையவாகாவென்பது திருமால் சமயத்தார் கொள்கை.

தேவார திருவாசகங்கள் சிவபத்திஞான வான்பயிர் வளர்த்தற்குச் சைவர்களுக்கு இன்றியமையாத ஞானமிர்தமென்பது நன்மக்கட் கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்த பொருளாறுபோல, நாலாயிரப் பிரபந்தம் திருமால் திருவடிப் பத்திஞான வான்பயிர் வளர்த்தற்கு இன்றியமையா ஞானமிர்தமென்பது நன்மக்கட்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்த பொருளாம் என்க.

நாலாயிரப் பிரபந்தத்துள் முதலாயிரம் பெரியாழ்வார், சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார், குலசேகரப்பெருமாள், திருமழிசைப்பிரான், தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்தன. பெரியதிருமொழி, திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தது. இயற்பா-பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசை யாழ்வார், தம்மாழ்வார், திருமங்கை யாழ்வார், திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்தன. திருவாய்மொழி நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தது.

இனி நாலாயிரப் பிரபந்தத்திற்கு வடகலை தென்கலை வல்ல வைணவ ஆசாரியர்கள் வியாக்கியானங்கள் வடமொழி தென்மொழி விரவிய நடையாற் சிறிதாகவும் பெரிதாகவும் பற்பல செய்திட்டார். நாலாயிரப் பிரபந்தஞ் செந்தமிழ்த்தொடை சிவணிய பாவானும் பாவினங்களானுஞ் சந்த இசை பொருந்தி விளங்குந் தமிழாய் வடமொழி வேத வேதாந்த அர்த்தங்களும் புராண இதிகாசார்த்தங்களும் உட்பொருளாகக்கொண்டு நடத்தலான் தமிழ்ப் புலமையோடு வடகலை வேதமுதலிய ஓதியுணர்ந்தாரே அதன் பொருள் திட்பநுட்பம் நன்கு காணவல்லர். பிற்காலத்து வைணவப் புலவர் சிலர் மதாபிமானத்தான் ஆண்டாண்டுச் சிவநிந்தை பொதிந்து நூலுரைகள் செய்தார். நாலாயிரப் பிரபந்தம் மூதறிஞரான வைணவப் பெரியரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட நற்றமிழ் நூலாகலின், அக்குற்றத்தின் மிக்க சேய்த்தாயிற்று. இனி நாலாயிரப் பிரபந்தங்களின் ஓரோர்

இடங்களிற் சிலவுருத்திரர் திருமாலுக்குத் தாழ்ந்தவராக ஓதப்பட்டார், அவர் குணிருத்திரக்கடவுள் கூறான விசாலாக்கன் தாணு சங்கார வுருத்திர னென்பாரே. இனி மகா ருத்திரனாகிய பரமசிவன் துரியமூர்த்தியாகலின், அவ்வாதிபகவனைப் பற்றி ஈண்டாராய்ச்சி இல்லையென்பது கூறல்வேண்டாம்.

"வைஷ்ணவேஷுபுராணேஷு யோபகர்ஷஸ்துத்³ருஸ்²யதே |
ருத்³ரஸ்யாஸ்ய ஹரஸ்யாஸ்ய விபூ⁴தேவரேவ கேவலம் ||"

என்று பராசர புராணங் கூறுதலானும், பிறவாற்றானும், அவ்வுருத்திரர் அமிசபேத விடயமாதல் வச்சிரலேபமாக நாட்டப்படு மென்க.

வைணவர் தமிழ்வேதமாதல் ஒப்புமை நோக்கி நாலாயிரப்பிரபந்த வரலாறு திருமுறை வரலாற்றைச் சார வைத்தோதினும்.

திருக்குறள்

தமிழ்வேத ஒப்புமையினானும், சங்க இலக்கியங்களுக்குச் சிரத்தானமாகி நிற்கும் மேம்பாட்டினானும், திருமுறை இலக்கியத்திற்குஞ் சங்க இலக்கியத்திற்கும் இடையே வைத்துத் திருக்குறள் வரலாறு கூறலுற்றாம். திருக்குறள் திருவள்ளுவநாயனார் அருளிச்செய்த திருமுறை. இது குறள்வெண்பாவால் அருளிச்செய்யப்பட்டமையின், திருக்குறளென்றாயிற்று. திருக்குறளென்பது-திருக்குறள் வெண்பாவையுடையதென அன்மொழித் தொகையாய் நூலிற்குக் காரணக் குறியாயிற்று.

மற்றிஃது அறம் பொருள் இன்பமென்னும் முப்பாலுடைமையால் முப்பால் நூலென்றும், இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வணம்என நான்கவாய முன்முறைகட்குப்பின்மறையாயெழுந்தமையின் உத்தர வேதமென்றும், தெய்வ அருளாற் பிறந்தமையின் தெய்வநூலென்றும், பொய்யாமொழியால் நடத்தலிற் பொய்யாமொழி யென்றும்,

"வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொல்
தாங்குத லின்றி வழிநனி மயக்குமென்
றோம்படைக் கிளவியின்"

அறம் பொருள் இன்பம், வாயுறுத்தருளிச் செய்தலின் வாயுறை வாழ்த்தென்றும், தமிழால் மறைவாய பொருள் கிளத்தலின தமிழ் மறையென்றும், அந்தணர் அரசர் வைசியரென்னுந் துவிசர் மூவரும் ஓதுதற்குரிய சிறப்பியல்புடைய நான்மறைகளும் போலாது அந்தணர் அரசர் வைசியர் வேளாளர் என்னும் நாற்பால் வருணத்தாரும் மற்றைச் சங்கர சாதிகளுட்பட்ட நன்மக்களும் ஓதுதற்காம் பொதுவியல்புடைத்தாய், மறைபொருள் கிளத்தலிற் பொது மறையென்றும் திருவள்ளுவராற் செய்யப்படுங் காரியமாகலின் திருவள்ளுவரென்றும் வழங்கப்படும். திருவள்ளுவர் என்பது காரியமாகிய நூலிற்கு ஆதலிற் கருத்தாவாகுபெயர். இத்திருக்குறளாசிரியர் வேதத்துப் பல இடங்களிலும் இலைமறைகாய்கள் போலப் புலப்படாதிருந்த நலம்படு பொருள்கள் எல்லாவற்றையுந் தொகுத்தெடுத்து உலகத்தார்க்குக் கொடுத்தற் காரணத்தானே திருவள்ளுவரென்றும், பாயநூலுறுதிப்பொருளெல்லாம் பாரினுள்ளார் அறிந்துய்யப் பாற்பட எடுத்துக் கூறிய அருட்டலைமை யுடைமையானே நாயனா ரென்றும், அறம் பொருள் இன்ப உறுதிப் பொருளியல்களைத் தமிழுலகந் தெளிந்துய்ய அருள் விளைதத்திற் கூறினமையானே தேவரெனறும், முழுதுணர்வாற் சொற்பொருள் தெரிந்து நூல்செய்து எப்பாவலர்க்கும் மேலாய் முதல்வராய் நிற்றலினால்தான்? நால்வகைப் பாக்களுள் வைத்து வெண்பாக்களும் அவற்றுள் வைத்துக் குறள் வெண்பாவும் முதலாய் நிற்றலின் அக்குறள் வெண்பாவானே தமிழ்நூலியற்றிய அறிவுவலி யுடைமையால்தான் முதற்பாவலரென்றும்" தெய்வ வருளானெய்திய புலமையுடைமையின் தெய்வப்புலவரென்றும் மலரயனே வள்ளுவனாய் மறைந்து நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளாகத் தருதலின் நான்முகனென்றும், தலை மக்களுக்கெல்லாந் தாய்போல முப்பாலைத் தண் அளியாற் சுரந்தருளுதலின மாதாநுபங்கி யென்றும், அறனும் பொருளும் இனபுமாந் தெளிதேனை அரில் தபச் சொரிதருஞ் செந்நாப்போதுடைமையின் செந்நாப் போதாரென்றும், அறத்துப்பாலும், பொருட்பாலும் காமத்துப்பாலுந் தனித்தனி கொண்டு நூல்

களியற்றிய சிறுநாவலர்கள் வியப்புற அம்முப்பாலும் ஒருங்கு கொண்டு அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கு பொருளும் அடங்கத் தமிழ்வேதநூல் செய்தலின் பெருநாவலரென்றும் போற்றப்படுகின்றார். *திவ்-விளையாட்டு. மாதாநுபங்கி-மாதாவைப்போலும் ஒழுக்கினன்.

இவ்வுத்தரவேதங் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து அவதரித்து அவரரங்கேறியதென்பதற்கு அச்சங்கப் புலவர்களெல்லாந் தனித்தனி இதன் பெருமை நிலையிட்டு இயற்றிய சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்களே அமையுஞ் சான்றும். அக்காலத்துக் கடைச்சங்கத்திருந்து இதுகேட்ட பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி. பாண்டியனுங் கடைச் சங்கப்புலவரும் வணங்கிக் கீழிருந்து கேட்பத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் உருத்திரசன்மனாரோடு சங்கப்பலகை வீற்றிருந்து திருக்குறள் அரங்கேற்றினார். அது,

"திருத்தகு தெய்வத் திருவள் ளுவரோ
டுருத்தகு நற்பலகை யொக்க—விருக்க
உருத்திர சன்ம ரெனவுரைத்து வானில்
ஒருக்கவோ வென்றதோர் சொல்"

என்னும் அசரீரி ஆணைவாக்கான் அறியப்படும். இஃது அரங்கேறியபொழுது,

"நாடா முதல்நான் மறைநான் முகன்நாவிற்
பாடா இடைப்பா ரதம்பகர்ந்தேன்—கூடாறை
எள்ளிய வென்றி இலங்கிலைவேன் மாறபின்
வள்ளுவன் வாயதென் வாக்கு"

என நாமகளும்,

"என்றும் புலரா தியாணர் நாட் செல்லுகினும்
நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்றும் நீர்மையதாய்—குன்றாத
செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத் திருமலர்போன்
மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்"

என இறையனாரும் புகழ்ந்து உரைத்தருளினார். உக்கிரப் பெருவழுதி அரங்கிலிருந்து இதுகேட்டு உவந்து,

* 'அருள் விநோதத்திற் கூறினமையானே தேவரென்றும், வருவதில் தேவர் என்பதற்கு அடி இவ்,

---

"நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
தான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த - நூன் முறையை
வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சம்
சிந்திக்க கேட்க செவி"

என்று உலகங் கைக்கொண்டு வழிபட்டோதிஉய்ய இங்ஙனம் வழிபாடு கூறினான், மற்றுக் கபிலர் பரணர் நக்கீரர் முதலிய கடைச்சங்கப் புலவரெல்லாரும் ஆண்டு இதனைப் பலவாறு புகழ்ந்தெடுத்துப் போற்றி இதன் தெய்வமாட்சி நிலையிட்டார். அத்திருப்பாட்டெல்லாம் ஈண்டெடுத்து உரைக்கிற்பெருகும். இதன் சிறப்புப் பாயிரமான திருவள்ளுவமாலையிற் காண்க.

திருக்குறள் உருத்திரசன்மனாரும் நக்கீரனார் முதலிய சங்கப்புலவர்களுங் கேட்ப அரங்கேறியது வாய்மையே. அஃது அரங்கேறுதற்கு முன்னர் நக்கீரனார் இயற்றிய களவியல் உரையுள் அஃது மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்படுதல் பொருந்துமாறு என்னையெனின், திருக்குறள், நக்கீரனார் களவியலுரை இயற்றுமுன்னரே அவதரித்து உலகில் நிலவிப் பின்னர்ச் சங்கமரீஇயிற்றுதலின், அவ்வெடுத்துக் காட்டுப்பொருத்தமுடையதேயாம்; காலமாறுபாடு ஆண்டுப் போதருமாறு இல்லையென்க. அற்றேல் அஃதாக; வாகீசர் "கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்த கள்வனேனே" என்று திருப்பதிகத்தில் அருளிச்செய்தார். நாயனார் "கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று" என்று உத்தரவேதத்தில் அருளிச்செய்தார். இவை தம்முள் யாது முன் அவதரித்துப்பின் மேற்கோளாயதெனின்,—வாகீசர் கடைச்சங்கமரீஇய முடத்திருமாறன் காலத்து விளங்கிய சமயாசாரியர். நாயனார் கடைச்சங்கத்து இறுவாயின் அதனை நடாத்திய உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்து விளங்கிய தெய்வப்புலவர், ஆகலின், "கனியிருப்பக் காய்கவர்ந்த கள்வனேனே" என்றெழுந்த வாகீசர் திருவாக்கே முன்னவதரித்துத் திருக்குறளின் மேற்மேற்கோளாயதென்று விடுக்க.

திருக்குறள் தெய்வ மொழியான உத்தரவேதமாகலின் உத்தம மறைநூல் என்க.

"நாலடி நான்மணி நானாற்ப தைந்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி—மாமூலம்
இன்னிலைசொல் காஞ்சியுடன் ஏலாதி என்பவே
கைந்நிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு"

என்னும் வெண்பாவில் எடுத்தோதப்பட்ட முப்பால் திருக்குறள் என்றுகொண்டு, திருக்குறள் பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் ஒன்றுமென்று அதனை அவற்றோடு ஒப்பிப்பர் ஒரு சாரார். திருக்குறள் பெரிய தமிழ் வேதமாகலின், அதனை நாலடி முதலிய சிறு நூல்களோடு உடனெண்ணித் தொகைகோடல் சாலாமையின் ஆண்டு முப்பாலென்றது திருக்குறள் அன்றென்று மறுத்துரையாடுவர் மற்றொரு சாரார். ஆண்டு முப்பால் திருக்குறளெனக் கொள்ளினும் ஏனையவற்றோடு ஒப்புப்பெறு வென்பது கடைச் சங்கப்புலவர் கோவூர்கிழார்,

"அறமுதல் நான்கும் அகலிடத்தோ ரெல்லாந்
திறமுறத் தேர்ந்து தெளியக்—குறள்வெண்பாப்
பன்னிய வள்ளுவனார் பால்முறைநே ரொவ்வாதே
முன்னை முதுவோர் மொழி"

என்று திருக்குறள் உபோற்காதத்துள் எடுத்து ஓதுமாறு பற்றி நன்கு தெளியப்படும். ஆண்டு முன்னை முதுவோர் மொழிகளென்றவை வடமொழியின் மற்றை முனிவரும் இயற்றிய தருமநூல் முதலியனவுந் தென்மொழியிற் சங்கத்தாரும் பிறரும் இயற்றிய நீதிநூல் முதலியனவுமாம். மற்றுத் தேவாரந் திருவாசகந் திருக்கோவை திருமந்திரம் என்பன இறப்பில் தவத்தான் மனந்தூயராய் முக்குண அவத்தை முற்றக்கடந்து மிக்க தெய்வப் பெற்றி யெய்திய வுண்மை நாயன்மார் திருவாக்குக்களாய் நிற்றலின், அத்திருமுறைகளோடு இத்திருக்குறளுக்கு ஒப்புநேர்தல் செப்பமேயாம் என்க, அற்றாகலின் அன்றே, ஔவை

"தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியுங்—கோவை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்"

என்று அவ்வாறு எடுத்துச் செய்யுள் செய்வாளாயிற்றென்க.

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் போகமும் வீடும் பொருந்து நெறியை யறிந்து மேவுதற்குரிய நன்மக்கட்கு உறுதியென இறைவனும் அவ்விறைவன் அருள் பெற்றுடையாரும் ஓதியருளிய அறமுதலிய உறுதிப்பொருள் நான்கனுள் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றும் பற்றித் தமிழ்மறைநூல் செய்தருளினார். மற்று நாயனார் திருக்குறள் தமிழ் மறைநூலுட் சிறப்புடைய சாத்தியமாகிய வீடு கூறிற்றிலராயின், அதுதான் தெய்வமுழுநூல் ஆகாதெனின்,—

"தானே முழுதுணர்ந்து தண்தமிழின் வெண்குறளால்
ஆனா அறமுதலா அந்நான்கும் - ஏனோருக்
கூழி னுரைத்தாற்கும் ஒண்ணீர் முகிலுக்கும்
வாழியுல கென்னாற்றும் மற்று"

"அறம்பொருள் இன்பம்வீ டென்னும்அந் நான்கின்
திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை – மறந்தேயும்
வள்ளுவன் என்பானோர் பேதை அவன்வாய்ச்சொற்
கொள்ளார் அறிவுடை யார்"

"இன்பம் பொருளறம் வீடென்னும் இந்நான்கும்
முன்பறியச் சொன்ன முதுமொழிநூல்-மன்பதைகட்
குள்ள அரிதென் றவைவள் ளுவர்உலகம்
கொள்ள மொழிந்தார் குறள்"

"இம்மை மறுமை இரண்டும் எழுமைக்குஞ்
செம்மை நெறியில் தெளிவுபெற-மும்மையின்
வீடவற்றின் நான்கின் விதிவழங்க வள்ளுவனார்
பாடினர் இன்குறள்வெண் பா"

"ஒருவர் இருகுறளே முப்பாலி னோதுந்
தருமமுதல் நான்குஞ் சாலும்-அருமறைகள்
ஐந்துஞ் சமயநூல் ஆறும்நம் வள்ளுவனார்
புந்தி மொழிந்த பொருள்"

"அறனறிந்தேம் ஆன்ற பொருளறிந்தேம் இன்பின்
திறனறிந்தேம் வீடு தெளிந்தேம்—மறனெறிந்த
வாளார் நெடுமாற வள்ளுவனார் தம்வாயாற்
கேளா தனவெல்லாங் கேட்டு"

என முறையே நக்கீரனாரும், மாமூலனாரும், நரிவெருத்தலையாரும், இழிகட்பெருங்கண்ணனாரும், களத்தூர்க்கிழாரும்,

கொடிஞாழன்மாணி பூதனாரும் முதலாயினார் நாயனார் வீடும், உளப்பட எடுத்து உறுதிப் பொருள் நான்குந் திருக்குறளுள் அருளிச்செய்தாரென்று எடுத்தோதுதலின், திருக்குறள் வீடுபேற்றுறுதிப் பொருளுங் கூறிற்றோர் நூலேயாம். நாயனார் தாம் அருளிச்செய்த தமிழ்மறையுள் வீட்டியல் யாங்ஙனங் கூறினாரெனின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறினாரென்க. அற்றேல், வீட்டியலை ஏனை முப்பொருள்கள் போல இலக்கணவகையாற் கூறாது காரணவகையாற் கூறியது என்னையெனின்,—வீடு சிந்தையும் மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகலின், இலக்கணவகையாற் கூறும் பான்மைத்து அன்றென்றுணர்ந்து அங்ஙனங் காரணவகையாற் கூறினார் என்க. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"அந்நிலை மருங்கின் அறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரிய வென்ப"

எனச் சூத்திரஞ் செய்ததூஉம் இக்கருத்துப் பற்றியேயாம். இனி வீடுபேற்றியல் நுதலியெழுந்த வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களும் வீட்டியற் பொருட்டிறம் சிரவணம் மனனம் என்னும் இருதிறத்தால் தடத்தமாகவுஞ் சிரவண மனன நிதித்தியாசன நிட்டையென்னும் நாற்றிறத்தாற் சொரூபமாகவுஞ் சாதனவகையாற் கூறினவையேயாம் என்க. திருக்குறளில் வீட்டின்சாதனஞ் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டது. இதுவே தம்முள் வேறுபாடு. இங்ஙனமாகலின், திருக்குறள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் உறுதிப்பொருள் நான்குந் திறம்படக்கூறும் முழுநூலேஆம் என்றும், நக்கீரனார் முதலியோர் அப்பெற்றி தேர்ந்தே அஃது அறமுதலிய உறுதிப்பொருள் நான்குந் தெளித்துரைக்குந் தமிழ்மறை நூலாமென்று அங்ஙனம் அதனைச் சிறப்பித்துப் பாயிரஞ் செய்தாரென்றும் உணர்க. திருக்குறள் வீடும் உளப்பட அறம் பொருள் இன்பங் கூறுமாறு முன்னர் விளங்கத் தெரித்தும். "வீடென்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கண வகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம்" என்ற பரிமேலழகர் உரையானும் மேலது துணிக. நச்சினார்க்கினியர் இப்பெற்றி தேராது அகத்தியனார், தொல்காப்பியனார் 'திருவள்ளுவ நாயனார் தமிழான் வீடுகூறாரென்னும் பொருள் படத் தொல்காப்பிய உரையில் தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் உரைத்தார்.

நாயனார் நான்கவாய உறுதிப்பொருட் பெற்றி அறத்துப்பால் பொருட்பால் காமத்துப்பாலென மூன்று பாலாற் கூறுவான் தொடங்கி, உயிர்கள் போகமும் வீடும் மேவுநெறி அறிந்து உய்யுமாறு அனாதிக்கண் முதல் நூலான் அவற்றை யோதிய ஆதிபகவனை முதற்கடவுளை வழுத்துவதாகிய மங்கலக் கடவுள் வாழ்த்தும் அம் முதற்கடவுளது ஆணையான் உலகமும் அதற்கு உறுதியாகிய அறம் பொருள் இன்பங்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாகிய வான்சிறப்பும், அம் முதற்கடவுள் அருளிச்செய்த முதனூல் நெறியொழுகி அருந்துயர்க்குரம்பை யெனப்படும் அகப்பொருளாகிய யாக்கையுங் கரணமும் அவற்றால் துய்க்கப்படும் புறப்பொருள்களாகிய புவனமும் போகமும் நிலையாமை நாடி முற்றத்துறந்து மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்து முதற்கடவுள் அருட்பெற்றி தலைக்கூடினமையானே அவ்வற முதற்பொருள்களை முதற்கடவுளருளால் உலகிற்கு உள்ளவாறு உணர்த்தவல்ல முனிவரராகிய நீத்தார் பெருமையும், அங்ஙனம் அவரால் உணர்த்தப்பட்ட உறுதிப்பொருள்களுள் பொருளும் இன்பமும் போலாது, அறம் இம்மை மறுமை வீடென்னும் மூன்றும் பயத்தற்சிறப்புடைமையின் அஃதேனையவற்றின் மகிமை பெரிதுடைத்தென அதன் வலியுறுத்தலும், முறையானே பாயிரமாக முதற்கண் கூறியருளினார் என்பது. நாயனார் அறம் பொருள் இன்பங்கள் முறையே இம்மை மறுமை வீடென்னும் மூன்றும் பயத்தலும் இம்மை மறுமை இரண்டும் பயத்தலும் இம்மையே பயத்தலுமாகிய சிறப்புச் சிறப்பின்மைகள் நோக்கி அறத்துப்பாலை முன்னும், பொருட்பாலை அதன் பின்னும், காமத்துப்பாலை இறுதி

யினும் முறையே வைத்து, அவற்றியல் தெரித்தற்கு அமர்ந்தருளினாரென்க. இனிப் பொருள்தான் அறஞ்செய்தற்கும் காமந்துய்த்தற்கும் உபகாரமாதல் உடைத்தாகலின், அதன் முறைவைப்புச் சிங்கநோக்காம் என்க.

இல்லறந் துறவறமென்னும் இரண்டறங்களுள் இல்லறம் இல்லாளோடுகூடி வாழும் ஒழுக்கமாகலானும், பொருளும் இன்பமுந் தனக்கு அங்கமாகக் கொண்டே இயலும் பெற்றித்தாகலானும், பொருளும் இன்பமும் வேறாதலின்றி அறத்தின்வழி நிகழும் நீரனவாய் அதனுள் அடங்கும் இயற்கையவாகும்.

"சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்து வழிப்படூஉந் தோற்றம் போல"

என்றதூஉம் இக் கருத்துப் பற்றியேயாம். இங்ஙனம் அறத்தின்கண் அடங்கும் பொருளின்பங்களை நாயனார் வேறுபிரித்துப் பொருட்பாலென்றுங் காமத்துப்பாலென்றுந் தனித்தனி நிறீஇயது, பொருளின் ஈட்டுதலும் அதன் பாதுகாப்பும் அதனான் அறஞ்செய்தலும், அரசன் காவலை நடாத்தும் முறைமை யென்னுந் துணைக்காரணம் பற்றியல்லது செல்லாமையின், அன்ன இயற்கைகளுடைய அப்பொருள் மேலிட்டு அரசன் நீதி விரித்து முறைபெறக் கூறல் வேண்டியும், உருவுந் திருவும் பருவமுங்குலனுங் குணனும் அன்பும் முதலியவற்றால் தம்முள் ஒத்த பான்மையுடைய தலைமக்களான அறகிழவனுங் கிழத்தியும் ஓர்காலத்து ஒருபொருளான் இம்பரின் ஐம்புலன் நுகர்தற் சிறப்புடைய காம இருவகைக் கைகோள் வரலாறு விரித்துச் சுவைபெறக் கூறல் வேண்டியும் என்றுணர்க. இனிப்பொருளும் இன்பமும் அவ்வாறு கௌணமாய் அறத்தின் அடங்குதலின், திருக்குறள் முக்கிய விருத்தியால் அறங்கூறிய நூலேயாதல் காண்க.

இல்லறம் இருவகைப்பற்றின் முறுகிய மந்த அதிகாரிகளாகிய மக்களுக்கு அப்பற்றுக்கள் நல்நுகர்ச்சியான் அறுந்து சித்தசுத்தி எய்துதற்பொருட்டு விதிக்கப்பட்டதோர் ஒழுக்கமாதலின், அவ்வொழுக்காற்றான் முனிவருந் தேவரும்

விழைதரும் போகம் ஈண்டுத் துய்த்துச் செல்லா நின்றார். அத்துய்ப்பினானே பொய்ப்பற்றற்று மெய்ப்பற்றுநாடித் துறவறம் பூண்டு அந்தக்கரணங்கள் தூயவாதற் பொருட்டு விரதம் அனுட்டித்தலை உறுதியாகக் கைக்கொள்ப. ஆதலின், நாயனார் இல்லறவியல் முன்னும் துறவறவியல் அதன் பின்னும் நிறுத்தியருளினார். அறம் மேற்கூறிய நியாயம் பற்றியே இல்லறந் துறவறமென இரண்டாயது என்பது,

"காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே"

எனவருந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தினானும் அறிந்துகொள்க.

இனித் துறவறந்தான் வினைமாசு தீர்ந்து அந்தக்கரணங்கள் தூயவாதற்பொருட்டுத் துறந்தாராற் காக்கப்படும் விரதங்களும் அவற்றான் அவை தூயவாயவழி உதிப்பதாய ஞானமும் என இருவகைப்படும். இனி விரதம் அங்கமும், ஞானம் அங்கியுமாகலின், விரதம் முன்னும், ஞானம் அதன்பின்னும் நிறுத்தியருளினார். இங்ஙனம் விரதத்தான் அந்தக்கரண சுத்தி யெய்தி வீடுபயக்கும் உணர்வெய்தப் பெற்றார். தோற்றமுடையன யாவும் நிலையுதல் இலவாந் தன்மை யுணர்ந்து, ஓரோவழிச் செல்வம்பெறின் கடவுட்பூசை கடவுள்ஞானம் உடையார் கைத்தானம் முதலிய ஞானக்கிரியையே புரிந்து, புறமாகிய செல்வத்தின்கண்ணும் அகமாகிய யாக்கையின்கண்ணும் உளதாய பற்றினை அவற்றது நிலையாமையுணர்ந்து காலம்பெறத் துவரத் துறந்து, யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுத்து, பரம்பொருளான இறைமுதற் கடவுள் ஓதிய வீட்டுநெறியினை இதுவே நன்னெறியென்று மனத்துட் கொண்டு அதன்கண் உபாயமாய தியான சமாதிகளை மனத்தாற் செய்து, பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் அவிச்சையான் விளையும் ஐய விபரீதங்களான் அன்றி உண்மையான் அறிந்து, அனுபவமுடைய தேசிகர்பால் தத்துவ உபதேச

மொழிகளைக் கேட்டலாகிய சிரவணமும் அவ்வுபதேச மொழிப்பொருளை அளவையானும் பொருந்துமாற்றானுந் தெளிய ஆராய்தலாகிய மனனமுஞ் செய்து, பிறப்பிற்கு முதற்காரணமாய அவிச்சைகெட வீட்டிற்கு நிமித்தகாரணமாகிய செவ்விய பரம்பொருளை அனுபூதியிற் காண்டலாகிய நிதித்தியாசன சமாதிகளுற்று, மேற்சாரக்கடவன துன்பங்கள் இலராய், காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னுங் குற்றங்கள் மூன்றனுடைய பெயருங்கூடக்கெடப் பெறுதலானே அவற்றின் காரியமாகிய இன்பதுன்ப நுகர்ச்சி முற்றக்கெடுத்து, எடுத்த உடம்பும் அதுகொண்ட வினைப் பயனும் நின்றமையின் நினைவு பயிற்சி வயத்தாற் பழைய புலன்கள் மேற் சேறலுறின், இடையறாத மெய்யுணர்வின் உறைத்து நின்று அவ்வவாவினை ஆற்ற அறுத்து மலவாதனையும் நீங்கிச் சீவன்முத்தராயிருந்து களிப்புக் கவர்ச்சிகளும் பிறப்புப்பிணி மூப்பு இறப்புகளும் இன்றிக் கேவலமாய் நின்று முடிவு காண்கில்லாப் பரவீடாகிய நிரதிசய இன்பம் பெறுவரென்று, இவ்வாறு நிலையாமையுந் துறவும் மெய்யுணர்வும் அவா அறுத்தலுமாகிய ஞானசாதனங் கூறுமுகத்தானே வீடுபேற்றுறுதிப்பொருட் பெற்றி நன்கு விளக்கியருளினார்.

இங்ஙனமாகலின், திருக்குறள் பொருளின்பம் அகப்படக்கொண்டு அறங்கூறி வீட்டியல்பு நன்று நாட்டிய தத்துவஞான நூலாம் உத்தரவேதம் என்பது தெற்றென உணர்ந்துகொள்க.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக; நாயனார் உத்தரவேத முகத்து வாழ்த்திய முதற்கடவுள் சமயங்கள்கூறுங் கடவுளருள் வைத்தும் வீடுபேறுகளுள் வைத்தும் யாவனெனவும் யாதெனவுஞ் சிறப்பாற்றானறியுங் குதூகலம் பெரிதுடையேன்; கூறல் வேண்டும் என்பையாயின்,—நாயனார் முழுமுதற்கடவுள் இவனென்பதூஉம், மெய்வீடுபேறு இதுவென்பதூஉம், மதிநுட்ப நூலோடுடைய புலவர் சிறப்பாற்றாற் குறிப்பானறிந்திட வைத்துக் கடவுளியலும் வீடுபேற்றியலும் ஆத்திக சமயங்கட்கெல்லாம் பொதுவாக

வெளிப்படையான் எடுத்தோதுந் திருக்குறளில் அங்ஙனஞ் சிறப்பியல்பு அறிவுறுத்தல் முறையன்றாயினும், இக்காலத்து ஏகான்மவாதிகளுள் ஒருசாராரும் பிறரும் நாயனார் வாழ்த்திய கடவுளும் அவரோதிய வீடுபேறுந் தத்தம் சமயக் கொள்கைகளோடு இயைபுற்று நிற்குமெனச் சில போலியுரைகட்டி யெழுதித் தம்முள் வைத்துப் பாராட்டித் தமக்கென ஒன்றிலராகிய பேதைகளை அப்போலிக் கட்டுரை கொண்டு மயக்கித் தந்நெறியின் ஈர்க்கக் கேடுபல சூழுதலானும், பரிபாகியாகிய நீ இவ்விரண்டன் சிறப்பியல் அறியலுற்று வினா நிகழ்த்தலானும், "அகர முதல எழுத்தெல்லாம்" என்று முதல் திருக்குறளின் மெய்ப்பொருள் விரிக்குமுகத்தானே அவ்விரண்டன் மெய்ம்மைத் தன்மை சிறிது ஈண்டுத் தெரிக்கலுற்றாம்.

முதற் றிருக்குறள் விருத்தி

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு

என்பது திருக்குறள், என்னுதலிற்றோவெனின்,—உலகிற்கு முதற்கடவுள் ஒருவனுளனென்பதூஉம், அம் முதற்கடவுள் தான் ஆதிபகவனென்பதூஉம், உணர்த்துதல் நுதலிற்று. உத்தரவேத உரையாசிரியரான பரிமேலழகியார் மற்றிம் முதற்குறளினுக்கு இயற்றிய பிண்டப் பொழிப்புரையும் அதன் விசேடவுரையும் வருமாறு:—

எழுத்து எல்லாம் அகரமுதல உலகு ஆதிபகவன் முதற்று:—எழுத்துகளெல்லாம் அகரமாகிய முதலையுடையன; அதுபோல உலகம் ஆதிபகவனாகிய முதலையுடைத்து என்றவாறு. இது தலைமைபற்றிவந்த எடுத்துக் காட்டுவமை. அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தானன்றி நாத மாத்திரையாகிய இயல்பாற் பிறத்தலானும், ஆதிபகவற்குத் தலைமை செயற்கை உணர்வானன்றி இயற்கையுணர்வான் முற்றும் உணர்தலானுங் கொள்க. தமிழெழுத்திற்கேயன்றி வடவெழுத்திற்கும் முதலாதல் நோக்கி, எழுத்தெல்லா

மென்றார். ஆதிபகவன் என்னும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை வடநூல் முடிபு. உலகென்றது ஈண்டுயிர்கள் மேல் நின்றது. காணப்பட்ட உலகத்தாற் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மைகூற வேண்டுதலின், ஆதிபகவன் முதற்றேயென உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினார்; கூறினாரேனும், உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவனென்பது கருத்தாகக் கொள்க. ஏகாரந் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. இப் பாட்டான் முதற்கடவுளது உண்மை கூறப்பட்டது.

அதுபோலவென்பது இசையெச்சம். அது வருவித்து உரை செய்யப்பட்டது. அகரம் நாதமாத்திரையான இயற்கைத் தோற்றம் உடைத்தாய் நிறைந்து முதன்மையுற்று நிற்ப ஏனையெழுத்துக்களெல்லாம் அதன் இயக்கத்தான விகாரமுயற்சியில் தோன்றி அதனானே வியாபிக்கப்பட்டுப் பரதந்திரம் உடையவாய் நிலவுதல்போல, ஆதிபகவன் இயற்கையுணர்வினானே முற்றும் உணர்ந்து யாண்டும் நிறைந்து முழுமுதல்வனாய் விளங்கி நிற்ப, உலகனைத்தும் அவன் ஆணையான் வியாபிக்கப்பட்டுப் பரதந்திரமுற்று வினைக்கீடாக உடல்கரணம் எய்தித் தோன்றி இடவிடய வியாபார முடையவாய் நிலவாநின்றனவென்பது இதன் கருத்தாம். இடம் - புவனம், விடயம் - போகம். இத் திருக்குறளினுக்கு இதுவே பொருளென்பது. உமாபதி சிவாசாரியர்

"அகர உயிர்போல் அறிவாகி யெங்கும்
நிகரில் இறை நிற்கும் நிறைந்து"

என்றிதன்பொருள் எடுத்தோதிய உபபிருங்கணத் திருவாக்கானும் அறிக. அகரவுயிர் முதலாதல் போல என்க. முதலாதல்என்பது அவாய் நிலையான் வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு வருவித்து முடிப்பதனை வடநூலார் அத்தியாகாரம் என்பர். முதலாதல் - முதலாய் நிற்றல். முதலாய் என்னும் உவமையடை பொருளினும், நிறைந்து என்னும் பொருளடை உவமையினுங் கூட்டியுரைக்கப்பட்டன. பொருளெனினும் உவமேயமெனினும் ஒக்கும். இங்ஙனம் ஆதிபகவனாகிய முதற்கடவுளை எழுத்துக்களின்

நிறைந்து அவை தமக்கு முதலாய் நிற்கும் பொது இயல்பு பற்றி அகரத்தோடு ஒப்பித் தருளினும், அப் பரம்பொருள் அறிவுருவாய் யாங்கணும் நிறைந்து எப்பொருட்கும் ஆதாரமாய் நிற்கும் முழுமுதலான உடையானாகலின், உண்மையில் தன்னுடைப் பொருளாகிய பசுபாசங்களுள் ஒன்றனோடும் உவமிக்கப்படாதென்பதே நாயனாருக்குக் கருத்தென்பது அறிவிப்பார், "அறிவாகி யெங்கு நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து" என்று அச் சுருதிப்பொருளினை இங்ஙனந் தெளித்து ஓதியருளினார். இனி உடைப்பொருள் அடிமையும் உடைமையுமென இருவகைப்படும். அவற்றுள் உயிர் வருக்கமெல்லாம் ஆதிபகவனாகிய இறைவனுக்கு அடிமையெனவும் மாயை கன்மங்களும் அவற்றின் காரியங்களும் உடைமை யெனவும் உணர்ந்துகொள்க.

நாயனார் 'அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு' என்று அங்ஙனம் எடுத்துக்காட்டுவமையாற் கூறியருளிய பொருட்பெற்றி இனிது புலப்படும் பொருட்டு உமாபதி சிவாசாரியார் இங்ஙனம் உவமாலங்காரத்தில் வைத்து உபபிருங்கணமாக எடுத்தோதியருளினார். உபபிருங்கணமாவது:—முதனூல் வசனங்களின் மெய்ப்பொருள் இனிது புலப்படுமாறு வேண்டுஞ் சொல் தலைப்பெய்து அவை தம்மை ஆண்டுக் கிடந்தவாறே எடுத்துரைக்கும் வாக்கியமாம். இது முற்றுவமை யாமாறு முன்னர்க் காட்டுதும்.

எடுத்துக்காட்டென்னும் உவமையினை வடநூலார் நிதரிசன அலங்காரம் என்றுரைப்பர். நிதரிசனாலங்காரத்திற்கும் உவம அலங்காரத்திற்கும் வேறுபாடு யாதெனின்,—உவமான உவமேயங்களிரண்டன் சாதிருசிய தருமம் பேதநெறியானே உவமவுருபுபற்றி வெளிப்படையால் விளக்குவது உவமஅலங்காரம். அவ்விரண்டன் சாதிருசிய தருமம் அபேத நெறியாற் குறிப்பின் உணர்த்துவது நிதரிசனம். இதுவே தம்முள் வேறுபாடென்க. உவமத் தொகையில் அதிவியாத்தி நீக்குதற்கு அபேத நெறியானென்றும், குறிப்பினென்றும், உரைத்தாம். இன்னும் உவமத்தொகை,

சாதிருசியம் புலப்படுத்தும் உவமவுருபு விதியான் எய்திடுவ தாகவுங் கவி தொகையிலக்கணம் மேவவேண்டி அது தொகுத்து ஓதுவதாம். நிதரிசனம் கவி அவ்வுருபு வேண்டாது அபேதம் போதரக் கருதிப் பிரயோகிப்பதாம் இங்ஙனமாகலின் இரண்டற்கும் வேற்றுமை பெரிதாதலறிக. அற்றேலஃதாக; திருட்டாந்த அலங்காரம் உவமான உவமேய சாதிருசியம் அவ்வாறே உவமவுருபின்றிக் குறிப்பான் உணர்த்துவதாகலின், நிதரிசனஅலங்காரத்திற்கு அதன்கண் அதிவியாத்தி வரும்பிறவெனின், — திருட்டாந்தாலங்காரம் "வேந்த நீ கீர்த்திமான் வெண்மதியங் காந்திமான்" என்று அங்ஙனம் உவமான உவமேய சாதிருசயம் பேத நெறியான் உணர்த்தும். நிதரிசன அலங்காரம் அவ்வாறன்றி அவ்விரண்டன் சாதிருசியம் அபேதநெறியானுணர்த்தும். ஆதலின் நிதரிசனத்திற்கு அதன்கண் அதிவியாத்தி வருமாறு இன்றென்க. கீர்த்தியுங் காந்தியும் பேதமுடையனவாயினும், வெண்மைப்பண்பு இரண்டன்கண்ணும் ஓத்தலின், அவ் வொப்பினுனே திருட்டாந்தம் ஆகா நின்றது. மற்று எழுத்தெல்லாவற்றிற்கும் அகரமுதலாதலும் உலகுக்கெல்லாம் ஆதிபகவன் முதலாதலும் அவ்வாறு பேதமுறுது அபேதமாய் ஓத்தலின், நிதரிசனம் ஆகா நின்றது. அற்றேல், முகமதியென்னும் உருவகமும் அபேத சாதிருசியம் உணர்த்தலின், நிதரிசனத்திற்கு அதன்கண் அதிவியாத்தி வருமெனின், — அற்றன்று; உருவகமாவது உவமானம் உவமேய வாக்கியங்களிலுள்ள ஓவ்வோர் பதமாத்திரையானே அபேத சாதிருசிய முணர்த்துவது ஆகலானும், நிதரிசனமாவது அவ்வாறன்றி உவமான உவமேய வாக்கியமுழுதுங் கொண்டு அபேத சாதிருசியம் உணர்த்துவதாகலானும் என்க. இனி நிதரிசனுலங்காரம், திருட்டாந்த அலங்காரம், ரூபகாலங்காரம், அதிசயோத்தி அலங்காரம், உத்பரேட்சா அலங்காரமென்று இத்திறத்தன வற்றிற்கு உவமான உறுப்புஉவமேய உறுப்புச் சாதிருசிய தருமமென்பன, பொதுவியலாதலும், உவமாலங்காரம் இவற்றிற்கெல்லாம் அடியாதலும் காண்க. இன்னும், இவ்வலங்காரங்களின் இலக்கண நுட்பம் ஈண்டு

விரிக்கப்புகிற் பெருகும். குவலயானந்தம் முதலிய வட நூல்களிற் கண்டுகொள்க.

ஈண்டுக்கூறியவாற்ருல் சாதிருசிய தருமம் போதித்தற்கண் ஏனையவற்றை நோக்க எடுத்துக்காட்டுவமை சிறத்தல் இனிது வெளிப்படுதலின். நாயனூர் அவ்வுவமை யளவை பற்றி முதற் கடவுளது உண்மை இவ்வாறு சாதித்தருளினுர் என்க.

நாதமாவது தூல உடலின்கண் மன்னும் அருவுடம்பின் உள்ளான பரசரீரத்தினின்றுஞ் சுத்த மாயா விருத்தியாய்த் தோன்றும் வியஞ்சக ஒலி யென்ப. அகரம் அதன் விருத்தியாய் உந்தியினின்றெழுதரும் உதானன் என்னும் வாயு வேகத்திஞல் துரக்கப்பட்டுக் கண்ட மருவி முயற்சி விகாரமின்றி இயல்பினனே வைகரியாய்த் தோன்றுதலின், அதனை விகாரத்தான் அன்றி நாதமாத்திரையாகிய இயல்பாற் பிறக்குந் தலைமையுடைத்தென்ருர். ஆதிபகவன் தனக்கோர் ஆதாரம் இன்றி எப்பொருட்குந் தான் ஆதாரமாய் இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்கி யாங்கணும் நீக்கமின்றி நிறைந்து அனைத்தையுஞ் சுட்டிறந்து ஒருங்கேயறியும் முற்றறிவு உடையனுகலின் அவனைச் செயற்கை யுணர்விஞல் அன்றி இயற்கை யுணர்வான் முற்றும் உணருந் தலைமைப் பாடுடையன் என்ருர். இங்ஙனங்கூறவே, ஆகாரம் முதலிய எழுத்துகள் அந்நாதகாரிய விருத்தியுற்று அவ்வாயுவால் துரப்புண்டு உரம், கண்டம், உச்சி, மூக்கென்னும் இடங்கள் பற்றியும் இதழ், நா, பல், அணம் என்பவற்றின் தொழின் மூயற்சி பற்றியும் வேறுபாடுற்று அகரவொலிவிராய்த் தோன்றித் தலைமையின்றி நிற்கும். அதுபோல உலகு அறிவியே பாசத்தடையுற்று ஆதிபகவனை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவன் ஆணையான் வினைக்கீடாக எய்துந் தனுகரணங்கள் பற்றித் தொடக்குற்றுத் தோன்றி அறிவு இச்சை தொழில் சிறிது விளங்கிச் சிற்றுணர்வுச் சுட்டறிவு உடையவாய்த் தலைமைப்பாடின்றி நிற்குமென்பது தானே போதருமென்க. செயற்கை யுணர்வெனினும் சென்னிய ஞானம் எனினும் ஒக்கும். இயற்கையுணர்வெனினும் நைசர்க்கிக ஞான

மெனினும் ஒக்கும், முற்றுணர்வெனினுஞ் சர்வஞ்ஞத்துவம் எனினும் ஒக்கும். சிற்றறிவெனினுங் கிஞ்சித்ஞத்துவம் எனினும் ஒக்கும்.

ஆரியமுந் தமிழுங் கடவுண் மொழிகளாய் நடத்தலின் எல்லாமென்பது பற்றி அவ்விரண்டனையுந் தழீஇயினு ரேனும், ஏனைமொழிகளின் கண்ணவாகிய எழுத்துக்கள் தாமும் அகர முதலவாய் நடக்கக் காண்டலின், அவையும் எல்லாமென்பதனுள் தழுவப்படுதற்கு ஏற்றவாமென்க. இனி எழுத்தெல்லாம் அகரமுதல என்பதற்குத் தமிழின்க ணுள்ள ஆகாரமுதல் ஔகார மீறாகக் கிடந்த பதினோருயி ரெழுத்துகளும், ககர முதல் னகரமீறாகக்கிடந்தபதினெட்டு மெய்யெழுததுகளும், அகரத்தை முதலாகக்கொண்டு அதனோடு சிவணி இயங்குவனவாம் என்று பொருள் கோடலும் ஆம்.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக, ககர முதலிய மெய்யெழுத் துப்பதினெட்டுந் தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடையன அன்மை யின், அவற்றிற்கு அகரத்தை முதலாகக்கொண்டு அதனோடு சிவணி இயக்கமுறுதல் பொருத்தமாம்; ஆகார முதலிய உயிரெழுத்துக்கள் தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடையனவாக லின், அவற்றிற்கு அகரத்தை முதலாகக் கோடலன்றி அத னோடு சிவணி இயக்கமுறும் என்றல் பொருந்தாதாம்;

"மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்"

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் அத்தன்மை யொன்றுமே கூறியொழிந்தாரெனின்,—ஆகார முதலிய உயிரெழுத்துக்கள் தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடைய என்ற தற்குக் கருத்து மெய்யெழுத்துக்கள் போலச் சடமாத லின்றித் தம்மியல்பின் உயிர்ப்புடையன என்பதேயாம். இனி அவ்வுயிர்ப்பும் அவை தமக்கு அகரத்தொடு சிவணுத லால்தானே செம்மையுறுவதாம். யாங்ஙனமெனில்,— காட்டுதும்: இகர ஈகார உகர ஊகாரங்கள் அகரத்துக்குரிய அங்காப்பு முயற்சியோடு சிவணிப் பிறக்கும். எகர ஏகார ஒகர ஓகாரங்கள் முன்னர் அகரக்கூறும் பின்னர் இகர உகரக்கூறுகளும் இயைந்து பிறக்கும். ஐகாரம் முன்னர் அகரக்கூறும் பின்னர் இகரக்கூறும் இடையில் யகரமுந் தலைக்கூடிப் பிறக்கும். ஔகாரம் முன்னர் அகரக் கூறும் பின்னர் உகரக்கூறும் இடையில் வகரமுந் தலைக்கூடிப் பிறக்கும். ஆகலின், உயிர் பதினொன்றுந் தம்மியக்கத்திற்கு அகரமாகிய முதலை இன்றியமையாமை கண்டுகொள்க. ஏகாரம் முதலியன அன்னவாதல் மாபாடியங் கையடங் களிற் காண்க. இகர ஈகார உகர ஊகாரங்கள் அன்னவாதல் சிவஞான மாபாடியத்துக் காண்க. ஐகார ஔகாரங்கள் அன்னவாதல்

"அகர இகரம் ஐகாரம் ஆகும்"
"அகர வுகரம் ஔகாரம் ஆகும்"

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களானறிக. இது தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியினுங் கண்டுகொள்க. இனி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவணும்"

என்று கூறினாற்போலப்

"பதினோருயிரின் இயக்கம் அகரமொடு சிவணும்"

என்று கூறாராயது, அத்தன்மை பிறர்க்கு உணர்த்துதல் அரிதாதல் நோக்கியேயாம். நச்சினார்க்கினியரும்

"மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவணும்"

என்னுஞ் சூத்திரத்து இவ்வாறே யுரைத்து, "இறைவன் இயங்குதிணைக் கண்ணும் நிலைத்திணைக்கண்ணும் பிற வற்றின் கண்ணும் அவற்றின் தன்மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தாற்போல அகரமும் உயிர்க் கண்ணுந் தனிமெய்க் கண்ணுங் கலந்து அவற்றின் தன்மை யாயே நிற்குமென்பது சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒப்ப முடிந்தது; 'அகரமுதல' என்னுங் குறளான்—அகரமாகிய முதலையுடைய எழுத்துகளெல்லாம், அதுபோல இறைவ னாகிய முதலை யுடைத்து உலகு என வள்ளுவனார் உவமை கூறியவாற்றானும், கண்ணன் 'எழுத்துகளில் அகரமா

கின்றேன் யானே' எனக் கூறியவாற்றானும், பிற நூல்களானு முணர்க'' என்று இவ்வாறு விளக்கினர். கண்ணன் எழுத்துக்களில்யானே அகரமாகின்றேன் என்றது, சிவோகம்பாவனை தலைப்பட்ட ஒற்றுமை பற்றியே யென்பது சிவஞான மாபாடியத்துக் காண்க.

''அக்கரங்கள் இன்றும் அகர வுயிரின்றேல்
இக்கிரமத் தென்னும் இருக்கு''

''ஒன்றென மறைகள் எல்லாம் உரைத்திட வுயிர்க ளொன்றி
நின்றனன் என்று பன்மை நிகழ்த்துவ தென்னை யென்னின்
அன்றவை பதிதா னென்றென் றறையும்அக் கரங்கள் தோறுஞ்
சென்றிடும் அகரம்போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே''

''எவ்விடத்தும் இறையடியை இன்றியமைந் தொன்றை
அறிந்தியற்றி டாவுயிர்கள் ஈசன் தானுஞ்
செவ்விதினின் உளம்புகுந்து செய்தியெலா முணர்ந்து
சேட்டிப்பித் தெங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்பன்
இவ்வுயிர்கள் தோற்றும்போ தவனையின்றித் தோற்றா
இவற்றினுக்கம் முதலெழுத்துக் கெல்லாமாய் நிற்கும்
அவ்வுயிர்போல் நின்றிடுவன் ஆதலால்நாம்
அரனடியை யகன்றுநிற்ப தெங்கே யாமே''

என்று அத்துவித சித்தாந்த சைவசுருதிகள் இவ்வியல்பு தெருட்டுதலுங் காண்க.

அவற்றுள்,

''இகர விறுபெயர் திரிபிடன் உடைத்தே''

என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திர விதியால், நம்பிக் கொற்றன் நம்பிச்சாத்தன் நம்பிப்பின்னை யென்பனபோல ஆதிப்பகவனென வல்லொற்று மிக்குப் புணர்தற்பாலது

அங்ஙனம் புணராது ஆதிபகவனென இயல்பு புணர்ச்சியுற்றது வடநூல் விதிபற்றியென்பது சுபோதாது என்னும் இகாராந்தப்புல்லிங்க சத்தம் பகவத் சத்தத்தோடு புணருங்கால் ஆகமம் ஆதேசம் லோபம் என்னுந் திரிபுகளுள் யாதும்பெறாது ஆதிபகவனென அங்ஙனம் இயல்பாய்ப் புணர்தல் வடமொழி வியாகரண வழக்காறும். இனி ஆதிபகவனென்னும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைக் கண் நிலைமொழியீற்று ஸு (விசர்க்கம்)

''சுபோ தாது ப்ராதி பதிகயோ.''

என்னுஞ் சூத்திர விதியால் லுக்காயிற்று. ஈண்டு லுக்கு அனு விருத்தியான் வந்தியையும், அனுவிருத்தியாவது மேலே போந்த சூத்திரத்தின்கணுள்ள ஓர் ஏகதேச பதங் கீழே போதருஞ் சூத்திரப் பொருட்கு உபகாரமாக வந்து இயைவது. மற்றிது அதிகாரமன்றோ வெனின்,—அன்று. என்னை? அதிகாரம் மேலே போந்த சூத்திரம் முழுதுங் கீழே போதருஞ் சூத்திரவிதிக்கு உபகாரமாகவந்து இயைவதாகலின் என்க. ஆதிபகவனென்பது கர்மதாரய சமாசமன்றே; சமாசம் பிராதிபதிகம் ஆமோவெனின்,—

''க்ருத் தத்தித சமா சாஷ்ச்ச:''

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் சமாசனும் பிராதிபதிகமாதல் நேர்ந்தாரென்க, ஈண்டுப் பிராதிபதிகச் சொல்,

''அர்த்தவது அதாது அப்ரத்ய: ப்ராதி பதிகம்''

என்னும் முற் சூத்திரத்தினின்றும் அனுவிருத்தியான் வந்தியையும். மற்று ஆரிய மொழிகள் தமிழில் வடசொல்லாய்ப் புணர்ச்சியுறுங்கால், தமிழியல் முடிபு பெறுதலின்றி வடமொழியியல் முடிபும் ஓரோவழிப் பெறுமென்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்துப் புணரியலில் ஓதாமை அந் நூற்குக் குன்றக்கூறலென்னுங் குற்றமாகாதோ வெனின்,—

''ஈறியல் மருங்கின் இவையிவற் றியல்பெனக்
கூறிய கிளவிப் பல்லா றெல்லாம்

மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கொடு சிவணி
ஒத்தவை யுரிய புணர்மொழி நிலையே"

என்னுந் தொகைமரபு ஒத்துப் புறனடைச் சூத்திரத்தில் இவ்வாறு வரும் வடநூற் புணர்ச்சி முடிபும் அடங்குதலின், ஆகாதென்க. தொல்காப்பியனார் இன்னோரன்ன வடநூல் முடிபுகளை அமைத்துக் கொள்கவென்று ஆண்டுக் கிளந்து ஓதாராயினர்,

"வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே"

எனச் சொல்லதிகாரத்து எச்சவியலில் வடசொல் முடிபெல்லாமடங்க அங்ஙனம் எடுத்தோதுங் கருத்தினரா யென்க. வடசொற் கிளவி வடவெழுத்தொரீஇ யெனவே, சொற்புணர்ச்சி ஆண்டுக்கிடந்த முடிபானும்வந்து எழுத் தொடுபுணர்ந்த சொல்லாமென்பது தானே போதரு மென்க.

லோகமென்னும் ஆரியச்சொல் உலகெனத் தற்பவமா யிற்று. அது புவனத்திற்கும் உயிர்களுக்குந் தனித்தனி உரிய பெயராம். உயிர்கள் சேதனப் பிரபஞ்சமும் புவனம் அசேதனப்பிரபஞ்சமுமாகலின், ஆதிபகவன் தமக்கு அருள் வழங்குஞ் சச்சிதானந்த முழுமுதல்வ னென்றறிந்து, அவன் ஆணைவழி யொழுகிப் போகமும் வீடுபேறும் பொருந்துங் கிழமை சேதனப் பிரபஞ்சமான உயிர்களுக்கே யுரித்தாம் என்பார், முக்கிய விருத்தியால், "உலகு ஈண்டுயிர்கள் மே னின்றது" என்று அவ்வாறுரைத்தார். அங்ஙனம் உரைத்தா ரேனும், அசேதனப் பிரபஞ்சமுங் கௌணம்பற்றி உலகென் னுஞ்சொல்லால் ஆண்டுக்கொள்ளப்படுவதேயாம் என்னை? அதன்தோற்றமும், நிலையும், ஒடுக்கமும், ஆதிபகவனை முதல் வன் ஆணையினால் தானே நிகழ்தலானென்க. உலகென்னுஞ் சொல் இருவகைப்பிரபஞ்சத்தினையும் இங்ஙனம் உணர்த்திற் றெனவே, அவ்விரண்டும் ஆதிபகவனாகிய முதலையுடையன வென்று பொருளாய் அகரமுதல எழுத்தெல்லாமென்றது

மூற்றுவமம் ஆயிற்றென்க. இஃது என் சொல்லியவாறோ எனின்,—எழுத்துக்கள் உயிர்மெய்யென இரண்டாய் அகர முதலஆதல்போலப் பிரபஞ்சமுஞ் சேதனம் அசேதனமென இரண்டாய் ஆதிபகவனாகிய முதலையுடையது என்றவாறு மென்க. உயிரெழுத்து சீவான்மாவிற்கும், மெய்யெழுத்து தத்துவப் பிரபஞ்சத்திற்கும், அகரம் ஆதிபகவற்கும் உவமையாமென்பது.

உலகந்தோன்றி நின்று ஒடுங்கி வருதல் காட்சியளவை யான் அறியப்படுதலானும், இறைவன் இயல்பு அங்ஙனம் காட்சியளவை பற்றி யறியப்படாது கருதல்அளவையின் வைத்து ஊகித்துணரற்பாலதாகலானும், காணப்பட்ட உடைமையாகிய உலகத்தாற் காணப்படாத உடையானாகிய கடவுளினுண்மை சாதிக்கவேண்டி உலகு ஆதிபகவன் முதற்றேயென்று அவ்வாறு ஓதியருளினர். அவ்வாறோதி னும் பசுபாசங்களாகிய உடைப்பொருள்கள் வியாப்பிய ஆதேய உடைமையாயும் இறைவன் ஔபச்சிலேடிக வியாபக ஆதாரமுதலும் ஆகலின், ஆதிபகவன் உலகிற்கு முதல்வ னென்பதே நியாயநெறியாம்.

சூனியமே ஆன்மாவென்பாரும், தேகமே ஆன்மாவென் பாரும், இந்திரியமே ஆன்மாவென்பாரும், அந்தக்கரணமே ஆன்மாவென்பாரும், சூக்கும தேகமே ஆன்மாவென் பாரும், பிராணவாயுவே ஆன்மாவென்பாரும், பிரமப் பொருளே உபாதிவசத்தாற் சீவான்மாவென விவகரிக்கப் பட்டு நிற்குமென்பாரும் பூதமுதலிய தத்துவமனைத்துங் கூடிய சமூகமே ஆன்மாவென்பாருமென ஆன்மாவின் இயல்புகூறும் வாதிகள் பலதிறத்தர். அவரெல்லாங் கூறுஞ் சூனியான்ம வாத மூதலிய அனைத்தும் வழியளவையான் விளக்கி ஆன்மா சூனிய முதலியவற்றின் வேறாயுள்ளதெனச் சைவோபநிடதங்களுஞ் சைவாகமங்களும் நிரூபித்துப் பெறுவிக்குமேனும் அவ்வனுமான ஆகம ஆராய்ச்சி தோன்றி நின்றொடுங்கி வாரா நிற்கும் உலகச் செல்கதியாகிய காட்சி பற்றியே உறுதியுறுதலின், காணப்பட்ட உலகத்தா லென்று அவ்வாறுரைத்தார். இறைவன் சேதனாசேதனம்

பிரபஞ்சங்களோடொன்றி அவையேயாய் மறைந்து இப் பெற்றியனென்றுணரவும் உரைக்கவும் வாராத அறிவுருவாய் நிற்றலின், அம் முதல்வனைக் காணப்படாத கடவுளென்று அவ்வாறுரைத்தார். காட்சியளவை யெனினும் பிரத்தியக்கப் பிரமாணம் எனினும் ஒக்கும். வழியளவை யெனினும் அனுமானப் பிரமாணம் எனினும் ஒக்கும். உரையளவை யெனினும் ஆகமப் பிரமாணமெனினும் ஒக்கும். ஔபச்சிலேடிக வியாபகமாவது—எள்ளின் நெய் போல யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திருத்தல். இறைவற்கு விசுவாந்தரியாமியாம் இயல்பும் விச்சுவாதிகனும் இயல்பும் சொரூப இலக்கணமென வேதாகமங்கள் இரண்டும் ஒப்ப எடுத்துக் கூறுதலின், இறைவன் உலகிற்கு முழுமுதலாதல் என்றுமுள்ள இயல்பேயாம். என்றுமென்றது—பெத்த முத்தி இரண்டினும் என்றவாறும். விசுவாந்தரியாமியெனினும், விசுவான்மாவெனினும் ஒக்கும்.

> ''அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்
> ஆத்மாஸ்ய ஜந்தோர் நிஹிதோ கு3ஹாயாம் |
> தமக்ரதும் பஶ்யதி வீத ஶோகோ
> தா4து: ப்ரஸாதா3ந்மஹிமா நமாத்மந: ||

என்னுங் கடவல்லி மந்திரமும் இவ்வியல்பு இனிது தெருட்டுதல் கண்டுகொள்க. இனி விச்சுவாதிக இயல்பும் விசுவான்ம இயல்புந்துரிய மூர்த்திக்கேயுரியசிறப்பிலக்கணமென்பது,

> ''த்வமேவாத்மந்விஶ்வாதி4க இதி ஜகத் ஸேவ்ய இதிச
> ஸ்பு2டம் ப்33ரூதே வேத3ஸ்தத3பி வத3ந்தே ப3த க2லா: |
> இமேஷாம்வத் த3ரோஹ வ்யஸந நிஹதம் ஜீவநமித3ம்
> யது3க்தி: ஶ்ரோத்ரூணும் மரணமுதி3தம் நிஷ்க்ருதிரிதி ||

என்னுஞ் சிவதத்துவ விவேக சுலோக வியாக்கியானத்திற் கண்டுகொள்க.

உலகாயதரும் புத்தரும் மீமாஞ்சகரும் சாங்கியரும் என்றித் திறத்தார் முறையே தூல சூக்கும பூதங்களே முதலாம்; ஜீவான்மா, பிரகிருதி முதலாம்; இவற்றிற்கு வேறாகப் பரமான்மா என்றொரு பரம்பொருள் முதலாதல் இல்லையென்பராகலின், அவர் கொள்கை மறுத்து முதல்வன் உண்மை நிறுத்தவும், ஏகான்மவாதிகளும் ஐக்கியவாத சைவருஞ் சிவாத்துவிதசைவரும் பாரமார்த்திகமான முத்தி நிலையில் உயிர்கள் பேதமாதலின்றி முதல்வனோடு ஒன்றுயொழியு மென்றுஞ் சிவசமவாதசைவர் முதல்வனோடு சமமாய் நிற்குமென்றுங் கூறுபவாகலின், அவர் கொள்கை மறுத்து முத்தி நிலையினும் உயிர்க்கு முதலாய் நின்றுபகரிக்கும் முறை இறைவற்கு உண்மை நிறுத்தவும் வேண்டி, ''ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு'' என்று அவ்வாறு தேற்றேகாரங் கொடுத்து ஓதிஅருளினாரென்க. இங்ஙனம் எடுத்துக் காட்டுவமை அளவையின் வைத்து ஆதிபகவனாகிய இறை முதற்கடவுளும் பசுபாசமாகிய இருவகைச் சேதனா சேதனவுலகும் என்னும் முப்பொருளும் இம் முதல் திருக்குறளால் நாயனார் விளக்கியருளினார். அசேதனம்—மலங் கன்மம் மாயையென மூன்றும். இம்மூன்றும் உள்பொருளாமாறு முன்னர்த் தெரிக்குதும்.

ஆதிபகவனாகிய இறை முதற்கடவுளெனப்படும் பரப்பிரமப்பொருள் போலச் சீவான்மாவும் மாயையும் நித்தியப் பொருள்களாதல்,

> ''ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்3வாவ ஜாவீஶாநீஶௌ''

> ''மாயாம்து ப்ரக்ருதிம் வித்3யாத்
> மாயிநம் துமஹேஶ்வரம்''

எனவருஞ் சுவேதா சுவதரோபநிடத வசனங்களா னறிக. இவற்றிற்குப் பொருள்-பரமான்மாவுஞ் சீவான்மாவுமாகிய இருவரும் நித்தியர்; இவருள் பரமான்மா முற்றறிவுடையோன்; சீவான்மா சிற்றறிவுடையோன்; பரமான்மா ஆளும் ஈசன்; சீவான்மா ஆளப்படும் அநீசன்; மாயையைப் பிரகிருதியென்றறிக; மாயையுடையவன் மகேசுரனென்றறிக என்பதாம். இப்பொருள் கூறிய முறையாற் கொள்க. இன்னும்,

> ''நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஶ்ச்சேதநாநாம்
> ஏகோ ப3ஹூநாம் யோ வித3தா4தி காமாந் |
> தமாத்மஸ்த2ம் யே நுபஶ்யந்தி தீ4ரா:
> தேஷாம் ஶாந்தி:ஶ்சாஶ்வதீ நேதரேஷாம் ||

"ய ஆத்மநி திஷ்ட2ந்நாத் மநோந்தரோயமாத்மாந வேத3
ய ஸ்யாத்மா ஃசரீரம்ய ஆத்மாநமந்தரோயமயதி
ஸத ஆத்மாந்தர் யாம்யம்ருத: | |

"ப்ருத கா3த் மாநம் ப்ரேரிதாரம் சமத்வா
ஜுஷ்டஸ் ததஸ் தேநாம் ருதத்வமேதி | |

"யோ' வ்யக்த மந்தரே ஸஞ்சரந்ய
ஸ்யாவ் யக்தம் ஃசரீரம்ய மக்ஷரம் நவேத3 |
ஏஷஸர்வ பூ4தாந்தராத்மா பஷதபாம்மா
தி3வ் யோ தே3வ ஏகோ நாராயண: | |.

"த்3வாஸு பர்ணஸயுஜாஸகா2யா
ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே |
தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்3வத்தி
அந ஃச்நந் நந்யோ பி4 சாகஃசீதி | |

"ப்ராஜ் ஞே நாத்ம நாஸம் பரிஷ்வக்த: |
ப்ராஜ் ஞே நாத் மநாந் வாருட4: | |

"அஸ் மாந் மாயீஸ்ரு ஜதே விஃச்வமேதத்
தஸ்மிம்ஃச் ச்சாந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்3த4: | |

"ஸமாநேவ்ரு க்ஷே புருஷோ நிமக்3நோ
நீஃச யாஃசோசதி முஹ்யமாந:
ஜுஷ்டம் யதா3 பஃச்யத் யந்யமீஃசம்
அஸ்ய மஹி மாந மேதி வீதஃசோக: | |

"ஸ்காரணம் காரணாதி4பாதி4ப:

என்றல் தொடக்கத்துப் பிரபல சுருதி வசனங்களும், பரமான்மா சீவான்மா இருவருந் தம்முள் வேறுதலும் நித்தியராதலும் பரமான்மா சீவான்மாவிற்கு அந்தரியாமி ஆதலும் நியமிப்பவனுதலும் மாயையால் அசேதனப் பிரபஞ்சகாரியஞ் செய்வோனுகலும் பெத்தமுத்தி யிரண்டினும் உபகாரியாதலும் வீடுபேறு அருளுவோனுதலும் நன்று நிறுத்துமென்க. அற்றேல், உபநிடதங்கள் "ஏகமே" யென எடுத்தோதியது எற்றிற்கெனின்,—பதிப்பொருளொன்றே

யென்னுங் கருத்தால் உபநிடதங்கள் அங்ஙனமோதின. ஆகலின், அது மேற்கூறிய வசனங்களோடு முரணுமாறு இல்லையென்பது. "விண்ணு மண்ணுந் தோற்றுவிக்குந் தேவன் ஒருவனே" "ஒருவனே யுருத்திரன் இரண்டாமுதற் கடவுளில்லை" "பிரமப்பொருளொன்றே" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகள்போல "ஏகமே" என்பதூஉம் பதிப்பொருள் ஒன்றென்பது நாட்டுதற்கே யெழுந்ததென்பது. அற்றேல், "பிரமப்பொருள் இல்லையாயின் ஒருபொருளுமில்லை" என்று சுருதி கூறியது என்னையெனின்,—பிரபஞ்சத் தோற்ற நிலை யொடுக்கங்கள் பிரமத்தின் உபகாரத்தை இன்றியமையாமையின், சுருதி அங்ஙனம் ஓதிற்று, இங்ஙனமாகலின், அதுவும் மேல் வசனங்களோடு முரணுதென்க. அற்றேல், உபநிடதங்கள் ஏகமாகிய பிரமத்தை ஏகமென்றல் பொருந்தும்; யாண்டும் அவ்வாறு ஏகமென்னுது, சிலவிடங்களில் "பிரமம் அத்துவிதம்" என அபேதங் கூறுவதென்னை? அத்துவிதம் இருபொருட் கண்ணதெனக் கொள்ளின், ஒரு பொருளை அத்துவிதமென்றல் பொருந்தாதாலெனின்,—ஆண்டுப் பிரமம் அத்துவிதமென்றது பிரமம் உயிர்களின் வேற்றுமையின்றி நிற்பதென்னும் பொருட்டாகலான் அஃது ஏகமென்பதோடு முரணுமாறு இல்லையென்க. நகரம் அப்பிராமணனென வருமொழிப் பொருளின் அன்மையினையும், அப்பிரகாசமென வருமொழிப் பொருளின் இன்மையினையும், அதன்மமென வருமொழிப் பொருளின் மறுதலையினையும் உணர்த்தி நிற்கும். அவற்றுள், அத்துவிதமென்னுஞ்சொற்கண்ணதான நகரம் வேறன்மையுணர்த்தி அன்மைப் பொருட்டாம். அற்றேல், ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் மாபாடியத்துள் எடுத்தோதிய நகாரப் பொருள்களான தத்சாதிருசிய முதலிய ஆறனுள் அன்மைப் பொருள் யாதாமெனின், முதற் கண்ணதான தத்சாதிருசியமா மென்க. அத்துவித சொருபஞ் சிவஞான மாபாடியத்துத் தடைவிடைகளான் விரித்தோதப்பட்டது. ஆண்டு, இன்மை மறுதலைப் பொருள்கள் சுருதி விரோதம் ஆமாறும், அன்மைப் பொருள் சுருதி சம்மதமாமாறும் நன்கு நாட்டப்பட்டன. சிவசீவ பேதப் பொருளிரண்டுந் தம்முள் அபேத

மாதற்குரிய சம்பந்த விசேடம் உணர்த்துதலே அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென்பது ஆண்டை முடிபுரை யாமென்று உணர்ந்துகொள்க.

இனி ஏகான்மவாதிகளுள் ஒரு சாரார்ஆன மாயாவாதிகள் மாயையாவது மெய்ப்பொருளென்றுஞ் சொல்லப் படாது, பொய்ப்பொருளென்றுஞ் சொல்லப்படாது, அநிருவசனமாய் நிற்பதொன்றெனவும், அற்றாகலினன்றே மாயை யெனப் பெயர் பெற்றதெனவும், அத்தன்மைத்தாகிய மாயையிற் சித்தாகிய பரப்பிரமங் கண்ணாடியின் நிழல்போல அத்தியாசமாய்த் தோன்றுமெனவும், அங்ஙனந் தோன்றிய வழிப் பேய்த்தேர் நீராகவுங் கயிறு பாம்பாகவுந் திரிவுக் காட்சியாற் காணப்படுமாறு போல அத்தோற்றம் மண் புனல் அனல் கால் முதலிய பிரவஞ்சமாய்க் காணப்படு மெனவும், இங்ஙனமாகலின் சித்தினுடைய விவர்த்தனமே சகமெனவுங் கூறுவர். மெய்ப்பொருளுமன்றிப் பொய்ப் பொருளுமன்றி நிற்பது ஒன்றுண்டென்று எடுத்துக்காட்டு தற்கு ஒரு பொருளின்மையின், வழியளவைக்கு ஏலாமை யான், வழியளவைக்கு ஏலாதாகவே உரையளவைக்கும் ஏலாதாகலானும், பேய்த்தேரில்தோன்று நீர் மாத்திரையே அசத்தியம் ஆவதன்றி உள்பொருளாய்த் தோன்றுவதாகிய பேய்த்தேர் அநிருவசனமாகாமையின் அஃது ஆண்டைக்கு எடுத்துக்காட்டாதல் செல்லாமையானும், மாயை அநிரு வசனமென்பது ஒரு சமயத்தார்க்குங் கொள்கையன்மை யானும், அஃதொன்றாக வைத்து மறுக்கற்பாற்று அன்றென்று ஒழிக. அல்லதூஉம், விவர்த்தனவாதிகள் ஒன்று பிறிதொன்றுபோலத் தோன்றுதல் விவர்த்தன மென்பர். அஃது அசாத்தியமேயாம். பிரவஞ்சஞ் சத்திய மென்பது காட்சி முதலிய எல்லா அளவைகளானுந் துணியப்படுதலின், அத்தன்மைத்தாகிய பிரவஞ்சஞ் சித்தி னுடைய விவர்த்தனம் ஆமாறு யாண்டையதென்க. இதனானும் மாயை அநிருவசனம் அன்றென்பது தெற்றென வுணர்க. மாயை அநிருவசனமாயின், அதன் காரியமாகிய பிரவஞ்சஞ் சூனியமாதல் வேண்டும் ஆகலானென்பது.

அற்றேல், பிரவஞ்சஞ் சத்தியமென்றற்குப் பிரமாணம் என்னை? காட்சியே பிரமாணமெனின்,—அற்றன்று; காட்சி யானே நிகழ்காலத்துப் பிரவஞ்சஞ் சத்தியமென்றுணரப் படுமாயினும் முக்காலத்தினும் ஒரு தன்மைத்தாகிய சத்தியப் பொருள் பிரவஞ்சமென்பது அதனான் உணரப்படாமையின். அன்றியுங் காட்சி யளவையான் இது குடம் இஃது ஆடை யென விதிமுகத்தாற் காணப்படுவதன்றி, இஃது ஆடை யன்று இது குடமன்றென மறுதலைமுகத்தாற் காணப் படாமையின், அன்மையாதல் உணர்ந்தன்றிப் பேதந் தோன்றாமையின், பேதப் பிரவஞ்சம் உண்மைக்குக் காட்சி யளவை பிரமாணமன்று. அற்றேல் ஆடை குடத்தின்வேறு, குடம் ஆடையின்வேறு என்னுங் காட்சி எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகலின் பேதப்பிரவஞ்ச உண்மைக்குக் காட்சி யளவை பிரமாணம் அன்றென்றல் பொருந்தாதெனின்,— அற்றன்று; அத்தன்மைத்தாகிய காட்சி சவிகற்பமாகலின், சவிகற்பமெல்லாம் மயக்கம் ஆகலானென்க. பேதப் பிரவஞ்சவுண்மைக்குக் காட்சியளவை பிரமாணமின்றாகவே, அவிநாபாவமாகிய ஏதுவுணர்தற்கு இடமின்மையின், வழி யளவை பிரமாணமன்று. அவ்விரண்டிற்கும் மாறுபாடாகிய பொருளின் ஆகம அளவையும் பிரமாணமாகாதென்க. இன்னும், இஃது இதனின் வேறென்னுஞ் சவிகற்பக்காட்சி பிரமாண மென்பார்க்கும் அபேதவுணர்வு நிகழ்ந்தன்றிப் பேதவுணர்ச்சி நிகழாது; எய்தியதற்கன்றி விலக்கின்மை யின். அங்ஙனமாகவே, முற்படத் தோன்றும் அபேத வுணர்ச்சி பிரமாணமென்பது ஒருதலையாய்க் கோடல் வேண்டும். வேண்டவே, பிற்படத் தோன்றும் பேத வுணர்ச்சி அதனை அவாய்நிற்றலின் பிரமாணமாகாமை யறிக. அபேதவுணர்ச்சி காட்சியளவையானே பெறப்படுத லின் குடம் ஆடையின் வேறன்று; திரவியமாகலால், ஆடை போலுமென்னும் அனுமானமும், வேற்றுமையின்றிக் கூறும் வேதவாக்கியங்களும், அதற்குப் பிரமாணம் ஆம் என்க. ஆகவே, வான் வளி தீ நீர் முதலியனவாக நீ வேற்றுமை படக்கூறும் வாக்கியங்களெல்லாம் இவ்வளவைகளோடு முரணுதலின், உபசாரமேயன்றிப் பொருள்படா வென்பது

கண்டுகொள்க. இங்ஙனம் பேதவுணர்ச்சிக்குப் பிரமாணம் இன்மையிற் பேதப் பிரவஞ்சமாகிய பிரமேயமின்மையுந் தானே போதரும். அவ்விரண்டும் உளவெனக்கொள்ளினும், பிரமிதிக்கும் பிரமேயத்திற்குஞ் சம்பந்தமென்னை? தாதான்மியமோ? காரண காரியத் தன்மையோ? சையோகமோ? சமவாயமோ? வேறொன்றோ? எனக் கடாயினர்க்குத் தாதான்மியமாவது ஒன்றுதானே ஒருவாற்றான் இருவகைப்பட்டுப் பிரிப்பின்றி நிற்றற்கு உரித்தாதல் ஆகலின், அத்தன்மைத்தாகிய தாதான்மிய சம்பந்தங் குடஞானத்திற்குங் குடத்திற்கும் உண்டெனின்,—குடஞானம்போலக் குடமும் அகத்தின்கண் உளதாதல் வேண்டும். குடம் புறத்தின் கண்ணதாகலுங் குடஞானம் அகத்தின் கண்ணதாதலும் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையின், அவற்றிற்குத் தாதான்மியங்கூறல் பொருந்தாமையானும், காரண காரியத் தன்மையே சம்பந்தமெனின்,—காரண காரியங்களின் ஒன்றுள்வழி ஒன்றின்றாதல் பொருந்தாமையின், கனவின்கண் குடஞானம் முதலிய உணர்வுண்மையின், குட முதலியனவும் ஆண்டுளவாதல் வேண்டும். அஃதின்மையானும், விடயமும் விடயிப்பதுமாந்தன்மை சம்பந்தமெனின்,—விடயமாவது இதுவென்றறிய வாராமையானும், சம்பந்தமே பெறப்படாமையின், பேதப் பிரவஞ்சம் பிரமிதிக்கும் புலனாகாமையானும், பிரவஞ்சம் அசத்தியப் பொருளேயாகலான், அவற்றிற்குக் காரணமாகிய மாயை அநிருவசனமென்றல் பொருத்தமுடைத்தென்று, இங்ஙனம் மாயாவாதிகள் கடாவிடைகளாற் சாதிப்பராகலின், ஆண்டு இழுக்கென்னையெனின்,—கூறுதும். பிரவஞ்சஞ் சத்தியப் பொருளென்பதற்குக் காட்சியளவையே பிரமாணமாம். கயிற்றை அரவெனக் காணுந் திரிவுக்காட்சியிற்போல மாசறு காட்சியின் வேறுபடுதல் இன்மையின், நிகழ்காலத்திற் கண்டது முக்காலத்தினும் ஒக்குமாதலானும், நிருவிகற்பக் காட்சியின் விதிமுகத்தாற் பேதமறிய மாட்டாதாயினுங் குற்றியோ மகனோவென்னும் ஐயத்தின் பின்னர் இது குற்றியே மகன் அன்றென எதிர்மறைமுகத்தாற் பேதவுணர்வு காட்சிக்குப் புலப்படுதலானும், திரிவுக்காட்சியிற் கயிறு பாம்புபோலவும்

மாலைபோலவும், ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொரு காலத்தில் தோன்றும் அதுபோலன்றி மாசறு காட்சியின் எல்லார்க்கும் எக்காலத்துங் குடங் குடமேயாய்த்தோன்றுவதல்லது வேறுபடத்தோன்றாமையின் சவிகற்பக்காட்சி பிரமாணமேயாகலானும், அன்றியுங் கயிற்றுக்கும் அரவிற்குங் கோணி நீண்டு கிடத்தல் முதலிய இலக்கண ஒப்புமையான் ஆண்டு ஒன்றையொன்றாகத் திரியக்காண்டல் பொருந்தும்; அதுபோலச் சித்தாகிய பிரமத்தைக் குடமுதலிய பொருளாகத் திரியக் காண்டற்குத் தம்முளொப்புமை யின்மையின் அதனையும் அவ்வாறு திரிவுக்காட்சி என்றல் பொருந்தாமையானும், சவிகற்பக் காட்சிக்கு நிருவிகற்பக்காட்சி காரணமாகலின் காரணத்துள்ளதே காரியத்தினும் உண்மையால் பெயர் சாதி குண முதலிய பேதவுணர்ச்சி நிருவிகற்பக் காட்சியின் இன்றாயின் சவிகற்பக் காட்சியினும் இன்றாய் முடியுமாகலின். நிருவிகற்பக் காட்சியினுஞ் சூக்குமமாய்ப் பேதந்தோன்று மாகலானும், அதுபற்றி எய்தியதற்கே விலக்காகப் பேதமுணர்ந்தன்றிப் பேதமின்மையுணர்தல் கூடாமையின் அபேதஞானமும் பேதஞானத்தை அவாவி நிற்றலின், அபேதஞானம் முற்படத் தோன்றுதல் பற்றிப் பிரமாணமென்றல் பொருந்தாமையானும், ஆடை குடத்திற்கு வேறென்றல் தொடக்கத்துப் பேதவுணர்ச்சி முக்காலத்தினும் வேறுபடாமையின், ஆடை குடத்தின் வேறன்று என்றல் தொடக்கத்து அபேதவுணர்ச்சி எதிர்காலத்தின் வேறுபடுதலின், வேறுபடாமையும் வேறுபடுதலும் பற்றியே பிரமாணமென்றும் அப்பிரமாணமென்றுங் கோடல் பொருத்தமுடைத்தாகலானும், காட்சியளவையே பேத உணர்ச்சிக்குப் பிரமாணமாதலறிக.

ஆகவே, அபேதஞ் சாதித்தற்கு முற்கூறிய அனுமானமும் போலியாயவாறு காண்க. அங்ஙனமல்லாக்கால், அவ்வனுமானத்தானே ஆடையெடுக்கச் சென்றான் குடத்தையெடுத்து வருதல் வேண்டுமென்றொழிக. இதனானே அபேதங்கூறும் ஆகமங்களும் உபசாரமென்பது கண்டுகொள்க. இன்னும் பிரவஞ்சம் மித்தையெனத் துவனி

தற்குக் கொண்ட பிரமாணம் மெய்யோ? பொய்யோ? எனக் கடாயினர்க்கு, மெய்யெனிற் பிரவஞ்சத்துட்பட்ட பிரமாணம் மெய்யெனவே அம் முறையாற் பிரவஞ்சமும் மெய்யேயாம். பொய்யெனிற் பொய் பிரமாணமாகாமையின் பிரவஞ்ச மெய்ப் பொருளென்பது தானே போதரும். அற்றேல், பிரமிதிக்கும் பிரமேயத்திற்குஞ் சம்பந்தமென்னையெனின்,—அறியப்படுவதும் அறிவதுமாகிய விடய விடயித்தன்மையே சம்பந்தமென்றுணர்க. விடயவிடயித் தன்மை சம்பந்தம் அன்றென்பையாயின் நீ பிரவஞ்சம் மித்தையென்றுணரும் உணர்விற்கு அது விடய மாகாமையிற் பிரவஞ்சம் மித்தை யன்றெனப்பட்டு உனக்கே வழுவாமென்றொழிக.

அற்றேல், விடயமாவதியாதெனின்,—எவ்வுணர்வு நிகழ்ந்துழி எப்பொருள் விளங்கும் அஃது அதற்கு விடய மென்க. விளங்குதல், விளங்குதற்கு உரிமையாதல். ஆகவே, இங்ஙனங் கூறியவாற்ருல் பிரமாணமுஞ் சம்பந்தமும் உண்மையிற் பிரமேயமாகிய பிரவஞ்சம் மெய்ப்பொருளேயாகலான் அதற்கு முதற்காரணமாகிய மாயையும் மெய்ப் பொருளாவதன்றி அதிருவசனமாதல் பொருந்தாமை யறிக.

இனி வேதத்துள் ஓரிடத்தும் பிரமப்பொருளை "உபாதானம்" என்னுஞ் சொல்லால் எடுத்தோதக் காணுமையால், பிரமம் பிரவஞ்சத்திற்குப் பரமாதார வியாபக நிமித்த மென்பதே வேதத்துக்குங் கருத்தாமென்க. இன்னும், அவ்வம் முதற் காரணங்களின் குணமெல்லாம் அவ்வக் காரியங்கட்கும் உளவென்பது நியமமாதலின், சித்தாகிய பிரமத்தில் தோன்றிய பிரவஞ்சமுஞ் சித்தாதல் வேண்டுமன்றிச் சடமாதல் பொருந்தாதென்க. அற்றேல், பாலிலுண்டாகிய தயிருக்குப் பாலின்குணமும், நெல்லிலுண்டாகிய பதர் பலாலங்கட்கு நெல்லின் குணமுங், கொம்பிலுண்டாகிய புல்லுக்குக் கொம்பின் குணமுஞ், சிலம்பிபி லுண்டாகிய நூலுக்குச் சிலம்பியின் குணமுங், கோமயத்திலுண்டாகிய தேளுக்குக் கோமயத்தின் குணமுங் காணுமையின், காரணத்தின் குணமே காரியத்திற்குங் கோடும் என்னும் நியமம் பொருந்தாதாலெனின்,—அற்றன்று; ஒன்றன்

குணம் ஒன்றற்காதல் இன்மையின், காரணத்தின் குணமே காரியத்திற்கும் என்பதற்குத் தாற்பரியம், காரணத்தின் குணங்களோடு ஒத்த குணங்களே காரியத்திற்கு உளவாதலன்றி அவற்றிற்கு மறுதலையான குணங்கள் உளவாகா என்பதேயாமாகலான், ஈண்டெடுத்துக் காட்டியவற்றுள் நியமத்துக்கு இழுக்கின்மையறிக. சிலம்பியின் நூல் வருதற்குச் சூக்கும காரணஞ் சிலம்பி வயிற்றினுண்மையானுங் கோமயத்தில் தோன்றியது தேளினுடம்பேயாகலானும், இன்னோரன்னவை யெல்லாம் பிறவிப் பேதமாகலானும், ஆண்டு ஐயப்பாடின்மை கண்டுகொள்க.

ஈண்டுக் கூறியவாற்ருன் மாயையே பிரவஞ்சத்திற்கு முதற்காரண மென்பதூஉம், அதற்குந் தாரகமாய் விரவி நின்று அதிட்டித்தலான் முதல்வன் நிமித்தகாரணமே ஆவானென்பதூஉம், துணி பொருளாயினமை காண்க. "மாயையான் விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டனாய் நின்று முதல்வனும் முதற்காரணமாம்" என்ற நீலகண்ட ஆசிரியரும் பரந்து சென்று முடிவின்கண் இவ்வாறு கோடலே சித்தாந்தமாக வலியுறுத்தினர். அது சென்மாதிகரணத்து இறுதியிற் சிவாதித்தியமணி தீபிகையினுங் காண்க.

அற்றேல், "பிரமத்தையுணர்ந்தோன் எல்லாமுணர்ந்தோன்" என்றற்றொடக்கத்து வேத வசனங்கள் பயப்பாடு இலவாமெனின், உடையான் இயல்புணர்ந்தவழி, உடைப் பொருளான உயிர் மாயை கன்மங்களும் அவ்விலக்கணத்துள் அகப்பட்டுவியாப்பியமாய் நிற்றலின், அவையும் இனிது விளங்குமென்பது அவற்றிற்குப் பொருளாதலின், பயப்பாடுடையனவேயா மென்க. கோயில் நான்மணிமாலையில்,

> "நுரையுந் திரையு நொப்புறு கொட்பும்
> வரையில் சீகர வாரியுங் குரைகடற்
> பெருத்துஞ் சிறுத்தும் பிறங்குவ தோன்றி
> யெண்ணில வாகி யிருங்கட லடங்குந்
> தன்மை போலச் சராசரம் அனைத்து
> நின்னிடைத் தோன்றி நின்னிடை யடங்கும்"

என்றது, முதல்வன் மாயைக்கு ஆதாரமாய் நிற்றல் பற்றியாகலின், ஆண்டு ஐயப்பாடின்மை யறிக. இது கிழங்கினின் றுந் தோன்றுந் தாமரையைப் பங்கசம் என்பது போல்வதோர் உபசார வழக்கெனக் கொள்க. மாயைக்குத் தாரகமாய் நிற்றல்பற்றியே அவ்வாறுரைத்ததென்பது உணர்ந்து கோடற்கே, நீரிற் றோன்றியொடுங்கும் நுரை முதலியவற்றை நீர்க்கு இடனாகிய கடலிற்றோன்றி யொடுங்குதல் போலென்று உவமை கூறினாரென்க. கடலென்றது—நீர்க்கு இடங்கொடுத்து நிற்கும் ஆகாயம். நின்றதிருத்தாண்டகத்தும் பிறாண்டும்,

"இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி
இயமான னாய்எறியுங் காற்றுமாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி
ஆகாச மாய்அட்ட மூர்த்தியாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும்
பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமேயாகி
நெருநலையாய் இன்றாகி நாளையாகி
நிமிர்புன் சடையடிகள் நின்றவாறே"

என்பது முதலாக வெழுந்த தமிழ்வேதத் திருவாக்குகளும்,

"அறிவானுந் தானே யறிவிப்பான் தானே
அறிவா யறிகின்றான் தானே—அறிகின்ற
மெய்ப்பொருளுந் தானே விரிசுடர்பார் ஆகாசம்
அப்பொருளுந் தானே யவன்"

என்னும் அம்மை திருவாக்கும், உலகெலாமாகி வேறாய் உடனுமாய் முதல்வன் நிற்றல்பற்றியாகலின், ஆண்டு ஆசங்கையின்மையுங் கண்டுகொள்க. இதனானே, அபேதங் கூறும் வசனங்களும் உபசாரமேயன்றி உண்மையன்றென்பது கண்டுகொள்க. இவ்வாறன்றி முதல்வன் மாயை போல முதற்காரணனெனின்,—அது மேற்கூறிய குற்றங்கட்கு இடனாதலன்றியும் "நிருவிகாரி" யென்னுஞ் சுருதிகளோடு முரணுதலும் உடைத்தென்க. இங்ஙனம் கூறியவாற்றால்,

"காரிய காரணங்கள் முதல்துணை நிமித்தங் கண்டாம்
பாரின்மண் திரிகை பண்ணு மவன்முதல் துணைநி மித்தந்
தேரில்மண் மாயை யாகத் திரிகைதன் சத்தி யாக
ஆரியன் குலால னாய்நின் றாக்குவன் அகில மெல்லாம்"

என்னும் அத்துவித சைவசித்தாந்த வழக்கே சுருதியுத்தி அனுபவம் மூன்றற்கும் ஏற்றதாய்த் திருக்குறட் பொருளை வலியுறுத்தற்குரிய மெய்ப் பிரசங்கமாம் என்றறிந்து கொள்க.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக, நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வன் முதற்காரணமாகிய மாயைக்கு ஆதாரம் ஆவனாயின், உவமைப் பொருளாகிய குயவனும் மண்ணுக்கு ஆதாரமாதல் வேண்டுமாலெனின்,—அறியாது கடாயினாய், உவமமெல்லாம் ஒரு புடையொத்தலேயன்றி முழுவதும் ஒத்தலின்று. முழுவதும் ஒக்குமென்பாரை முதல்வனுக்குரிய வியாபக முதலிய குணங்களுங் குயவனுக்கும் உளவாதல் வேண்டுமெனக் கடாயினார்க்கு விடையென்னையெனக் கூறி மறுக்க. ஒருபுடை யொத்தலான் அன்றே ஒருபொருளுக்கு ஓரோரியல்புபற்றி வேறு வேறு உவமை கூறியதூஉம் என்க. அற்றேல், இவ்வியல்பிற்கு உவமை யாதோவெனின்,—நன்றே கடாயினாய். குழவியுடம்பின் முதற்காரணமாகிய உதிர சுக்கிலங்களுக்கு ஆதாரம் அதற்கு நிமித்த காரணமாகிய தாய் தந்தையாதலுஞ் சிலம்பி நூலின் முதற்காரணத்துக்கு ஆதாரம் அதற்கு நிமித்த காரணமாகிய சிலம்பியாதலும் அறிந்தாயன்றே! இவ்வாறு பலவுளவெனக் கொள்க. பிரமவிவர்த்தன அபேதவாத நிராகரணம் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், சிவஞான மாபாடியத்து விரித்து உரைத்தருளினார். சிவஞான போதத்துப் பிரமாணவோத்தின் இரண்டாம் பாதத்து இரண்டாம் அதிகரணத்துட் காண்க.

ஆதிபகவனாகிய முதல்வன் எள்ளின் நெய்போலப் பசுபாசங்களிற் கலந்து நீக்கமற ஔபச்சிலேடிக வியாபகமாய் நிற்கும் இயல்பினனாகலின், அவன் பிரபஞ்ச காரியம் இயற்றாது இயற்றுதற்குக் குலாலனை அங்ஙனம் உவமை

யாகக் கூறுதல் கருத்தாவாதல் மாத்திரைக்கேயன்றி, வேறில்லை யென்பது தெரிந்துகொள்க. இயற்றுது இயற்றுதலாவது காரணத்தாலன்றிச் சங்கற்ப மாத்திரையாற் செய்தலாம். மற்றுக் குலாலன் சங்கற்பத்தானன்றிக் காரணத்தாற் காரியஞ் செய்யவும் வினைமுதலாகலின் சங்கற்பத்தாற் காரியஞ்செய்யவும் ஆதிபகவனுக்குக் கருத்தா முறையினுஞ் சிறிது ஒப்புப்பற்றியே உவமமாகின்றான் என்றுணர்க. ஈண்டுச் சங்கற்பமென்பது,—வியாபக சிற்சத்தி சன்னிதிப் பிரேரகத்தினை. கர்த்திருத்துவம் அங்ஙனம் இருவகையாமாறு,

"கர்தத்வ்ருத்[3]விதயம் விப்ராஸ் ஸங்கல்பாத் கரணாத[3]பி |
நஹி ஸங்கல்ப மாத்ரேண குலாலை: க்ரியதே க[4]ட: |
ஶிவஸ் ஸங்கல்ப மாத்ரேண ப[3]ந்து[3] க்ஷோப[4] காஸ்ஸதா[3]"

என்னும் பவுட்கராகம வசனத்தான் அறிக.

இறைவன் எள்ளின் நெய்போலப் பசுபாசங்களிற் கலந்து நீக்கமற ஔபச்சிலேடிக வியாபகமாய் நிறைந்து நிற்குமென்னும் அத்துவித சைவ சித்தாந்த நிருவசன வுரையை, இக்காலத்து ஏகான்மவாதிகளுள் ஒருசாராருட்பட்டார், எள்ளின் நெய் கோதிடையுற்றுப் பிரிந்திருக்கக் காண்டலின், உபமேயமாம் முதல்வனும் ஒன்றன் இடையீடுற்றுப்பிரிந்து வியாபகமாகுங்கொலென்று ஆசங்கை நிகழ்த்துவர். ஒருபொருட்கு ஒருபொருள் உவமமாதல் ஒருபுடையொத்தல் பற்றியேயென்பது மேற்கூறினுமாகலின், அங்ஙனம் ஆசங்கித்தல் உவமை யிலக்கணமறியார் கூற்றேயாம் என்றொழிக. பசுபாசங்களில் முதல்வன் கலந்து நீக்கமற வியாபகமாய் நிற்றற்கு எள்ளின் நெய்யை உவமானமாகக் கூறுவது, நெய் எள்ளில் உள்ளும் புறமுமாய்க் கலந்திருத்தல் பற்றியேயன்றிப் பிறிதில்லை யென்க. இங்ஙனம் ஆசங்கிப்பார் ஆவிரம்பூ, பொன்னோடு ஒக்கும் என்றவழி அஃது உருக்கியடித்து நீட்டவும் படுங்கொலெனவும், இவள்நுதல் பிறைமதி போலும் என்றவழி, குறைதலும் வளர்தலும் வானறியங்குதலும் என்றிவையும் இவள்நுதற்கு உளகொலெனவும் ஆசங்கிப்பராகலின், அவை அவர் வெள்ளறிவு வியாபாரமாமென்று ஒழிக்கப்

படுவன அல்லது மறுத்தற்கு ஏற்பனவல்ல என்றறிக. ஈண்டுக் குறைதல் மறைதலும் வளர்தல் வெளியாதலுமாம். இன்னும் அவர் பசுபாசங்கள் மெய்ப்பொருளென்பார் முதல்வன் வியாபகத்துக்கு நூல்நதை கூறுபவராவர். யாதினாலெனின்,—பசுபாசங்களுள்ள இடங்களின் முதல்வனிருப்பு இடையறவுற்று அவன் வியாபகங் குறைவுறுதலால் என்று இங்ஙனம் ஆசங்கை நிகழ்த்தாநிற்பர். இன்னோரன்ன ஆசங்கைகளை அவர் பிராகிருத அவயவ கண்டப்பொருட் பயிற்சியினால் நிகழ்த்துகின்றார். என்னை? அவயவமுடை கண்டப்பொருளன்றி நிர்அவயவ அகண்ட சச்சிதானந்தப் பொருள் மற்றொன்றான் இடையறவுற்றுக் குறைவுறாதலானென்க. ஆதிபகவனாகிய இறைவன் நிர்அவயவ அகண்ட சச்சிதானந்தப் பொருள் மற்றொன்றான் இடையறவுற்றுக் குறைவுறாதலானென்க. ஆதிபகவனாகிய இறைவன் நிர் அவயவ அகண்டசச்சிதானந்த முதற்பொருளாகலின், அவன் அனாதியே தன்போல நித்தியமாய்த் தனக்கு வியாப்பியமான சிதசித்துக்களில் யாண்டுங்கலந்து நீக்கமறத் தன்பூரணத்திற்கு நூல்நதை யாதுமின்றி அவையே தானாய் நிற்கும் பெற்றியுடையனாமென்க. இனி அப்பெற்றி உயிர்களால் இற்றென அறியவும் ஓதவும் வாராத சொருபமாம். அற்றாகலின் அன்றே சுருதிகளும் அவன் சொருபவியல்பு "வாங் மனசாதீத மென்றும்" "அநிர்த்தேசியம்" என்றும் அங்ஙனமெடுத்து முறையிட்டு ஓய்ந்தனவென்பது.

"மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே"

என்னுந் தமிழ்வேதமும் அக் கருத்தேபற்றி யெழுந்தது. மாற்றம்-வாக்கு. வளி தீ நீர் நிலமென ஒன்றற்கொன்று தூலமாகி நிலைபெறும் பூதங்கள் நான்கிற்குஞ் சூக்கும பூதமாம் ஆகாயம் இடங்கொடுத்து வியாபகமாய் நிற்கும் பெற்றியே மக்கட்கு உற்றறிதற்கு அரிதாய நுண்பொருளாம். ஆனபின், நிர் அவய அவகண்ட சத்தாயுஞ் சித்தாயும் ஆனந்தமாயும் நிற்கும் பரப்பிரம முதற்பொருள் பசுபாசங்களுக்கு அந்தரியாமியாயும் வியாபியாயும் பூரண

முற்று நிற்குஞ் சொருபவியல்பை, மாயா தனுகரணங்களாற் கட்டுற்று அவற்றின் உபகாரத்தானுஞ் சுத்த மாயா நாத விருத்தி காரிய சத்த சமூகமான வேதமுதலிய கலையறிவு மின்மினி விளக்கத்தானுஞ் சிறிதறிவு விளங்கி, அங்ஙனம் விளங்கிய சிற்றறிவு மாத்திரையானே, நாம் பிரமமென்று தருக்கி, இறைவன் திருவருட்கு அயலாய்க் கேவல முற்றுழலும் பசுபோதப் புல்லறிவுயிர்கள், நாம் அறிந்தா மென்று ஒருப்படுதலும், பசுபாசங்கள் மெய்ப்பொருளாயின் அவற்றினிருப்பான் முதல்வன் வியாபகத்திற்கு இடையறவு முட்டுற்று நூல்நதை புகுதருமென்று பாண்டித்தியம்போல அபிநயித்துக் குதர்க்க நிகழ்த்தலும், புல்லறிவு முதிர்ச்சி யாவதல்லது மற்றியாதாமென்க. இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் "அகர முதலெழுத்தே ஆகார முதலிய எழுத்துக்களாய்த் தோன்றுநிற்கும். அதுபோலப் பிரமப் பொருளொன்றே அவிச்சையினாற் சிற்சடங்களாய்க் காணப்படும்'' என்னும் பிரமவிவர்த்தன ஏகான்மவாதக் கொள்கை, ஆகாய சித்திரம் போல வெறும் போலியாயது, தெளிந்து கொள்க.

ஏகான்மவாதிகள் இன்னுந் தங்கொள்கை நிறுத்த வேண்டி, "அகரம் அங்காத்தள் மாத்திரையானே பிறக்கும். ஏனைய எழுத்துக்களும் அவ்வங்காப்பே காரணமாகக் கொண்டு பிறந்து வேறுபட்டு நடக்கும். அங்காப்பு முயற்சியில்வழி அவற்றிற்குத் தோற்றரவு கூடாதாம். இங்ஙனமாகலின், அவையெல்லாம் அகரமுதற்காரண காரியமே'' என்று இங்ஙனங் கூறுநிற்பர். அகர அக்கரம், நாத காரியமான ஓர் திரவியம். அங்காப்பு, அண்ணத்தின் தொழில்; என்றது,—கீழ்மேல் உதடுகளின் நீக்க வியாபாரம். திரவியமுந் தொழிலும் வேறாகலின், அங்காப்பே அகரமெனக்கொண்டு அவ்வங்காப்பு முயற்சியிற் பிறத்தலின், ஏனையெழுத்துக்களும் அகர காரியமேயா மென்றல் திரவியத்திற்குந் தொழிலுக்கும் வேற்றுமை யறியார் கூற்றேயாமென்று மறுக்க. இன்னும், இதனை ஓர் திருட்டாந்தத்தில் வைத்துப் புலப்படக் காட்டுதும். ஒரு வாயில், ஓர் அரண்மனையில் அரசன் புறம் போதரற்கென

அமைக்கப்பட்டு, அரசவாயிலென வழங்கப்படும். அவ் வாயிலால் அரசன் புறம்போதரா நிற்பன். அவன் புறம்போதருங் கால் அவற்குரிய ஊர்திப்படைவீரருங் கால்நடைப் படைவீரரும் அவ் வாயிலால் தானே படையமைந்து உடன் போதரா நிற்பர். அங்ஙனம் போதரல்பற்றி அரசன் படைவீரராகான். படைவீரர் அரசன் ஆகார். அதுபோல, அங்காப்பு முயற்சியினால் அகரமும் ஏனையெழுத்துக்களும் பைசந்தி அவத்தையினீங்கி வைகரியாய் வெளிப்படுதல் பற்றி அகரம் ஏனையெழுத்துக்கள் ஆகாது. ஏனையெழுத்துக்கள் அகரமாகா. அரண்மனைவாயிற் புதவநீக்க மென்னுந் தொழில் அரசன் புறம்போதற்குச் சிறப்புடைத்தாய்ப் படைவீரர் புறப்போக்கிற்கும் ஏற்புடைத்தாம். அற்றே யுதடுகளின் நீக்கமெனப்படுந்தொழில் அகரம்புலனாதற்குச் சிறந்த முயற்சியாய் ஏனையெழுத்துக்களின் புலப்பாட்டிற்கும் ஏற்கு முயற்சியாம். இதில் அரசன் அகரத்திற்கும் இருவகைப்படை வீரர் ஏனையிருவகை எழுத்திற்கும் வாயிற்புதவங்கள் இரண்டும் மேல்கீழுதடுகள் இரண்டற்கும், அவற்றின் நீக்கம் உதடுகளின் நீக்கத்திற்கும், திருட்டாந்தமாயினமை காண்க. இனி அரசன் வாயிலாற் புறம் போதற்கு முன் அரண்மனையுள் வீற்றிருந்தான், அவன் மெய்க்காவல் படைவீரரும், ஆண்டே அவற்காத்து உடன்நின்றார். அதுபோல, அகரம் உதடுகளின் அங்காப்பினாற் புலனாகுதற்குமுன், நாத தத்துவத்தின்கண் சத்தி மாத்திரையாய் வீற்றிருந்தது. ஏனையெழுத்துக்களும் அகரச் சத்தியான் வியாபிக்கப்பட்டு ஆண்டே சத்திமாத்திரையாய் அதற்குரிமையுற்று நிலைபெற்றன. இவ்வெழுத்துச் சத்திகள் நித்தமாதலால், அக்கரமென்று அங்ஙனம் வழங்கப்படும். இதனானே அகர நாதத்தின்கண் சத்திமாத்திரையாய் நிற்கும் செவ்வியிற்றானே அங்ஙனம் சத்திமாத்திரையாய் நிற்கும் ஏனையெழுத்துக்களுக்கு முதலாம் நிறையுயிர் முயற்சியின் நாதமாத்திரையாய் விகாரமின்றி அங்காப்பு முயற்சிபற்றி இயல்பான் வெளிப்படுமென்பதூஉம், ஏனையெழுத்துக்களும் அதன் சத்தியான் அங்ஙனம் வியாபிக்கப்பட்டு நின்றவாறே நிறையுயிர் முயற்சியால் அதன் தோற்றத்திற்குச்

சிறந்த அங்காப்பு முயற்சிபற்றி, அதனுயிர்ப்பானே விகார முற்றுத் தோன்றும் என்பதூஉம், அம்முறையானே அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் தோற்ற இயக்கங்களுக்கு நிமித்த மாம் என்பதூஉம், எழுத்துக்களுக்கு முதற்காரணம் நாதத்தின்கண் கிடக்கும் அவ்வச்சத்திக ளென்பதூஉம், அண்ணத்தின் தொழிலாகும் அங்காப்பு முதலியமுயற்சிகள் எழுத்துக்களின் தோற்றத்திற்குத் துணைக்காரணம் என்பதூஉம் கண்டுகொள்க. நாதத்தின்கண் அகர முதலிய வெழுத்துச் சத்திகளெல்லாம் வெவ்வேறாயிருத் தலின், அவை வெவ்வேறு பொருளாதல் அன்றி ஒன்று மற்றொன்றாகித் திரிந்தபொருள்கள் அல்லவென்பதுணர்க. ஈண்டுக் கூறியவாற்றால், அங்காப்பு முயற்சியேகொண்டு "அகரமுதற்காரணமாகி நிற்ப, ஏனையெழுத்துக்களெல்லாம் அதன் காரியமாய்த் தோன்றி விளங்காநிற்கும். அது போலப் பிரமம் முதற்காரணமாகி நிற்பச் சிற்சடங்களெல் லாம் அதன் காரியமாய்த் தோன்றி விளங்கா நிற்கும்" என்னும் பிரமவிவர்த்தனவாதம் அளவைகட்கன்றிப் பொருந்துமாற்றிற்கும் ஏலாதவாறு கண்டுகொள்க. வட நூலார் பொருந்துமாற்றினை யுத்தியென்பர். உயிர்க்கு அந்தரியாமியாய் நிற்கும் முதல்வன்சிற்சத்தி உயிர்க்கிழவன் சிற்சத்தியினைப் பிரேரிக்க, உயிர்க்கிழவன் சிற்சத்தி நாதத்தினை இயக்க, நாதந் தன்விருத்தி ரூபமான அகரத் தினை இயக்க, அகரம் ஆகார முதலிய எழுத்துக்களை இயக்கித் தோற்றுவித்தலின், அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் தோற்றத்திற்கெல்லாம் நிமித்தகாரணமாம் என்று அங்ஙன முரைத்தாம். உண்மையில் எழுத்துக்களின் தோற்றத்திற்கு அகரம் அவாந்தர நிமித்தமென்றும், பரமநிமித்தகாரணம் முதல்வன் சிற்சத்தியே ஆமென்றும், கடைப்பிடித்து உணர்ந்துகொள்க.

நாயனார் ஆதிபகவனை முதல்வனும் அவனுடைப் பொருள்களான சேதனாசேதன இருவகையுலகும் இவ்வாறு மெய்ப்பொருள்களென நிதரிசன உவமை அளவையான் முதற்கண் நிறுத்தி,

"கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்"

"மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்"

"வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டும் இடும்பை யில"

"இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு"

"பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்"

என்று இங்ஙனம் மெய்ப்பொருளான ஆன்மாக்கள் தந் தலைவனான ஆதிபகவனை அவனருளிய மெய்ந்நூல் கற்றுணர்ந்து மனமுதலிய முக்கரணங்களையும் அம் முதல்வன் பணிக்காக்கின் அவன் திருவருட் பேறெய்திப் பேரின்ப வாழ்வு தலைக்கூடு மென்றும்,

"தனக்குவமை யில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது"

"அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லாற்
பிறவாழி நீந்த லரிது"

"கோளில் பொறியிற் குணமிலவே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை"

"பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார்"

என்று அவ்வாறு வழிபாடு ஆற்றாதவழிப் பிறவிப்பெருங் கடலிற்பட்டு அதனுள் அழுந்துமென்றும், ஒருதலைப் படுத்து, ஆன்மாக்கள் பொருளின்பந் தலைக்கீடாகக் கொண்டு அறஞ்செய்து வீடுபேறு கூடுநெறி உத்தர வேதத்துச் சத்தியமாக எடுத்தருளிச் செய்தாராகலின், சீவான்மாக்களும், அவை வினைப்போகம் புசிக்குமுகத்தாற் பக்குவமெய்தற்குக் கருவியாய் நிற்குஞ் சகமும், வீடு பயக்கும் இறைவழிபாடான சாதகமும், பேறுமென்னும் இவையெல்லாம், வெறுங்கற்பனையென்று கொண்ட ஏகான்ம வாதிகட்கும், இங்ஙனங் கூறும் உத்தர வேதத்திற்கும்,

யாதுஞ் சம்பந்தமின்றும். உத்தரவேதமான திருக்குறளும், தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவை, திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம், நாற்பான் பிரபந்தங்கள், பெரிய புராணமென்னுந் திருமுறைகளும், தங்கொள்கைக்கு முழுமாறுகின்றது கண்டு, அவற்றை அயலாகக்கருதி ஒதுங்கும் நீரரான ஏகான்மவாதிகள் உட்பட்டார் சிலர் இக் காலத்து அவற்றின்கணுள்ள திருவாக்குக்களில் ஒரோ வொன்றையெடுத்து இங்ஙனம் போலியாக வுரைசெய்து உரிமை கோடற்குக்காரணம், "உயர்ந்தோரெல்லாம் இத் திராவிடச் சுருதிகள் தெய்வமொழியாதல் தேர்ந்து பாராயணஞ்செய்து திருவருள் தலைக்கூட முயலாநின்றார். நாம் அவற்றைத் தழுவாது ஒதுங்குதலால், நம்மைப் பரம சிவன் திருவருட்கு அயலானவரென்றும், நம் ஏகான்மவாதக் கொள்கை தம் உண்மை நாயன்மார் வைதிகசைவத் திருவருள் நெறிக்குப் புறம்பாயதென்றும், தமிழுலகம் நம்மனோரைக் காணும்பொழுதெல்லாம் இகழ்ந்து அவ மதித்து அணுகாது செல்கின்றது; உத்தர வேதந் திருமுறை யென்பவற்றின்கணுள்ள ஒரோச் செய்யுட்களையெடுத்து நம்மதமாக்கி யுரைசெய்து போற்றின் நம்மை இகழாது மதித்து நம்மோடு உரையாட வரும்; அன்னுழி அதனை நம் மதத்தில் ஈர்த்துக் கொள்ளலாம்," எனக் கொண்ட துர் அபிமானமே பிறிதில்லையென்றறிக.

நாயனார் "கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார்" "சிறப் பென்னுஞ் செம்பொருள்" என்று இவ்வாறு ஆதிபகவனாகிய முதற்பொருளை நித்தியசத்தென்று எடுத்தோதியதுபோல, ஆன்மாக்களையும் "மன்னுயி ரோம்பி" "மன்னுயிர்க் கின்னா செயல்" "மன்னுயி ரெல்லாந் தொழும்" "மனநல மன் னுயிர்க்காக்கம்" என்று இங்ஙனம் நித்திய சத்தென்று எடுத் தோதுதலின், உயிர்கள் நித்தியப்பொருள்களென்பது உத்தர வேதத்து வெளிப்படைப் பொருளாமென்க. "மன்னுயிரோம்பி" என்னுந் திருக்குறளுரையிற் பரிமேலழகி யார் "உயிர்களெல்லாம் நித்தமாகலின் மன்னுயிரென்றார்" என்று அவ்வாறுரைத்தார்.

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரும்
மருளானாம் மாணாப் பிறப்பு"

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்பன தமக்கு இட்டமாவன என்று கொண்டு, ஏகான்ம வாதிகள், அவற்றை யெடுத்துப் படித்துப் பிரவஞ்சம் மித்தையென்பதே நாயனார்க்குங் கருத்தாமென்பர். ஆண்டுப் 'பொருளல்ல' என்றதும் "எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும்" என்றதுங் காரியப் பிரவஞ்சத்தினை. தத்துவப் பிரவஞ்சம் மெய்ப்பொருளாயினுங் காரிய அவத்தையில் நின்ற அதன் தூலவடிவம் இத்துணைப் பொழுது நிற்குமென நம்மனோரால் அறியவாராது நீர் மேலெழுத்தும் கனவும் பேய்த்தேரும்போல் நிலைபெறுவதுபோலத் தோன்றிக் காட்சிப் புலனாய் விரையக்கெட்டு மறைந்துபோதற் சிறப் புடைத்து. அங்ஙனம் மறைந்துபோகும் நீர்மையுடையதனை நிலையுத லுடையதென்று திரியக்கொள்ளு முணர்வு பிறப்பிற் கேதுவாதலால் அம் மயக்க உணர்வை மெய்யுணர்வாற் களைந்து பரம்பொருளோடு ஒற்றுமையுறுதற்கு ஏதுவாகிய உண்மை ஞான நிட்டை கூடுகவென்பார்,

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானா மாணாப் பிறப்பு"

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்று அங்ஙனம் ஓதியருளினார். ஆகலின், அத் திருக்குறள் களும் அவைபோல்வனவும் அவர்க்கு இட்டவிகாதஞ்செய்து தமக்கு அனுகூலம் புரிவனவாமென்க. "பொருளல்ல வற்றை" "எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினும்" என்ப வற்றுங் காரியப் பிரவஞ்சமே கருதப்பட்ட தென்பது,

"நில்லா தவற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை"

என்னுந் திருக்குறளான் அறியற்பாற்று. "தோற்றம் உடையவற்றைக் கேடிலவென்று கருதும் புல்லறிவான் அவற்றின்மேற் பற்றுச்செய்தல் பிறவித்துன்பத்திற்கு ஏதுவாகலின், அது வீடெய்துவார்க்கு இழுக்கென்பது இதனாற் கூறப்பட்டது" என்னும் பரிமேலழகருரையும் இதனைக் கரிபோக்கி நிறுத்துமென்க. இன்னும்,

"இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான்"

என்னுந் திருக்குறளிற் போந்த 'உலகியற்றியான்' என்னும் பிரயோகம் ஆதிபகவன் உலகிற்கு நிமித்த காரணனே யாதலைநன்று நிறுத்திற்று. யாங்ஙனமெனின்,-அது மாயையினால் இவ்வுலகியற்றியானெனத் துணைக்காரண முதற் காரணங்களின் வேறுபடுத்து வினைமுதலான நிமித்த காரணத் தன்மை விளக்கி "ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு" என்னும் உபக்கிரமத் திருவாக்கினை வலியுறுத்தலி னென்க. இன்னும், "மாயையைப் பிரகிருதி யென்றறிக" "மாயையுடையவன் மயேசுர னென்றறிக" என நிமித்த காரணத்தையும் முதற்காரணத்தையும் பகுத்து வேறு வேறோதும் உபநிடத வசனங்களும் ஆதிபகவன் உலகிற்கு நிமித்த காரணனேயாம் என்னும் உத்தரவேத மகாவாக்கியத்திற்கு உறுசான்றாதலறிக. மாயையைப் பிரகிருதி யென்று அறிக என்பது - மாயையை முதற்காரணமென்று அறிக என்றவாறாம். பிரகிருதி-முதற்காரணம், உபாதானம், சமவாயி காரணம் என்பன ஒருபொருட்கிளவி. "மா என்பது ஒடுங்குதல் யா என்பது வருதலாகலின், எல்லாக் காரியங்களுந் தன்பால்வந்து ஒடுங்குதற்குந் தன்கண்நின்று தோன்றுதற்குங் காரணமாய் நின்றது மாயை யெனப்படுமாகலான், ஒன்றற்கொன்று நுண்ணிதிற் செல்லுஞ் சூக்குமங்கட்கு முடிவிடமாய் நின்ற சூக்குமப்பொருள் யாது அதனை மாயையென்றலே பொருத்தமுடைமை யறிக" என்றார் சிவஞான மாபாடியகாரர். இனி முதல்வன் மாயைக்கு ஆதாரமாய் விரவி நிமித்த காரணனாயினும், மாயையான் விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டனாய் முதற்காரணமும் ஆவனெனச்

சிவாத்துவிதசைவர் கூறுவர், அது பொருந்தாது. என்னை? தோன்றி நின்றழியும் உடம்பொடு கூடியவழி விகாரப்படுதல் பற்றி உடம்பொடு விசிட்டனாய்நின்ற சீவான்மாவும் தோன்றிநின்று அழிவனென்பது பொருந்தும்; அதுபோல மாயையொடு விசிட்டனாய் முதல்வனும் முதற்காரணமாமென்பார்க்கு, விசிட்டமாவது விசேடணமும் விசேடியமும் அவ்விரண்டின் இயைபும் என்னும் அவற்றின் வேறன்மையான் முதல்வனும் அவ்வாறு விகாரியாதல் வேண்டப்படும். படவே, 'நிருவிகாரி' என்னுஞ் சுருதியொடு முரணுமாகலானென்க. விசிட்டமாவது அம்மூன்றற்கும் வேறெனக் கொள்வார்க்கு முதல்வன் முதற்காரணமென்பதே பொருந்தாதாய் முடியுமென்றறிக. அல்லதூஉம் நிமித்த காரணமே முதற்காரணமென்று எடுத்துக்காட்டுதற்கு ஒரு பொருளின்மையின் அது வழியளவைக்கு ஏலாமையானும், வழியளவையினும் ஆகமவளவை வலியுடைத்தெனின்,— அற்றாயினும், வழியளவை ஆகமவளவையொடு முரணுதாகலானும், ஓரோவழி முரணுமாயின் அதுபற்றியாண்டுத் துணிவு பெறுமையின் வழியளவை பிரமாணமன்றெனப்பட்டு, அது பற்றி ஓதிய நிகமாகம வசனங்கள் பயனிலவாய் முடியுமாகலானும், நிகமாகமப் பொருள்கள் தம்முள் முரணுவனபோலத் தோன்றியவழி அவற்றுள் வன்மை மென்மை யுணர்ந்து பொருள்கோடற்கு வைத்ததே வழியளவை யாகலான் அஃது அதனோடு முரணுதல் பொருத்தம் இன்மையானும், அது விடையன்மை யறிக. இனி இவ்விரண்டும் பொருந்தாமையானும், வேறு விடுக்குமாறு இன்மையானும், மாயையே முதற்காரணம்; அதற்குத் தாரகமாய் விரவி நின்று அதிட்டித்தலான் முதல்வனும் முதற்காரணமெனக் கோடல்வேண்டும். அங்ஙனங் கொள்ளின் விகாரியாதலின்மையான், முதல்வனும் முதற்காரணமாமென்பது வாய்பாடு மாத்திரையேயன்றிப் பொருட்படாமையின், அஃது எமது அத்துவித சித்தாந்தமென்றொழிக. இவ்வாறாகலின், ஏகான்மவாதிகள் பிரவஞ்சம் அசத்தியமென்பது சாதித்தற்கு அத் திருக்குறள்களைத் தமக்கு அனுகூலமாகக்கோடல் வியர்த்த வியாபாரமே யென்பது தெற்றென உணர்ந்து கொள்க.

இனிப் பகவச் சொற்பொருட்பெற்றி சிறிது பகர்தும். பகமென்பது ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியமென்னும் ஆறற்குமாகலின், பகவன் அவ்வறு குணங்களையும் உடையோனென்றும். பகம் என்பது அவ்வாறற்கு மாமாறு,

[4]'ஐஷ்ச்வர்யஸ்ய ஸமக்[3]ரஸ்ய வீர்யஸ் யஷ்சஸஷ்ச்ச்ரிய : |
'ஜ்ஞாநவைராக்[3]யயொஷ்ச்சேயம் ஷண்ணும் ப[4]க[3]இதிரணு |

என்னும் விண்டு புராண வசனத்தான் அறிக. இவ்வாறும் பரமசிவனுக்கு இயற்கைக் குணங்களாகலின், அப் பரப்பிரம முதல்வனே பகவனென்று அவ்வாறு நாயனுரால் உத்தர வேத முகத்து ஓதப்பட்டானென்க. இவ்வறு குணங்களும் பரமசிவனுக்குள்ளன என்பதற்குப் பிரமாணம் என்னை யெனின்,—அவற்கு ஐசுவரியம் உண்மைக்கு ஈசுரபதச் சுருதியும், வீரியம் உண்மைக்கு உக்கிரபதச் சுருதியும், புகழுண்மைகுச் சிவபதச் சுருதியும், திருவுண்மைக்கு இருக்கு வேதமும், ஞானமுண்மைக்குச் சருவஞ்ஞசுருதியும், வைராக்கியம் உண்மைக்குக் காமரிபுபதச் சுருதியும் பிரமாணமா மென்க. "திருவினுற் சிரேட்டர்; திருவை யெய்தும் பொருட்டுப் பரமசிவனது விசித்திரமான லிங்கம் தேவராற் பூசிக்கப்பட்டது" என்று, இவ்வாறு இருக்கு வேதத்து எடுத்தோதப்பட்டது. அதர்வணவேதஞ் சிவ நாமங்களுள் பகவன் நாமம் தலைப்பெய்து எடுத்தோதிற்று. சுவேதாச்சுவதரோப நிடதஞ் சிவபிரானைப் 'பகேசன்' என்று எடுத்தோதிற்று. இவற்றானும் பகவன் நாமப் பொருளாயுள்ளோன் பரமசிவனேயென்பது கடைப்பிடிக்க. அரதத்தாசாரியரும் உமாபதிசிவாசாரியருஞ் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்தினும் பவுட்கராகம விருத்தியினும் இங்ஙனம் பகவப் பெயர் சிவபரமாதலை நன்கு விளக்கியிட்டார்.

இனி மெய்யுணர்வெய்திய தேவர் முனிவராதியோரைப் பகவப் பெயரால் வழங்குதல் அவர்மாட்டு விளங்கும் பரம சிவவிபூதி இயைபு பற்றியாதலின், அஃது உபசாரமேயா மென்க. நாராயணக் கடவுட்குப் பகவன் நாமம் இயற்கை யாகாதோவெனின்,—நாராயணக்கடவுள் பரமசிவனைக் குறித்து அருந்தவமுழந்து ஐசுவரியம் வீரியம் ஞானம் முதலியன எய்திய வரலாறு. இதிகாச புராணங்களிற் கேட்கப்படுதலின், பகவப் பெயர்வழக்கு அவற்குஞ் செயற்கையானுயதன்றி இயற்கையான் ஆயதன்றென்க. அற்றேல், நாராயணக் கடவுளடியார் பாகவதரெனவும், அவன் பெருமை எடுத்தோதும் புராணம் பாகவதமெனவும் அங்ஙனம் வழங்கப்படுமாறு என்னையெனின்,—ஈசுரனடியார் சிவபாகவத ரெனவும், கௌரிமகிமை யெடுத்தோதும் புராணந் தேவிபாகவத மெனவும் வழங்கவுங் காண்டு மாகலின், அவ்வழக்குக் கொண்டுதானே நாராயணக் கடவுட்கு அஃது இயற்கைப் பெயரென்றல் நிரம்பாதென்க. இனி நிகண்டு நூலார்,

"பகவனே யீசன் மாயோன் பங்கயன் சினனே புத்தன்"

என்று கூறியது, அது முக்கியவிருத்தியாற் பரமசிவனுக்குங் கவுண விருத்தியான் மாயோன் முதலிய கடவுளருக்கும் வழங்கப்படுதல்பற்றி யாகலின், ஆண்டு ஐயப்பாடில்லை யென்க. அது முக்கிய விருத்தியாற் பரமசிவனையே யுணர்த்துமென்பது அறிவித்தற்கே "பகவனே யீசன்" என்று அங்ஙனம் முதற்கண் நிறீஇயினுரென்க.

இனி அபரிச்சின்னைசுவரியம் உணர்த்தும் ஈசானப் பெயர் பரமசிவனுக்கு உரியதாகலின், அதுவே பகவப் பெயர் அம் முதல்வன் நாமமென்பதற்கு அமையுஞ் சான்று மென்க. ஈசுரபதம் ஐசுவரியயோகத்தாற் பொதுப்பெயராம் பிறவெனின்,—அற்றன்று; ஈசுரபதம் யோகம்பற்றிப் பொது வாயினும், யோகரூடிபற்றிப் பரமசிவன் நாமமேயாமென்க. ஈசுரபதம் பரமசிவனுக்கு யோகரூடியா மென்றற்கண் பிரமாணம் யாதெனின்,

"ஈஷ்ச்வரஷ்ச்சர்வ ஈஷ்சாநஷ்ச் சங்கரஷ்ச் ச்சந்த்[3]ரஷ் சேக[2]ர :"

எனவரும் அபிதானகோச மிருதிபரம்பரையே பிரமாண மென்க. அவயவசத்தி யொன்றேயுடைய தனித்த யோகத்தினும், அவயவசத்தி சமுதாயசத்தி யென்னும் இரண்டும் ஒருங்குடைய யோகரூடி பிரபலமுடைத்தென்க. இக்கருத்து

மீமாம்சை நூலார்க்கும் உடன்பாடாதல் அந்நூலிற் காண்க. அற்றாகலின் அன்றே பிரமமீமாஞ்சையில்,

"ஈசப்^{3} தா^{3}வ ப்ரமிதம்"

என்னும் அதிகரணத்தில் "அங்குட்ட மாத்திரனுள புருடன் புகையில்லாத அனலையொக்கும்; இறந்த காலத்தும் நிகழ் காலத்துமுள்ள பொருள்கட்கு ஈசானன்; அவனே இன்று முளன்; நாளையுமுளனும்" என்றெழுந்த கடவல்லி மந்திரத்திற்கு, அங்குட்டமாத்திரனென்ற பரிமாணலிங்கத்தினுற் சீவான்மாப் பொருளாதல் நேர்ந்தவழி, ஈசானனென்னும் அபிதானச் சுருதிவடிவான சொல்லுண்மையிற் சீவான்மா ஆண்டுப் பொருளாகானென விலக்கிப் பரமான்மாவே ஆண்டுப் பொருளாகற்பாலனுமென்று துணிபு நேர்ந்ததூஉமென்க. ஈசான பதத்திற்குக் கேவலயௌகிகத் தன்மையே யுளதாயின் பரமான்மாவை உணர்த்துஞ் சிறப்புச்சொல் ஆண்டின்றெனப்பட்டு, இறப்பெதிர்வின் உள்ளனவற்றிற்கு ஈசானன் என்னும் இலிங்க மாத்திரையாற் பரமான்மாப் பொருளாதல் துணிவாய்,

"ஈசப்^{3} தா^{3} தே^{3}வப்ரமிதம்"

என்னுஞ் சூத்திரம் நின்று வற்றலாய் முடியுமென்க. இனி 'அமிர்தத்திற் கீசானன்' எனப் புருடசூத்தத்தின் கண்ணும் வருதலின், அதன்கணுள்ள புருடபதமும் பரமசிவனையே பொருளாகக் கொண்டதென்பது தானே போதரும் என்க. அஃதேல், புருடசூத்தம் "நாராயணம்" என்று அங்ஙனம் வழங்கப்படுமாறு என்னையெனின்,—புருடசூத்தத்திற்கு "நாராயணம்" என்னும் பெயர் நாராயணக்கடவுள் பொருளாதல் பற்றிப் போந்த வழக்கன்று. மற்று யாதுபற்றிப் போந்த வழக்கெனின்,—அவன் இருடியாதல் பற்றிப்போந்த வழக்காம் என்க. ஈசான பதம் போலப் புருட பதமுஞ் சிவன் நாமமாதலைச் சிவதத்துவ விவேக நூலுடையார் சிவதத்துவ விவேகத்துஞ் சிவகர்ணமிர்தத்துந் தடைவிடைகளான் மிக விரித்துரைத்தார். கண்ணபிரான் அருச்சுனற்கு,

"தமே வசாத்^{3}யம் புருஷம் ப்ரபத்^{3}யே"
"யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ"

என்று கீதையில் எடுத்தருளிச்செய்யு முகத்தால், புருடசத்தத்துக்குப் பொருளாயுள்ளோன் பரமசிவனேயென்பதை நன்று நிறுத்தினன். என்னை? தான் பரமபுருடனாயின், "ஆதி புருடனை நான் சரணடைகின்றேன்" என்று கண்ணபிரான் அங்ஙனம் ஓதானாகலின் என்க. அல்லதூஉம், பாரதம் இலிங்கம் ஆதித்தபுராணம் முதலியவற்றுள் ஓதப்பட்ட சிவநாமங்களுள் அடங்காத விண்டு நாமங்களில்லையாகலானும்,

"நாமானிதவ கோ^{3} விந்த^{3} யானி லோகே மஹாந்திச |
தாங் யேவமம நாமானி நாதர கார்யா விசாரணா | | "

என்றெழுந்த அரிவஞ்சத்தில் "உன்பெயர்களும் மகிமை பொருந்திய பிறர் பெயர்களும் என் பெயர்களேயாம்; இதன்கண் ஆராய்ச்சி வேண்டா" என்று சிவபிரான் கண்ணனை நோக்கிக் கூறியதனாலும், பகவப்பெயர் புருடப்பெயர்கள் பரமசிவ நாமமேயாதல் தெள்ளிதில் துணியப்படுமென்க.

இனிப் பிரமன் முதலிய மூவரையும் முறையே "படைப்புக் கடவுள், திதிக்கடவுள், சங்காரக்கடவுள்" எனவும், "சாக்கிர மூர்த்தி, சொப்பனமூர்த்தி, சுழுத்திமூர்த்தி" எனவுங் கூறி, பரமசிவனைத் 'துரியமூர்த்தி' என உபநிடதங்களெல்லாம் மூவரின் வேறாக வைத்து ஓதுதலின், அப் பரப்பிரம முழுமுதல்வனே நாயனாரால் "ஆதிபகவன்" என்று அங்ஙனம் விசேடிக்கப்பட்டானென்பது தெற்றெனவுணர்ந்துகொள்க. இன்னும் மால் அயன் உருத்திரனென்னு மூவரையும் முறையே சாத்துவிககுண மூர்த்தி இராசதகுண மூர்த்தி தாமதகுண மூர்த்தி என்று ஓதி, பரமசிவனைக் "குணாதீதன்" என்று அவ்வாறு உபநிடத முதலியன ஓதுதலானும் அம் முழுமுதல்வனே ஆதிசத்தத்தால் விசேடிக்கப்பட்ட பகவனென்பது துணிபாமென்க. இனிச் சங்கார உருத்திரனுஞ் சங்கரித்தற் றொழிலின் பொருட்டுத் தாமதகுணத்தை மேற்கொண்டதல்லது இயல்பாகத் தாமதகுண முடையனல்லன்;

தாமதகுணத்தின் காரியமாகிய துயில் மயக்கம் வஞ்ச முதலியன அக் கடவுள்மாட்டின்மையின். துயில்மயக்கம் வஞ்சமுதலியன மாயோனுக்குளவாதல் புராண இதிகாசங் களிற் கேட்கப்படுதலின், அக் கடவுட்குச் சாத்துவிக குணங் கூறியது காத்தல் தொழில் மாத்திரைக்கேயெனக் கொள்க. இன்னோரன்னவையெல்லாம் பிரமதருக்கத் தவத்துள் விரித்துக் காட்டியவாற்றானறிக. மாயோனுக்குக் காத்தற் றொழிலும் பிருதுவி முதற் பிரகிருதி மாயைகாறும் வியாபித்து நிற்கும் பிரதிட்டாகலை பரியந்தமே யென்க. என்னை? நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை யென்னும் ஐங்கலைகளான் வியாபிக்கப்பட்ட தத்துவபுவனங் களுக்குமுறையே பிரமன், மால், உருத்திரன், மகேசுரன், சதா சிவன் என்னும் ஐவரும் அதிகாரிகளென ஆகமங்கள் ஓதுதலி னென்க. பிரகிருதிக்கு மேலுந் தத்துவபுவனங்களுண்மை சைவோபநிடதங்களினுங் கேட்கப்படுதலின், அது சைவா கமப் பொருளென்று புறங்கூறுதல் ஏலாதென்க. புராணங் களினும் பாரதத்தினும் மாயோனுக்கும் பிரமனுக்குந் தாழ் வாக உருத்திரப்பெயராற் கூறப்படுவோர் காத்தற்றொழிலும் படைத்தற்றொழிலும் இனிது நடாத்துதற் பொருட்டுச் சங்கார வுருத்திரன் கூறாய் அவர்பாற்றோன்றிய நீலலோகிதன் முத லிய அவதார மூர்த்திகளேயாமென்க. அது பாரத தாற்பரிய சங்கிரகம் முதலியவற்றுட் காண்க. அதர்வசிகை முதலிய உப நிடதங்களிற் "பரமசிவன் மும்மூர்த்திகளையும் படைத்தான்" என்பதுபோலக் குணமூர்த்திகளை அங்ஙனங் கூறாது தம்மை யொழித்து ஒழிந்த இருவரையும் படைத்தார் எனவே கூறுதலின், அவர் முழுமுதல்வர் ஆகாமை கடைப்பிடிக்க.

"அயனை முன்படைத் திடும்ஒரு கற்பத்
தரியை முன்படைத் திடும்ஒரு கற்பத்
தயர்உ ருத்திரன் தனைமுனம் படைப்பன்
ஒருகற் பத்துமற் றொருகற்பந் தன்னின்
முயலு மூவரை யொருங்குடன் படைப்பன்
முன்பி றந்தவர் மற்றிரு வரையுஞ்
செயலி னாற்படைக் கவும்அருள் புரிவன்
சிவபிரான் என்னி லேற்றமிங் கெவனோ"

எனக் கூறியதனையும் ஈண்டு விரித்துரைத்துக்கொள்க. பாரதத்தில்,

"அளவில் பேரொளிப் பகவனுஞ் சிவனுக் கச்சுதன் ஆன்மாவாம்"

என்றது அபேதம்பட உபசரித்துக் கூறியதாம். ஆண்டு ஆன்மா என்றது அந்தரியாமியென்னும் பொருட்டெனக் கொள்ளின், அளவில்பேரொளிப் பகவனென்று உயர்த்துக் கூறியதனொடு முரணுமா றறிக. பாரதத்தின் மோக்க தருமத்தில்,

"ஆதலால் எனக்கான் மாவே யாமுருத் திரனை முன்னர்க்
காதலாற் பூசிக் கின்றேன் யான்"

எனக் கண்ணன் கூறிய வாக்கியத்திற் சிவபிரானைத் தனக்கு ஆன்மா என்றது அந்தரியாமி யென்னும் பொருட்டேயாம்; தன்னாற் பூசிக்கப்படுங் கடவுளாதற்குரியது அதுவேயாகலா னென்க.

இனி, வேதத்துட் கருமகாண்டத்து "விண்டு பரமன், அங்கி அவமன், அவ்விருவருக்கும் இடையே எல்லாத் தேவரும்" என்றது, ஆண்டுச்செய்வதொருவேள்விவிசேடத் தில் அவிப்பாகம் ஏற்கு முறையின் விண்டு முந்தினவன் அங்கி பிந்தினவன்; அவ்விருவருக்கும் இடையே ஏனைத்தேவ ரெல்லாமென்னும் பொருட்டாகலின் ஆண்டுப்பரமம் அவமம் என்பன ஆதியந்தமெனவே பொருள்படுமாறு காண்க. அவ் வாறன்றி ஆண்டுவிண்டு பரமனென்றதற்கு விண்டு எல்லாக் கடவுளருக்கும் மேற்பட்டவனென்றும், அங்கி யவமனென்ற தற்கு அங்கியெல்லாக்கடவுளருக்குங் கீழ்ப்பட்டவனென்றும் பொருள் கொள்ளின், "அங்கி கடவுளர்க்கு மேற்பட்டவன்" என்று ஆண்டாண்டுக்கூறுஞ் சுருதி மிருதி புராணங்கள் பல வற்றோடு முரணுமென்றொழிக. இவ்வாறு முன்பின் முரணு மைப் பொருள்கொள்ள அறியாது "விண்டு ஆன்மா" என் றது பற்றியும் "விண்டு பரமன்" என்றது பற்றியும் விண்டு வுக்கு முதன்மைகோடல் பொருந்தாமை யறிக. இன்னும் வரு வனவெல்லாம் இவ்வாறே ஓர்ந்துணர்க. ஈண்டுக்கூறியவாற்

ரூலுந் துரிய மூர்த்தியான பரமசிவனே ஆதிபகவனென்று அவ்வாறு ஓதப்பட்டா னென்று தெளிந்துகொள்க.

பாஞ்சராத்திரிகள் இன்னுங் கூறுமாறு: அரசன் உலாப் போதுங்காலைத் தொகுதி தொகுதியாகச் செல்வாருள் அரசனாவான் இவனென்பது ஆடை அணி யானை குதிரை முதலிய வைபவம் பற்றித் துணியப்படாதாம். என்னை? அவை அமைச்சர் படைத்தலைவர் முதலியோர்க்கும் பொது; அல்லதூஉம், அரசன் உவகையுற்றுழி அமைச்சர் முதலாயினோர்க்குத் தன்னினும் மிக்க வரிசையளித்தலு முண்டாகலின், அதுபோல வேதத்துட் கூறப்படுங் கடவுளருட் பரப்பிரமப் பொருளாவான் இவனென்பது ஏனைப்பெருமைகளால் துணியப்படாதாம். மற்றுக் கிரீடங் கவித்து வெண்கொற்றக் குடைநிழற்கீழ் வருதல் ஒன்றேபற்றி அரசனாவான் இவனென்பது துணியப்படுமாறு போலக் காரணவாக்கியங்களுட் படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகக் கூறப்படுதல் ஒன்றேபற்றி அவனே பரப்பிரமமென்பது துணியப்படும். காரணப்பொருளாவான் நாராயணனே யென்பது சுபாலம் முதலிய உபநிடதங்களிற் காணப்படும். அற்றேல், சில உபநிடதங்களிற் காரணப் பொருள் 'சத்து' என்றும் 'பிரமம்' என்றும் 'ஆன்மா' என்றும் அங்ஙனம் பொது வகையானும், 'இரணியகருப்பன்' என்றும் 'சிவன்' என்றும் 'உருத்திரன்' என்றும் இங்ஙனஞ் சிறப்புவகையானும், வெவ்வேறு பெயரான் எடுத்தோதவும் படுமாலோவெனின்,—அற்றன்று; சுபாலமுதலியவற்றுட் காரணப்பொருள் நாராயணனென்றது உலகந்தோன்று முறைமை யெடுத்துக்கொண்டவழிக்கூறப்பட்டதாகலான் அதுவே உண்மைப் பொருளெனவுஞ் சத்துப் பிரமம் ஆன்மா என்றற்றொடக்கத்துப் பொதுப்பெயர்கள் சாகபசு நியாயம்பற்றி நாராயணனையே யுணர்த்தி நிற்கும்; அங்ஙனமன்றி இடுகுறிப்பெயர் காரணத்தை விலக்குமெனக் கொள்ளினும் ஆகுபெயராய்த்தான், மாயோனுடைய ஆயிரம் பெயர்களுட் சிவன் முதலிய நாமங்களும் எடுத்தோதுதலின் இடுகுறியாய்த்தான், நாராயணனையே யுணர்த்தி நிற்கும்எனவுங் கொள்ளப்படும். அற்றேல், நாராயணன் முதலிய மாயோன் பெயர்களுங் காரணக்குறியாய்ச்

சிவனையே யுணர்த்தி நிற்குமாகலின், காரணப்பொருள் சிவனென்னும் உபநிடதங்களே வலியுடையவெனமாறிக் கொள்ளிற்படும் இழுக்கென்னை யெனின்,- அற்றன்று; மாயோன் பெயருள் ஏனையவெல்லாங் காரணப்பெயராய் வேறொரு கடவுளையுணர்த்துமெனக் கொள்ளினும், நாராயணனென்னும் பெயர் இடுகுறிப்பெயராதலேயன்றி ஏனையபெயர்கள்போலக் காரணப் பெயர் ஆகுமென்றற்கு ஏலாது. அஃதெங்ஙனமெனின்,— நாரமென்பது நீர்; அயனமென்பது இடம்; நாரம் அயனமாகவுடையவன் நாராயணனென அன்மொழித் தொகையாய் இருமொழியும் புணர்ந்தவழி ரகரத்தின் முன்வந்த நகரம் ஒருமொழிக்கண்ணதாயின் ணகரமாய்த் திரியும்; உயிரெழுத்துக்களும், யகர வகரங்களும், ககர பகர வருக்கங்களும், இடையே நிற்பினும், அங்ஙனந்திரியும்; ரகர நிலைமொழிக் கண்ணதாக நகரம் வருமொழிக் கண்ணதேல், இடுகுறிப்பெயராயின், ணகரமாய்த் திரியுமென்பது, பாணினி சூத்திரமாகலின், நாராயணன் என்பதனைக் காரணக்குறியாக்குவார்க்கு நகரம் ணகரமாகத் திரியுமென்றற்கு ஒத்தில்லையென்பது. அற்றாகலின் அன்றே சிவன்முதலிய பெயர்போல அவயவப்பொருள் பற்றிக்காரணக்குறியாய்மற்றோர் கடவுளையுணர்த்துதல் பெறாத நாராயணனென்னுஞ் சிறப்புப் பெயரால் சுபால முதலியவற்றில் எடுத்தோதியதூஉமென்று இங்ஙனம்பிதற்றுவர். இவையனைத்துஞ் சுவேதாச்சுவதர முதலிய உபநிடதங்களை ஓதியுணராத மடவோர் கூற்றேயாமென்று மறுக்க. படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாதலொன்றே பிரமத்திற்குச் சிறந்த இலக்கணமென்பது ஒக்கும். அதுபற்றியன்றே பரப்பிரமப் பொருள் பரமசிவனேயெனத் துணிந்தாமென்க. சுபாலமுதலிய உபநிடதங்கள் உலகந்தோன்றி ஒடுங்குமுறைமை உணர்த்தப்புகுந்தனவன்றிக் காரணப் பொருளை உணர்த்தப் புகுந்தனவல்ல. இடையே இயைபுபற்றிக் காரணப்பொருளும் உடன் கூறப்பட்டது. சுவேதாச்சுவதரத்தின் அவ்வாறன்றிச்சுபாலமுதலியவற்றுட் பொதுவகையானுணர்ந்த காரணப்பொருளைச் சிறப்புவகையான் உணர்தற் பொருட்டுக் 'காரணமாகிய பிரமம் யாது' என முனிவர் வினவும் வினவை முதற்கண் எடுத்துக்

கொண்டு, உபநிடதமுழுவதும் பரமசிவனுக்குரிய சிறப்புப் பெயர்களாற் பரமேசுரன் பெருமை விளங்கக் கூறுதலானும், இவ்வாறு ஏனையுபநிடதங்களுள் முதற்கண் எடுத்துக்கொள்ளாமையானும், ஏனையுபநிடதங்களினுஞ் சுவேதாச்சுவதரம் வலியுடைத்தாகலான், அதனுட் கூறப்படுங் காரணப்பொருளாகிய பரமசிவனே பரப்பிரமமெனவும், ஏனைக் காரணவாக்கியங்களுட்கூறும் பெயர்களெல்லாஞ் சாகபசு நியாயத்தாற் பரமசிவனையே யுணர்த்திநிற்குமெனவும், இரணியகருப்பன் நாராணயன் முதலியசிறப்புப்பெயர்களும்அவயவப்பொருள் பற்றிக் காரணப்பெயராய்த்தான், அங்ஙனமன்றி ஆகுபெயராய்த்தான், பரமசிவனையேயுணர்த்திநிற்குமெனவும் உணர்க. எல்லாப்பெயரும் பரமசிவன் பெயரென்பதே வேதத்தின் துணிபென்பது ஆண்டுக்காண்க. நாராயணனென்னும் பெயர் மாயோனுக்கு இடுகுறியாகலினன்றே, இயைபு பற்றிப் பரமசிவனையுணர்த்தும்வழி ஆகுபெயரெனக் கொண்டாமென்பது. கங்கையின் இடைச்சேரி என்புழிக் கங்கையென்பது இடுகுறியாய் வெள்ளத்தினை உணர்த்தி நிற்றலானன்றே, கரையை உணர்த்தும்வழி இயைபுபற்றி ஆகுபெயரெனக் கொண்டதூஉமென்க. கரையினை யுணர்த்தும் வழியும் ஆற்றலானுணர்த்துமாயின், ஆகுபெயரென்றற்கு ஏலாமையறிக. இங்ஙனம் நாராயணனென்பது மாயோனுக்கு இடுகுறிப் பெயராய்நின்றே கங்கையின் இடைச்சேரியென்புழிப்போல இயைபுபற்றி ஆகுபெயராய்ப் பரமசிவனை உணர்த்துமெனக் கோடலின். ஆண்டு ணகரமாய்த் திரிதற்கு இழுக்கின்மையின், நாராயணனென்னுஞ் சொல் அவயவப் பொருள்பற்றிக் காரணக்குறியாதற்கு ஏலாதெனக் கொண்டவழியும், அவர்கருத்து திரம்புமாறில்லையென்க. இவை சிவதத்துவ விவேகத்துஞ் சிவஞானமாபாடியத்தும் ஓதியவாறுபற்றி யுரைக்கப்பட்டன. இன்னுஞ் சிவஞானமாபாடியத்துள் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் "உண்மையான்நோக்குங்கால், நாராயணனென்பது அவயவப் பொருள்பற்றிக்காரணக்குறியாய்நின்றேபரமசிவனை யுணர்த்துமென்பதுகாட்டுதும்" என்றெடுத்துக்கொண்டு, "நரருடைய தொகுதி நாரமெனத் -தொகுதிப் பொருள்பற்றி அண்விகுதி

வரும்' என்னும் பாணினி சூத்திரத்தால் அண்விகுதி பெற்று நிற்ப, அதன்மேல் ஆசாரப்பொருளுணர்த்துங் ககர ஙகர வித்துக்களையுடைய யகரவிகுதி வந்துதிரிந்து நாராயவென அயல் நீண்டு நாராயவென நின்றவழி, அதுவும் பகுதித் தன்மைப்படுதலின், அதன்மேல் வினைமுதற் பொருண்மையுணர்த்தும் லகர டகர வித்துக்களையுடைய யகரவிகுதி யநவெனத்திரிந்து நாராயநனென நின்றவழி, 'வினைப் பெயர் விகுதியினின்ற நகரம் ணகரமாய்த்திரியும்' என்பதனால் அங்ஙனந்திரிந்து, நாராயணனென ஒருமொழியாய் உயிர்த்தொகையையொத்து நிற்பனென்னும்பொருட்டாய்க் காரணக்குறியாயவாறு காண்க. இங்ஙனம் நாராயணனென்பது லகரடகர வித்துக்களையுடைய அகரவீற்றுச் சொல்லாதலினன்றே பெண்பாலில் நாராயணியென ஙகர பகர வித்துக்களையுடைய ஈகார விகுதியீற்றான் யாண்டும் வழங்குவதூஉமென்க. அகரவிகுதியீற்றுச் சொல்லெனக் கொள்ளாக்கால், நாராயணியென ஈகாரவிகுதி பெறுதற்கு விதியின்மையுணர்க. நாராயணனென்னும் வடமொழிக்கு இங்ஙனம் விகுதிமேல் விகுதிபுணர்த்துச் செய்கை செய்வனவெல்லாம் வடமொழிவியாகரணம் வல்லார்வாய்க்கேட்டுணர்க. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகுமென்றொழிக. இத்தாவது - செய்கை செய்தன் முதலியவற்றிற்குக் கருவியாக முதனூலாசிரியனாற் படைத்திட்டுக் கொள்ளப்பட்ட கருவிச் சாரியை, "இரணியகருப்பன் காரணப்பொருளென்பாரையும் இவ்வாறே கூறி மறுக்க" என்று, இவ்வாறு நாராயண நாமம் காரணக் குறியாய்ப் பரமசிவனை யுணர்த்துமாறு சாதித்தார்.

"உயர்கா யத்திரிக் குரியபொரு ளாகலின்
தசரதன் மதலை தாபித் தேத்தலின்
கண்ணன் கயிலையி னண்ணினின் றிரப்பப்
புகழ்ச்சியி னமைந்த மகப்பே றுதவலின்
தனுது விழியுட னொராயிரங் கமலப்
புதுமலர் கொண்டரி பூசனை யாற்றலின்
ஆங்கவற் கிரங்கி ஆழியீந் தருடலின்

ஐங்கணைக் கிழவனை அழல்விழித் தாக்கலின்
அமைப்பருங் கடுவிடம் அமுதுசெய் திடுதலின்
தென்திசைத் தலைவனைச் செகுத்துயிர் பருகலின்
அவுணர் முப்புரம் அழியவில் வாங்கலின்
தக்கன் வேள்வி தகர்த்தருள் செய்தலின்
தனஞ்சயன் தனக்குத் தன்படை வழங்கலின்
மானுட மடங்கலை வலிதபக் கோறலின்
மாயோன் மகடூஉ வாகிய காலைத்
தடமுலை திளைத்துச் சாத்தனைத் தருதலின்
ஆழ்கடல் வரைப்பி னொன்றோ ரனேகர்
அன்புமீ தூர அருச்சனை யாற்றலின்
நான்கிரு செல்வமும் ஆங்கவர்க் கருடலின்
ஐயிரு பிறப்பினு மரியருச் சித்தலின்
இருவரு மன்னமு மேனமு மாகி
அடிமுடி தேட அழற்பிழம் பாகலின்
பிறப்பிறப் பாதி யுயிர்க்குண மின்மையின்
கங்கைசூழ் கிடந்த காசிமால் வரைப்பிற்
பொய்புகல் வியாதன் கைதம் பித்தலின்
மூப்புர மிறுப்புழி முகுந்தப் புத்தேள்
மால்விடை யாகி ஞாலமொடு தாங்கலின்
அயன்சிர மாலை யளவில வணிதலின்
ஞானமும் வீடும் பேணினர்க் குதவலின்
பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவுள்
உம்பர்க ளெவர்க்கு முயர்ந்தோன்
என்பது தெளிக வியல்புணர்ந் தோரே''

என அரதத்தாசாரியர் அருளிச்செய்ததனையும் ஈண்டு விரித் துரைத்துப் பரமசிவ பரத்துவம் இனிது தெளிந்துகொள்க. இங்ஙனங் காத்தற் கடவுளாகிய நாராயணனும், படைத்தற் கடவுளாகிய இரணியகருப்பனும் பரமகாரணர் ஆகாமை தெரிக்கவே, இவரோடு ஒருங்கெண்ணப் படுஞ் சங்காரக் கடவுளாகிய உருத்திரனும் பரமகாரணன் ஆகானென்பது தானே போதருமென்க.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றான் மூவரையுந் தோற்றுவித்து முத்தொழிலில் நிறுத்தும் பரம காரணக்கடவுளும் மகா சங்கார காரணனுமாகிய பரமசிவனே ஆதிபகவனென்று அங்ஙனங் குறிக்கப்பட்டா னென்பது ஒருதலையான் உணர்ந்துகொள்க.

ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இப் பெற்றியெல்லாம் ஆராய்ந்து தெளிந்தன்றே,

"சீர்கொளிறை ஒன்றுண்டத் தெய்வநீ என்றொப்பாற்
சோர்விலடை யால்தெளிந்தோஞ் சோமேசா—ஓரில்
அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு''

என்று முதுமொழி வெண்பாவில் அவ்வாறு எடுத்தோதி யருளினாரென்க. "அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி-பகவன் முதற்றே யுலகு'' என்னுந் திருக்குறளினையோரின், அதன் கண் பிரயோகிக்கப் பட்டஒப்பாற் சீர்கொள் இறை ஒன்றுண் டென்பதூஉம், அடையான் அத் தெய்வ நீயென்பதூஉம், தெளிந்தோமென்க. ஆண்டு அடையென்றது ஆதி சத்தத் தினை. இதுகாறும் உலகிற்குப் பரமகாரணனாகிய முதற் கடவுள் ஒருவனுளனென்றும், அவன் உலகமும் பல்லுயிரும் ஒன்றி நிறைந்தோங்கி யிலகும் ஆதிபகவனென்றும் எழுந்த முதல் திருக்குறட் சொற்பொருள் நுட்பம் ஒருவாறு விரித் துரைத்தாம். இனி நாயனார் உத்தரவேதத்து இங்ஙனம் போந்த முதற்கடவுள் திருவடிசேர்தலென்று எடுத்தருளிச் செய்த வீட்டின் சிறப்பியல்பு சிறிது தெரித்தும்.

நாயனார் முதற்கண் எடுத்தோதிய கடவுள்வாழ்த்துக் கேற்ப உத்தரவேதாந்தமாக நிலையிட்ட நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்வு, அவா வறுத்தல் என்னும் நான்கதிகாரங் களால் வீடுபேற்றின் சிறப்பியல்பு அறிவுறுத்தவாறு மேல் தொகுத்து விளக்கினம். நாயனார் அங்ஙனம் நான்காகத் தொகுத்த ஞான அதிகரணத்து,

"பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு"

"சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்"

"காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடு நோய்"

என்னும் மகாவாக்கியங்களிற் "பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்க" என்றதனாற் சகசபந்தமான மூலமலவீடும், "சார்பு கெட" என்றதனாற் கருமமலவீடும், "காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன் நாமங்கெட" என்றதனன் மாயாமல வீடும் குறித்தருளினர், பேதைமையை விளைக்கும் மூலமலத்தைப் "பேதைமை" என்று உபசரித்தார். இம் மூவகை வாக்கியக் கூறுகள் அம் மும்மலங்களின் மேலவாமாறு பரிமேலழகியார் அவற்றிற்குரைத்த உரைகளானுமறிக. காமவெகுளி மயக்கங்கள் மாயா தனுகரண புவனபோகங்கள் பற்றியே ஆன்மாவின்கண் மிக்குநிகழ்தலின், அவற்றின் நீக்கம் மாயாமல விடாமென்க. அது, ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள்

"காரிகையா ரைப்பொன்னைக் காட்டவுங்கா மாதிமும்மைச்
சோர்விழுந்துய்ந் தார்அரசர் சோமேசா—ஒருங்காற்
காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடு நோய்"

என்று அவ்வாறு முதுமொழி வெண்பாவில் எடுத்தோதியதனுனுமுணர்க. இதனானே ஆன்மா, பற்றற்ற ஆதிபகவன் பற்றினைப்பற்றி, ஆணவம் கன்மம் மாயையென்னு மும்மலங்களின் நீங்கி, வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாத அவ்வாதி பகவன் திருவடிச் சார்பு தலைக்கூடி, ஆனந்த சொரூபியாய் வாழ்தலே வீடுபேற்றின் சிறப்பியல்பென்பது நாயனருக்குக் கருத்தாயவாறு கண்டுகொள்க. மலம் நித்தியமாகலின் நீங்கவென்றுங் கெடவென்றும் அவ்வாறு அருளிச் செய்தார். நீங்குதலாவது ஆன்மஞானத்தினைத் தடைசெய்யமட்டாது தன்

சத்தி மடங்குதலாம். கெடுதலும் அப்பொருட்டு. கருமமலமும் மாயாமலமும் ஆகந்துகமாகலின், சகசமலவுபாதி நீக்கத்தின் அவையும் விண்டொழியுமென்பார்,

"சார்தரா சார்தரு நோய்"

என்றும்,

"காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடு நோய்"

என்றும் அவ்வாறு அருளிச்செய்தார். இங்ஙனஞ் சிவத்துவ அபிவியத்தியுற்று ஆதிபகவனோடு ஏகமாய் நின்ற முத்தான்மாவை மும்மலங்களும் வாதியா என்பது,

"அவனே தானே ஆகிய வந்நெறி
யேக னாகி யிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே"

என்னுஞ் சிவஞானபோதச் சூத்திரத்தானு மறிக. செம்பொருள்-பரமான்மாவான ஆதிபகவன். "சார்புணர்ந்து" என்புழிச்சார்பும் அது. பரம்பொருள் நிருவிகாரியாய் என்றும் ஒருபெற்றித்தாதலிற் "செம்பொருள்" என்றும், எப்பொருட்கும் பரமாதாரமாய் நிற்றலிற் "சார்பு" என்றும், அவ்வாறு ஓதப்பட்டது. "செம்பொருள்காண்பதறிவு" "சார்புணர்ந்து" எனவே, முத்திநிலையின் ஞாதிருவான முத்தான்மா ஞேயப்பொருளானசெம்பொருட்சிற்சத்தியெனப்படும்ஞானத்தோடு ஒற்றித்து அத்துவிதமாய் நிலைபெறும் என்றவாறுயிற்று. இதனானே பாரமார்த்திகமான முத்தியில் துவம்பதவாச்சியனை சீவான்மா, கெட்டுத், தற்பதவாச்சியனை பரமான்மாவாய் ஒழியுமென்னும் ஏகான்மவாதிகள் வீட்டியல்பு நாயனர்க்குக் கருத்தாகாமை தெளிவாயிற்று. அற்றேல், வேதாகமங்கள் "பிரமாகம்" "சிவோகம்" என்று அங்ஙனம் பாவிக்க ஓதியது என்னையெனின்,-பசுக்கள் பாசவிமோசனமுற்றுத் தமக்கு அந்தரியாமியும்வியாபியுமான பரசிவத்துவம் தங்கண் அபிவியத்தியுறும் பொருட்டு உபாசிக்க, வேதாகமங்களில் அங்ஙனம்அத்துவிதபாவனைவிதிக்கப்பட்டது. ஆகலின், அது

கொண்டுதானே ஏகான்மவாதம் சாதித்தல் சாலாதென்க. "பிரமாகம்" "சிவோகம்" என்னும் அத்துவித பாவனையால் ஆன்மாக்கள் சிவகுணங்கள் தங்கண் விளங்கப்பெற்றுச்சிவ மாயிருப்பனவன்றிக்கெட்டொன்றுயொழியா, அரதத்தாசாரி யர்க்கும் இதுவே கருத்தாதல் "வேதத்தில் ஆண்டாண்டுப் பிரமப்பொருளாகிய சிவபிரானுக்கும் ஆன்மாவிற்கும் அத்து வித பாவனை கூறப்படுமாறென்னையென்று ஆசங்கித்தெடுத் துக்கொண்டு, கருடனும் மாந்திரிகனுந் தம்முள் வேறுதல் வெளிப்படையாயினுங் கருடோகமென்னும் அத்துவித பாவனை விடநிவிர்த்திப் பொருட்டு வேண்டப்படும்; அது போலப் பிரமப் பொருளாகிய பரமசிவனும் ஆன்மாவுந் தம்முள் வேறுதல் வெளிப்படையாயினும் மலநிவிர்த்திப் பொருட்டு வேதத்தில் அத்துவிதபாவனை கூறப்பட்டது; அதுகொண்டுதானே நிர் உபசரித ஐக்கியங் கூறுதல் சாலா தென்பது" என்று அங்ஙனஞ் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்து ஓதியவாற்றான் அறிக.

இனிச் செம்பொருளான ஆதிபகவற்குச் சருவஞ்ஞத்து வம் முதலிய எண்குணமுடைமை சொருபவியல் பெனப் படுஞ் சிவத்துவமாம். இவ்வெண்குண சொருப சிவத்துவப் பேறே முத்திதசையில் ஆன்மாவிற்கு ஆன்மலாப மெனப் படுஞ் சாயுச்சியப் பெருப்பேறும். ஆதிபகவன் எண்குண முடையவனுதல்,

"கோளில் பொறிற் குணமிலவே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை"

என்னுங் கடவுள் வாழ்த்துத் திருக்குறளா னறிக. அற்றேல், "ஆதிபகவன்" எண்குண சொருபனுயின், அவன் தன்னை "நிர்க்குணன்" "குணுதீதன்" என்றுவேதாகமங்கள் ஓதுதல் பொருந்தாதெனின்,-வேதாகமங்கள் பரமான்மாவை "நிர்க் குணன்" "குணுதீதன்" என்றோதியது, சாத்துவிக இராசத தாமதமென்னும் மாயா குணங்கள் இல்லாதவனென்னுங் கருத்துப்பற்றியல்லது முற்றறிவு முதலிய சிற்குணங்கள் இல்லாதவ னென்னுங் கருத்துப்பற்றி யன்றுகலின், அது

பொருந்துவதாம்; மற்றுப் பொருந்தாமை யாண்டைய தென்க. இச் சிற்குணங்களும் இல்லா இயல்பே அவனுக்குச் சொருபமெனின்,—சத்தாகை சித்தாகை ஆனந்தருபமாகை யுஞ் சருவஞ்ஞத்துவ முதலியவற்றை அகப்படுத்து நிற்குஞ் சிற்குணங்களாகலின் ஆதிபகவனுன பரப்பிரமப் பொருள் அவற்றை யிலக்கணமாக உடைத்தென்றலுஞ் சொருபவியல் ஆகாதாம். அதுவேயுமன்றி அங்ஙனம் வேண்டுவார் பிரமப்பொருள் ஓரியல்புமில்லா வெறும் பாழென்றுராய் நிரீச்சுரவாதிகட்குச் சகபாடிகளாயும் ஒழிவரென்க. எண் குணங்களாவன: சருவஞ்ஞத்துவம், திருத்தி, அனுதி போதம், சுவதந்திரம், அலுத்தசத்தி, அனந்தசத்தி. நிராம யான்மா, விசுத்ததேக மென்பன. திருத்தி யெனினும் பூர்த்தியெனினும் ஒக்கும். அனுதிபோதம் அநாதிமுத்தத்துவ மெனவும் வழங்கப்படும் இவையே இறைவற்குச் சிவத்துவ மெனப்படும் எண்குணம் ஆமாறு:

" ஸர்வ க்^{3}ஞதா த்ருப்திரநாதி^{3} போ^{3} த^{4}: ஸ்வதந்த் ரதா நித்ய
(—மலுப் தஃசக்தி: |

" அநந்தஃசக்திஃச்ச நிராமயாத்மா விசுத்த^{4} தே^{4} ஹஸ்ஸ—
(—சிவத்வமேதி ||

என்னுஞ் சருவஞ்ஞானோத்தர ஆகம வசனத்தா னறிக இவ் வெண்குணங்களுள், நிராமயானமாவை அனுதிபோதத்திலும், விசுத்ததேகத்தினை அலுத்தசத்தியினு மடக்கி அறுகுணங்க ளாகவும் ஓதுப. இவ்வறுகுணங்கள் சத்துச் சித்து ஆனந்த மென மூன்றுயடங்குமாறு ஓர்ந்துணர்க. இனி நின்மலமான பரப்பிரமப்பொருள் அவிச்சையாற்கட்டுண்டுசீவான்மவென நின்று, பிரமாகம்பாவனைபேணி, மறித்துப் பிரமமாமெனின், நின்மலமானபிரமப்பொருளை அவிச்சையான மலங்கட்டுறுத்த மாட்டாது. கட்டுறுத்துமெனின், அது நின்மல பரப்பிரமப் பொருளாமாறில்லை. அன்றியும், சீவற்கு வீடுபேறுளதாய வழியும் அஃது அதனைக் கட்டுறுத்து மெனப்பட்டு வீடுபே றென்பது போலியாய் முடியுமென்க. அற்றேல், நிராலம்பஞ் சருவசாரமுதலியஒருசார் உபநிடதங்கள் அங்ஙனம் ஓதியவா

றென்னையெனின்,— சுவேதாச்சுவதரம் முதலிய சைவோபநிடதங்கள் சீவான்மா, பிரமம்போல அநாதி நித்தியப்பொருளென்றும், அப்பிரமம் தனக்கு அந்தரியாமியாயும் வியாபியாயும் நின்றுபகரிக்க அநாதிமல வினைக்கீடாகப் பிறப்பு இறப்புற்று வினைப்போகம் புசிக்குமுறையில் மலபரிபாகமெய்திப் பரமசிவன் திருவருளுற்றுக் கட்டுநீங்கி முற்றறிவெய்தி மெய்யுணர்ந்து மலவாசனையும் நீங்கிச் சிவபரப்பிரமப் பொருளோடு அத்துவிதமாய் நின்று முடிவுகாண்கில்லாப் பேரின்பத்தினை நுகரா நிற்குமென்றும், எடுத்து ஒருதலைப்படுத்து ஓதுதலின், நிராலம்பஞ்சருவசார முதலிய உபநிடதங்களிற் பிரமசத்தத்தால் எடுத்தோதப்பட்ட சித்துப் பரசித்தான பரப்பிரமமன்று. அபரசித்தான ஆன்மாவே அவிச்சையாற் பந்தமுற்றுச் சாதகமுறையிற் பிரமோபாசனை பேணிப் பிரமமாமென்று அவ்வுபநிடதங்களால் அங்ஙனம் ஓதப்பட்டது. இங்ஙனமாகலின், அவ் வுபநிடதங்களும் உத்தரவேதமுந் தம்முள் அரணுற்று நடப்பனவன்றி முரணுற்றுக் கிடப்பனவல்ல என்றும் அறிந்துகொள்க. அற்றேலஃதாக; அபரசித்தான ஆன்மாவைப் பரசித்தினுக்குரிய பிரமசத்தத்தால் அவை எடுத்தோதுதல் சாலுமோவெனின்,—பரசித்தான பரப்பிரமம் அபரசித்தான ஆன்மாவுக்கு அந்தரியாமியாய் அதுவே தானாய் நின்று உபகரித்தலின், அவ்வொற்றுமை பற்றிப் பரப்பிரம நாமத்தாற் சீவான்மாவை அங்ஙனம் அவையுபசரித்து வழங்கின. ஆகலின், அது சால்பேயாமென்க. கீதாசாரியனாகிய கண்ணன் பரப்பிரமமான சிவன் அருட்பெற்றியைச் சிவோகம் பாவனையொற்றுமைபற்றி, "நானே சடசித்தெல்லா மானேன்" என்று தன் பெற்றியாகக் கொண்டு கூறியதூஉம், இதற்கு உறுசான்றாமென்க.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக:

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்னுந் திருக்குறளுரையில், "கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேஎய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றவழி, அரசனென்பதோர் சாதியும், சேரமான் என்பதொரு குடியும், வேழ நோக்கினையுடையான் என்பதொரு வடிவும், சேயென்பதோர் இயற்பெயரும், மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையென்பதோர் சிறப்புப்பெயரும், ஒரு பொருளின் கட் கற்பனையாகலின், அவ்வாறுணராது நிலமுதல் உயிரீறாகிய தத்துவங்களின் தொகுதியென வுணர்ந்து, அவற்றை நிலமுதலாகத் தத்தங் காரணங்களின் ஒடுக்கிக்கொண்டு சென்றால், காரண காரியங்கள் இரண்டுமின்றி முடிவாய் நிற்பதனை யுணர்தல் மெய்யுணர்வாம்" என்று இவ்வாறு பரிமேலழகியார் உரைத்தது தமக்கு அனுகூலமென்று இக்காலத்து ஏகான்மவாதிகளுள் ஒருசாரார் கூறுபவாலெனின்,—சாதி, குடி, வடிவு, பெயர் என்பன மாயாகாரியமான உடம்பைப் பற்றிய கற்பனை வழக்காதலின், அது பொதுவியலென்றுணர்ந்து கைவிட்டுச் சீவான்மாவைத் தத்துவங்களின் வேறாகக் காண்டல் ஒருவற்கு மெய்யுணர்ச்சியாமென்பதே அவ்வுரைக் கருத்தாகலின், அது அவர் ஏகான்மவாதக் கொள்கைக்குப் பிரதிகூலமாவதன்றி யாதும் அனுகூலம் பயக்குமாறில்லையென்க. ஆண்டு நிலமுதல் உயிரீறாகிய தத்துவத் தொகுதி யென்றதனால், புருடனும் உபாதியாகிக் கழிக்கப்படும் பிறவெனின்,—

"சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு"

என்னுந் திருக்குறளுரையிற் பரிமேலழகியார் "மாபூதம் ஐந்து. அவற்றிற்கு முதற்காரணமான தன்மாத்திரை எனப்படுஞ் சூக்குமபூதமைந்து, அவற்றின் கூறான ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் பத்து, மான் அகங்காரம் மனமென்னும் அந்தக்கரணம் மூன்று, இவற்றிற்கெல்லாம் முதலாகிய பிரகிருதியொன்று, இவற்றின் வேறாய்ப் போகநுகரும் புருடன் ஒன்றெனத் தத்துவம் இருபத்தைந்து சாங்கியர் கூறுப" என்றெடுத்து, "புருடன் தான் ஒன்றில் தோன்றாமையானுந் தன்கண் தோன்றுவன இன்மையானுங் காரணமுமாகான் காரியமுமாகான்" என்றுரைக்கு முகத்தால், அவன் உபாதிமாலன்றி உபாதியாகானென்பது நேர்ந்தாராகலின், புருடனை உபாதியான தத்துவத்துள் ஒன்றென வைத்துக் கழித்தல் அவர்க்குக் கருத்தன்றென்க. மற்றுப் புருடனைத் தத்துவங்க

ளோடு சேர்த்துத் தொகைகொண்டது, புருடன் தத்துவ சரீரத்தோடு விரவிநின்று அதனாற் பயன்கொள்ளும் பெற்றி நோக்கி யென்க. "எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும்" என்னுந் திருக்குறளிற் "காரண காரிய மிரண்டுமின்றி முடிவாய் நின்றதனை யுணர்தல்" என்றதூஉம், புருடன் தன்னுண்மை யுணர்தலையேயாம். புருடன் இங்ஙனந் தன்னுண்மை யுணர்வழிச் செப்பொருள் தனக்காதாரமாம் உண்மையினையுந் தெளியுமாகலின், தன்னுண்மை யுணர்வே அவற்கு மெய்யுணர்வுமாமென்க. "சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள் காண்பது" "சார்புணர்ந்து சார்புகெட வொழுகின்" எனப் பின்னர்ச் சீவன்முத்தியிற் காண்பானுங் காணப்படு பொருளுமாக வைத்து மெய்யுணர்வு ஒருப்படுத்தியதே, இதற்கு உறுசான்றுமென்க. சாங்கியர் நிரீச்சுரவாதிகளாகலின், நிலமுதற் புருடன்காறுந் தத்துவமெடுத்தோதினாரென்றும், அவர் கொண்ட புருடன் சீவான்மாவென்றும உணர்க. அற்றேல் அஃதாக; பரிமேலழகியார் நிரீச்சுரவாதம் நிகழ்த்துஞ் சாங்கிய நூல் பற்றித் திருக்குறளில் தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்யப் புகுந்தது என்னையெனின்,—சாங்கியம் வைதிக சாத்திரமாய் நின்று பிரகிருதி மாயையைச் சத்தான முதற்காரணமெனக்கொண்டு பிரவஞ்சம் மற்றதன்யதார்த்த காரியமாமென்று எடுத்தோதுதலின், பரிமேலழகியார் தத்துவவாராய்ச்சிக்கு அதனை ஓர் கருவியாகக்கொண்டார்;

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

என்னும் உறுதிக்கட்டுரை மேற்கொண்டென்க. அற்றேல், சாங்கியர் கூறுந் தத்துவகாரணகாரியவாதம் ஒப்பிக்கொண்டார், அவர் கூறும் அத்தியாசவாதமும் ஒப்பிக்கோடற்பாலரெனின்,—சாங்கியர் பிரகிருதிமாயை முதற்காரணத்தில் வித்தின மரம்போலப் பிரவஞ்சஞ் சத்திமாத்திரையாய்ச் சூக்குமமுற்றிருந்து தூலமாய்வெளிப்படுமெனக்கொண்டது சற்காரியவாதமாகலின், அதனை ஒப்பிக்கொண்டார். அவர் கூறும் அத்தியாசவாதஞ் சுருதியொடுமுரணுதலானும், யுத்தி

விரோதமென்று எல்லாச் சமயத்தாரானும் இகழப்படுதலானும், அதனை ஒப்பிக் கொண்டிலர். அத்தியாசவாதஞ் சுருதியுத்தி விரோதமாமாறு மேலுரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க.

இனிப் "பிறப்பென்னும்பேதைமை"என்ற மூலமலத்தின் இயல்பு சிறிதுகாட்டுதும். மூலமலமாவதுபிராந்திஞானமே பிறிதில்லை யென்பர் ஒரு சாரார். ஒரு சாரார் ஞான அபாவமென்பர். ஒரு சாரார் தமோகுணமென்பர். ஒரு சாரார் மூலப்பகுதியில் தோன்றும் அவிச்சையென்பர். ஒரு சாரார் மாயை கன்மங்களென்பர். ஒரு சாரார் சிவசத்தியென்பர். ஒரு சாரார் ஆன்மாவின் குணமென்பர். மலமாவது இவையனைத்தினும் வேறாய், ஒன்றாய், நித்தமாய், வியாபகமாய், ஞான திரோதகமாகிய திரவியமென்பது தொகுத்துக் காட்டுதும். மேற்கூறிய அளவைகளால் ஆன்மா, தோற்றக் கேடின்றி நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்பதென்பது துணிபாம். இனி ஆன்மாவுக்குந் தோற்றக் கேடுகளுளவாயின், செய்தவினை நசிப்பச் செய்யாதவினை யுண்டாமெனப்பட்டு வினையிலக்கணத்தோடு முரணும், ஈன்றணிய குழவி தாய்முலைப்பால்பசிப்பிணிதீர்க்கும்மருந்தென்றறிந்துஅதன் கண்முயலுதல் காண்டும் அஃது உம்மைப் பயிற்சி வயத்தானுளதாகியவாசனையில்வழிக்கூடாது. இனி நித்தப்பொருளை அவயவமுடைத்தெனப்பட்டு அழிவெய்துவதாகிய ஏகதேசமென்றல் கூடாமையின் ஆன்மாவியாபியென்பதும்பெற்றும். பெறவே,அவ்வக்குணங்கள் அவ்வக்குணிகளின்வேறன்மையின், ஆன்மாவின் குணமாகிய ஞானமும் அவ்வாறே நித்தவியாபகமாதல்பெறப்பட்டது. அறிவாவதுஒன்றனைவிடயித்தலே பிறிதன்றாகலின், அங்ஙனம் விடயிப்பதாகிய அறிவு ஒருகால்நிகழ்ந்தும் ஒருகால்நிகழாதுங் காலத்தானும் இடத்தானும் ஏகதேசமாய் நிகழ்தலுங் காண்டும். அவ்வறிவு செயற்கையான் இங்ஙனம் நிகழ்தற்குக்காரணமுண்டென்பது பெறப்படுதலின், அது பிராந்திஞானம் முதலியவற்றுள் ஒன்றென்றல்கூடாமையின், பாரிசேடிய அளவையான் அவற்றின் வேறாகிய சகசமலம் அத் தன்மைத்தாய் உண்டென்பது பெற்றும்.

அற்றேல், காரணம் பிராந்திஞானம் முதலியவற்றினொன்றேயாக; அவற்றின் வேறுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் என்னையெனின்,—கூறுதும். கயிற்றை அரவெனக்காணும் பிராந்திகண்ணின்கண் யாதானுமோர் குற்றமில்வழி நிகழாமையின் அதுபோலத் தேகமே ஆன்மாவென்று அறிதற்றொடக்கத்துப் பிராந்திஞானமும் ஆன்மாவின்கண் ஒரு குற்றமில்வழி நிகழாமையின், அக்குற்றமாகிய சகசமலம் பிராந்திஞானத்தின் வேறாயுண்டென்பது பெறப்படும். இனி ஞானாபாவமே அதுவெனின்,—ஞானத்தின் என்றும் அபாவத்திற்கும் அழிவுபாட்டு அபாவத்திற்கும் ஒன்றினொன்று அபாவத்திற்கும் ஒருகாலும் அழிவின்மையான் முத்தியென்பதொன்று இல்லையாய் முடியும் வீடுபேறுண்மை வேதாகமங்களிற் பெறப்படுதலின், அவற்றொடு முரணாமைப் பொருட்டு ஞானாபாவமாவது ஞானத்தின் முன்னபாவமெனக் கோடல்வேண்டும். வேண்டவே, நித்தமாகிய ஞானம் முன்னில்லாதொழிதற்கு வேறுகாரணம் உண்டெனப் பெறப்படுதலின், அதுவே சகசமலம் எனப்படுமென்க. இனித் தமோகுணம் முதலிய ஒன்றன்காரியமாய் இடையே தோன்றி அழிவனவாகலின், அவை அனாதியே ஞானதிரோதகமாய் ஆன்மாவைப் பந்திக்கமாட்டாமையின் சுத்தமாய்நின்ற ஆன்மாவை இடையே பந்தித்து நின்றனவெனின், அவை இடையே பந்தித்தற்குக் காரணம் வேண்டும். காரணமின்றிப் பந்திக்குமெனில், முத்திபெற்றவழியும் பந்திக்குமென்பது முடியுமாகலின், அவற்றின் வேறாய் அனாதியே பந்திப்பதாகிய சகசமலம் உண்டென்பது பெறப்படும். இனி மூலப் பகுதியில் தோன்றும் அவிச்சையே அதுவெனின்,—மூலப்பகுதியில் தோன்றும் அவிச்சை அனாதியில் ஆன்ம ஞானத்தினைப் பந்தித்ததென்றல் ஏலாமையானும், அது மாயாகாரியமாகலின், ஞானவியஞ்சகம் ஆவதல்லது ஞானதிரோதகமாகாமையானும், அனாதியே ஆன்ம ஞானத்தினைத் தடைசெய்து நிற்குஞ் சகசமலம் வேறுண்டென்பது பெறப்படும்.

இனி மாயை கன்மங்கள் ஆன்மாவின் வேறுமாய்ச் சடமுமாய்ப் பந்தமுஞ்செய்து நிற்றலின், அவையே அமையும்; வேறுமோர் சகசமலம் உண்டெனக்கோடல் மிகையாமாலோவெனின்,—அவை அங்ஙனமாயினும், ஞானதிரோதகமல்லவாகலான், ஞான திரோதகமாகிய மூலமலம் வேறுண்டென்க. இனிச் சிவசத்தி ஞானதிரோதகமாய் நிற்குமெனின்,—சித்தாகிய சிவனது சத்தியுஞ் சித்தாவதன்றிச் சடமாதலின்மையால் தனக்குப் பகையாகிய சடப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத்துவதன்றிச் சித்துப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத்துமாறு இன்மையானும், உறுத்துமெனின், முதல்வனது பெருங்கருணைக்கு இழுக்காகலானும், சடப்பொருளாய்ப் பந்தமுறுவிக்குஞ் சகசமலம் வேறுண்டென்பது பெறப்படும். இனி மலஞ் சடமாய் நிற்றலின், ஆன்மாவின் குணமெனக்கோடலே பொருத்தமுடைத்தெனின்,—அறியாது கூறினாய்; குணமாயின் இடையே நீங்குதல் கூடாமையானும், ஆன்மா அறிதற் குணமுடைத்தாகலின், அறியாமையும் அறிவுமாகிய இரண்டு மறுதலைக்குணம் ஒருபொருட்குக் கூடாமையானும், அஃது ஆன்மாவின் வேறாயதோர் அகஇருளாகிய திரவியமென்பது தெற்றென உணர்ந்துகொள்க. சிவாதித்தமணி தீபிகையுடையாரும் முதலதிகரணத்து இறுதியிற் பயன் கூறும்வழி, ஞானாபாவமே அஞ்ஞானமென்பாரை மறுத்து, மலம் திரவியமென்றும், அனாதிப்பொருளென்றும், மலசத்திகள் பலவென்றும், முத்தியில் மலசத்திக்குக் கேடன்றி மலத்துக்குக் கேடின்மையின் அனாதிப் பொருளாதற்கு இழுக்கில்லையென்றும், கடாவிடைகளான் விரித்துக் கூறியவாறு ஆண்டுக்காண்க.

அஞ்ஞானமென்னும் அகவிருள் ஞானாபாவமாகாதென்று இவ்வாறு மறுக்கப்படவே, அந்தகாரமென்னும் புறவிருள் ஆலோகத்தின் அபாவமென்பதூஉம் மறுக்கப்பட்டவாறாயிற்று. அதுவுஞ் சிறிது காட்டுதும். ஆலோகத்தின் அபாவமே அந்தகாரமென்பார்க்கு, அம்முறைபற்றிச் சுகத்தின் அபாவமே துக்கம்; தன்மத்தின் அபாவமே அதன்மம்; சையோகத்தின் அபாவமே விபாகமென்று இவ்வாறு கோடல்

வேண்டும், அங்ஙனங் கொள்ளாமையால் அவர்க்கும் அது வருந்தன்று போலுமென மறுக்க. அன்றியும், ஆண்டு ஒளியின்மை இருளுள்ளதென, ஒளியின்மையின் வேறாய் இருளென்னுமுணர்வு நிகழ்தலானும், யாட்டின் கழுத்தில் தூங்கும் முலையோடொக்கும் அபாவத்தாற் செய்யக்கடவதொன்றுயாண்டுமின்மையானும், கண்ணொளியைத் தடைசெய்து நிற்பதாகிய இருளை அபாவமென்றல் கூடாமையறிக. இவ்விருளினது உண்மை வெள்ளிடையின் அலர விழித்து நோக்கிய வழியும் மறைத்தற்றொழில் நிகழ்தல் பற்றிப் பாரிசேடிய அளவையான் அறியப்படும். அற்றேல், நீலவடிவிற்றாய்த் தோன்றுதலின் இருள் காட்சிப்பொருளென்றாற்படும் இழுக்கென்னையெனின்,—அற்றன்று; துன்னிய இருளின்கண் விழித்துழிப் போலக் கண்ணிமை விறுக மூடியவழியும் ஒருதன்மைத்தாய்த் தோன்றுதலின், வேற்றுமையின்மையான், அது மயக்கவுணர்வேயாமென்பது போதருதலின் விழித்துழி அவ்வாறு தோன்றுவதும் அதுபோல மயக்கவுணர்வாவதன்றி இருளின் தோற்றம் அன்றென்பது அனுபவத்தாற் கண்டுகொள்க.

உலகாயதர் செவிமுதலிய இடங்களே இந்திரியம் என்பராகலின், கண்ணென்னும் இடத்தின் வேறாக ஒளிப்பொருளாகும் இந்திரியம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணமென்னையெனின்,—செவிடனுக்குச் செவியுளதாகவும் ஓசை கேளாமையின், அது கேளாமைக்குக் காரணஞ் செவியென்னும் உறுப்பின் வேறாய் அதனை அதிட்டித்து நிற்கும் இந்திரியம் இல்லாமையேயன்றிப் பிறிதின்மையாற் செவியென்னும் உறுப்பு இந்திரியமாகாமை எல்லார்க்கும் விளங்கக் கிடந்தது இதுபற்றி ஏனை இந்திரியங்களும் அவ்வவ்விடங்களின் வேறாதல் கண்டுகொள்க. ஞானேந்திரியங்களைந்தும் அறிதற் கருவிகளாகலின் சாத்துவிக அகங்காரத்தில் தோன்றியனவாம். கண்ணிந்திரியம் ஒளிக்கருவியாகலின், உருவத்தையறிவதாம், இது ஆன்மாவின் ஞானசத்தியால் அதிட்டிக்கப்பட்டுப் பொருள்களை விசேடண விசேடிய இயல்புபற்றி அறியுமாறின்றி நிருவிகற்பமாய் அறியுங்கருவியென்

றுணர்க. இது ஏனை ஞானேந்திரியங்களுக்கும் ஒக்கும். காட்டுமொளியின் வேறாய்க் கண்ணுக்கு ஒளிக்குணம் உண்டென்றற்கு ஏது வென்னை? கண்ணுக்கு ஒளிக்குணமுண்டெனின்,—மின்மினித் துணையாயினுந் தானே விளங்குதல் வேண்டுமாலெனின்,—ஆகாயத்தின் கண்ணதாகிய சத்தகுணம், முரசு, குணில், சையோகம் முதலிய வியஞ்சகங்களான் விளக்கப்பட்டுழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காதொழிதலேயன்றித் தினைத்துணையாயினுந் தானென விளங்குமாறு இன்றென்பதுபற்றி வியஞ்சகத்தின் எதிரொலி வடிவால் தோன்றும் அவ்வோசையை ஆகாயத்தின் குணமன்றென்பார் யாருமில்லை. அதுபோலக் கண்ணின் கண்ணதாகிய ஒளியும் வியஞ்சகமாகும் ஞாயிற்றொளி முதலிய உள்வழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காமை மாத்திரையே பிறிதில்லையாகலான், அதனைக் கண்ணின் குணமன்றென்றல் அறிவில்லார் கூற்றேயாமெனவும் அக் கண்ணொளி தன்னை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகப்பொருள் ஏகதேசமாயின், ஏகதேசத்து விளங்கியும் வியாபகப்பொருளாயின் வியாபகமாய் விளங்கியும் நிற்கும் இயல்பிற்றெனவும் உணர்க.

இனிக் கண்ணுக்கு ஒளியில்லை, ஞாயிற்றொளி முதலியனவே கண்ணின்கணின்று காண்டல்வியாபாரம் நிகழ்த்துமெனின்,—அங்ஙனமாயின், ஞாயிற்றொளி முதலியன கண்ணின்கண் நின்றே காண்டல் வியாபாரம் நிகழ்த்துமெனும் நியமம் வேண்டா; உடம்பினுள் யாண்டாயினும் ஓரிடத்தைப்பற்றி நின்றுங் காண்டல்வியாபாரம் நிகழ்த்துமென்றொழிக. அற்றேல், அவவாறு ஒளியுடைத்தாகிய கண்ணிந்திரியந் தன்றொழிற்பாடு நிகழ்தற்குப் பிறிதோர் ஒளியின் உபகாரத்தை இன்றியமையாதவாறு என்னையெனில்,—அங்ஙனமாயினுங் கண்ணிந்திரியந் தூலவொளியாகலின், தமோகுண சாரமான இருளென்னும் பகைப்பொருளின் சத்தியால் மடங்கி, காண்டல் வியாபாரம் நிகழ்த்துதற்கு அங்கியென்னும் பூதத்தின் கூறான ஞாயிற்றொளி விளக்கொளி முதலிய சூக்குமவொளி உபகாரத்தை வேண்டற்பாலதாகின்றது என்றுணர்க. ஆசிரியர்

சிவஞான யோகிகள் சிவஞானமாபாடியத்துக் கண்ணிந்திரிய இயல்பும் அதன் குற்றசகசமான இருளியல்பும் அதன் தோற்றமுறையும் வாதிகள் கூறும் பூர்வபக்கங்களைந்தும் மிக விரித்துரைத்தார். அது சிவஞானபோதத்துப் பிரமாணவோத்தின் இரண்டாம் பாதத்து இரண்டாம் அதிகரணத்துக் காண்க. அத்துவித சைவசித்தாந்த ஆசாரியர்கள் இப்புறவிருளை அக இருளிற்குங் கண்ணை ஆன்மாவிற்கும் ஞாயிற்றினைச் செம்பொருளாகிய சிவத்திற்கும் உவமானமாக எடுத்தோதி அம் முப்பொருள் மெய்ப்பெற்றி தெருட்டுவர். அது சிவஞானபோதம் முதலியவற்றுட் காண்க.

இனி நாயனார் காமத்துப்பாலில்,

"தாம்வீழ்வார் மென்தோள் துயிலி னினிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணா னுலகு"

என்று ஓதியருளினார். பரிமேலழகியார், "தாமரைக் கண்ணானுலகு" என்பதற்குத் "தவயோகிகளெய்துஞ் செங்கண்மாலுலகம்", என்று பொருளுரைத்தார். இதனானே செங்கண்மால் உலகெய்தி வாழ்தலே வீடுபேறென்பது நாயனார் கருத்தாகாதோவெனின்,—ஆகாது; என்னை? செங்கண்மாலுலகு விரசை நதியடுத்து மேற்பதங்களுள் ஒன்றாய் விளங்கும் ஏகதேச இடமாகலானும், மாயாகாரியமாகலானும், அஃது காமியகன்ம தவயோகமுழப்பார் உறும் பதமுத்தியாவதல்லது, நிட்காமிய மெய்ஞ்ஞான முடையாரெய்தும் நித்தவியாபக பரவீடுபேறு ஆகாமையின். செங்கண்மால் குணமூர்த்திகளுள் ஒருவனாய் நிவிர்த்திகலையில் அடங்கிய தத்துவபுவனங்களைக் காக்குங் கடவுளென்பது மேற்காட்டியவாற்றான் இனிது விளங்குதலின், அக்கடவுள் ஓர்வகைப் பரபோகமருளுங் குணமூர்த்தியன்றி நிர்க்குண சொரூப வீடுபேறருளும் பரப்பிரம முதற்பொருளாகானென்க. அல்லதூஉம், பாஞ்சராத்திரிகள் செங்கண்மால் அப்பிராகிருத மங்கல திவ்விய தேகியாய் மேலுலகில் உறைவனென்று கூறுதலின் மாயாகாரியமான பஞ்சகோசமும் நீங்கிய

சின்மயநித்த வியாபக சொரூபானந்த வீடுபேற்றினை அவன் அருளுவனென்றல் சிறிதும் இயையாதென்க. இனி "நிரதிசய வின்பத்திற்குரிய நீ இச்சிற்றின்பத்திற்கு இன்னையாதல் தகாதென்ற பாங்கற்குத் தலைவன் சொல்லியது" என்று அத் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகியார் கருத்துரைத்தது, இவ்வுலக வின்பத்தினை நோக்க அச் செங்கண்மால் உலகவின்பம் நிரதிசயமென்றவாறேயாம். பரமுத்திப்பேறு உருவ அருவ உலகெல்லாம் வெறுத்த சிதானந்த வாழ்வென்பது,

"குறித்தடியில் நின்றட்ட குணமெட்டுச் சித்தி
கோகனகன் முதல்வாழ்வு குலவுபத மெல்லாம்
வெறுத்துநெறி அறுவகையு மேலொடுகீ ழடங்க
வெறும்பொயென நினைந்திருக்க மேலொடுகீ ழில்லான்
நிறுத்துவதோர் குணமில்லான் றன்னையொரு வருக்கு
நினைப்பரியா னொன்றுமிலான் நேர்படவந் துள்ளே
பொறுப்பரிய பேரன்பை யருளிஅதன் வழியே
புகுந்திடுவன் எங்குமிலாப் போகத்தைப் புரிந்தே"

என்னும் அத்துவித சைவசித்தாந்தத் திருவாக்கினான் அறிக. இதுவே பரிமேலழகியார்க்கும் உடம்பாடாமாறு,

"மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்"

என்னுந் திருக்குறளில் "நிலமிசை" என்பதற்கு, "எல்லாவுலகிற்கும் மேலாய வீட்டுலகின்கண்" என்றுரைத்தவாற்றான் உணர்க. சின்மய வீடுபேற்றினை வீட்டுலகென்றது, இறைவனருள் சேர்தலை "இறைவனடி சேர்தல்" என்றது போல்வதோர் உபசாரவழக்கு.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் ஏகான்மவாதிகள் கூறும் நிர் உபசரித ஐக்கியமும், பாஞ்சராத்திரிகள் கூறும் நாராயணசாரூபமும், நாயனார் கருதிய வீடுபேறாகா என்பதூஉம், அத்துவித சித்தாந்திகள் கூறுஞ் சிவனடிசேர்தல் என்னும் உபசரித ஐக்கிய சிவசாயுச்சியமே அவர் கருதிய

வீடுபேறென்பதூஉம் துணிபொருளாயினமை காண்க. தெய்வத் திருவருள்கைவந்து கிடைத்துப் பரமஞான அநுபூதி கைகண்ட சமயாசாரியர் நால்வரும்,

"சொற்றுணைவாழ்க்கைதுறந்துன் திருவடியேயடைந்தோம்"

"கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா ஆளாய்க்
கொய்ம் மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகி னோமே"

"இவன்மற்றென்னடியான் எனவிலக்குஞ்
சிந்தையால்வந்துன் திருவடியடைந்தேன்"

"தின்னருட்பெய்கழல் தாளிணைக்கீழ்
மறிவறியாச்செல்வம் வந்துபெற்றார்"

"தையலிடங்கொண்டபிரான்றன்கழலேசேரும் வண்ணம்
ஐயனெனக்கருளியவாறு"

"கரணங்களெல்லாங்கடந்துநின்றகறைமிடற்றன்
சரணங்களேசென்றுசார்தலுமே"

"காட்டாதனவெல்லாங்காட்டிச்சிவங்காட்டித்
தாட்டாமரைகாட்டித்தன்கருணைத்தேன்காட்டி"

என்று இங்ஙனம் அருளிச்செய்யும் முகத்தாற் சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த உபசரித ஐக்கிய சிவசாயுச்சியமே மெய் வீடுபேறென்பது நேர்ந்தருளினார் என்க.

"......செவ்வேற் சேஎய்
சேவடி படருஞ் செம்மல் உள்ளமொடு"

என்று அருளிச்செய்தலின் நக்கீரனார்க்கும் அதுவே கருத்தாய வாறு காண்க.

இக்காலத்து ஏகான்மவாதிகளுட்சிலர்,

"நவமாயசெஞ்சுடர்நல்குதலு நாம் ஒழிந்து
சிவமானவாபாடி"

"சித்தமலம் அறுவித்துச்சிவமாக்கியெனையாண்ட -
வத்தன்"

"சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே"

"அனாதி சிவரூப மாகிய வாறே"

"ஏகனாகி இறைபணி நிற்க"

"ஏகமாய் நின்றே இணையடிக ளொன்றுணர"

என்றற்றொடக்கத்து உபசரித சுத்தாத்துவித ஐக்கிய சிவசாயுச்சியங் கூறுஞ் சுருதிகள், தமது ஏகான்மவாத நிர் உபசரித கேவலாத்துவித ஐக்கியம் பேசினவென்று பிதற்றுவர். பரமசிவன் பெத்தம், முத்தி இரண்டினும் ஆன்மாவிற்கு நாயனென்றும் ஆன்மாப் பரமசிவனுக்கு என்றும் மீளாவடிமை யென்றுங் கூறி, இருளும் வெளியும் போலும் பேதமும், பொன்னும் அணியும் போலும் அபேதமும், சொல்லும் பொருளும்போலும் பேதா பேதமும் பூர்வபக்கமாக ஒதுக்கி, முத்திறமுந் தன்கண் அடங்கக் கொண்டு அத்துவிதஞ் சாதிக்கும் வைதிக சைவசித்தாந்தச் சுருதிகள், தமக்கனுகூலமாமென்று அவர் அவை தம்மைத் தம்முட்கொண்டு போற்றல்,

"மெய்ச்சோதி தங்கு சிறுகொள்ளி தன்னை விரகின்மை
[கொண்ட குருகார்
கச்சோத மென்று கருதிக் குடம்பை தனிலுய்த்து மாண்ட
[கதையாய்"

முடியுமென்க, மேலும் விரிக்கிற் பெருகும். முதல் திருக்குறள் விருத்தி ஒருவகையான் முடிந்தது.

திருக்குறட் பாகுபாடு

உத்தரவேதம் பாயிரம் உளப்பட அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பாலென நான்கு பகுதித்தாம்.

அவற்றுள், பாயிரம்-கடவுள்வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன்வலியுறுத்தல் என்னும் நான்கு அதிகாரங்களுடைத்து.

அறத்துப்பால் - இல்லறவியல், துறவறவியலென இரண்டியல்களுடைத்து. இல்லறவியல் - இல்வாழ்க்கை, வாழ்க்கைத் துணைநலம், புதல்வரைப்பெறுதல், அன்புடைமை, விருந்தோம்பல், இனியவை கூறல், செய்ந்நன்றியறிதல், நடுவுநிலைமை, அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, பிறனில்விழையாமை, பொறையுடைமை, அழுக்காறாமை, வெஃகாமை, புறங்கூறாமை, பயனிலசொல்லாமை, தீவினையச்சம், ஒப்புரவறிதல், ஈகை, புகழ் என்னும் இருபஃது அதிகாரங்களுடைத்து. புகழ் இல்லறத்தார்க்குளதாம் இம்மைப்பயனாகலின், இல்லறவியலின் இறுதிக்கண் தந்தோதப்பட்டது. துறவறவியல்—விரதம், ஞானமென இரண்டாம். விரதம்—அருளுடைமை, புலான் மறுத்தல், தவம், கூடாவொழுக்கம், கள்ளாமை, வாய்மை, வெகுளாமை, இன்னாசெய்யாமை, கொல்லாமை என்னும் ஒன்பது அதிகாரங்களுடைத்து. ஞானம்-நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்தல், அவாவறுத்தல் என்னும் நான்கு அதிகாரங்களுடைத்து. ஊழ் அறத்துப்பாலின் இறுதிக்கண்ணதாகிய ஓர் அதிகாரம். இது பொருள் இன்பங்கள் இரண்டற்கும் பொதுவாய் ஒன்றனுள் வைக்கப்படாமையானும் மேற்கூறிய அறத்தோடு இயைபுடைமையானும் அறத்துப்பாலின் இறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டது.

பொருட்பால்—அரசியல், அங்கவியல், ஒழிபியலென மூன்றியல்களுடைத்து. அவற்றுள், அரசியல்-இறைமாட்சி, கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி, அறிவுடைமை, குற்றங்கடிதல், பெரியாரைத் துணைக்கோடல், சிற்றினஞ்சேராமை, தெரிந்துசெயல்வகை, வலியறிதல், காலமறிதல், இடனறிதல், தெரிந்து தெளிதல், தெரிந்து வினையாடல், சுற்றந்தழால், பொச்சாவாமை, செங்கோன்மை, கொடுங்கோன்மை, வெருவந்த செய்யாமை, கண்ணோட்டம், ஒற்றாடல், ஊக்கமுடைமை, மடியின்மை, ஆள்வினையுடைமை, இடுக்கணழியாமை என்னும் இருபத்தைந்து அதிகாரங்களுடைத்து, அங்கவியல்-அமைச்சு, சொல்வன்மை, வினைத்தூய்மை, வினைத்திட்பம், வினைசெயல்வகை, தூது, மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல், குறிப்பறிதல், அவை

யறிதல், அவையஞ்சாமை, நாடு, அரண், பொருள்செயல்வகை, படைமாட்சி, படைச்செருக்கு, நட்பு, நட்பாராய்தல், பழைமை, தீநட்பு, கூடாநட்பு, பேதைமை, புல்லறிவாண்மை, இகல், பகைமாட்சி, பகைத்திறந்தெரிதல், உட்பகை, பெரியாரைப் பிழையாமை, பெண்வழிச்சேறல், வரைவின் மகளிர், கள்ளுண்ணாமை, சூது, மருந்து என்னும் முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்களுடைத்து. ஒழிபியல்—குடிமை, மானம், பெருமை, சான்றாண்மை, பண்புடைமை, நன்றியில் செல்வம், நாணுடைமை, குடிசெயல்வகை, உழவு, நல்குரவு, இரவு, இரவச்சம், கயமை என்னும் பதின்மூன்று அதிகாரங்களுடைத்து.

காமத்துப்பால்—களவியல், கற்பியல் என இரண்டாம். களவியல்-தகையணங்குறுத்தல், குறிப்பறிதல், புணர்ச்சி மகிழ்தல், நலம்புனைந்துரைத்தல், காதற்சிறப்புரைத்தல், நாணுத்துறவுரைத்தல், அலர் அறிவுறுத்தல் என்னும் ஏழதிகாரங்களுடைத்து. கற்பியல் - பிரிவாற்றாமை, படர்மெலிந்திரங்கல், கண்விதுப்பழிதல், பசப்புறுபருவரல், தனிப்படர்மிகுதி, நினைந்தவர்புலம்பல், கனவுநிலையுரைத்தல், பொழுதுகண்டிரங்கல், உறுப்புநலனழிதல், நெஞ்சொடுகிளத்தல், நிறையழிதல், அவர்வயின் விதும்பல், குறிப்பறிவுறுத்தல், புணர்ச்சிவிதும்பல், நெஞ்சொடு புலத்தல், புலவி, புலவிநுணுக்கம், ஊடலுவகை என்னும் பதினெட்டு அதிகாரங்களுடைத்து.

பரிமேலழகர் உரைமாட்சி

இதற்கு உரை பலவுளவேனும், பரிமேலழகியார் இயற்றிய உரையே அவற்றினுளெல்லாஞ் சிறந்து திருக்குறள் மெய்ப்பொருள் தெரிப்பதாம். பரிமேலழகியார் திருக்குறளுரை அக்குறள்போலச் சொற்சுருங்கிப் பொருள் விளங்கி உள்ளுந்தோறும் உள்ளொளி பெருக்குவதாம். பரிமேலழகியார் வடமொழிக்கடலுந் தென்மொழிக்கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்து மதிநுட்பம் வாய்ப்பப் பொருந்தி உலகம் கைக்கொண்டு போற்றத் திருக்குறளுக்கு மெய்யுரை கண்டார்.

"ஆயுந் தொறும் இன்பந் தருங்கலை"

என்னும் உறுதிக்கட்டுரைக்குப் பரிமேலழகியார் இயற்றிய திருக்குறளுரை சிறந்த நிதரிசனமாம். தமிழாசிரியர் உரைகளுட் பரிமேலழகியார் உரைக்கொப்பாவன முன்னோருரைகளுள் நக்கீரனாருரையும் பின்னோருரைகளுள் சிவஞானயோகிகள் உரைகளுமாம். ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் யாண்டும் பரிமேலழகர் உரைக்கருத்துத் தம்முரைகளுட் போற்றி ஆளு முகத்தால், அவ்வுரை மேன்மை அறிவுறுத்திட்டார். ஆயினும், பாயிரவிருத்தியினும், சூத்திரவிருத்தியினும், அவர் சொன்முடிவு பொருண்முடிவுகளுள் ஓரோவொன்றை எடுத்து ஆசங்கித்துத் தங்கருத்து வேறு நிலையிட்டனர். அவை ஈண்டுக் காட்டலுறின் விரியும். பாயிரவிருத்தியினுஞ் சூத்திரவிருத்தியினுங் காண்க. பரிமேலழகியாருரை இவ்வாறு சிறத்தலினன்றே,

"பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள
நூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமோ-நூலில்
பரித்த உரையெல்லாம் பரிமே லழகன்
தெரித்தவுரை யாமோ தெளி"

என்று ஆன்றோர் அதன்பெருமை அவ்வாறு எடுத்துப் போற்றினர் என்பது.

திருவள்ளுவ மாலை

திருவள்ளுவமாலை-திருக்குறளின் சிறப்புப்பாயிரம். இது அசரீரி, நாமகள், இறையனார், உக்கிரப் பெருவழுதியார், கபிலர், பரணர், நக்கீரர், மாமூலனார், கல்லாடர், சீத்தலைச் சாத்தனார், மருத்துவன் தாமோதரனார், நாகன்தேவனார், அரிசில்கிழார், பொன்முடியார், கோதமனார், நத்தத்தனார், முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார், ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், கீரந்தையார், சிறுமேதாவியார், நல்கூர்வேள்வியார், தொடித்தலை விழுத்தண்டினார், வெள்ளிவீதியார், மாங்குடி மருதனார், எறிச்சலூர் மலாடனார், போக்கியார், மோசிகீரனார், காவிரிப்

பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், மதுரைத் தமிழ்நாயகனார், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார், உருத்திரசன்மகண்ணர், பெருஞ்சித்திரனார், நரிவெரூஉத்தலையார், மதுரைத் தமிழாசிரியர் செங்குன்றூர்கிழார், மதுரை யறுவைவாணிகர் இளவேட்டனார், கவிசாகரப் பெருந்தேவனார், மதுரைப் பெருமருதனார், கோவூர்கிழார், உறையூர் முதுகூற்றனார், இழிகட்பெருங்கண்ணனார், செயிர்க்காவிரியார் மகனார் சாத்தனார், செயலூர்க் கொடுஞ்செங்கண்ணனார், வண்ணக்கஞ் சாத்தனார், களத்தூர்கிழார், நச்சுமனார், அக்காரக்கனி நச்சுமனார், நப்பாலத்தனார், குலபதி நாயனார், தேனீக்குடிக் கீரனார், கொடிஞாழன், மாணிபூதனார், கவுணியனார், மதுரைப் பாலாசிரியனார், ஆலங்குடி வங்கனார் என்னும் ஐம்பத்துமூவருந் தனித்தனி இயற்றியருளிய ஐம்பத்துமூன்று திருவெண்பாக்களுடையது.

இவ்வைம்பத்து மூவருள், அசரீரி - யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கும் முதற்றெய்வம். நாமகள்-சகலகலா ரூபியான வாணி. இறையனார் - ஆலவாயின் அவிர்சடைக் கடவுள். உக்கிரப்பெருவழுதி - கடைச்சங்கஞான்று அரங்கிருந்து திருக்குறள் கேட்ட பாண்டியன். கபிலர் எழுவாயாக ஆலங்குடி வங்கனார் இறுவாயாக நின்றோர் கடைச் சங்கப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர். நக்கீரனார் களவியலுரையுட் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்றுரைத்து எடுத்தோதிய சேந்தம் பூதனார், பெருங்குன்றூர்கிழார், இளந்திருமாறனார், மருதனிளநாகனார் என்னும் இயற்பெயருடையார் திருவள்ளுவமாலையிற் காணப்படாமை ஒரு மாறுபாடு போலுமெனறு மலையற்க; இவ்வியற் பெயருடையாரே ஆண்டு வேறு இயற்பெயரால் அங்ஙனம் வழங்கப்படுகின்றமையின்.

முதுமொழி வெண்பா

இது உத்தரவேத அதிகாரங்களிலுள்ள ஒவ்வோர் திருக்குறள் முதுமொழிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டிலக்கியமாக இயற்றப்பட்டமையின், முதுமொழி வெண்பா என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இது சோமேசரை முன்னிலையாகக் பாடப்

பட்டமையின் சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா என்றும் வழங்கப்படும். இஃது இயற்றினார் ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள். இதனுள் திருக்குறள் முதுமொழிகளும் எடுத்துக் காட்டிலக்கியங்களும் தம்முள் ஒத்தொழுகும் நேர்ச்சி, திருவள்ளுவ நாயனாரே மறித்தும் அவதரித்துத் திருக்குறளுக்கு எடுத்துக்காட்டிலக்கியம் அருளிச் செய்தாரென்று வியக்கத்தக்கதாம். இனி "இரங்கேசர் வெண்பா","முருகேசர் வெண்பா" என்று பெயரிட்டுச் சிலர் பாடியன, திருக்குறளும் எடுத்துக்காட்டுந் தம்முள் இயைபு பெறாது, வெற்றெனத் தொடுத்தலாயும் மற்றொன்றாய் விரிந்தும் நிற்றலின் போலி நூல்களாம்.

இனி, ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி என்னுஞ் செந்தமிழ் நூல்கள் திருக்குறள் போல நீதியுரைக்கும் பொய்யாமொழிகளாதலின் அதனோடு ஒன்றென வைத்துப் போற்றற்பாலனவாம். இவை ஔவையார் திருவாய்மொழிகள்.

(உ) கடைச்சங்க இலக்கியம்

நற்றமிழ்ப் பாண்டிநன்னாட்டு நான்மாடக்கூடல் மாநகரில் அங்கயற்கண்ணியோடு அமர்ந்து வீற்றிருக்குந் திங்களங் கொழுந்தணிந்த சிவபிரானருளிய சங்கப்பலகை வீற்றிருந்து தமிழாராய்ந்த நக்கீரனார் முதலிய நல்லிசைப் புலவரும் அவர்ப் பொருவுறாஉம் பிறரும் இயற்றிய நற்றமிழ் நூல்கள்: பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கென்று இப்பாரில் வழங்கப்படும். நக்கீரர் முதலிய கடைச்சங்கப் புலவர் அகத்தியமென்னும் முதல் நூலினையுந் தொல்காப்பியம் முதலிய அதன் வழிநூல்களையும் விழிகளாகக்கொண்டு முத்தமிழ் நன்றாராய்ந்து செந்தமிழ் இலக்கியம் பலசெய்திட்டார். அவரியற்றிய சங்கச் செந்தமிழ் இலக்கியங்கள் சொல்வளம் பொருள்வளந் துறுமிக் கற்போர் நெஞ்சங் கவர்ந்து மேல்நிலத்தோரும் விழையும் நானிலச் செவியமிர்தாய் இகபரம் நல்கி மிகவிளங்குவன. பிற்காலத்து நூலும் உரையுந் தமிழுலகம் பெட்புறச் செய்து தமிழாசிரியர் பெருமை பெறுதற்குச் செந்தமிழ்ப் பிரமாண வரம்பாய்

நிலவாநின்றன இந்தச் சந்தச் செந்தமிழ் இலக்கியங்களெனின்,—அவற்றின் தெய்வச் சொற்பொருட் சிறப்பு இப்பரிசிற்றென்று முற்றவெடுத்து இயம்பல் எளிதன்று.

பத்துப்பாட்டு

திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பன பத்துப்பாட்டாம். திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய இப் பத்தும், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கனுள் ஓரோவொன்று நுதலியனவாயும், நல்லிசைப்புலவர் நாட்டியனவாயும், அகவற்பாவிலக்கணம் ஒத்தனவாயும் ஒற்றுமையுறுதலின், அவற்றைச் சங்கத்தார் பத்துப்பாட்டெனக் கோத்து ஒன்றாக்கினார். இவற்றுள், திருமுருகாற்றுப்படை உறுதிப்பொருள் நான்கனுள் இறுதிக்கண்ணதாய்ச் சிறந்த வீடுபேறு நுதலுதலின், அதனை ஏனை ஒன்பது பாட்டுக்குஞ் சிரத்தானமாக்கி முதற்கண் கோத்திட்டார். திருமுறை செய்தருளிய நம்பியாண்டார்நம்பி. இது வீடுபேற்றுறுதிப் பெரும்பயன் கூறுந் தெய்வப்பாட்டாதல் நோக்கிப் பதினோரந் திருமுறையில் எடுத்துக்கோத்துப் போற்றினார். இது கோத்தார் சங்கப்புலவரென்பது, நச்சினார்க்கினியர் மலைபடுகடாத்துள் "தீயினன்ன வொண்செங் காந்தள்" என்னுந் தொடர்க்கு எழுதிய உரையான் அறிக.

(க) திருமுருகாற்றுப்படை-இது குமரவேளை மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் பாடியருளியது; வீடுபேறு வேண்டினான் ஒரிரவலனை வீடுபெற்றான் ஒருவன் முருகக் கடவுள்பால் ஆற்றுப்படுத்தலைப் பொருளாகக் கொண்டது, முருகாற்றுப்படை என்பது முருகனிடத்து ஆற்றுப்படுப்பது என்றாம். முருகு என்னும் பண்புமொழி பண்பிமேல் நின்றது. ஆண்டை-ஐ: வினைமுதல் விகுதி. இது முருகக் கடவுள் திருப்பரங்குன்றம் திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன்குடி, குன்றுதோறாடல், திருவேரகம், பழமுதிர்சோலை என்னும் ஆறு படைவீடுகளினும் 'ஊர்நர் கொண்டசீர்கெழு

விழவு' முதலியவற்றினும் வீற்றிருப்பனெனக்கூறி அக் கடவுள்பால் ஆற்றுப்படுக்கும். இது புறத்திணையியலுள் "தாவி னல்லிசை" என்னுஞ் சூத்திரத்துள்,

"ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறுஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்"

என்பதனாற் கந்தழியைப் பெற்றானொருவன், அதனைப் பெறல் வேண்டினான் ஒருவனுக்கு, பெறுமாறு வழிப்படுத்துக் கூறு மென்பதுபற்றிச் செய்தவாறு. கந்தழியாவது ஒருபற்றுமற்று அருவாய்த், தானே நிற்குந் தத்துவங்கடந்தபொருள். அது

"உற்ற ஆக்கை யின்உறுபொருள் நறுமல ரெழுதரு நாற்றம்போற்
பற்ற லாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள்"

என அதனை யுணர்ந்தோர் கூறியருளியவாற்றா னறிக.

மாயிருஞாலத்து மறைமுதற் கடவுள் பூசையின் மனம் பேதுற்ற ஒன்றொழிந்த ஆயிரவரை மலைக்குகையில் தொகுத்து அன்னதிற முடையன் இன்னும் ஒருவனைத் தேடித் தன்னை அன்னானைக்கண்டு, ஆண்டு அவரோடு சிறைப்படுத்துப் பட்டினிதீர்ந்துண்ண நீராடுவான்புக்க, பூதத்தின் தப்பித் தாமும் பிறரும் உய்யல்வேண்டி நக்கீரனார் இத் திருமுருகாற்றுப்படையினைப் பாட, முருகக் கடவுள இப்பாட்டு உவந்து கொண்டருளிச் செவ்வேல் விடுத்து அப் பூதத்தினைச் செற்று நக்கீரருள்ளிட்டார் அனைவரையும் உய்யச் செய்தருளினார். இவ் வரலாறு காளத்திமான்மியத்து நக்கீரச்சருக்கத்துக் காண்க. இதனைப் புறந்தூய்மை அகந்தூய்மைபேணிச் சிறந்துழியிருந்து முருககடவுளைச் சித்தாசனத்திலேற்றி அப்பிரான் திருவடிக் கண் பிரிவறப்பொருந்திய சித்தத்தோடு நித்தலும் பாரா யணஞ் செய்வார், பகையும் பிணியும் மிடியும் பாற்றலும், கொழிதமிழ்ப்புலமை வளமுறக்கெழுமலும்,பாசவைராக்கியம் பகரொணாஞானம் மாசறப்பெறுதலும் அம் முருகக் கடவுள் மலரடிக்கீழ்ப் பரமானந்தவாழ்வு தலைக்கூடுதலும் ஒருதலையாக எய்துவர். இது தேவர் மக்கள் எனப்

பகுத்த இருவகைப் பாடாண்டிணையுள் பிறப்பில்பெற்றிமை யுடைய கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளியென்ற மூன்றனுள், நடு நின்ற கந்தழியியல்பு கூறினமையின், தேவர் பகுதியான பாடாண்பாட்டென்று அறிக. கொடிநிலை – கீழ்த்திசையின் கண்ணே நிலைபெற்றுத்தோன்றுஞ் செஞ்சுடர் மண்டிலம், கந்தழியிலக்கணம் மேற்கூறப்பட்டது, வள்ளி—தண்கதிர் மண்டிலம், இம் மூவகைத் தெய்வமுந் தேவர் பகுதியாய்ப் பாடாண்டிணைக்கு உரியவாமாறு.

"கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றுங்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே"

என்னும் புறத்திணையியற் சூத்திரத்தானறிக. வடுநீங்கு சிறப்பு— பிறப்பு இறப்பில் பெற்றி.

(௨) பொருநராற்றுப்படை – இது சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானை முடத்தாமக் கண்ணியார் பாடியது; பரிசில் பெறல் வேண்டிய பொருநன் ஒருவனைப் பரிசில் பெற்றானொருவன் சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானிடத்து ஆற்றுப்படுத்தலைப் பொருளாக உடையது. பொருநர் – ஏர்க்களப் பாடுவோர், போர்க்களம் பாடுவோர், பரணி பாடுவோரெனப் பலதிறத்தார். அவருள் ஈண்டுக் கூறி யோன் போர்க்களம் பாடுவோன். இப் பாட்டுக் கரிகால் வளவன் கொடை, பிரதாபம், நாட்டுவளம், நதிவளங்களை மிக்கூறும். இப்பாட்டுள்

"அறாஅ யாணர் அகன்றலைப் பேரூர்ச்
சாறுகழி வழிநாட் சோறுநசை யுறாது
வேறுபுல முன்னிய விரகறி பொருந,"

என முன்னிலை ஒருமையானெடுத்து,

"வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்றாட்
கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்
தாள்நிழன் மருங்கி லணுகுபு குறுகித்
தொழுதுமுன் னிற்குவி ராயின்"

என முன்னிலைப் பன்மையான் முடித்தது.

"முன்னிலை சுட்டிய வொருமைக் கிளவி
பன்மையொடு முடியினும் வரைநிலை யின்றே
ஆற்றுப்படை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்"

என்னும் எச்சவியற் சூத்திர விதிபற்றி யென்பது. இங்ஙனம் பொருநர், பாணர், விறலியர் என்றிவரை யாற்றுப்படுத்தற்கு விதி,

"கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்
சென்றுபயன் எதிரச் சொன்ன பக்கமும்"

என்பது, இதன்கண் "ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி" என்பது பற்றி வஞ்சி மிகவும் வந்தன. இது பரிசில் வேண்டிய பொருநனைப் பரிசில் பெற்றானொருவன் அது வழங்குதற்குரியான் இன்னானென்று ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட் பகுதியாகிய பாடாண் பாட்டென்று உணர்க.

(௩) சிறுபாணாற்றுப்படை-இது ஓய்மாநாட்டு நல்லியக் கோடனை இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடியது. பரிசில்பெற வேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில்பெற்றானொருவன் ஓய்மாநாட்டு நல்லியக்கோடன்பால் ஆற்றுப் படுத்துதலைப் பொருளாகக் கொண்டது. பாணனெனினும், பாடுவோனெனினும் ஒக்கும். பாணர் - இசைப்பாணர், யாழ்ப்பாணர் மண்டைப்பாணர் எனப் பலதிறத்தர். இப்பாட்டில்,

"பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின்
இன்குரற் சீறியா ழிடவயின் தழீஇ
நைவளம் பழுநிய நயந்தெரி பாலை
கைவல் பாண்மகன் கடனறிந் தியக்க
இயங்கா வையத்து வள்ளியோர் நசைஇத்
துனிகூர் எவ்வமொடு துயராற்றுப் படுப்ப
முனிவிகந் திருந்த முதுவாய் இரவல"

என வருதலின், இவன் யாழ்ப்பாணனென அறிக. இப்பாட்டு நல்லியக்கோடன் விதரணமும், அவன் நகர்களின்

வளமும், அவன் அரண் சிறப்பும், அவன் கொலு வீற்றிருப்பும், எழுவகை வள்ளல்களின் வரலாறும் பிறவும் மீக்கூறும். இது பரிசில் வேண்டிய பாண்மகன் ஒருவனைப் பரிசில்பெற்றானொருவன் அது வழங்குதற்குரியன் இன்னனென்று ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியான பாடாண் பாட்டென்று அறிக.

(௪) பெரும்பாணாற்றுப்படை—இது தொண்டைமான் இளந்திரையனைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடியது; பரிசில் வேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில் பெற்றானொருவன் தொண்டைமான் இளந்திரையனிடத்து ஆற்றுப் படுத்தியதைப் பொருளாக உடையது. இவன் தொண்டைக் கொடியால்யாத்து விடப்பட்டுத் திரையால் தரப்படுதலின், தொண்டைமான் இளந்திரையன் எனப்பட்டான். அது,

"இருநிலங் கடந்த திருமறு மார்பின்
முந்நீர் வண்ணன் பிறங்கடை அந்நீர்த்
திரைதரு மரபின் உரவோன் உம்பல்"

என இப்பாட்டுள் வருதலான் அறிந்துகொள்க. 'புறங்கடை' யெனப் பாடம் ஓதுவாருமுளர். இப்பாட்டுத் தொண்டைமான் இளந்திரையன் நாட்டு நானில ஐந்திணைப் பகுதிகளின் நீர்மையும், அவன் காஞ்சிநகர் வீற்றிருப்பும், வண்மையும் மீக்கூறும். மேலதைச் சிறுபாணாற்றுப்படை என்றும் இதனைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை என்றும் வழங்கினார், அடிகளின் சிறுமை பெருமை நோக்கி யென்க. இது பரிசில் வேண்டிய பாண்மகனொருவனைப் பரிசில் பெற்றானொருவன் அது வழங்குதற்குரியன் இன்னன் என்று ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியான பாடாண்பாட்டென்றறிக.

(௫) முல்லைப்பாட்டு — இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பொன் வணிகனார் மகனார் நப்பூதனார் பாடியது; தலைமகள் பகைமேற் சென்ற தலைவன் வருங்காறுங் கற்பாற்றி யிருந்தாட்குத் தலைமகன் வந்ததுகண்ட தோழிமுதலிய வாயில்கள் தம்முட் கூறுதலைப் பொருளாக வுடையது. இது

தலைவி தனித்திருக்கும் பெற்றியுங் கார்ப்பெற்றியும் பகைவர் துயர்ப்பெற்றியுந் தலைமகன் விறலும் மீக்கூறும்.

"செலவிடை யழுங்கல் செல்லாமை யன்றே
வன்புறை குறித்தல் தவிர்ச்சி யாகும்"

என்ற தொல்காப்பியர் கருத்திற்கேற்ப நப்பூதனார் இச்செய்யுள் செய்தார் என்றுணர்க. இது அன்புறு கற்பாட்டியான தலைவியை வன்புறை குறித்துப் பிரிதலொழுக்கங் கூறுதலின், கற்பென்னுங் கைகோள் மேலதாய் முல்லைபற்றியெழுந்த பாலைப் பாட்டென்று உணர்க.

(சு) மதுரைக்காஞ்சி-இது மாங்குடிமருதனார் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாடியது. வீடுபேறு குறித்து நிலையாமை செவியறிவுறுத்தலைப் பொருளாக வுடையது. இது பாண்டியன் முன்னோர் பெருமையும், பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள நானில ஐந்திணை வளனும், மதுரைமாநகர்ச் சிறப்பும், அவன் வீரமும், பிறவும் மீக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியற்கு வீடுபேறு ஏதுவாகச் சான்றோர் பல்வேறு நிலையாமை அறைதல் உணர்த்துதலின், பெருந்திணைப் புறனாயெழுந்த காஞ்சிப் புறப்பாட்டென்று உணர்க.

(எ) நெடுநல்வாடை-இது பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் பாடியது; கொற்றவையைப் பரவுவாள், செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைத் தணந்து வருந்துந் தலைவிக்கு வருத்தந்தீரிய உன் தலைவன் பகைவென்று விரைந்து வருக வென்று பரவுதலைப் பொருளாக வுடையது. இது கூதிர்க் கால இயல்பும், தமியளான தலைவி வருத்தமிகுதியும், படை வீட்டில் தலைவனிருக்கும் இயல்பும் மீக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியன் மண்நசையாற் சென்று பொருதலின் முல்லைப் புறனாயெழுந்த வஞ்சிப்புறப் பாட்டென்றும் வஞ்சிக்குக் கொற்றவை நிலையுண்மையின், இதன்கண் கொற்றவையை வெற்றிப் பொருட்டுப் பாவினாளென்றும் உணர்க.

(அ) குறிஞ்சிப்பாட்டு-இது கபிலர் ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழ் அறுவுறுத்தற்குப் பாடியது. தலைவியினது

வேற்றுமை கண்டு வருந்திய செவிலிக்குப் பாங்கி அறத்தொடு நிற்றலைப் பொருளாக வுடையது. இது மலை வளனும், இல்லறநெறியும், தம்பதிதம்முட் பேணும் அன்பின் நீர்மையும், கற்பின் சிறப்பும் மீக்கூறும். இது களவென்னுங் கைகோள்பற்றியெழுதலிற் குறிஞ்சிப்பாட்டென்று உணர்க.

(கூ) பட்டினப்பாலை—இது சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடியது. வேறு புலஞ்சேறல் நாடிய தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து வாரேனென்று தன்னெஞ்சுக்குச் செலவழுங்கிக் கூறுதலைப் பொருளாக வுடையது. இது சோணாட்டினையும், காவிரியையும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும், ஆண்டுவைகுங் கரிகாற்பெருவளத்தான் பெருவிறலையும், அவன் செங்கோலினையுஞ் சிறப்பித்து உரைக்கும். இது அன்புறு கற்பாட்டியான தலைவியை வன்புறை குறித்துப் பிரிதலொழுக்கங் கூறுதலின், கற்பென்னுங் கைகோள் மேலதாய் எழுந்த பாலைப்பாட்டென்று உணர்க.

(க0) மலைபடுகடாம்-இது இரணியமுட்டத்துப் பெருங் குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார் பல்குன்றக்கோட்டத்துச் செங்கண் மாத்துவேள் நன்னன்சேய் நன்னனைப் பாடியது. இது பரிசில்பெறச் சமைந்த கூத்தனொருவனைப் பரிசில் பெற்றானொருவன் அந் நன்னனிடத்து ஆற்றுப்படுத்தியதைப் பொருளாக வுடையது. இவ்வாற்றான் இதனைக் கூத்தர் ஆற்றுப்படையெனவும் வழங்குப. இது நன்னன் பாற் செல்லும் வழியின் இயல்பும், அவ்வழியிடத்துள்ள உணவின் திறனும் அவன் மலை இயல்பும், சோலையியல்பும் வண்மையும், ஆற்றலும், சுற்றத்தொழுக்கமும் நாளோலக்கமும், 'மற்றவன் நவிரமென்னு மலையில் வீற்றிருக்குங் காரியுண்டிக்கடவுள் மகிமையும், அவன் முன்னோர் பெருமையும் மீக் கூறும். மலையை யானைக்கும் மலையோசையை அதன் கடாத்திற்கும் ஒப்பித்து, மலைபடுகடாமென்று இப்பாட்டிற்குப் பெயர் கூறியவாறு இதனுட் காண்க. இது பரிசில் பெறவேண்டிய பொருநனொருவனைப் பரிசில் பெற்று

ஒருவன் அது வழங்குதற்குரியான் இவனென்று நன்னன் இடத்து ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண் பாட்டென்று உணர்க.

பத்துப்பாட்டிற்கு மதுரையாசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர் உரையியற்றினர். இவ்வுரை, பத்துப்பாட்டின் பதப்பொருள் மிகத் தெளித்துப் பாட்டின் உட்கோள் இனிது விளக்கிச் சிறப்புமிக வுறுகின்றது. பத்துப்பாட்டாசிரியர்கள், ஆண்டாண்டு மாட்டேற்று உறுப்பான் யாத்த தொடர்களை உரையாசிரியர் யாற்றொழுக்காக்கிப் பொருள் புலப்படுத்தும் வித்தகம் கல்வித்துறைபோய சொல் விற்பன்னர்கள் மிக வியந்து ஏத்தற்பாலது.

எட்டுத் தொகை

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப் பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன எட்டுத் தொகையாம்.

(௧) நற்றிணை—இது கபிலர் முதல் ஆலங்குடி வங்கனார் இறுதியானோரால் இயற்றப்பட்டது. இதன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார். கடவுள் வாழ்த்து உளப்பட ஒன்று தலையிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. அகப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இது தொகுப்பித்தான் பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி.

(௨) குறுந்தொகை-இது திப்புத்தோளார் முதல் அம்மூவனார் இறுதியானோரால் இயற்றப்பட்டது. இதன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். கடவுள் வாழ்த்துளப்பட இரண்டு தலையிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. இது அகப்பொருட்பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இத்தொகை முடித்தான் பூரிக்கோ. இத்தொகையின் முந்நூற்றெண்பத்திரண்டு செய்யுட்களுக்குப் பேராசிரியர் உரைகண்டாரென்பதும், ஏனை இருபது செய்யுட்களுக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரைகண்டாரென்பதும்,

"நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான்
கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப்
பொருள்தெரி குறுந்தொகை இருபது பாட்டிற்
கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய
விதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்"

என்று நச்சினார்க்கினியர் உரைச்சிறப்புப் பாயிரத்தான் அறியப்படும்.

(௩) ஐங்குறுநூறு—இதன் கடவுள்வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். முதல்நூறு செய்தார் ஓரம்போகியார். இரண்டாம் நூறு செய்தார் அம்மூவனார். மூன்றாம் நூறு செய்தார் கபிலர். நாலாம் நூறு செய்தார் ஓதலாந்தையார். ஐந்தாம் நூறு செய்தார் பேயனார். இது மருதம் முதல் முல்லையீறான ஐந்திணைகளையும் பொருளாக வுடையதென்பது,

"மருதமோ ரம்போகி நெய்தல் அம்மூவன்
கருதுங் குறிஞ்சி கபிலன் - கருதிய
பாலையோ தல்லாந்தை பன்முல்லை பேயனே
நாலையோ தைங்குறு நூறு"

என்பதனானறிக. இது தொகுத்தார் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்கிழார். தொகுப்பித்தான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறை.

(௪) பதிற்றுப்பத்து—இது பப்பத்தாகச் சங்கப்புலவர் பதின்மர் சேரவேந்தர் பதின்மரைப் பாடியது. இதுபற்றியே இத்தொகை பதிற்றுப்பத்தென வழங்கப்படுகின்றது.

(௫) பரிபாடல்—இது ஒருவகைப் பாவிசேடமாய் நூலுக்குப் பெயராயிற்று. இது எழுபது பாக்களை யுடையதாய் முறையே திருமால், செவ்வேள், கார்கோள், வையை, மதுரை மேலதாதல்,

"திருமாற் கிருநான்கு செவ்வேட்கு முப்பத்
தொருபாட்டுக் கார்கோளுக் கொன்று - மருவினிய

"வையையிருபத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப
செய்யபரி பாடல் திறம்"

என்பதனான் அறிக.

(ச) கலித்தொகை—இஃது இயற்றினர் ஆசிரியர் நல்லந் துவனார். அது "புரிவுண்ட புணர்ச்சியுள்" என்னும் நெய்தற் கலியுரையில்,

"சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொள் இயற்கை
புல்லிய கிளவி எச்ச மாகும்"

என்பதனாற் சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெச்சமுமாகத் தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் செய்யுட் செய் தார்" என்று நச்சினார்க்கினியர் எடுத்தோதிய வாற்றா னறிக. இது நல்லந்துவர் ஒருவராற்றானே இயற்றப் படினும், கலியின் பகுதிகள் ஒருவயிற் சேர்தலின் தொகை யெனப்பட்டது. இது நூற்றைம்பது கலிப்பாக்களை யுடையது; முறையே பாலை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய் தல் என்னும் ஐந்திணைப்பொருளும் அறிவுறுப்பது. இதற்கு நல்லுரைகண்டார் நச்சினார்க்கினியர். நச்சினார்க்கினியர்,

"ஒலித்திரைத் தலத்தின் உணர்ந்தோ ருரைக்குங்
கலித்தொகைக் கருத்தினைக் காட்சியிற் கண்டதற்
குள்ளுறை யுவமமும் ஏனை யுவமமுந்
தெள்ளிதில் தெரிந்து திணைப்பொருட் கேற்ப
உள்ளுறை யுவமத் தொளித்த பொருளைக்
கொள்பவர் கொள்ளக் குறிப்பறிந் துணர்த்தி
இறைச்சிப் பொருளுக் கெய்தும் வகையைத்
திறப்படத் தெரிந்து சீர்பெறக் கொளீஇத்
துறைப்படு பொருளொடு சொற்பொருள் விளக்கி
முறைப்பட வினையை முடித்துக் காட்டிப்

பாட்டிடை மெய்ப்பாடு பாங்குறத் தெரித்துப்
பாற்பட நூலின் யாப்புற உரைத்த
நாற்பெயர் பெயரா நடப்பக் கிடத்திப்
போற்ற இன்னுரை பொருள்பெற விளம்பிய"

மதிநுட்பம், புலவருள்ளங் கவர்ந்துகொள்ளும் மேதகவு மிகவுடைத்து.

(எ) அகநானூறு-இதன் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கள் மா மூலனார் முதல் உலோச்சனார் ஈறானோரால் இயற்றப்பட்டன. ஒன்று தலையிட்ட நானூறு அகவற்பாக்களை யுடையது. அகப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இதன் முதற்கணுள்ள நூற்றிருபது பாக்கள் களிற்றியானை நிரை யெனவும், இடைக்கணுள்ள நூற்றெண்பது பாக்கள் மணி மிடைபவளமெனவும், இறுதிக்கணுள்ள நூறு பாக்கள் நித்திலக்கோவை யெனவும் வழங்கப்படும். இது தொகுத் தான் மதுரை உப்பூரிகுடிகிழார் மகனுவான் உருத்திர சன்மன். தொகுப்பித்தான் உக்கிரப் பெருவழுதி. இது அகமெனவும், அகப்பாட்டெனவும், நெடுந்தொகையென வும் வழங்கப்படும்.

(அ) புறநானூறு—இதற்குக் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கள் செய்தார் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்முதற் கோவூர்கிழார் இறுதியாயுள்ளார். இது நானூறு அகவற்பாக்களையுடை யது. இது புறப்பொருட்பகுதிகளை மிகத்தெளித்துரைப்பது. இது புறமெனவும் புறப்பாட்டெனவும் வழங்கப்படும்.

கல்லாடம்

இது கல்லாடனாரால் இயற்றப்பட்டு அப் பெயர்த்தா யிற்று. விநாயகக்கடவுள் வாழ்த்து, முருகக்கடவுள் வாழ்த் துளப்பட நூற்றிரண்டு அகவற்பாக்களுடையது. அகப் பொருட் பகுதிகளை மிகத்தெளித்துரைப்பது.

"கல்லாடர் செப்பனுவற் கல்லாட நூறுநூல்
வல்லார்சங் கத்தில் வதிந்தருளிச் - சொல்லாயும்
மாமதுரை ஈசர் மனமுவந்து கேட்டுமுடி
தாமசைத்தார் நூறு தரம்"

என்னும் முன்னோர் செய்யுள் இதன் பெருமைக்கு உறுசான்றாம். இந்நூற்கு மயிலேறும்பெருமாள் பிள்ளை எழுதியவுரை முப்பத்தேழு அகவல் மாத்திரையின் விளக்கமுறுகின்றது.

இன்னும் பெருந்தேவனார் பாரதம், தகடூர் யாத்திரை முதல் கடைச்சங்க இலக்கியம் பிறவுமுள.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு

பதினெண் கீழ்க்கணக்கின் வகை,

"நாலடி நான்மணி நானாற்ப தைந்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி - மாமூலம்
இன்னிலைய காஞ்சியுடன் ஏலாதி யென்பவே
கைந்நிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு"

என்பதனான் அறிக. 'இந்நிலைசொல்காஞ்சி' என்பதூஉம் பாடம்.

(௧) காவிய இலக்கியம்

தமிழ்க்காவியம் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி, சூளாமணி, இரகுவமிசம், நைடதம் முதற் பலவுள. இக் காவியங்கள் தொல்காப்பிய இயல்வழிப்பட்டு மேற்கூறிய சங்கத் தமிழ்ச்சொற் பிரயோகம் பெரும்பாலும் மருவி நவரசங்களுட் சிலவும் பலவுந் தங்கண் அடங்கக்கொண்டு உலகவியல், நீதி, வைராக்கியம் முதலியவற்றை நன்கு அறிவுறுத்துவன.

சிந்தாமணி

இது சைனகாவியம், இந்நூலாசிரியர் சைனமுனிவரான திருத்தக்கதேவர். இவர் சைவராயிருந்து ஆருகதராயின

ரென்பர் சிலர், அது பொருந்தாமை "வைதிககாவிய தூடண மறுப்பிற்" காண்க. இக் காவியத்தலைவன் சீவகனென்னும் ஓரரசன். இக் காவியம் அவன் பிறப்பு எழுவாயாகக் கதி கூடியது இறுவாயாகவுள்ள கதை கூறுவது. இது கடவுள் வாழ்த்து, அவையடக்கம், பதிகமென்பவற்றோடு நாமகள் இலம்பகம், கோவிந்தை யிலம்பகம், காந்தருவதத்தை யிலம்பகம், குணமாலையிலம்பகம், பதுமை யிலம்பகம், கேமசரி யிலம்பகம், கனகமாலை யிலம்பகம், விமலையிலம்பகம், சுரமஞ்சரி யிலம்பகம், மண்மகளிலம்பகம், பூமகளிலம்பகம், இலக்கணை யிலம்பகம், முத்தி யிலம்பகமென்னும் பதின்மூன்று இலம்பகங்களுடைத்து.

கடவுள் வாழ்த்து—சித்தசரணம், அருகசரணம், சாதுசரணம், தன்மசரணம் நுதலுவது.

பதிகம்—சீவகன் கதையைத் தொகுத்துக் கூறுவது.

நாமகள் இலம்பகம்—சச்சந்தன் ஏமாங்கத நாட்டில் இராசமாபுரத்தில் உதித்துச்செங்கோல் செலுத்தி விசையையென்னும் பட்டத்தரசி காமக்கடற்படிந்து கட்டியங்காரனென்னும் அமைச்சனை அரசு நடாத்த நிறுவி அவனாற் கொலையுண்டதூஉம், சீவகன் அவனுக்கு அவன் மனைவி விசையைபால் தோன்றித் தெய்வத்திறத்தான் உய்ந்து வளர்ந்து பலகலை கற்று நிலவியதூஉம் கூறுவது. இது சீவகன் நாமகளைக் கூடிய வரலாறு தெரித்தலின், நாமகள் இலம்பகமென்றாயிற்று. நாமகளைக் கூடினதென்றது அவன் கலைப்பயிற்சி தலைக்கூடியதென்றவாறும்.

கோவிந்தை இலம்பகம்—சீவகன் நிரைமீட்டு வெற்றி மாலைசூடித் தன்தோழன் பதுமுகனுக்குக் கோவிந்தையென்னும் நந்தகோபன் மகளை மணஞ்செய்வித்த வரலாறு கூறுவது.

காந்தருவ தத்தை இலம்பகம்—சீவகன் வித்தியாதர வேந்தனான கலுழவேகன்மகள் காந்தருவ தத்தையை வீணையால் வென்று அவளது மணமாலைசூடி, அதுபொறாத

அரசரைப் போரிற் புறங்கண்டு அவனை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

குணமாலை இலம்பகம்—சீவகன், பொழிலாட்டிற் குணமாலையின் சுண்ணம் புகழ்ந்து அவள் அசனிவேகமென்னும் கட்டியங்காரன் பட்டக்களிறு கோட்பட்டுழி அதன் எதிரேறிச் செருக்கடக்கி விலக்கி அவளை மணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

பதுமை இலம்பகம்—சீவகன் சுதஞ்சணனென்னுந் தேவனாற் கட்டியங்காரன் யாப்புறுத்த காவலில் தப்பிப் பஃறேய யாத்திரை போந்து பல்லவதேயத்துச் சந்திராப நகர்க்கு அரசனான தனபதிமகள் பதுமையைப் பாப்புவிடம் அகற்றி அவள் அன்பிற் கோப்புண்டு அவளை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

கேமசரி இலம்பகம்—சீவகன் தக்கநாட்டிலுள்ள கேமமாபுரம் புக்கு அந்நகர் வணிகன் சுபத்திரன் மகள் கேமசரி ஆடவற்பேணாளை ஆண்மையிற் பேதுறுத்து மணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

கனகமாலை இலம்பகம்—சீவகன் மத்திமதேயத்து ஏமமாபுரம் எய்தி அப் புராதிபனான தடமித்திரன் குமாரர்க்கு விற்கலை கற்பித்து அவ் வித்தகங் காரணமாக அவன் மகள் கனகமாலையைக் கலியாணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

விமலை இலம்பகம்—சீவகன் தண்டகாரணிய மெய்தித் தாய் விசையையைத் தரிசித்து அவள் வரம் பெற்றுத் தன்னகர் ஏமாங்கத நாட்டு இராசமாபுரத்தின் ஓர்பாற் செல்லுழி ஆண்டுள்ள சாகரதத்தன் மகள் விமலை கண்வலைப்பட்டு அவளை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

சுரமஞ்சரி இலம்பகம்—சீவகன், தன்சுண்ணம் பழித்தலிற் பரிந்து ஆடவர்ச் சினந்து அவர்க்கூடல் ஓம்பேன் என்று விரதஞ் சாதித்தாள் சுரமஞ்சரியை வேடமறைந்து புக்குக் கீதநாடகங் காட்டி மயக்கி வதுவையாற்றிய வரலாறு கூறுவது.

மண்மகள் இலம்பகம்—சீவகன் மறலியை வரவழைத்தல் போலத் தன் மாமனை வரவழைத்த கட்டியங்காரன் ஓலை கண்டு அவற் பொருது கோறற்கு இது வாய்த்த பொழுதென்று எண்ணித் தம்பியர் தோழர் தம்மோடுகூடி நால்வகைப்படை யமைந்து போந்து இராசமாபுரத்து ஓர்பால் வைகியதூஉம், மாதுலன் கோவிந்தன் சூழ்ச்சி வலையின் வந்தகப்பட்ட கட்டியங்காரன் என்னும் மதக்களிற்றின்முன் சிங்கவேறு போல வெளிநின்று அவன் படையறப்பொருது அவற்கொன்று மண் மகளுரிமை எய்தியதூஉம் கூறுவது.

பூமகள் இலம்பகம்—சீவகன் இராசமாபுர அரண்மனை புகுந்து, வேத்தவை சார்ந்து, சிங்காதனமேறி, மணிமுடி சூடி, மன்பதை புரந்த வரலாறு கூறுவது.

இலக்கணை இலம்பகம்—சீவகன் காந்தருவதத்தை, குணமாலை முதலிய தேவிமாரோடு பதுமை முதலிய தேவிமாரையும் இராசமாபுரத்து அரண்மனையில் தலைக்கூட்டி, தன் மாமன் மகள் இலக்கணையை மணந்து, இம் மாதராரோடு இன்புற்றிருந்து அரசாண்டு, தற்புரந்தார்க்கெல்லாம் வளனும் வரிசையுமுதவி, அங்கண்மாஞாலம் உவப்பச் செங்கோல் செலுத்திய வரலாறு கூறுவது.

முத்தி இலம்பகம்—சீவகன் தத்தை முதலிய உத்தமபத்தினிமார் வயின் சற்புத்திரர்ப்பெற்றுச் சோலை விளையாட்டின் மேவி ஆட்டயர்ந் திருப்புழி, கடுவன்குரங்கு தன்காதல் மந்திக்குப் பொற்றிரளென்ன வயங்கும் பலாவின் நற்சுளை கீறி நல்கா நிற்பச் சோலைகாப்பான் போந்து அக்கனியைக் கவர்ந்து கடுவனை மந்தியோடோட்டிச் சிந்தை மகிழ்ந்துண்பது கண்டு, வெறுக்கையில் வெறுக்கை வைத்து, "கைப் பழமிழந்த குரங்கு நாடுகாவலிழந்த கட்டியங்காரனை யொத்தது; இக் காவலன் அவனைக்கொன்று அரசினை யெய்திய என்னை யொத்தான்; வலியார் வசத்ததாய் மாறிமாறிச் செல்லும் மாண்பிற்றாய அரசு போற்றேன்" என்று துறந்து அருகன் திருவடியடையும் அறம் பேணிக் கதியடைந்த வரலாறு கூறுவது.

இதற்கு நல்லுரைகண்டார் மதுரையாசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர். இவ்வுரை செய்யுட்களின் பொழிப்புத் திரட்டிச் சொல் முடிபு விளக்கி மேற்கோள்காட்டிப் பொருள் நுட்பந் தெளித்துக் கவி இருதயந் தோற்றிச் சிந்தாமணிக்கு நந்தா விளக்காம்.

சிலப்பதிகாரம்

இது முத்தமிழ் இலக்கியமான ஓர் சைனகாவியம். கடைச் சங்கத் தமிழ்ப்புலவரான சீத்தலைச் சாத்தனார் உளப்பாடு கொண்டு இளங்கோவடிகளியற்றி அவரைக் கேட்பித்த காவியமென்பது, இந்நூற்பதிகத்தான் உணரப்படும். காவியத் தலைவன் கோவலன். கோவலன் கண்ணகியென்பாளை வேட்டு இல்லறஞ் செய்யுநாளில் மாதவியென்னும் நாடகக் கணிகையின் மயல்கோட்பட்டுச் செல்வமிழந்து தமரறிவுறாமே தன் மனைக் கிழத்தியாகிய கண்ணகியோடு மதுரை மாநகரை யெய்தி ஆண்டிருந்து பொருள் செயல்வேண்டிக் கடிமனைக் கிழத்தி அடிமணிச் சிலம்பு விற்பான்புக்கு ஆண்டைத் தட்டானொருவன் சூழ்ச்சி வலையிற் பட்டானாய்ப் பாண்டியன் காவன் மீளியர் வாளிற்கு இலக்காகிய வண்ணமும், கண்ணகி காதற் கொழுநன் வாளிற்கு இலக்காகிய கடுந்துயரால் மதுரை தீயிட்ட வண்ணமும், கோவலனை மலைநாட்டுத் திருச்செங்குன்றில் தெய்வவடிவிற் கண்டு தலைக்கூடிச் சுவர்க்கம்புக்க வண்ணமும், செங்குட்டுவன் அவ்வதிசயங்கேட்டு அவட்குக் கோவில் கண்டு அவளுருப் பதிட்டைசெய்து வழிபட்ட வண்ணமும், பிறவுங் கூறும். இக்கதை புகார்க்காண்டம், மதுரைக்காண்டம், வஞ்சிக்காண்டமென மூன்று வகைப்படுத்துக் கூறப்படும். இது சிலம்பை முக்கிய விடயமாகக் கொண்டெழுந்த காவியமாகலின், சிலப்பதிகாரமெனப்பட்டது. இதன் புகார்க் காண்டம் மதுரைக்காண்டங்கட்கு நல்லுரைகண்டார் அடியார்க்கு நல்லாரென்பவர். அடியார்க்கு நல்லார் முத்தமிழ் இலக்கண மரபு வழாது சொல் திறம் பொருள் திறம் விளங்க உற்று நாடி இதற்கு உரை உலகமுவப்ப எழுதினார்.

மணிமேகலை

இது மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனார் இயற்றிய ஒரு பௌத்த காவியம். இக் காவியத்தலைவி மாதவிமகள் மணிமேகலையாகலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. இது மணிமேகலை தந்தையாகிய கோவலற்குந் தாயாகிய கண்ணகிக்கும் முந்தையூழ்வினைப்பயன் விளைந்த முறை கேட்டு வைராக்கியமெய்தித் துறந்து தவத்திறம்பூண்டு புத்ததருமங் கேட்டுப் பவத்திறம் அறுகென நோற்றதைப் பொருளாகவுடையது. இது விழாவறைகாதை, ஊரலருரைத்தகாதை, மலர்வனம் புக்க காதை, பளிக்கறைபுக்ககாதை, மணிமேகலாதெய்வம் வந்து தோன்றிய காதை, சக்கரவாளக் கோட்டம் உரைத்த காதை, துயிலெழுப்பியகாதை, மணிபல்லவத்துத் துயருற்றகாதை, பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்த காதை, மந்திரங்கொடுத்த காதை, பாத்திரம் பெற்ற காதை, அறவணர்த்தொழுத காதை, ஆபுத்திரன் திறமறிவித்த காதை, பாத்திரமரபு கூறிய காதை, பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்க காதை, ஆதிரை பிச்சையிட்ட காதை, உலகவறவிபுக்க காதை, உதயகுமரன் அம்பலம்புக்க காதை, சிறைக்கோட்டம் அறக்கோட்டமாக்கிய காதை, உதயகுமரனை வாளாலெறிந்த காதை, கந்திற்பாவை வருவதுரைத்த காதை, சிறைசெய்காதை, சிறைவிடுகாதை, ஆபுத்திரன் நாடடைந்த காதை, ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவம் அடைந்தகாதை, வஞ்சிமாநகர் புக்ககாதை, சமயக் கணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாதை, கச்சிமாநகர் புக்ககாதை, தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை, பவத்திறமறுகெனப் பாவை நோற்றகாதையென முப்பான் பகுதித்தாம். அற்றேலஃதாக; பொய்யடிமை யில்லாத புலவரான சீத்தலைச் சாத்தனார் இவ்வவைதிக பௌத்த புறச்சமயப் பொருள்பற்றிக் காவியஞ்செய்ததென்னை யெனின்,—மணிமேகலை வண்ணங் கண்ட புலவராகலானும், அப்பொழுதைக் காவலர் இது பாடியருளுகவென வேண்டுதலானும், மணிமேகலை யாக்கை நிலையாமை மேலிட்டு வைராக்கியந் தவம் பேணிய வரலாறும்பிறவும் உலகுக்கு உணர்த்தல் வேண்டுமென்னுங் கருத்துத் தம்மைத் துரத்தலினாலும் சாத்தனார் இது யாத்

தனர் என்க. மற்றுச் சாத்தனார் பௌத்தம் மெய்யென்று காட்டல்வேண்டி இது யாத்திலரென்பது.

"நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வம் ஈறாக
வேறுவேறு சிறப்பின் வேறுவேறு செய்வினை
ஆறறி மரபி னறிந்தோர் செய்யுமின்"

என்று சிவபரத்துவமும் இதனுட் சாத்தனார் எடுத்தோதினார்.

குண்டலகேசி

இது பௌத்த காவியம். இந்நூற்செய்யுட்களில் ஓரோவொன்று சிவஞானசித்திப் பரபக்கவுரையிலும் பிறாண்டும் உரையாசிரியர்கள் எடுத்தோதிடக் காண்கின்றாமன்றி நூல் முழுதும் வழங்கக் காண்கின்றிலம்.

வளையாபதி

இதில் ஒவ்வோர் கூறு மேற்கோளாய் முன்னோர் உரைகளில் வந்திடக் காண்கின்றாமன்றி நூன்முழுதும் வழங்கக் கண்டிலம்.

சூளாமணி

இது சைனகாவியம். தோலாமொழித்தேவர் இயற்றியது. இக் காவியத் தலைவன் பயாபதி. இவன் சங்கவண்ணன் மேகவண்ணனென்னும் புத்திரர் இருவரைப் பயந்தவரலாறும், இவருள் இளையோனை திவிட்டனென்னும் மேகவண்ணன் மாயச்சீயத்தை வதைசெய்த பராக்கிரம வரலாறும், இரதநூபுர விஞ்சையர் வேந்தன் மகள் சயம்பவையென்னும் பொற்கொடியை வேட்ட வரலாறும், அவன் அச்சுவ கண்டன் முதலிய பகைமன்னரைப் போரில் அடர்த்து வென்றிமாலை சூடிய வரலாறும், தம்மகட்குச் சுயம்வரம் நாட்டிய வரலாறும் பயாபதி நிலையாமைநோக்கி அரசுரிமைதுறந்துஅருகன் அற

நெறி தேர்ந்த வரலாறும், அருகசரணகதி எய்திய வரலாறும், இது மீக்கூறும்.

இரகுவமிசம்

இது வைதிக காவியம். ஈழநாட்டு யாழ்ப்பாண நல்லூர்க்கு அரசனான பரராசசேகரன் மருகன் அரசகேசரி இயற்றியது; வடமொழியில் மகா கவியான காளிதாசர் இயற்றிய இரகுவமிச காவியத்தை மூலமாகவுடையது. காவியத்தலைவர் இரகுபூபதியும் அவன் வழித்தோன்றல்களும். இது சூரிய குலத்திற் பிறந்த இட்சுவாகு குலத்தோன்றலான திலீபன் தேனு வழிபாடாற்றி இரகுபூபதியைப் புத்திரனாகப் பெற்றுப் பரிமேதம் இயற்றிக் கதியடைந்த வரலாறும், இரகு திக்கு விசயங்கொண்ட வரலாறும், அவற்கு மகனாக உதித்த அயன் படையொடெழுந்து போய்ப் பஃறேய மன்னர் திறைகொண்டு விதர்ப்ப அரசன் மகள் இந்துமதி மாலையிடப்பெற்று அவளைக் கடிமணம் புணர்ந்து அதுபொழுது எதிர்ந்த பகைவேந்தரைப் புறங்கண்டு தன் நகரெய்திய வரலாறும், இரகுபூபதி கதியுற்ற வரலாறும், இந்துமதி தன் நாயகனோடு சோலை விளையாட்டயர்ந்துழி அந்தரத்தியங்கும் நாரதன் வீணைமீது கிடந்த கற்பகப் பூந்தார் மெய்ப்பட்டுப் பிறப்பு நீங்கிய வரலாறும், அவனுக்கு இந்துமதி வயிற்றில் தோன்றிய சுந்தரப் புதல்வனான தசரதன் வேட்டம்போய் முனிசாபமேற்ற வரலாறும், அவன் புத்திரவேள்வி புரிந்து சீராமசந்திரன் முதலிய நால்வரையும் பெற்ற வரலாறும், சீதை வனம்புக்க வரலாறும், இலவணன், சம்புகன் வதையுண்ட வரலாறும், இராமன் பரிவேள்வி செய்த வரலாறும், குசன் அயோத்தியெய்திய வரலாறும், அவன் நாகராசன் தந்த வாகுவலயங்கொண்டு நாககன்னிகையை மணந்து முடிசூடி உலகாண்ட வரலாறும் பிறவும் எடுத்தோதும்.

நைடதம்

இது வைதிக காவியம். இந்நூல் செய்தான் அதிவீரராமபாண்டியன். காவியத் தலைவன் நளச்சக்கிரவர்த்தி. இந்

நளோபாக்கியானம் வியாச பாரதத்தில் ஓதப்பட்டது. இது நளன் குணமாட்சியும், அவன் விதர்ப்ப நாட்டரசன் மகள் தமயந்தியைச் சுயம்வரத்தாற் கூடிய வரலாறும், அது கண்டு பொருது பொர எதிர்ந்த சுராதிபரையும் நராதி பரையும் போரிற் புறங்கண்ட வரலாறும், புட்கரனோடு சூதாடி நாடுநகரிழந்து தமயந்தியோடு காடுசென்ற வரலாறும், ஆண்டுத் தீவினையால் அவள் தணந்த வரலாறும், பின் நல்வினையால் அவள் தாதையூரில் அவனைத் தலைக்கூடிய வரலாறும், மீட்டும் அரசுரிமை யெய்திய வரலாறும் நாட்டியுரைக்கும்.

(ச) புராண இலக்கியம்

கந்த புராணம், உபதேச காண்டம், வாயுசங்கிதை, பிரமோத்தர காண்டம், காசி காண்டம், கோயிற்புராணம், காஞ்சிப் புராணம், திருத்தணிகைப் புராணம், பிரபுலிங்க லீலை, முதற்புராண இலக்கியங்கள் பலவுள. இப் புராண இலக்கியங்கள், தொல்காப்பிய இயற்றமிழாணையில் தோன்றிச் சங்கச் செய்யுட் பிரயோகம் பழைய காவியப் பிரயோகம் ஆண்டாண்டுப் பொருந்தி வடசொன் மிகவிராய் வேதாகமப் பொருளுட்கொண்டு அலங்காரவகை பலதழீஇ நடப்பனவாம்.

கந்த புராணம்

இது கச்சியப்ப சிவாசாரியரால் இயற்றப்பட்டது. இது வடமொழிக் காந்த புராணத்துச் சங்கர சங்கிதையிலுள்ள அறுமுகக் கடவுள் சரித்திரமோதுதலின், கந்த புராணமெனப்பட்டது. இது உற்பத்தி காண்டம், அசுர காண்டம், மகேந்திர காண்டம், யுத்த காண்டம், தேவ காண்டம், தக்க காண்டமென ஆறுகாண்டங்களுடையது. இதன்செய்யுட்கள் பதினாயிரத்தின்மிக்கன. இது அறுமுகக்கடவுள் திருஅவதார வரலாறும், சூரபன்மன்காசிபமுனிவற்குமாயைபால்தோன்றி வீரவேள்விசெய்து சிவபிரான்பால் ஆயிரத்தெட் டண்டம் நூற்றெட்டுஉகங்காறும் ஆளும்பெருவரம்பெற்றுத்தேவரைச் சிறைசெய்து அரசுபுரிந்த வரலாறும், அவனை அறுமுகக் கடவுள் பொருது வென்று ஆட்கொண்ட வரலாறும், தேவர் சிறைநீக்கி அவரை விண்குடியேற்றிய வரலாறும், அறுமுகக் கடவுள் தெய்வயானை, வள்ளிநாயகி திருமணம்புரிந்தருளிய வரலாறும் இந்திரகுமாரனைசயந்தனுக்குவியாழப்புத்தேள் அசுரர்சிறைப்பட்டதற்குக்காரணங்கூறியவரலாறும், பிறவும் கூறும். இது அறுமுகக்கடவுண் மகிமையெல்லாம் அங்கை நெல்லிக்கனிபோல எடுத்து விரித்துரைக்குந் திவ்விய புராணமாய்த் தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாய் நிலவுவது. இதன் செய்யுட்கள் திராட்ச, கதலி, இட்சு, நாளிகேர பாகங்கள் கொண்டன. இது நவில் தொறும் நவில் தொறும் நாநயம் பயப்பது; பயின்றொறும் பயின்றொறும் அறுமுகக்கடவுள் திருவடிப் பத்திஞானம் விளைப்பது. கச்சியப்ப சிவாசாரியர் சாலிவாகன சகாப்தம் எழுநூற்றில் இதனையியற்றி அரங்கேற்றினார். அரங்கேற்றுழித் "திகடசக்கர"மென்னுந் தலைச் செய்யுள் முதற் கண்ணதான 'திகழ்' என்னுஞ் சொல்லிறுதி ழகரந் தகர வல்லெழுத்தின்முன் டகரமாய்த் திரிந்ததற்கு விதி தொல்காப்பியத்தில் இல்லையென்று அவ்வரங்கிலுள்ள புலவரொருவர் தடை நிகழ்த்தினாரென்றும் கச்சியப்ப சிவாசாரியர் "இத் தடை நியாயமாயினுங் குமரகோட்டத்தடிகள் அவ்வாறு எடுத்தருளிச்செய்ய நாம் முதற்கொண்டு பாடினோமாகலின் இதன்கண் குற்றம் ஆராய்தல் முறையன்று" என்று விடை நிகழ்த்தினாரென்றுஞ் சிலர் கூறுப. ஆண்டு ழகரந் தகரத்தின் முன் டகரமாகத் திரிந்தது 'விகட சக்கரன்' என்னும் எதுகை நோக்கி யாகலின், அது தொல்காப்பிய விதியாமன்றிவிரோதமாகாதென்க. இன்னோரன்னசெய்யுள் திரிபுகள்.

"இளந்த வல்ல செய்யுளுள் திரிநவும்"

என்னும் அதிகாரப் புறனடையால் அமைத்துக் கோடற்பாலன வென்க. இங்ஙனமாகலின், அங்ஙனம் புலவர் தடை நிகழ்த்தினாரென்பதூஉம், கச்சியப்ப சிவாசாரியர் இங்ஙனம் விடை நிகழ்த்தினாரென்பதூஉம் பொருந்தாமை யறிக. இப் பொருந்தாமையை மேலுந் தடை விடைகளால் விரிக்கிற் பெருகும்.

உபதேச காண்டம்

இது சங்கரசங்கிதையின் ஏழாவது காண்டம். சூரன் முதலியோர் முன்னை வரலாறும், விபூதி ருத்திராக்க மகிமைகளும், சிவநாம மகிமையும், பிறவும் எடுத்தோதுவது. இதனை மொழிபெயர்த்துப் பாடினூர் கோனேரியப்பர்.

வாயு சங்கிதை

இது சிவபுராணம் பத்தனுள் முதற்கண்ணதான சைவ புராணத்துள்ளது. சைவபுராணம் வித்தியேசுவர சங்கிதை முதல் வாயு சங்கிதை யீருகப் பன்னிரண்டு சங்கிதைக ளுடைத்து. பன்னிரண்டுள் இறுதிக் கண்ணதாய் நிலவும் இவ் வாயு சங்கிதை குலசேகர வரகுணராமபாண்டியனுல் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது. இது பூர்வ காண்டம், உத்தரகாண்டமென இரண்டு காண்டங்க ளுடைத்து. இதிற் சிவபரத்துவமும், சிவோபாசனையும் சிவாகம மகிமையும், சிவதீக்கைப் பெருமையும், சைவாசாரி யாபிடேக முறை முதலியனவும் நன்கு உரைக்கப்படும்.

பிரமோத்தர காண்டம்

இது சிவபுராணம் பத்தனுள் ஓதப்பட்ட பஞ்சாக்கர மகிமை, சிவராத்திரி மகிமை, பிரதோட மகிமை, சோமவார விரதமகிமை, சிவயோகி மகிமை, விபூதி மகிமை, உமாமகேசுரபூசை மகிமை, உருத்திராக்க மகிமை, சீருத்திர மகிமை முதலியவற்றை எடுத்துரைப்பது. இதனைத் தமிழின் மொழி பெயர்த்து இயற்றினேன் வரதுங்கராம பாண்டியன்.

காசி கண்டம்

இது காந்தத்துட்பட்ட காசிகண்ட மகிமை நுதலுவது. பூர்வ காண்டம், உத்தர காண்டமென இரண்டு காண்டங்க ளுடைத்து. இதில் வாரணசிச் சிறப்பும், கங்கையின் மகிமையும், மகளிர் இலக்கணமும், அவர் கற்பொழுக்கமும்,

பிரமசரியநெறியும், இல்லறநெறியும், பொதுவான வைதிக ஆசாரமும், யோகவொழுக்கமும், முத்திமண்டபவரலாறும், பிறவும் எடுத்தோதப்படும்.

கோயிற் புராணம்

இது சிதம்பரமான்மியம் நுதலுவது; கோயிலெனினுஞ் சிதம்பரமெனினும் ஒக்கும். இது வியாக்கிரபாத முனிவர், பதஞ்சலி முனிவர் ஆனந்ததாண்டவந் தரிசித்து உய்யல் வேண்டி அருந்தவம் புரிந்தமையும், அவரைப் பரமசிவன் சிற்சபையில் விளங்கி அருள் நடந் தரிசிப்பித்து உய்யக் கொண்டமையும், சிங்கவன்மன் சிவகங்கை மூழ்கி இரணிய வன்மனய் முனிவரிருவர் உபதேசம் பெற்றுத் தாண்டவங் கண்டு நடராசருக்குத் திருக்கோயிலெடுத்து நித்திய நைமித்திக பூசை விழாச் செய்தமையும், நடராசர் திருவடித் தொழும்பாற்றி மூவுலகும் ஒரு குடைக்கீழாண்டு வீடுபெற் றமையும் எடுத்தோதும். இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த் துப் பாடியருளினூர் உமாபதி சிவாசாரியர். இதன்கண் சைவசித்தாந்த நுண்பொருள்கள் உள்ளுறையாக ஓதப் பட்டன ஆண்டாண்டுப் பலவுள.

காஞ்சிப் புராணம்

இது காந்தத்துச் சனற்குமார சங்கிதையிற் காளிகா கண்டத்திற் போந்த காஞ்சிமான்மியம் நுதலுவது. இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடினூர் ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள். இது சொற்சுருங்கிப் பொருள் விளங்கி நவின் ரோர்க்கினிதாய்த் திருமுறைகளினுஞ் சங்கவிலக்கியங்களினு முள்ள நன்மொழிபுணர்ந்துவேதாகமவிழுப்பொருள்பயந்து வைதிகசைவ காவிய அரசாய் வயங்குவது. தொல்காப்பிய இயற்பிரயோகஞ் செய்யுட்கள்தோறுந் துலக்குவது. அகத் திணைமரபும், புறத்திணைமரபும் மிகத் துறைப்படுத்து உரைப்பது. வைதிகசைவ ஒழுக்கம் மெய்பெறக் கிளப்பது. சைவசித்தாந்தத் தனிப்பொருள் செவ்விதில் தெரிப்பது. பிற்காலத்து நல்லிசைப்புலவர் நாடுநகரச்சிறப்பும், வைதிக

சைவ மரபும், சிவசரியை கிரியை யோக ஞானவொழுக்கும், பாடிப் பெருமை பெற்றது, இந்நூலின் நாடுநகரச் சிறப்பும் வைதிக சைவமரபு வாய்பாடுஞ் சரியை கிரியை யோக ஞான உபதேச நுண்பொருளும் அடிப்பாடாகக்கொண்டெனின், இதன் பெருமை அலகிட்டுரைத்தல் புலவர்க்கு எளிதன்று.

திருத்தணிகைப் புராணம்

இது காந்தத்துட்பட்ட சங்கரசங்கிதையின் பிற்கூற்றிற் போந்ததணிகைமான்மியம் நுதலுவது. சொல்லானும்பொருளானுந் தோமற நல்லிசைப்புலவர் நாட்டிய காவியங்கட்கு நடுநாயகமாவது. வைதிகமரபுஞ் சைவமரபும் வல்லவாற்றானெல்லாம் விளக்குவது. புறத்திணையும், அகத்திணையும் புலங்கொளப் போதிப்பது. முருகக்கடவுள் அருள்விளையாடல் முற்ற எடுத்து மொழிகுவது. சரியை கிரியா யோக ஞானநாற் பாதப்பொருளும் பாற்பட எடுத்துப் பகருவது. இதன் செய்யுட்களெல்லாம் இட்சுபாகம் நாளிகேரபாகம் நண்ணி நல்ல சொல்லணியும், பொருளணியும் எல்லையின்றி விளங்க இருப்பன. இஃது இயற்றினர் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் முதன் மாணாக்கரான கச்சியப்பமுனிவர். இந்நூலாசிரியராகிய கச்சியப்ப முனிவர் விநாயகபுராணம், பேரூர்ப் புராணம், திருவானைக்காப் புராணம் என்னுஞ் செந்தமிழ் இலக்கியங்களுஞ் செவ்விதின் இயற்றியிட்டார்.

பிரபுலிங்க லீலை

இது உருத்திரன் கூறாய் விளங்கிய அல்லமதேவன் உமையின் கூறாய் விளங்கிய மாயையோடு ஆடி மற்றவள் வலி புறங்கண்ட வரலாறும், வீரசைவ மகேசுரர்களான சரணர் பலர்க்கு அவன் ஞானோபதேசம் அருளிய வரலாறும், பிறவும் எடுத்தோதும். இஃது ஓர் ஐக்கியவாத சைவ புராணம். இஃது இயற்றினர் துறைமங்கலச் சிவப்பிரகாச முனிவர். இஃது சொல்லணி, பொருளணி நிரம்பியதோர் நல்ல காவியரத்தினம்.

இன்னுஞ் செந்தமிழ் இலக்கியமாயுள்ள புராணம் கூர்ம புராணம். இலிங்கபுராணம், சூதசங்கிதை, சேதுபுராணம், திருவிளையாடற் புராணமுதற் பலவுள.

(ரு) இதிகாச இலக்கியம்

இதிகாசங்கள் இராமாயணம் பாரதமென இரண்டாம்.

இராமாயணம்

இது வடமொழியில் ஆதிகவிராசனென்று உலகம் போற்றும் வான்மீகி யென்னும் முனிபுங்கவனால் இயற்றப்பட்டது. அது தமிழ்ப்புலவரான கம்பனரால் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அப் பெயரானே பாடப்பட்டது. இது சீராமசந்திரன், தசரதசக்கிரவர்த்தி புத்திரனாய் அவதரித்துச் சீதாபிராட்டியை மணந்த வரலாறும், அச்சீராமசந்திரன் மந்தரை சூழ்ச்சி வழிப்பட்டுக் கைகேசி செய்த சூழ்வினையான் நாடிழந்து காடுசென்ற வரலாறும், ஆண்டு இலங்கை வேந்தனை இராவணன் மாயம் புணர்த்து எய்திச் சீதாபிராட்டியை வவ்விப்போகத் துயருழந்து கிட்கிந்தை தலைக்கூடிய வரலாறும், ஆண்டு வாலியைக் கொன்று சுக்கிரீவன் நட்பெய்தி அனுமானைத் தூதிற்போக்கிச் சீதாபிராட்டியைத் தேடுவித்த வரலாறும், அனுமான் சீதாபிராட்டியை இலங்கையிற்கண்டு உருக்காட்டிச் சூளாமணி நல்கி ஆற்றுவித்து அரக்கரை முருக்கி இராமசந்திரன்பால் மீண்டு சீதை அறந்தலை நின்றமர்ந்தது கூறிய வரலாறும், இராமசந்திரன் குரக்கரசினத்தோடு படையமைத்து சேதுபந்தனமியற்றி அதன்வழியால் இலங்கை தலைக்கூடி இராவணன் முதலியோரை வதைத்துச் சீதாபிராட்டியைச் சிறையின் நீக்கி மீண்டு அயோத்தி தலைக்கூடித் திருமுடிசூடி உலகாண்ட வரலாறும், பிறவும் கூறும். வடமொழி இராமாயணம் வான்மீகி நவரச புஞ்சமாக இயற்றிய உத்தம காவியமாகலின், கம்பனர் அம் மூலராமாயணச் சுலோகமதுரம் நன்றுதழீஇ ஒன்பான் சுவையும் ஒன்றினொன்று அதிகமென்று இம்பர்மாநிலக்கவிகள் எடுத்தேத்த இஃது இயற்றியிட்டார். கம்பனர் தமிழ் நன்குணர்ந்த கவிஞர்சிகாமணி

யாகலின், தமிழ் இராமாயணத்தில் ஆண்டாண்டு நாடு நகர வர்ணனை, பொழில் வர்ணனை, காலவர்ணனைகளும், உலக நீதிகளும், பிறவுந் தாமே மேவரக்கொண்டு கவிகள் செய்திட்டார். இதன் செய்யுள் பெரும்பான்மையான் இட்சு பாகம், நாளிகேரபாகம் நண்ணி நடப்பன. இது வடமொழி இராமாயணம் போலப் பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணியகாண்டம், கிட்கிந்தாகாண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்தகாண்டமென ஆறு விபாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுப் பதினாயிரத்தின் மிக்க செய்யுளுடைத்தாய்ப் பெருங்காப்பியமென வழங்கப்படும் பெருமையுடையது. இதன் உத்தரகாண்டம் ஒட்டக்கூத்தரால் தமிழின் மொழி பெயர்த்துப் பாடப்பட்டது. இது ராமசந்திரன் முடிசூடிப் பரிவேள்வியாற்றியதும், பிறவும் கூறும்.

பாரதம்

இது வடமொழி வியாசமாபாரதப் பொருள் நுதலுவது. வில்லிபுத்தூரராலும், நல்லாப் பிள்ளையாலுந் தமிழின் மொழி பெயர்த்து அப்பெயரால் இயற்றப்பட்டது. இது ஆதிபருவ முதற் சுவர்க்கா ரோகண பருவம் இறுதியாகப் பதினெட்டுப் பருவங்களுடையது. அவற்றுள் ஆதிபருவம், சபாபருவம், ஆரணிய பருவம், விராடபருவம், உத்தியோக பருவம், வீட்டுமபருவம், துரோண பருவம், கன்ன பருவம், சல்லிய பருவம், சௌப்திகபருவ மென்னும் பத்தும் வில்லிபுத்தூர ராலும், சீபருவம், சாந்தி பருவம், அனுசாசனிக பருவம், அசுவமேத பருவம், ஆச்சிரமவாசபருவம், மௌசல பருவம், மகப்பிரத்தானிக பருவம், சுவர்க்காரோகண பருவமென்னும் எட்டும் நல்லாப் பிள்ளையாலும், மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இது நான்கு வேதார்த்தங்களையுஞ் சரித்திரங்கள் மேலிட்டு அறிவுறுத்தலின், ஐந்தாம் வேதமென வழங்கப்படும். இதன்கண் பலகலைகளின் சாரங்களும் புருடார்த்தங்களும் நன்று வெளியிடப்படும். இதுவுந் தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாகச் சான்றோரால் போற்றப்படுகின்றது.

(௩) பலவகைப் பிரபந்த இலக்கியம்

கலிங்கத்துப்பரணி, நளவெண்பாப் போலும் முன்னோர் பிரபந்தங்களும், குமரகுருபர முனிவர் இயற்றிய பிரபந்தங்களும், சிவப்பிரகாச முனிவர் இயற்றிய பிரபந்தங்களும், சிவஞான யோகிகள் இயற்றிய பிரபந்தங்களும், அவர் நன் மாணாக்கர் இயற்றிய பிரபந்தங்களும், இவைபோல்வன பிறவுஞ் செந்தமிழ்ப் பிரபந்த இலக்கியங்களாம்.

குமரகுருபர முனிவர் பிரபந்தங்கள்:—திருச்செந்தூர்க் கந்தர் கலிவெண்பா, மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், மீனாட்சியம்மை குறம், மீனாட்சியம்மை இரட்டைமணிமாலை, மதுரைக் கலம்பகம், நீதிநெறி விளக்கம், திருவாரூர் நான்மணிமாலை, முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ், சிதம்பர மும்மணிக் கோவை, சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை, சிவகாமியம்மை இரட்டைமணிமாலை, பண்டார மும்மணிக்கோவை, காசிக் கலம்பகம், சகலகலாவல்லிமாலை, கைலைக் கலம்பகம் என்று இத் திறத்தன.

சிவப்பிரகாச முனிவர் பிரபந்தங்கள்:—நால்வர் நான் மணிமாலை, திருச்செந்திலந்தாதி, பழமலையந்தாதி, நன்னெறி, திருவெங்கைக் கோவை, திருவெங்கைக் கலம்பகம், திருவெங்கை யுலா, சோணசைலமாலை, சிவநாம மகிமை என்றித் திறத்தன.

சிவஞானயோகிகள் பிரபந்தங்கள்:—அரதத்தாசாரியர் சுலோகபஞ்சகமொழிபெயர்ப்பகவல், சிவதத்துவ விவேகம், சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா, குளத்தூர்ப் பதிற்றுப்பத் தந்தாதி, இளசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, கலசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ், அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், திருவேகம்பரந்தாதி, திருமுல்லைவாயி லந்தாதி, திருவேகம்பர் ஆனந்தக்களிப்பு, அகிலாண்டேசுவரி பதிகம், திருத்தொண்டர் திருநாமக் கோவை என்றித் திறத்தன.

சிவஞானயோகிகள் மாணக்கர் பிரபந்தங்கள்:—தணிகையாற்றுப் படை, துறைசைக் கோவை முதலியன.

இவற்றுள், தணிகையாற்றுப்படை கச்சியப்ப முனிவராலும், துறைசைக்கோவை சுப்பிரமணிய முனிவராலும் இயற்றப் பட்டன. இவை தொல்காப்பியனுர் ஆணை இயற்றமிழ் இலக்கியமாய், சங்கச் செய்யுட்பிரயோகம் யாண்டும் பயின்று, சொல்லணி பொருளணி துறுமி விளங்கும் நல்ல தமிழ்ப் பிரபந்தங்களாம். இவற்றுள், குமரகுருபர முனிவர் பிர பந்தங்களுஞ் சிவஞானயோகிகள் பிரபந்தங்களும் வேதாந் தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்த நுண்பொருள் விளக்குங் கொழிதமிழ்க் கவிகளுடையனவுமாம்.

சாத்திர மரபியல்

அட்டாதச வித்தை

வித்தை பதினெட்டாவன: வேதம் நான்கும், சிக்கை, கற்பசூத்திரம், வியாகரணம், நிருத்தம், சந்தோபிசிதி, சோதிடமென்னும் அங்கம் ஆறும், புராணம், நியாயநூல், மீமாஞ்சை, மிருதியென்னும் உபாங்கம் நான்கும், ஆயுள் வேதம், வில்வேதம், காந்தருவவேதம், அருத்த நூலென் னும் இவை. இவற்றுள், வேதநான்கும் பிரமகாண்டமும், பிரமஞானத்திற்கு நிமித்தமான கருமகாண்டமும் உணர்த் துவனவாம். சிவாகமங்களும் பிரமகாண்டமாய் அடங்கும் என்ப. வேதாகமங்கள் பரமசிவன் வாய்மொழியென்று சுருதியும் புராணமுஞ் சிவாகமமும் ஓதுதலானும், பஞ்சப் பிரமம், பிரணவம், பஞ்சாக்கரம், பிராசாதம் முதலிய மந்தி ரங்களும், பதி, பசு, பாசம் முதலிய பொருள் வழக்கமும், திருநீற்றின் உத்தூளனம், திரிபுண்டரம், உருத்திராக்கந் தரித்தல், சிவலிங்க பூசை முதலிய கருமங்களும், பிறவும் இரண்டன்கண்ணும் ஒப்பச் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவுஞ் சொல்லப்படுதலானும், வேதசத்தத்தில் சிவாகமமும் அடங்குமெனக் கொண்டு வித்தை பதினெட்டென்று உண்மை நூல்கள் அங்ஙனம் ஓதின. நீலகண்ட ஆசிரியர்

> ''வயது வேத^{3} சிவாக^{3}ம யோர்பே^{4}தம் நபஶ்ச யாம:
> வேதோ^{3} பிஶி வாக மா:''

''வேத சிவாகமங்கட்குப் பேதங்காண்கின்றிலம்; வேதமுஞ் சிவனாற் செய்யப்படுதலின் ஆகமம் எனப்படும்'' என்றும், சிவஞானயோகிகள் ''வேதம் பொருள் பலபடத் தோன்றுஞ் சூத்திரமும் சிவாகமம் அதனை அவ்வாறுக வொட்டாது தெளித்துரைக்கும் பாடியமும் போலப் பரமசிவனாற் செய்யப் பட்டமையின், அவை முறையே பொதுநூல் சிறப்பு நூலெனப் பட்டுச் சூத்திரமும் பாடியமும்போல வேறு

வைத்து எண்ணப்பட்டன" என்றும், தத்தம்; பாடியவுரைகளிற் கூறியருளியவாற்றானும், இது கடைப்பிடித்து உணர்ந்து கொள்க.

"ஸர்வா க³ம மயஃச்சிவ:"

என்னுஞ் சுருதியும் இவ்வுண்மைக்குச் சான்றாம். வேதமென்னுஞ் சொல் அறிதற்கருவியெனப் பொருள்பட்டுச் சதுர்வேதங்களுக்குக் காரண இடுகுறியாயுஞ் சைவாகமங்களுக்குக் காரணக்குறியாயும், ஆகமமென்னுஞ் சொல் பரமசிவன்பால் நின்றும் வந்ததென்னும் பொருட்டாய்ச் சைவாகமங்களுக்குக் காரண இடுகுறியாயும் சதுர்வேதங்களுக்குக் காரணக்குறியாயும், வடமொழி தென்மொழி நூலுரைகளில் வழங்கப்படுமாறுந் தெரிந்துணர்ந்துகொள்க. ஒருசார் வைதிகர் இவ்வுண்மை பகுத்துணரமாட்டாது, அட்டாதச வித்தையிற் சிவாகமம் படிக்கப்படாமையின் அது பிரமாண நூலாகாதென்று தமக்கு வேண்டியவாறு பிதற்றுப. இனிச் சைவாகமங்கள் வேதச் சொல்லிலடங்கி அட்டாதச வித்தையாதல் அதன் பெருமைக்குக் குறைவாமென்று கூறுவாரைச் சதுர்வேதங்கள் ஆகமச் சொல்லினடங்கிப் பிரமாணமாதல் மற்றவற்றின் பெருமைக்குக் குறைவாகாதோவென்று கடாவி மறுக்க.

இனி, வேதம் "சுயம்பு" என வழங்கப்படுவதூஉம், "அபௌர்ஷேயம்" என வழங்கப்படுவதூஉம், சுயம்புவான பரமசிவனாற் செய்யப்பட்ட காரியமாதல் பற்றியும், பசுக்களாகிய புருடராற் செய்யப்பட்டது அன்றென்னுங் கருத்துப் பற்றியுமேயாம். ஆதலின், அவ்வழக்கே கொண்டு அது இறைவன் வாய்மொழி அன்றென்றல் பொருந்தாது என்க. சங்கத்தார்,

"செய்யா மொழிக்கும் திருவள் ளுவர்மொழிந்த
பொய்யா மொழிக்கும் பொருள் ஒன்றே"

என்றதூஉம், பசுக்களான தேவர், முனிவர் முதலியோராற் செய்யப்படாத மொழியென்னுங் கருத்துப் பற்றியேயாம்.

இனி, வேதங்களை எடுத்தல், படுத்தல் முதலிய இசை வேறுபாட்டான் உச்சரிக்குமாறு உணர்த்துவது சிக்கை,

வேதங்களிற் கூறுங் கருமங்களை அனுட்டிக்கும் முறைமை உணர்த்துவது கற்பசூத்திரம். வேதங்களின் எழுத்துச் சொற்களது இயல்பு உணர்த்துவது வியாகரணம். வேதங்களின் சொற்பொருள் உணர்விப்பது நிருத்தம்; வேத மந்திரங்களிற் காயத்திரி முதலிய சந்தங்களின் பெயரும் அவ்வவற்றிற்கு எழுத்து இனைத்தென்றலும் உணர்த்துவது சந்தோபிசிதி. வேதத்திற் செய்யப்படுங் கருமங்கள் செய்தற்குரிய கால விசேடங்களை உணர்த்துவது சோதிடம். இங்ஙனமாகலின், இவை ஆறும் வேதத்திற்கு அங்கமெனப்பட்டன. பரமசிவன் உலகத்தைப் படைக்கும் ஆறு முதலாயின கூறும் வேதவாக்கியப் பொருள்களை வலியுறுத்து விரித்துணர்த்துவது புராணம். இதிகாசமும் ஈண்டு அடங்கும். வேதப்பொருளை நிச்சயித்தற்கு அனுகூலமான பிரமாணம் முதலியவற்றை உணர்த்துவது நியாய நூல். வேதப்பொருளின் தாற்பரியம் உணர்த்துதற்கு அனுகூலமான நியாயங்களை ஆராய்ச்சிசெய்து உணர்த்துவது மீமாஞ்சை. அது பூர்வ மீமாஞ்சை, உத்தர மீமாஞ்சையென இருவகைப்படும். அவற்றுள் முன்னையது மீமாஞ்யெனவும், வேதமெனவும், பின்னையது வேதாந்தமெனவும் வழங்கப்படும். அவ்வவ் வருணங்கட்கும் நிலைக்குமுரிய தருமங்களையுணர்த்துவது மிருதிநூல். புராணம் முதலிய நான்கும் வேதத்திற்கு உபாங்கமெனப்படும். எல்லாம் அனுட்டித்தற்குச் சாதனமான யாக்கையை நோயின்றி நிலைபெறச் செய்வது ஆயுள்வேதம். பகைவரால் நலிவின்றி உலகங் காத்தற்கு வேண்டப்படும் படைக்கலம் பயிறலை யுணர்த்துவது வில்வேதம். எல்லாக் கடவுளர்க்கும் உவகை வரச் செய்யும் இசை முதலியவற்றை உணர்விப்பது காந்தருவ வேதம். இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ஏதுவாகிய பொருள்களை ஈட்டும் உபாயம் உணர்விப்பது அருத்தநூல். இவை நான்கும் உபவேதம் எனப்படும் என்றுணர்க.

வைதிக சாத்திரம்

இனி, மீமாஞ்சை, நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம், வேதாந்தமென்னும் ஆறும் வைதிக சாத்திரம்

எனப்படும். இவை தரிசனமெனவும் பெயர்பெறும். இவற்றுள் இறுதிக்கண் ஓதிய வேதாந்தம் உத்தர மீமாஞ்சை பிரமமீமாஞ்சை யெனவும் வழங்கப்படும். மீமாஞ்சை நூல் செய்தார் சைமினி முனிவர். இது பாட்டம், பிரபாகரம் என இரண்டாம். நியாய நூல் செய்தார் கௌதம முனிவர். இவர் அக்கபாதரெனவும் பெயர் பெறுவர். வைசேடிக நூல் செய்தார் கணாத முனிவர். இவை இரண்டுந் தருக்கநூல்களாம். சாங்கியநூல் செய்தார் கபில முனிவர். யோக நூல் செய்தார் பதஞ்சலி முனிவர். வேதாந்தநூல் செய்தார் வியாச முனிவர். இது மாயாவாதம், பாற்கரியவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம், சத்தப்பிரமவாதமென நான்காம். இவரெல்லாம் வேதத்தைப் பொதுவகையான் மூலமாகக் கொண்டு அதனுட் சிலபொருளைச் சமுத்திரகலச நியாயம் பற்றி ஆண்டாண்டு எடுத்துக்கொண்டு அரன் அருளால் ஒவ்வோரதிகாரிகளின் பொருட்டு அவர் அறிவளவிற்கேற்பத் தொகுத்தும் விரித்தும் இந் நூல்கள் செய்தாராகலின், இவை முதனூல், வழிநூல், சார்புநூலென்னும் மூன்றனுள் ஒன்றற்கேலாதனவாய் வைதிக சாத்திரமென வேறாய் நிலைபெற்றன. அற்றேல், முதல், வழி, சார்பு நூலென நிலைபெறுவன யாவையெனின்,—வேதாகமங்கள் பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டு ஏனை நூல் கூறும்பொருளியல்புகளெல்லாந் தங்கண் அடங்கக்கொண்டு வியாபகமாய் நிற்றலின் அவை முதல்நூலாம். முதல்வனால் தரப்படும் முதல்நூலை ஒன்றாக வைத்தெண்ணாமல் இங்ஙனம் இருவகைப்படுத்து எண்ணிய தென்னையெனின்,—இதற்குச் சமாதானம்: முதல் நூல் "மூன்றுவருணத்திற்கு உரிமையாதலும் நான்குவருணத்திற்கு உரிமையாதலும் பற்றி, முறையே வேதாகமமென இருபகுதியாக வைத்தெண்ணப் பட்டது" என்பர் நீலகண்டவாசிரியர்.

"வேதநூல் சைவநூல் என்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கும் நூல்இவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
ஆதிநூல் அநாதிஅம லன்தருநூ லிரண்டும்
ஆரணநூல்பொது சைவம் அருஞ்சிறப்பு நூலாம்
நீதியினா லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கும்
நிகழ்த்தியது நீள்மறையின் ஒழிபொருள்வே தாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கும் நூல்சைவம் பிறநூல்
திகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்தம் ஆகும்"

எனவும்,

"உலகியல் வேதநூல் ஒழுக்க மென்பதும்
நிலவுமெய்ந் நெறிசிவ நெறிய தென்பதும்"

எனவுங் கூறுபவாகலின், அங்ஙனந் தூலாருந்ததி முறை பற்றிக் கூறுதலின் இருபகுதிப் பட்டதெனவே யாம்கோடும்" என்பர் சிவஞான மாபாடியகாரர். இவ்விரு சமாதானங்களுள் இட்டமாயது கொண்டு அமைக. இனி மிருதி, புராணம், கலைகள் உபாகமம் முதலாயினவெல்லாம் வேதாகமப் பொருளை உள்ளவாறுணர்ந்தோர் அவற்றைப் பிறர்க்கினிது விளக்குதற் பொருட்டு நால்வகை யாப்பினுள் ஒன்றான் வழிப்படுத்துச் செய்த நூல்களாகலான், அவை வழிநூலெனப்படும். சிக்கை, கற்பசூத்திரம் முதலிய வேதாங்கங்களும் காருடம், தக்கிணம் முதலிய ஆகமாங்கங்களும் முறையே அவ்விரண்டினையும் உள்ளவாறு உணர்தற்குச் சார்பாய்ப் புடைபட்டு நிகழ்தலின், அவை சார்புநூல் எனப் படுமென்று அறிந்துகொள்க.

மீமாஞ்சை முதலிய சாத்திரங்களாலும் அன்னவாயினும், அவற்றுள் மீமாஞ்சைநூல் வேதத்துள் விதித்த கருமத்தை ஆராய்ச்சி செய்தற்கு உபகாரமாயும் எல்லா நூலார்க்கும் உபகாரமாகும் நியாயங்கள் எடுத்தோதுவதாயும் நிலவுதலானும், வைசேடிக நையாயிக நூல்கள் எல்லா நூற்கும் உபகாரமாகுந் தருக்கமுறை எடுத்தோதுதலானும், சாங்கியம் மூலப்பகுதியையும் புருடனையும் பகுத்துணரும் விவேகமுந் தத்துவ சற்காரியவாதமும் எடுத்தோதுதலானும், யோகம் எண்வகை உறுப்பிற்றாகிய யோகமுறை தெரித்தலானும், உத்தரமீமாஞ்சையெனப்படும் வேதாந்தம் பலதுறைப்பட்டுக் கிடக்கும் உபநிடத வாக்கியங்களை அவ்வப்பொருட் பெற்றிக்கேற்ப ஒருதுறைப்படுத்துப் பரமேசுர உபாசனை கடைப்பிடித்துச் செய்ய விதித்தலானும், வேதா

கமம் முதலிய சாத்திர ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவிகளாக வேண்டப்பட்டு நிலவுமென்க. இச் சாத்திரங்களாறும் கூறும்பொருளும் அவற்றுட் பிரயோசனப்படுவனவும் பூர்வபக்கமாவனவும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியத்துள் எடுத்து விளக்கினர்.

இனிப் பூர்வமீமாஞ்சைநூலார் சுருதி, இலிங்கம், வாக்கியம், பிரகரணம், தானம், சமாக்கிரியையென்னும் ஆறும் வன்மை மென்மைபற்றிச் சொற்பொருள் துணிவிக்குங் கருவிகளென்று எடுத்தோதுவர்; உத்தரமீமாஞ்சை நூலார் அங்ஙனம் உபக்கிரம உபசங்காரம், அப்பியாசம், அபூர்வதை, பலம், அருத்தவாதம், உபபத்தியென்னும் ஆறும் வன்மைமென்மைபற்றிச் சொற்பொருள் துணிவிக்குங் கருவியென்று எடுத்தோதுவர். அவையெல்லாந் தமிழ்வேத வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களின் சொற்பொருள் துணிதற்கும் இன்றியமையாத கருவிகளேயாம். அவற்றுள் சுருதியாவது, வேறொன்றனை அவாவாது தான்கருதிய பொருளைத் தானே தெரிவிப்பது. இலிங்கமாவது: ஆற்றலாற் பொருளையுணர்த்துவது. வாக்கியமாவது இங்ஙனஞ் சுருதியும் இலிங்கமும் அன்றிச் சொற்றொடர்பற்றி உணரவருவது. பிரகரணமாவது: "சோதிட்டோமம் வேட்க" என்றாற் போலும் விதிவாக்கியங்களாற் பொதுப்பட உணர்ந்து சிறப்பான் அறியப்படாத கன்மங்களான் அவாவப்பட்டு இவ்வாறு செய்யற்பாற்றென வகுத்துக் கூறுவது. தானமாவது; நிரல்நிறையிடமும், அண்மையிடமுமென இருவகைப்படும். சமாக்கியையாவது: காரணத்தான் வரும்பெயர். உபக்கிரம உபசங்காரங்களாவன: எழுவாயுரை இறுவாயுரையோடொத்து ஒன்றுதலின், மற்றிந்நூல் நுதலும் பொருள் இதுவேயாமென்று துணிந்துரைத்தற்கருவியாய் நிற்பன. அப்பியாசமாவது: நூலிற் பயின்றுவருதலின் இதற்கிதுவே பொருளெனக் கொண்டு துணிந்துரைத்தற் கருவியாய் நிற்பது. அபூர்வதையாவது; இது மற்றொரு நூலான் அறிவுறுத்தப்படாதவிடயமாகலின், இதற்குச் சிறந்தபொருள் இதுவெனக்கொண்டு துணிந்துரைத்தற்

கருவியாயுள்ளது. பலமாவது: இந்நூலிற்கு இதுசிறந்த பிரயோசனமாகற்பாலதெனக்கொண்டு துணிந்துரைத்தற் கருவியாய் நிற்பது. அருத்தவாதமாவது: நூலூட் புனைந்துரை வகையாற் சிறந்ததொரு பொருளை அறிவுறுத்து நிற்பது. உபபத்தியாவது, இப் பொருள் உத்திக்கு மிக இயைவதாமெனக் கொண்டு உரைத்தற் பயத்ததாய் வருவது. தமிழின்கணுள்ள வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திர மரபு இனிது தெளிதற்கு உபகாரமாக, இதுகாறும் வடமொழி அட்டாதச வித்தையின் மரபும், வைதிக சாத்திர மரபும், சிறிது ஈண்டு முதற்கண் தொகுத்து ஓதினம்.

வடமொழிச் சாத்திரங்களுக்கு வேதாகமங்கள் முதலாய் நிற்றல்போலத் தென்மொழிச் சாத்திரங்களுக்குத் தமிழ் வேதங்கள் முதலாய் நிற்பனவாம். தமிழ் வேதோற்பத்தியும் அவை வேதாகமங்களின் சாரமான திருமுறைகளாதலும் பிறவுந் திருமுறையிலக்கிய வரலாற்றிற் பிரமாணத்தாற் சாதித்துப் போந்தாம். அற்றேலஃதாக; தேவாரந் திருவாசக முதலியன தலையாய சாத்திரத் தமிழ் ஒத்துக்களாதலின் அவற்றின் மரபு ஈண்டே தெரிக்கற்பாலதெனின்,-அஃதொக்குமன் ஆயினும்,தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளும் உத்தரவேதமுந்தெய்வஇலக்கியமுமாய் நிற்றலின், தமிழ் இலக்கியங்கட்கெல்லாஞ் சிரத்தானமாய் வைத்து அவற்றின்மரபு ஆண்டுத்தெரிக்கக் கடவமாயினேம் என்று உணர்ந்துகொள்க. மற்றுச் செந்தமிழ்ப்புராண இதிகாசமரபுஆண்டுத் தெரித்ததூஉம் அவை செந்தமிழ்ப் பேரிலக்கியமாதல் நோக்கியேயாம். தமிழ்ப்புராண இதிகாச இலக்கியங்கள் தமிழ் வேதத்திற்கு வழிநூலாய்த் தமிழ்வேத இலக்கியத்தின்பின் வைக்கற்பாலன வாயினுந் தமிழ்ச்சங்க இலக்கியங்களும் தமிழ்க்காவிய இலக்கியங்களுட் பலவுந் தோற்றத்தான் அவை தமக்குமுற்படுதல் நோக்கி அவற்றின் பின்வைத்து மற்றவற்றின்மரபு தெரித்தாம் என்பது.

தமிழ்வேத வேதாந்த சித்தாந்த ஆராய்ச்சிக்கு எண்ணும் எழுத்துமென்னும் இரண்டும் இரண்டு கண்ணும். எண்-தருக்கம்; எழுத்து-இயற்றமிழான இலக்கணம். இவை வேதாந்த சித்தாந்த உறுதிப்பொருள் ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவியென்பார், நாயனர்

"எண்என்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்என்ப வாழும் உயிர்க்கு"

என்றவ்வாறு எடுத்தோதியருளினு ரென்பது. எண்-கணிதத் திற்குமாம்: கணிதம் கருவியும் செய்கையுமென இருவகைப் படும். அவை ஏரம்பம் முதலிய நூல்களுட் காண்க. தருக்கமும் இயற்றமிழென்னும் இலக்கணமும் உறுதிப்பொருள் நுதலும் முதனூல் ஆராய்ச்சிக்குக் கருவியாதல்,

"ஆதி முதலொழிய அல்லா தனஎண்ணின்
நீதி வழுவா நிலைமையவால்-மாதே
அறமார் பொருளின்பம் வீடென் றிவற்றின்
திறமாமோ எண்ணிறந்தாற் செப்பு"

"எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான்
மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகும்-மொழித்திறத்தின்
முட்டறுத்த நல்லோன் முதல்நூற் பொருளுணர்ந்து
கட்டறுத்து வீடு பெறும்"

இவற்ருனறிக. இவற்றுள் இயற்றமிழ் என்னும் இலக்கணம் தமிழ்ச் சுதந்திர நூலாம். அது முத்தமிழ் முதல்நூலான அகத்தியமாம். தொல்காப்பியம், பன்னிருபடலம் முதலியன அதன் வழிநூல்களாம். அவற்றின் வரலாறெல்லாம் இலக்கணமரபியலில் எடுத்தோதினும். மற்றுத்தருக்கம்வடநூலிற் கூறியவாறே தமிழின் மொழிபெயர்த்து இயற்றப்பட்டு விளங்கும். அவை தருக்கசங்கிரகமும், அதன் உரையான அன்னம்பட்டீயமும், தருக்க பரிபாடையும் போல்வன. அவற்றுள் தருக்கசங்கிரகமும் அன்னம்பட்டீயமும் தமிழின் மொழிபெயர்த்து இயற்றினர் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள். தருக்கபரிபாடை தமிழின் மொழிபெயர்த்து இயற்றினர் துறைமங்கலச் சிவப்பிரகாசமுனிவர். தருக்கபரிபாடை,

தருக்கசூடாமணியெனவும் வழங்கப்படும். இருவகைப்படுந் தருக்கத்துள் தருக்கசங்கிரகம் கணதர் செய்த வைசேடிக நூலின் வழித்தாயது. தருக்கபரிபாடை கௌதமர் செய்த நியாயநூலின் வழித்தாயது. தருக்கசங்கிரகமும் அன்னம்பட்டீயமும் வடமொழியில் இயற்றினர் அன்னம்பட்டர். தருக்கபரி பாடை வடமொழியில் இயற்றினர். சிவகேசவமிசிரர். தருக்கசங்கிரகம் ஏழுபதார்த்தமுந் தருக்கபரிபாடை பதினறு பதார்த்தமுங் கூறும். பதார்த்தம் ஏழாவன: திரவியம், குணம், கருமம், சாமானியம், விசேடம், சமவாயம், அபாவம் என்பன. பதார்த்தம் பதினறுவன: பிரமாணம், பிரமேயம், சம்சயம், பிரயோசனம், திருட்டாந்தம், சித்தாந்தம், அவயவம், தருக்கம், நிண்ணயம், வாதம், சற்பம், விதண்டை, ஏத்துவாபாசம், சலம், சாதி, நிக்கிரகத் தானம் என்பன.

வேதாந்த சாத்திரம்

தமிழ்வேதாந்த சாத்திரங்கள் வடமொழி உபநிடதங்களை மூலமாகக்கொண்டு தோன்றி நடப்பன. தமிழ் வேதாந்தசாத்திரங்கள்: கைவல்லியம், வேதாந்தசூடாமணி வாசிட்டம், ஈசுரகீதை, பகவற்கீதை, பிரமகீதை, பிரபோத சந்திரோதயம் முதலியனவாம். வடமொழி உபநிடதங்கட்குச் சுத்தாத்துவிதமாகவும், சிவாத்துவிதமாகவும், கேவலாத்துவிதமாகவும், விசிட்டாத்துவிதமாகவும், துவைதமாகவும் உரைகளும் நூல்களுந் தத்தங்கொள்கைக்கேற்ப வடமொழி வல்ல ஆசாரியர்கள் பல செய்திட்டார். அவருட் சுத்தாத்துவிதக் கொள்கை பற்றி வழிநூலுரைசெய்தார் அரதத்தாசாரியர் முதலாயினேர். சிவாத்துவிதக் கொள்கைபற்றி வழி நூலுரை செய்தார் நீலகண்டவாசிரியர், அப்பய தீக்கித யோகிகள் முதலாயினேர். கேவலாத்துவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய்தார் சங்கராசாரியர், வித்தியாரணிய முனிவர் முதலாயினேர். விசிட்டாத்துவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய்தார் இராமானுசாசாரியர், வேதாந்த தேசிகர், தாதாசாரியர் முதலாயினேர். துவைதக்கொள்கை பற்றி வழிநூலுரை செய்தார் ஆனந்த தீர்த்தாசாரியர் முதலியோர்.

இவற்றுள் முற்கூறிய தமிழ் வேதாந்தநூல்கள் சங்கராசாரியர் அபிமதமான கேவலாத்துவித ஏகான்மவாதம் நூதலுவன. ஏகான்மவாதத்துட்பட்ட பிரமவிவர்த்தன மாயாவாதமாவது - சச்சிதானந்தமாய், நித்தமாய், வியாபகமாய் நிற்பது பிரமம்; பரமார்த்தத்தில் அஃதொன்றே மெய்ப்பொருள்; ஏனைய எல்லாம் பிரமத்தின் விவர்த்தனமாய் இப்பியில் வெள்ளிபோல அவிச்சையினாற் காணப்படுவனவாகலின் பொய். இங்ஙனந் தோன்றும் உலகத்திற்முதற் காரணமாகிய மாயை பிரமம்போலச் சத்துமின்றி முயற்கோடு போல அசத்துமன்றி அநிருவசனமாயிருக்கும்; அநிருவசனமென்பது-சொல்லொணாதது என்னும் பொருட்டு. இந்த மாயைக்கு வேறாகிய பிரமரூபமே யான் என வேதாந்த ஞானத்தால் அறிவதே முத்தியென்பதாம். பாற்கரியமாவது. முற்கூறப்பட்டபிரமமேசடமுஞ்சித்துமாகிய உலகங்களாய்ப் பரிணமித்தது. அங்ஙனம் பரிணமித்து விகாரப்பட்டமையை அறியாமையாற் பந்தமாயிற்று. பரமார்த்தத்தில் ஒரு பொருளே. வேதாந்த ஞானத்தால் உடம்பிற்கு வேறாகிய ஆன்மரூபம் விளங்கும். அதுவே பரப்பிரமமென்றறிந்து அதன்கண் நிலையித்தலே முத்தியென்பதாம். கிரீடாப்பிரமவாதமாவது - முற்கூறப்பட்ட பிரமமே நான்; யான் ஒருபடித்தன்றிப் பலவேறு வகைப்பட்ட விகாரப் பொருள்களோடு கூடிப் பலவாற்றால் விளையாடுகின்றேன்; இவ்வாறு அறிவதே முத்தியென்பதாம். சத்தப் பிரமமாவது-காரணமாகிய பிரமம் இறுதிக்காலத்திற் சத்தவடிவிற்றாயிருக்கும். அஃது அவிச்சையினாற் சடமுஞ் சித்துமாகிய உலகங்களாய் விரியும்; முடிவின்கண் சத்தமாத்திரையே யுள்ளதென்று இங்ஙனம் அறிவதே முத்தியென்பதாம். இங்ஙனம் நால் வேறு வகைப் பட்ட ஏகான்மவாதநூல் செய்தார் வியாசமுனிவர்.

கைவல்லியம்

இது தாண்டவ மூர்த்தியாராற் செய்யப்பட்டது. இது தத்துவ விளக்கப்படலம், சந்தேகந் தெளிதற்படலம் என இரண்டு படலங்களுடை

வேதாந்த சூடாமணி

இது சங்கராசாரியர் வடமொழியில் இயற்றிய விவேக சிந்தாமணி யென்னும நூல் மொழிபெயர்ப்பு. இது மொழி பெயர்த்தார் துறைமங்கலச் சிவப்பிரகாசமுனிவர். இது சிறப்புப்பாயிரம், பொதுப் பாயிரம் முன்னர்த்தோற்றித் திருக்குவிவேகம், திருசியவிவேகம் என்னும் இரண்டு விபாகங்களுடைத்தாய் நிலைபெறுவது. இதன்கண் திருக்கென்பது அறிவுருவான பிரமம். திருசியமென்பது அப்பிரம விவர்த்தன மாயாகாரியமாய் அறியப்படும் அசேதனப் பிரவஞ்சம். இந் நூல் ஏகான்மவாத கேவலாத்துவித வேதாந்த பரிச்சேதப் பொருள் நன்குணர்த்துவது.

ஞான வாசிட்டம்

இது வைராக்கியப் பிரகரணம், முமூட்சுப்பிரகரணம், உற்பத்திப் பிரகரணம், நிருவாணப்பிரகரணமென்று இப்பிரகரணங்களாற் சீவகாருண்ணியம், பாசவைராக்கியம், ஈசுரபத்தி, பிரமஞானம் என்பவற்றிற்கு இலக்கணங்கூறி அவ்வவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டு இலக்கியமாகக் கதை பல கூறி அவற்றின் இயல்பு விளக்குவது. இஃது இயற்றினார் வீரைஆளவந்தார்.

ஈசுர கீதை

இது பரமேசுரன் சனற்குமாரன் முதலிய முனிவர்களுக்கு அருளியது. இதன்கண் சாங்கியயோகம், பரபத்தி, விசுவரூபம், சிவசத்தி, தத்துவநிசம்விபூதி, பிரவஞ்சம், தத்துவ தரிசனம், யோகம் என்பன எடுத்தோதப்படும். இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடினார் தத்துவராய முனிவர்.

பகவற் கீதை

இது பகவனான கண்ணன் அருச்சுனற்குச் செவியறிவுறுத்தியது. இது அருச்சுனன் சீவகாருண்ணியம் நாடிப்

போர்துறந்து சோக முற்றதுகண்டு கண்ணன் அவன் சோகம் நீங்கி உய்வண்ணம் நாடி, கருமயோக ஞான வரலாறும், பிரவஞ்ச குணவிகாரம் முதலியவற்றின் வரலாறும் உரைத்ததைப் பொருளாகவுடையது. இதனைத் தமிழின் மொழி பெயர்த்துப் பாடினுர் சீபட்டர்.

பிரம கீதை

இது பிரமன் முனிவர்கணங்கட்கு அருளியது. இது, ஐதரேயம், தைத்திரியம், கேனம், சாந்தோக்கியம், முண்டகம், கைவல்லியம், பிரகதாரணியம், கடவல்லி, சுவேதாச்சுவதரம் என்னும் உபநிடதங்களின்பொருள் அறிவுறுப்பது. இதனைத் தமிழின் மொழி பெயர்த்துப் பாடினுர் தத்துவராய முனிவர்.

பிரபோத சந்திரோதயம்

இது வேதாந்தப் பொருளை நாடகமுறையில் பிரவிர்த்தி, நிவிர்த்தியென இரண்டுபாலாக வகுத்து, மோகன் முதலியோரைப் பிரவிருத்திப் படைத்தலைவராகவும், விவேகன் முதலியோரை நிவிர்த்திப்படைத் தலைவராகவும், நிறுவி, அவர் போர்த்தொழில் கிளக்குமுகத்தால், நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகம் வெளிப்படுத்துவது.

ஐக்கியவாத சைவ சாத்திரம்

வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், அவிரோத உந்தியார், சிவஞான தீபம், சித்தாந்த சிகாமணி, அத்துவிதவெண்பா என்பன ஐக்கியவாத சைவக் கொள்கை போதிப்பன. ஐக்கியவாத சைவம் அகப்புறச் சமயத்தின் பாலதாய் அகச்சமயம் ஆறற்கும் அயலாய் நிற்பதோர் சமயம். அஃதாவது:—

“இன்மை மல மாயைகன்மம் என்றிரண்டே இறைதான்
இலங்குமல வுயிர்களுமுன் புரிந்தஇரு வினையின்
தன்மைகளா லெவர்களுக்குந் தனுகரண புவனந்
தந்திடுமிங் கிதனுலே இருபயனுஞ் சார்ந்து

கன்மமெலாம் நேராக நேராதன் மருவக்
கடவுளருளால் எவையுங் கழித்திடுவன் அதனுற்
பின்மலமா னவையணுகா பெருகொளிமுன் புளதே பெற்றிடும்”

என்பதாம். இந்நூல்கள் செய்தார் சாந்தலிங்க முனிவர், சிவப்பிரகாச முனிவர், சிவப்பிரகாச தேசிகர் முதலியோர்.

ஒழிவிலொடுக்கம்

இது செய்தார் கண்ணுடைய வள்ளல். இது, பொதுவிலுபதேசம், சத்திநிபாதத்து உத்தமரொழிவு, யோகக்கழற்றி, கிரியைக் கழற்றி, சரியைக்கழற்றி, விரத்தி விளக்கம், துறவு, அருளவத்தைத் தன்மை, வாதனைமாண்டார் தன்மை, நிலையியல்பு எனப் பத்தியல்களுடையது. இது ஆன்மாப் பாசோபாதியின் நீங்கி அருளில் அழுந்தித் தூய்மை உறுதற்குக் கருவியான ஒரு ஞானநூல். வேதாந்த சித்தாந்தம் இரண்டையுந் தம்முள் முரணுதவாறு அவ்விரண்டன் பொருள் பெரும்பான்மையான் ஒருப்படுத்துரைப்பது. இது அறுவகை அகச்சமயங்களுள் வைத்துச் சிவாத்துவிதம் போதிப்பது. சித்தாந்த சைவத்துக்கு அயன்மை பூண்டு நிற்பது. மற்றிது சுத்த சைவ நூல் என்பாருமுளர். சுத்த சைவத்திற்கும் சிவாத்துவித சைவத்திற்கும் தம்முள் வேறுபாடு சிவஞானமாபாடியத்துட் காண்க.

சித்தாந்த சாத்திரம்

இனி,

“புறச்சமயத் தவர்க்கிருளாய் அகச்சமயத் தொளியாய்ப்
புகலளவைக் களவாகிப் பொற்பணிபோல் அபேதப்
பிறப்பிலதாய் இருள்வெளிபோற் பேதமுஞ்சொற் பொருள்போற்
பேதாபே தமும்இன்றிப் பெருநூல் சொன்ன
அறத்திறனல் விளைவதாய் உடலுயிர்கண் அருக்கன்
அறிவொளிபோற் பிறிவரும்அத் துவித மாகுஞ்
சிறப்பினதாய் வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ
சித்தாந்தத் திறன்இங்குத் தெரிக்க லுற்றும்”

ஈண்டுப் புறச்சமயத்தவரென்றது, முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தவரெனக் கொள்க. அவரெல்லாஞ் சித்தாந்த சைவத்தோடொப்ப

''ஏகன் அனேகன் இருள்கரும மாயை இரண்டு''

என்னும் ஆறுபதார்த்தங்களுங் கொள்ளாமையின், அவ்வறுவகைப் பதார்த்தங்களின் இயல்பைக்கொளுத்தினும் கொள்ளமாட்டாரென்பார், ''புறச்சமயத் தவர்க்கு இருளாய்'' என்றார். சங்கற்ப நிராகரணத்திற் கூறப்படும் அகச்சமயத்தவராகிய பாடாணவாத சைவர் முதலியோர் சித்தாந்த சைவத்தோடொப்ப ஏகன் முதலிய ஆறு பதார்த்தங் கொண்டமையின், அவ்வாறு பதார்த்தங்கட்கும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு கூறும் ஆகமங்களின் தாற்பரியம் இதுவேயென்று எடுத்துக்காட்டிச் சித்தாந்த சைவப் பொருளுண்மையைக் கொளுத்திற்கொள்ள வல்லுநரென்பார், ''அகச்சமயத் தொளியாய்'' என்றார். கொளுத்திற் கொள்ள வல்லுநரெனவே அகச் சமயத்தவருந் தாமே கொள்ளமாட்டாரென்பது கருத்தாகலின்

''...சிவாத் துவிதாந் தத்துட்
குலவினர் அளவ ளாவாக் கொள்கைய தாகி''

என்பதனோடு முரணாமை அறிக. சிவாத்துவிதமாவது - நிமித்தகாரண பரிணாமவாதம்.

''சிவாத் துவிதாந் தத்துட்
குலவினர் அளவ ளாவாக் கொள்கைய தாகி''

என இ[illegible]வாய் எண்ணும் முறைமைக்கண் நின்ற சுத்த சைவ[illegible]யொழித்து ஒழிந்த சமயத்தாரை யெல்லாம் விலக்கவே, சுத்த சைவர் இந்நூல் கேட்ட துணையானே தாற்பரியம் இனிதுணர்ந்து சித்தாந்தப்பொருள் கைக்கொள்வர் என்பது பெறப்பட்டது. அத்துணை அணிமையராகலான் அன்றே சித்தாந்தசைவத்தைச் சாரவைத்தாரென்பது. இக்கருத்து அறியாதார் ''சிவாத்து விதாந்தத்து'' என்றமையின் சிவாத்துவிதமாவது-இறுதிக்கணெடுத்து ஓதப்படுஞ்

சுத்த சைவம் போலுமென மயங்குப. நிமித்த காரணமாகிய முதல்வன் மாயையோடுங்கூடி முதற்காரணமுமாய்ப் பரிணமிப்ப னென்பதே சிவாத்துவித சைவர் கொள்கையென்க. இது சுத்த சைவர்க்கு ஏலாமையும் அறிக. இனித் தார்க்கிகர் முதலியோர் காட்சி முதலிய பிரமிதிக்குப் பொறி முதலியனவே பிரமாணமென்பர். பிரமாணம் பிரமேயப் பொருளாதல் செல்லாமையின் பொறி முதலாயினவும் ஏனைய போலப் பிரமேயமாய் அளந்தறியப்படும் பொருளேயாகலின், அவற்றைப் பிரமாணம் என்றல் பொருந்தாது; மற்றுச் சிவஞானமுணர்த்த உணர்வதாகிய ஆன்மசிற்சத்தியே அவர் பிரமாணமெனப் புகலும் இந்திரியம் முதலியவற்றையும் அளந்தறியும் பிரமாணமாம். பொறி முதலியன அதற்கு வாயிலாதல் பற்றிப் பிரமாணமென்று உபசரித்துக் கூறப்படுவனவேயாமென்பது சைவ சித்தாந்தம் என்பார், ''புலனளவைக் களவாகி'' என்றார். சைவ சித்தாந்தத்தின் எய்துதற்கு அருமை கூறுவார் ''பெருநூல் சொன்ன அறத்திறனால் விளைவதாய்'' என்றார். எனவே, அஃதில் வழி விளையாதென்பதாம். ''உடலுயிர் கண்ணருக்கன் அறிவொளிபோற் பிறிவரும் அத்துவிதமாம்'' ஆறு மேலுரைத்தாம். அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் கூறுவார், ''பிறிவருமத்துவிதம்'' என்று உடம்பொடு புணர்த்தோதினார் இஃது ஏனையோர் கூறும் பொருள்போலன்றிச் சிறந்ததென்பார் ''சிறப்பினதாய்'' என்றார். வேதாந்தமுஞ் சித்தாந்தமும் வேறென்பாரை மறுத்துப் பலபொருள்படுஞ் சூத்திரத்தை அங்ஙனம் படாமைத் தெளித்துரைக்கும் பாடியம்போல வேதாந்தத்தைத் தெளித்துரைப்பதே சைவ சித்தாந்த மென்பார், மகுடாகமம் முதலியவற்றுள் ஓதியவாறே ''வேதாதந்தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்தத் திறன்'' என்றார். ஈண்டு வேதாந்தமென்றது வேதத்தின் முடிபுகளாகிய உபநிடதங்களை; வேதாந்தமெனப் பெயர் பெற்ற ஏகான்மவாத நூலை அன்றென வுணர்த்துதற்கு

''வேதத் தலைதரு பொருளாய்''

என இறுதியினுங் கூறினாராகலின், அது கூறியது கூறலன்மையுணர்க. திறன்-பொது, உண்மை யென்னும் வகை. இங்கு

இந்நூலின் முதனூல் வழிநூல்களில் "பொது உண்மை" என வகுத்துக்கொண் டோதினும் எடுத்தோதாமையால், அவ்வகை தெரிவரிதாகலான் அது தெரியுமாறு "பொது உண்மை" என்றெடுத்தோதி அந்நூல்களின் கருத்து ஈண்டுத் தெரியச்செய்தும் என்பார், "சைவ சித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெரிக்கலுற்ரும்" என்றார். சைவசித்தாந்தமென்றது-சுத்தசைவம் முதலியவற்றிற் செல்லாமைப் பொருட்டு.

சித்தாந்தசாத்திர நாற்பாதத் தெளிவு

வேதத்திற் கூறுங் கருமகாண்டப் பொருட்கு இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டு எஞ்சி நின்றனவாய பொருள்களையும் வேதமுடிபாய உபநிடதத்தின் சாரமாயுள்ள பொருள்களையும் வேறெடுத்துக்கொண்டு இனிது விளக்குதலின், சிவாகமஞ் சித்தாந்த சாத்திரமென்று வழங்கப்படும். இச்சித்தாந்த ஆகமங்கள் சரியாபாதம், கிரியாபாதம், யோக பாதம், ஞானபாதமென நான்கு பாதங்களுடையனவாம்.

இவற்றுள், சரியாபாதத்துள் பிராயச்சித்த விதியும், பவித்திர விதியும், சிவலிங்க இலக்கணமும், நந்திமுதலிய கணநாதர் இலக்கணமும், செபமாலை, யோகபட்டம், தண்டம், கமண்டலம் முதலியவற்றின் இலக்கணமும், அந்தியேட்டி விதியும், சிராத்தவிதியும் கூறப்படும்.

கிரியாபாதத்துள் மந்திரங்களினது உத்தாரணம், சந்தியாவந்தனம், பூசை, செபம், ஓமங்களும், சமயம், விசேடம், நிருவாணம், ஆசாரியாபிடேகங்களும் புத்தி, முத்திகளுக்கு உபாயமான தீக்கையும் கூறப்படும்.

யோகபாதத்துள் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்துவேசுரரும், ஆன்மாவும், பரமசிவனும், சத்தியும், சகத்திற்குக் காரணமான மாயை மாமாயைகளைக் காணும் வல்லமையும், அணிமாஆதி சித்திகளுண்டாம் முறைமையும், இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணம், தியானம், சமாதிகளினுடைய முறைமையும், மூலாதாரமுதலிய ஆதாரங்களின் முறையும் கூறப்படும்.

ஞானபாதத்துள் பரமசிவனுடைய சொரூபமும், விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்னும் ஆன்மாக்களின் சொரூபமும், ஆணவம், கான்மியம், மாயேயம், வைந்தவம், திரோதானசத்தி என்னும் பாசங்களின் சொரூபமும், சத்தியின் சொரூபமும், சிவதத்துவமுதற் பிரகிருதிதத்துவம்வரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களினது உற்பத்தியும், இவை ஆன்மாக்கள் போகம் புசிக்கைக்குக் கருவியாம்முறையும், புவனங்கள்புவனேசுவரர் சொரூபங்களும், புவனங்களின் யோசனைப் பிரமாணங்களும், அதமப்பிரளயம், மத்திமப் பிரளயம், மகாப்பிரளயங்களின் சொரூபங்களும், அதமப் பிரளயங்களின் பின்னர்ச் சிருட்டியாம் முறைமையும், பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலிகம் முதலிய மதங்களின் சொரூபங்களும் கூறப்படும். இந்நாற்பாதப் பொருள்கள் சிவஞான மாபாடியத்துத் தெளித்தெடுத்துச் சுருக்கியுரைக்கப்பட்டன.

இனி, வினை - பசுநல்வினை, சிவநல்வினையென இரண்டாம். பசுநல்வினை - உலகவினையும், வேதவினையுமென வேறு இரண்டாம். சிவநல்வினை - பொதுவுஞ் சிறப்புமென வேறு இரண்டாம்.

உலகவினை—தண்ணீர்ப்பந்தர், அன்னசாலை, கூவல், குளம் முதலியன அமைத்தலாம்.

வேதவினை - கட்புலனுன பசு, பார்ப்பார், தாய், தந்தை முதலாயினரை வழிபடுதலும், கட்புலனுகாத அரி, அயன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களை வழிபடுதலுமாம். அற்றாயினும் வேள்வி முதலிய வைதிகவினைகள் தண்ணீர்ப்பந்தர் முதலிய உலகவினை போலன்றிச் சிவனை நோக்கி அவிப்பாகங்கொடுத்தலும் வழிபடுதலும் உடைமையின், அவை சிவபுண்ணியமாம் என்றற்கு இழுக்கென்னையெனின்,—ஆண்டுச்சிவபிரானுக்கு அவிப்பாகங்கொடுத்தலும் வழிபடுதலும், பசுக்களாகியஏனைக் கடவுளரோடு ஒப்பவைத்துச் செய்தலேயன்றிப் பொதுநீக்கி

பசுபதியென்னுங் கருத்தாற்செய்தலின்மையின், அவையெல்லாஞ் செய்வோர் கருத்து வகையாற் பசுநல்வினையேயாம்; சிவநல்வினை ஆகாஎன்க. இனி, வேள்வி முதலிய வைதிக வினைக்கண் சிவபுண்ணியமும் அபுத்திபூர்வமாய் நிகழ்தலின் அது புத்திபூர்வமாய் இனிச் செய்யக்கடவனவாகிய சிவபுண்ணியங்கட்கு ஏதுவாதல் மாத்திரையிற் பயன்படுதலுடைத்து என்க. வேள்வி முதலியவுஞ் சிவபிரானை நோக்கிப் பொது நீக்கிச்செய்யின், அஃது ஏனையபோலப் பசுபுண்ணியமாதலின்றிப் பொதுச் சிவபுண்ணியமாம் எனக் கொள்க. இஃது உலகவினைக்கண்ணும் ஒக்கும். இவ்வைதிக வினையான பொதுச்சிவபுண்ணியஞ் சிவாகம நல்வினையான பொதுச்சிவபுண்ணியம் போலச் சிறப்புச் சிவபுண்ணியத்திற்கு அங்கமாகிப் பயன்படுதல் உடைத்தென்க.

பொதுச் சிவநல்வினையாவது சிவதீக்கையென்னும் அங்கமின்றி அவ்வாறு செய்வது, சிறப்புச் சிவநல்வினையாவது சிவதீக்கையென்னும் அங்கமுடையராய் அவ்வாறு செய்வது. இவ்விரண்டும் பத்திகாரணமாக உண்மையாகச் செய்வதும், புகழ் முதலிய உலகப்பயனை நோக்கிச் செய்வதும் என வெவ்வேறு இருவகைப்படும். இவற்றுள், சிறப்புச் சிவபுண்ணியம் இரண்டுஞ் சரியையுங் கிரியையும் யோகமும் அவற்றான் நிகழும் ஞானமும்என ஓரோவொன்று நந்நான்காய் அந்நான்கனுள் ஞுஞ் சரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், கிரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், யோகத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென, ஓரோ ஒன்று நந்நான்காய் முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்டு விரியால் இன்னும் பலதிறப்படும் என்றுணர்க.

அவற்றுள், திருக்கோயில் அலகிடல், மெழுகல் முதலியன சரியையிற் சரியை. ஐயைந்து மூர்த்திகள், விநாயகக் கடவுள் முதலிய ஆவரண மூர்த்திகளில் ஒருமூர்த்தியைப் பூசித்தல் சரியையிற் கிரியை. நெஞ்சின்கண் உருத்திரக் கடவுளைத் தியானஞ்செய்தல் சரியையில் யோகம். அத்தியானபாவனையின் உறைப்பினால் ஓரனுபவ வுணர்வு நிகழ்தல் சரியையில் ஞானம்.

சிவபூசைக்கு வேண்டப்படும் உபகரணங்களெல்லாஞ் செய்து கோடல் கிரியையிற் சரியை. சிவாகமத்தில் விதித்தவாறே ஐவகைச் சுத்தி முன்னாகச் சிவலிங்கவடிவிற் செய்யும் பூசனை கிரியையிற் கிரியை. அகத்தே பூசை, ஓமம், தியானம் மூன்றற்கும் மூவிடம் வகுத்துக்கொண்டு செய்யப்படும் அந்தரியாகம் கிரியையில் யோகம். அவ்வந்தரியாக உறைப்பின்கண் நிகழும் ஓரனுபவ உணர்வு கிரியையில் ஞானம்.

இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம் என்னும் நான்கும் யோகத்திற் சரியை. பிரத்தியாகாரமும், தாரணையும் யோகத்திற் கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம். சமாதி யோகத்தில் ஞானம். இந்த யோகம் சகள நிட்களங்களைப்பற்றி நின்று செய்யுஞ் சாலம்பயோகமும், நிட்களத்தைப் பற்றிநின்று செய்யும் நிராலம்பயோகமும் என்று இருவகைப்படும்.

இனிக் கேட்டல் முதலிய நான்கனுள், கேட்டல் – ஞானத்திற் சரியை. சிந்தித்தல்—ஞானத்திற் கிரியை. தெளிதல் —ஞானத்தில் யோகம். நிட்டை கூடுதல்—ஞானத்தில் ஞானம் என்று உணர்ந்துகொள்க.

இனிப் புகழ்முதலிய உலகப்பயனை நோக்கிச் செய்யும் உபாயச் சரியையிற் சரியை முதல் உபாயஞானத்தின் ஞானம் ஈறாகிய பதினாறு வகையினின்றும் பல வேறுவகைப்பட விரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக் கெல்லாம் பயன்—அவ்வவற்றிற்கேற்பக் காலாக்கினி உருத்திரர் முதற் குணதத்துவ மத்தகத்தில் சீகண்டருத்திரர் புவனத்தின் கீழுள்ள உருத்திரர் ஈறான அவ்வப்புவனபதிகள் உலகத்தில் சாலோகம் முதலியவற்றைப் பெறுதலாம். பத்திகாரணமாகச் செய்யப்படும் உண்மைச் சரியையிற்சரியை முதல் உண்மையோகத்தின் ஞானம்ஈறாகிய பன்னிரு வகையினின்றும் பலவேறு வகைப்பட்டு விரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன்— அவ்வவற்றிற்கேற்பச் சீகண்ட புவனமுதற் சுத்தவித்தைக்குக்

கீழுள்ள அவ்வப் புவனபதிகளுடைய சிவலோகத்துச் சாலோகம் முதலிய அபர முத்திகளைப் பெறுதலாம். உண்மை ஞானத்திற் சரியை முதலிய மூவகையினின்றும் பலவேறு வகைப்படுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன்—அவ்வவற்றற்கேற்பச் சுத்தவித்தை முதலிய அதிகாரத்துவ போக தத்துவங்களில் வைகும் மந்திரர், மந்திரமகேசர் முதலியோர் புவனத்துச் சாலோகம் முதலிய அபரமுத்தியைப் பெறுதலாம். இனிப் பலவேறுவகைப்பட விரியும் ஞானத்தின் ஞானங்களுண் முடிவாகிய ஞானத்திற்குப் பரமுத்தியே பயனென உணர்ந்து கொள்க.

சரியை முதலியவற்றின் இயல்பாவன யாவையெனின், கூறுவாம். அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபிரான் சிவசத்திநிபாதமுடைய உயிர்கள் சோபான முறையினால் உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டுத் தூலமாகவுஞ் சூக்குமமாகவும் அதிசூக்குமம் ஆகவும் வடிவங்கொண்டருளி, அவ் வடிவங்களில் வழிபடு முறைகளையும் வேதாகமங்களில் வகுத்தருளிச்செய்தான். இம்மூவகை வடிவங்களுள், சகளமாகிய தூலவடிவத்தை மாத்திரம் பொருளென்று உணர்ந்து காயத்தொழில் மாத்திரையால் ஆகமத்தின் விதிப்படி வழிபடுவது சரியை.

அது அடிப்பட்டு வரவர நிகழும் பக்குவ விசேடத்தால் நுண்ணுணர்வுடையராய்ச் சகள நிட்களமாகிய சூக்கும வடிவமே பொருள், சகளவடிவம் அதனை வழிபடுதற்கு இடமாகிய திருமேனியாமென்று இவ்வாறறிந்து புறத்தொழிலாலும் அகத்தொழிலாலும் விதித்தவாறே வழிபடுவது கிரியை.

அது அடிப்பட்டு வரவர நிகழும் பக்குவ விசேடத்தால், அதிநுட்ப உணர்வுடையராய் நிட்களமாகிய அதிசூக்கும வடிவமே பொருள், சகளமுஞ் சகளநிட்களமும் அதனை வழிபடுதற்கிடமாகிய திருமேனியென்று இவ்வாறறிந்து அகத்தொழின் மாத்திரையால் ஆண்டைக்கு விதித்தவாறே வழிபடுவது யோகம்.

சரியை, கிரியை, யோகம் மூன்றும் இவ்வாறு முறையே அடிப்பட்டு வரவர நிகழ்ந்து பக்குவமுதிர்ச்சியினாலே உள்ளபடியுணர்வு விளங்கி, அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பே சொரூபம், மற்றைச் சகளம் முதலிய மூன்றுந் தூலவருந்ததி நியாயமாக அதனை உணர்தற் பொருட்டும் வழிபடுதற் பொருட்டுங் கொண்ட திருமேனிகளாம் என்று இவ்வாறறிந்து, காயத்தொழில் மனத்தொழில் இரண்டையுங் கைவிட்டு, கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டையென்னும் அறிவுத்தொழின் மாத்திரையால் வழிபடுவது ஞானம்.

ஞானிகள் ஞானம் முதலிய நால்வகைத்தொழிலுஞ் செய்தற்குரியர். யோகிகள் யோகம் முதலிய மூவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற்குரியர். கிரியையாளர் கிரியை சரியையென்னும் இருவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற்குரியர். சரியையாளர் சரியைத்தொழில் ஒன்றுமே செய்தற்குரியர்.

ஏகதேசமாகக் குறித்தலின்றிச் சிவலிங்கம் முதலிய தாவரத் திருமேனியில் அன்பினால் வழிபாடுசெய்யும் ஞானிகட்குப் பரமசிவன் கன்றை நினைந்த புனிற்றாவின் முலைப்பால் போலக் கருணைமிகுதியினால் அவ்வன்பே தானாய் எப்போதும் ஆண்டு வெளிப்பட்டுநின்று அருள்செய்வன்.

சிவலிங்கம் முதலிய திருமேனியிற்சாத்திய மந்திரங்களால் வழிபாடுசெய்யும் யோகிகட்குப் பரமசிவன் கறந்தவழித்தோன்றும் பால்போல அம்மந்திரங்களால் அவர் விரும்பிய வடிவாய்த் திருமேனிகளில் அப்பொழுது அப்பொழுது தோன்றி நின்று அருள் செய்வன்.

அருவப்பொருளாகிய பரமசிவன் ஈசானாதி மந்திரங்களாற் சிவலிங்கம் முதலிய திருவுருக் கோலினான் எனக்கருதி மந்திரநியாசத்தால் ஆண்டு வழிபடுங் கிரியையாளர்க்குப் பரமசிவன் அம்மந்திரங்களால் விரும்பிய வடிவாய் அத்திருமேனிகளில் அப்போதப்போது தோன்றிநின்று அருள் செய்வன்.

பகுத்துணர்தலின்றிச் சிவலிங்கம் முதலிய திருமேனியே சிவமெனக்கண்டு வழிபடுஞ் சரியையாளர்க்குப் பரமசிவன் ஆண்டு வெளிப்படாது நின்று அருள் செய்வன்.

இனி, அறிதல் ஒப்புமையாற் சரியை முதலிய நான்கும் ஞானமேயாம். ஆயினும், அரும்பு மலர் காய் கனியாதல் போலச் சோபான முறையாகிய தம்முள் வேறுபாட்டால் முறையே ஒன்றுக்கொன்று அதிகமாய் நான்காம் எண்ணு முறைக்கண் நின்றஞானமே முடிவாகிய ஞானமாம். ஆகவே இந் நான்கினும் அறிவு நுணுகி வரவர அறியாமையாகிய ஆணவமலமும் அம்முறையே தேய்ந்து தேய்ந்து வரும். இனிச் சரியைக்குப்பயன் சாலோகம் ஆம். கிரியைக்குப்பயன் சாமீபம் ஆம். யோகத்துக்குப் பயன் சாரூபம் ஆம். இவை மூன்றும் அபரமுத்திகளாம். ஞானத்துக்குப் பயன் மலநீக்கமுஞ் சிவசாயுச்சியமும் ஆம். இதுவே முடிவாகிய பரமுத்தியாம். இம்முத்தி நிலையில் ஆன்மாத் துவிதபாவனை நீங்கி அறிவு மாத்திரையாய்ச் சிவத்தோடுகூடிச் சிவமாய் அகம் புறம் எங்கும் வியாபித்துத் தற்றரும தருமியாய் முழுதும் வியாபகமாய்நின்று அறிவதாகிய முற்றுணர்வுடையனாய்ச் சுத்தாத்துவித கேவலமாய் நின்று முடிவுகாண்கில்லாப் பேரின்பத்தைப் பெறுவன். பரவீடெனப்படுஞ் சுத்தாத்துவித சாயுச்சிய இயல்பு இதுவேயாம்.

இனி அபரமுத்திகளுள் முதலதான சாலோகமாவது— அவ்வப்புவனபதி உலகங்களில் எய்தி ஒருவர் மனையிற் பணிசெய்யும் அகத்தொண்டர்க்கு உளதாகிய உரிமைபோல அவ்வவ்வுலகத்துள் யாண்டுந் தடையின்றி இயங்கி அவ்வப் போகங்களை நுகர்ந்து வாழ்வது.

சாமீபமாவது—அவ்வளவினன்றி மைந்தர்க்குளதாகிய உரிமைபோல அவ்வப்புவனபதிகளுக்கு அணுக்கராய் வைகி அவ்வப்போக விசேடங்களை நுகர்ந்து வாழ்வது.

சாரூபமாவது — அவ்வளவினன்றித் தோழர்க்குரிய உரிமைபோல அவ்வப்புவன பதிகளோடொத்த வடிவமும் ஒத்த அணிகலனும் ஒத்தபோக நுகர்ச்சியும் பெற்று வாழ்வது.

இனி, இம் மூன்றும் உரிமை விசேடம்பற்றி முறையே தொண்டர், மைந்தர், தோழரென்பார் இயல்பை ஒத்தலால் இவற்றை அடைவிக்கும் நெறியாகிய சரியை தாசமார்க்கமென்றும், கிரியை புத்திரமார்க்கமென்றும், யோகஞ் சகமார்க்கமென்றும் பெயர் பெற்றிடும்.

இனிச் சரியை கிரியா யோகமென்னும் மூன்று பாதங்களை உணர்த்துஞ் சைவநூல்கள் : ஞானாமிர்தம், சிவதருமோத்தரம், சைவசமயநெறி, நித்தியகருமநெறிக்குறள், பரமத திமிர பானு, தத்துவப் பிரகாசம் முதலாயின.

ஞானாமிர்தம்

இது நிறைந்தநாயனார் சந்தானத்துப் பரமானந்த முனிவர் அருள்பெற்ற வாகீசர் அருளிச்செய்தது. இது "வெண்டிரைக் கருங்கடல் ஏழும் விண்தொட" என்னுஞ் செய்யுள் முதலாக "ஆருக்கூறிய அத்துவாமற்று" என்பது ஈறாக எழுபத்தைந்து அகவற்பாக்களுடையது. இந்நூல் பதிமுதலிய பதார்த்தங்கள் இலக்கணந் தருக்க முறையில் தடத்தமாக எடுத்து இனிது விளக்குவது. பாநெறியிற் சங்கச்செய்யுள் முறையால் நடப்பது. இது பெரும்பான்மையுஞ் சோமசம்பு சிவாசாரியர், ஞான சிவாசாரியர் இயற்றிய பத்ததிகளின் மொழிபெயர்ப்பாய் நிலவினும், அப் பத்ததிகளுக்கு முதலான சைவாகமங்களின் கருத்துகளையுந் தழுவி நடப்பது. ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் சிவஞான போதப் பொதுவதிகாரத்திற்கு இயற்றிய சிவஞான மாபாடியவுரையில் இந்நூற் செய்யுட் பகுதிகளை ஆண்டாண்டு மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டியருளினர்.

சிவதருமோத்தரம்

இஃது இயற்றினார் மறைஞானசம்பந்தர். இவர் வடமொழிச் சிவதருமோத்தர ஆகமத்தை அப்பெயரானே மொழிபெயர்த்துத் தென்மொழியான் இயற்றியருளினார். சிவதருமோத்தரம் அறுமுகக்கடவுள் அகத்திய முனிவற்கு அருளிச் செய்தது ஓர் உபாகமம். இது பரம தருமாதியியல்,

சிவஞான தானஇயல், ஐவகை யாகஇயல், பலவிசிட்ட காரணஇயல், சிவதருமஇயல், பாவஇயல், சுவர்க்கநரக இயல், சனன மரணஇயல், சுவர்க்க நரக சேடவியல், சிவஞானயோக இயல், பரிகார இயல், கோபுரஇயலெனப் பன்னிரண்டு இயல்களுடைத்து.

சைவ சமயநெறி

இஃது இயற்றினர் மறைஞான சம்பந்தர். இஃது ஆசாரியர் இலக்கணம், மாணாக்கர் இலக்கணம், பொது இலக்கணமென மூன்று விபாகங்களுடைத்து. இம்மூன்றுஞ் சிவாகமச் சரியை கிரியா யோகபாதப் பொருள் தொகுத்தெடுத்து விளக்கும் நூல்கள். இவை இம்மூன்றுமேயன்றி ஞானபாதத் தடத்தப் பொருள் சிலவும் எடுத்தோதும்.

சித்தாந்தசைவ ஞானசாத்திரம்

இனிச் சைவாகமங்களிலுள்ள ஞானபாதப் பொருளுணர்த்துந் திராவிட சித்தாந்த ஞானசாத்திரங்கள் திருவுந்திமுதற் சங்கற்பநிராகரணம் இறுதியாகவரும் பதினன்குமாம்.

"உந்தி களிறு உயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா உண்மை பிரகாசம்—வந்தஅருட்
பண்புவினு போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மைநெறி சங்கற்பம் உற்று"

என்னும் வெண்பாவினுல் அப் பதினன்கின் பெயரும் முறையும் அறிந்துகொள்க.

திருவுந்தியார்

இது திருவியலூர் உய்யவந்ததேவநாயனர் அருளிச்செய்தது. பதிமுதலிய முப்பொருள்களின் சொருப இயல்பு தொகுத்தெடுத்து உணர்த்துவது.

திருக்களிற்றுப்படியார்

இஃது இயற்றினர் திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனர். இவர் மேற்கூறிய உய்யவந்த தேவநாயனர் மாணாக்கர். இந் நூல், திருவுந்தியின் கருத்து இனிது விளக்கஎழுந்து அதற்கு வழிநூலாய் நிலவுவது. இந்நூலாசிரியர், இந்நூலின் தெய்வத்தன்மை விளக்கவேண்டி, இந்நூலைத் திருவம்பலத்தின்கண்ணதான திருக்களிற்றுப் படியினேற்றி இறைஞ்ச, அத் திருக்களிற்றுக்கை நிமிர்ந்து இதனை வாங்கி நடராசர் திருவடியிற் சேர்த்தலின், திருக்களிற்றுப்படி என்று இதற்குத் திருநாமஞ் செப்பினரென்க.

சிவஞானபோதம்

சைவாகமங்களில் உளவாகிய நாற்பாதங்களுள் வைத்து ஞானபாதத்தோதிய பொருளினை ஆராயும் ஆராய்ச்சி இந்நூலின்கண் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பயன் யாதோ எனவும், இது கேட்டற்குரியார் யாவரெனவும், இதனல் நுதலப்படும் பொருள் யாதெனவும், இதனைப் பயப்பிக்குங் கருவியாய் இதற்குமுன் ஒருதலையான் உணர்தற்பாலது யாதுஎனவும், இதனை வழங்குதற்கு இட்டபெயர் யாது எனவும், இஃது யாண்டு வழங்குவதுஎனவும், இதன் முதனூல் யாது எனவும், இந்நூல்செய்தார் யாவரெனவும், பலவாற்ருன் ஆசங்கை நிகழுமன்றே? அவ்வாசங்கை நீங்கி மனஎழுச்சி சேறற்பொருட்டு இந்நூன் முகத்து உரைக்கப்படுவதாகிய

சிறப்புப்பாயிரம்: "மலர்தலை யுலகின் மாயிருள் துமியப்
பலர்புகழ் ஞாயிறு படரின் அல்லதைக்
காண்டல் செல்லாக் கண்போல் ஈண்டிய
பெரும்பெயர்க் கடவுளிற் கண்டுகண்
[ணிருள்தீர்
தருந்துயர்க் குரம்பையி னுன்மா நாடி
மயர்வற நந்தி முனிகணத் தளித்த

உயர்சிவ ஞான போதம் உரைத்தோன்
பெண்ணைப் புனல்சூழ்வெண் ணெய்ச்
[சுவேதவனன்
பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
பவகனி வன்பகை கடந்த
தவரடி புனைந்த தலைமை யோனே''

எனவரும்.

உயர் சிவஞானபோதமென்றது, ஏனை மூன்று பாதத்தை ஆராயும் நூல்கட்கு மேற்பட்ட சிவஞானபோதமென்றவாறு எனவே, அந்நூல்கள் உணர்ந்தபின்னர் இந்நூல் கேட்கற் பாற்றென்பது பெற்றாம். பெறவே, முன்னர்த் தீக்கையுற்றுச் சிவாகமங்களை ஓதி அதன்பின் ஏனை மூன்றுபாதங்களை ஆராயும் நூன்முறையே கேட்டு அவ்வாறொழுகி மனந் தூயராய் நித்தியாநித்திய உணர்வு தோன்றிப் பிறவிக்கு அஞ்சி வீடுபேற்றின் அவாமிக்கு உண்டாயவழி, அவர்க்கு இந்நூல் உணர்த்துக என்பது போந்ததெனக் கொள்க.

இப் பாயிரப்பொருள் நூலிறுதியில் ''எந்தை சனற் குமரன்'' என்னும் வெண்பாவாற் பெறப்படுதலின், ஈண்டுங் கூறுதல் கூறியது கூறலாம் பிறவெனின்;—ஆகாது: ''எந்தை சனற் குமரன்'' என்பதனாற் பெறப்பட்டதனையே மாணாக் கர்க்கு நூன்முகத்து உணர்த்துதற் பொருட்டு ஈண்டுத் தந் துரைத்தது ஆகலான் என்பது. மிருகேந்திரத்து இறுதியிற் கூறும் வரலாற்றினை நாராயணகண்ட ஆசிரியர் நூன் முகத்துத் தந்துரைத்ததூஉம் இக்கருத்தேபற்றி யென்க.

இந்நூல் நந்தியெம்பெருமான் பெறுதற்கு வரலா றென்னையெனின்,—கூறுதும். மாசங்கார முடிவின்கண் உலகங்களை மீளப் படைத்தற்பொருட்டுப் பரமான்மா ஆகிய பரமசிவத்தினுடைய பராசக்தி குடிலையை நோக்கியவழி, வேதாகமங்கள் குடிலையினின்று நாதவடிவாயும், அதன்பின் விந்துவடிவாயும், அதன்பின் அக்கர வடிவாயும் முறையே தோன்றின. பின் அவற்றைச் சொற்றொடர்ப்படுத்துச் செய்யுளாக்கிப் பிறர்க்கு அருளிச் செய்தற்பொருட்டு, பரம

சிவன் ஈசானம்முதலியபஞ்சப்பிரமமனுக்களாகிய சத்திகளே திருமுடிமுதலிய அவயவங்களாகச் சகளநிட்களத் திருமேனி கொண்டருளிச் சதாசிவ மூர்த்தியாய் நின்று, தற்புருடம் முதலிய நான்கு திருமுகங்களான் வேதங்களைத் தோற்று வித்து, வேதங்களை அனந்ததேவர் வழியானே பிரமனுக்கு அருளிச்செய்து, சிவாகமங்களைப் பிரதிசங்கிதை முறை யானே பிரணவர் முதலிய பதின்மரும் மகாருத்திரர் முதலிய பதினெண்மருமாகிய இருபத்தெண்மருக்குஞ் சிவபேதம் உருத்திரபேதம் எனப்பகுத்து ஓரோவொன்று ஒவ்வொரு வருக்கு அருளிச் செய்து பின்பு மகவுக முறையானே அவ் விருபத்தெட்டினையும் வித்தியேசர் எண்மரின் முதல்வராகிய அனந்ததேவர்க்கு அருளிச்செய்தான். அவற்றை அனந்த தேவர் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரரின் முதல்வராகிய சீகண்டருத்திரருக்கு அருளிச்செய்தார். அவற்றைச் சீகண்ட ருத்திரர் கணங்கட்குந் தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் அளித்தற் பொருட்டு முதற்கண் நந்தியெம் பெருமானுக்கு அருளிச் செய்தார்.

அங்ஙனம் ஆகமங்களெல்லாங் கேட்டருளிய நந்தி யெம்பெருமான் சீகண்ட முதல்வரை வணங்கி நின்று, ''சிவா கமந்தோறுஞ் சரியை முதலிய நாற்பாதங்களுஞ் சிறுபான்மை வேறுவேறாகக் கூறப்பட்டன. அவற்றுள், உண்மையாவது இது என்றருளிச் செய்யவேண்டும்,'' என்று இரந்து விண்ணப்பஞ் செய்து வினாயவழி, சீகண்டருத்திரமுதல் வர் கருணைகூர்ந்து ''நன்றே வினாயினாய்; அனந்ததேவர் எமக்கருளிச் செய்தவாறே கூறுகின்றோம்; கேட்பாயாக'' என்றருளி, கற்பந்தோறும் படைப்பு வேறுபாடுங் கேட்போர் கருத்து வேறுபாடும்பற்றி அவற்றிற்கு இயையச் சரியை முதலிய மூன்றுபாதங்களும் ஆகமங்களில் வெவ்வேறாகக் கூறப்பட்டன. ஆகலான், அவற்றுள் எவ்வாகமத்தின் வழி யார் தீக்கைபெற்றார், அவ்வாகமத்தின்வழி அவரொழுகற் பாலர்.

இனி, ஞானபாதமாவது பொருள் தன்மை உணர்த் துவ தாகலின், அது பலதிறப்படுதல் பொருந்தாமையின்,

அவையெல்லாந் நூலாருந்ததி முறைபற்றிக் கூறப்பட்டன அன்றி மாறுகோள் அல்ல வென்பது வகுத்துணர்த்துதற் பொருட்டு, இரவுரவ ஆகமத்துட் பன்னிரு சூத்திரத்தாற் கூறப்பட்டது சிவஞானபோதம் என்பதோர் படலம். அது கேட்டார்க்கு எல்லா ஆகமப் பொருள்களும் மாறுகோள் இன்றி இனிது விளங்குமெனக்கூறி, அச் சிவஞான போதத்தை நந்தியெம்பெருமானுக்கு அருளிச்செய்தார்.

நந்தியெம்பெருமானும் அதுகேட்ட துணையானே எல்லா ஐயமும் நீங்கி மெய்ப்பொருள் தெளிந்து பின்னர்த் தம் மாணுக்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த சனற்குமார முனிகட்கு அருளிச்செய்தார். அவர் தம் மாணுக்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த சத்தியஞானதரிசனிகளுக்கு அருளிச் செய்தார். அவர் தம்மாணுக்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த பரஞ்சோதி மாமுனிகட்கு அருளிச் செய்தார். அவர் தமிழ் நாடு செய்த தவத்தானே திருவெண்ணெய் நல்லூரில் அவதரித்தருளி மெய்யுணர்வின் முற்றுப்பேறுடையராய் எழுந்தருளியிருந்த மெய்கண்டதேவர்பால் வந்து சிவஞான போதத்தை நல்கி, "இதனை ஈண்டுள்ளோர் உணர்ந்து உய்தற்பொருட்டு மொழிபெயர்த்துச் செய்து பொழிப் புரைக்க" என்றருளி, பொழிப்புரைக்குமாறும் சத்தியஞான தரிசனிகள்பால் தாங்கேட்டவாறே வகுத்தருளிச் செய்து நீங்க, அவரும் அவ்வாறே மொழிபெயர்த்துப் பொழிப் புரையுஞ்செய்தருளி, தம்முடைய மாணுக்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த அருணந்தி குரவர்க்கு அளித்தருளினர். இஃது இந்நூல் வந்த வரலாறு எனக்கொள்க.

பொழிப்புரையை வடநூலார்வார்த்திகமென்பர். பொழிப் பெனினுங் காண்டிகையெனினும் ஒக்கும். பொழிப்புரை பிண்டப் பொழிப்பெனவும், கண்ணழித்துரைக்கும் பொழிப் புரையெனவும் இருவகைப்படும். அவற்றுள், இது கண்ணழித்துக் கடாவிடைகளான் உரைக்கும் பொழிப்புரையென உணர்ந்துகொள்க. இனி, ஆசிரியர் வார்த்திகப்பொழிப்பு உரைச்செய்யுளானும் பாச்செய்யுளானுஞ் செய்யப்படும்

என்னும் வடமொழிமதம்பற்றி ஈண்டுக் கருத்துரையும், மேற்கோளும் ஏதுவும் உரைச்செய்யுளான் உரைத்தார்; உதாரணம் பாச்செய்யுளான் உரைத்தார்.

இச் சிவஞானபோதத்து முன் ஆறு சூத்திரங்களானே பெத்தத்தில் நின்ற நிலைபற்றி இலக்கணங் கூறுதலின், அவை பொதுவியல்பு எனவும், பின்னுறு சூத்திரங்களானே முத்தியில் நின்ற நிலைபற்றி இலக்கணங் கூறுதலின் சிறப் பியல்பு எனவுமாம். இனிப் பொதுவியல்பு உணர்த்தும் நூல்கள் பொதுவெனவுஞ் சிறப்பியல்பு உணர்த்தும் நூல்கள் சிறப்பெனவுங் கூறப்படும். சிறப்பியல்பு சகசமாய் உள்ளதாகலின், உண்மையெனவும்படும். பொதுவியல்பு அளவை முகத்தானும் இலக்கண முகத்தானுங் கூறப்பட்டுக் கேட்டல்சிந்தித்தல் என்னும் இருதிறத்தான் உணரப்படும். சிறப்பியல்பு சாதனமுகத்தானும் பயன் முகத்தானுங் கூறப் பட்டுக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டையென்னும் நான்கு திறத்தான் உணரப்படும். கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகளை வடநூலார் முறையே சிரவணம், மனனம், நித்தியாசனம், நிட்டை என்ப. "பல் பொருட்குப் பொதுவாகிய இலக்கணம் பொதுவியல்பு" என்றும் "ஒரு பொருட்கே யுரிய இலக்கணஞ் சிறப்பியல்பு" என்றும், அளவை நூலாற் கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறு; "தடத்தலக்கணஞ் சொருபலக்கணம்" என்னும் வட சொற்குப் பரியாயப் பெயராய் ஈண்டுக் கூறப்படும் பொது வியல்பு சிறப்பியல்பு வேறெனத் தெரிந்துகொள்க. இவ்விரு வேறு வகைக்குஞ் சொல் ஒருமை மாத்திரையே பற்றி மயங்கற்க.

சிவஞானபோதம் இங்ஙனம் பொதுவியல்புஞ் சிறப் பியல்பும் ஒருங்கு உணர்த்தலின், முழுமுதல்நூலாம். இனிச் சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாசம் என்பன முறையே இவ்விலக் கணம்பெற்ற வழிநூலும் புடைநூலுமாம். மொழி பெயர்த்துக் கூறும் நூல்களில் ஞானமிர்தம் முதலிய பெரும் பாலும் பொது இயல்பு மாத்திரையே கூறுதலிற் பொது நூலாம். திருவுந்தி, திருக்களிற்றுப்படி முதலியன சிறப்

பியல்பு மாத்திரையே கூறுதலின் உண்மை நூலாம்என்பது வடமொழியினும் பவுட்கரம், மிருகேந்திரம் முதலிய சிவாகமங்கள் பெத்தத்தில் நின்ற நிலைபற்றி இலக்கணங் கூறுதலின், அவை பொதுநூலாம். சருவஞானோத்தரம் முதலிய சிவாகமங்கள் முத்தியில் நின்ற நிலைபற்றி இலக்கணங் கூறுதலின், அவை உண்மைநூலாம். உபநிடதங்களினும் சுபாலம் முதலிய உபநிடதம் உலகந் தோன்றி ஒடுங்கும் முறைமையுந் தோற்றி ஒடுக்குதற்கு ஒருகருத்தா உண்டென்னும் மாத்திரையும் போல்வன உணர்த்துதலின் பொதுவெனப்படும். சாந்தோக்கியம் முதலிய உபநிடதங்கள் இருவகையுங் கூறுதலின் பொதுவுஞ் சிறப்புமாம். அதர்வசிகை, அதர்வசிரம்,சுவேதாச்சுவதரம்முதலியஉபநிடதங்கள்முத்தி நிலையேபற்றிச் சாதனமும் பயனுங் கூறுதலின், உண்மையெனப்படும். அதர்வசிகை முதலிய உபநிடதங்களிற் கூறும் பொருள்களுஞ் சிவாகமப்பொருளை நோக்கும் வழிச் சூத்திரமும் பாடியமும் போலத் துலாருந்ததி முறையாம். இக்கருத்துப் பற்றியே வேதம் பொதுநூலெனவும் ஆகமஞ் சிறப்புநூலெனவுந் திருமந்திரம் முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டன என்றுணர்க. ''வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்தத் திறன் இங்குத் தெரிக்கலுற்றாம்'' என்றதூஉம், இம்முறை தெரிந்து கோடற்கென்க. இவ் வுண்மையுணர்ந்து பொருள் கொள்ள மாட்டாதார் உபநிடதங்கள் ஒன்றோடொன்று முரணும் எனவும், உபநிடதமுஞ் சிவாகமமுந் தம்முள் முரணும் எனவும், சிவாகமத்துள்ளும் ஒன்றோடொன்று முரணும் எனவும் மயங்கி, ஒன்றன் பொருளே பற்றி ஏனையவற்றை இகழ்வர். அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக; வேதாந்த சித்தாந்த நூல்கள் அங்ஙனம் இருவேறு வகைப் படுத்துக் கூறவேண்டிய தென்னை? சிறப்பியல்பு ஒன்றே கூறஅமையுமாலோஎனின்,—அமையாது; ஆன்மாக்கள் அங்ஙனந் தத்தமக்குரிய சோபான முறையின் அறிந்து வருந் தன்மைக்கேற்பத் துலாருந்ததி நியாயமாக உணர்த்த வேண்டுமாகலின் என்க.

"புறச்சமய நெறிநின்றும் அகச்சமயம் புக்கும்
புகன்மிருதி வழிஉழன்றும் புகலும்ஆச் சிரம
அறத்துறைகள் அவையடைந்தும் அருந்தவங்கள் புரிந்தும்
அருங்கலைகள் பலதெரிந்தும் ஆரணங்கள் படித்துஞ்
சிறப்புடைய புராணங்கள் உணர்ந்தும் வேதச்
சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றால் சைவத்
திறத்தடைவர் இதிற்சரியை கிரியா யோகஞ்
செலுத்தியபின் ஞானத்தால் சிவனடியைச் சேர்வர்"

என்றதூஉம் இவ்வியல்பு நோக்கியே யென்க.

இங்ஙனம் இவ்விருவகை இயல்பும் வேறுவேறு கூறும் ஆகமங்களின் பொருள்ஒருமை உணரமாட்டாது. ஓரோ ஒன்றேபற்றி ஐக்கியவாதம் முதல் பலதிறத்தான் வேறுபட்டுத் தம்முள் மயங்குவார்க்கு அங்ஙனம் மயங்காது, அவற்றின் பொருளொருமை உணர்த்துதற்கு எழுந்தது இச் சிவஞானபோதம் என்றறிக. இஃதறியாதார் எல்லா ஆகமப்பொருளையும் பன்னிருசூத்திரத்தால் தொகுத்து விளக்குதற்கு எழுந்தது இந் நூலென்றுரைப்ப. மிருகேந்திரத்தின் முதற்கண்ணதாகிய ஒருசூத்திரத்தானே எல்லா ஆகமப்பொருளுந் தொகுத்தெடுத்து விளக்கப்பட்டன என்பது ஆண்டே அறியக்கிடத்தலானும், மற்றும் அங்ஙனந் தொகுத்துக்கூறும் ஆகமங்கள் பலவுள ஆதலானும், அதுபற்றி இதன்கண் போந்த விசேடம் இன்மையானும், ''நாடிக்கண்டு மயர்வற அளித்த சிவஞானபோதம்'' என்பதற்குத் தாற்பரியம் அதுவாகாமையானும், அவர் உரைப்பனவெல்லாம் போலியென்றொழிக. ''சிவஞான போதம்'' என்பதும் இக் காரணத்தாற் பெற்ற பெயர். அஃது எவ்வாறு என்னில்,—

''......உயர்ஞானம் இரண்டா மாறு
மலம்அகல அகலாத மன்னு போதத்
திருவருளோன் றென்றதனைத் தெளிய ஓதுஞ்
சிவாகமம்என் றுலகறியச் செப்பும் நூலே''

என்பவாகலின். பரஞானம் அபரஞானம் என்றிரண்டும் சிவஞானம் எனப்படும். அவற்றுள் பரஞானத்தைப்

போதிப்பது எல்லா ஆகமங்கட்கும் பொதுவாகலின், ஈண்டுச் சிவஞானமென்றது—அவ்வபர ஞானமாகிய சிவ ஞானமேயாம். போதித்தல் - அவற்றின் நிச்சயப்பொருள் இதுவென உணர்த்துதலாம். ஆகவே, சைவாகமங்களின் பொருள் நிச்சயம் உணர்த்துவது சிவஞான போதமெனக் காரணக் குறியாயிற்று என்று உணர்க. இப் பொருள் வடமொழிச் சிவஞான போதத்துப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்தின் பிற்பாதியிற் கூறியவாறுபற்றி உரைக்கப் பட்டது. சிவஞானமெனப் பொதுப்படக் கூறினுந் தலைமை பற்றி ஞானபாதமே கொள்ளப்படும். ஞானபாதத்திற்குத் தலைமை,

"இனியையென மருவும் அவை யாவு ஞானங் கிடைத்தற்கு நிமித்தம்"

என்பதனால் அறிக.

அற்றேல், ஏனை மூன்றுபாதப் பொருள்களை ஆராயும் நூல்கள் யாவையெனின்,—அவை சோமசம்பு சிவாசாரியர் செய்த கிரியாகாண்டக் கிரமாவலி முதலியவாம் என்க. அற்றேல், ஞானபாதப் பொருளாராய்ச்சி நூலும் பிற் காலத்து ஆசிரியன்மாரே கூற அமையும்; ஆகமத்துக்கூற வேண்டாம் பிறவெனின், — ஆசிரியன்மார் அவை அனுட்டிக்குமுறை ஆராயப் புகுந்தாரன்றி அவற்றிற்குப் பொருள் ஒருமை கூறப்புகுந்தாரல்லர்; "அவை சிறு பான்மை தம்முள் வேறுபாடுடைய" என்றும், "யார் யார் எவ்வாகமத்தின் முறையே தீக்கைபெற்றார் அவரவர் அவ் வாகமத்தின் முறையே அனுட்டிக்க" என்றும், "எக்கோயில் எவ்வாகமத்தின் முறை பிரதிட்டை செய்யப்பட்டது, அக் கோயிலுக்கு அவ்வாகமத்தின் முறையே பூசை விழா முதலிய நடாத்துக" என்றும், "மாறிச் செய்யிற் குற்றம்" என்றும், ஆகமங்களே கூறுதலின், அவற்றிற்குப் பொருளொருமை காட்டலாகாமையின், கற்பபேதத்தானும், ஆன்மாக்கள் கருத்து வேறுபாட்டானும், அவ்வவற்றிற்கு ஏற்பச் சிறு பான்மை தம்முள் வேறுபடக் கூறுதல் பொருத்தம்உடைத் தென்பதுபற்றி அவற்றைக்கூறும் ஆகமங்கள் சிறுபான்மை அங்ஙனம் வேறுபட நிகழ்ந்தன.

இனி, ஞானபாதமாவது பொருட்டன்மை உணர்த்துவ தாகலின், ஆண்டு வேறுபடுதல் பொருந்தாதாயினும் ஆன் மாக்களின் மலபரிபாக தாரதம்மியத்திற்கு ஏற்பத் தூலாருந்ததி முறைமைத்தாக உணர்த்துதல் மரபென்பது பற்றி, அங்ஙனம் கூறும் ஆகமங்களை நோக்குவோர், அவை ஒன்றோடொன்று முரணுவனபோலக் கருதி மயங்குவர், அங்ஙனம் மயங்காமைப் பொருட்டு ஞானபாதப் பொருள் களையெல்லாம் பொது, உண்மையென இருவகைப்படுத்து, ஆராய்ச்சிசெய்து ஒருதலையான் உணர்த்த வேண்டுதலின், அஃது ஏனையோரால் ஆகாமையின் வேண்டுமென்க. அங்ஙனம் முரணுவனபோலத் தோன்றுவன யாவை யெனின்,—சுவாயம்புவம் முதலியவற்றின் பதார்த்தம் ஏழென்றலும், பவுட்கரம் முதலியவற்றின் ஆறென்றலும், பராக்கியை முதலியவற்றின் ஐந்தென்றலும், சருவஞானோத் தரம் முதலியவற்றின் நான்கென்றலும் இரவுரவம், மிருகேந் திரம் முதலியவற்றின் மூன்று என்றலும் போல்வனவா மென்க. அவையெல்லாம் மூன்று என்றதனுள் அடங்கு தலின், முப்பொருளென்றலே எல்லா ஆகமங்கட்குந் துணி பெனக் காட்டுதல் போல்வன பொருளொருமை கூறுதலாம் என்பது.

மங்கலவாழ்த்து:—"காமிகம் முதலிய சைவாகமங்களுள் ஞானபாதப் பொருளின் இகல்அறுத்து அவற்றின் பொரு ளுண்மை போதித்தற்கு இரவுரவாகமத்தின் எழுந்த சிவஞானபோத நூலினைத் தமிழுலகம் உய்தற்பொருட்டு மொழி பெயர்த்துச்செய்து பொழிப்புரைப்பான் எடுத்துக் கொண்ட ஆசிரியர் சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப் புரியுந் தமக்கு இடையூறு சிறிதும் அணுகாமை அறிந்தாராயினும் ஆன்றோர் ஆசாரம் பாதுகாத்தற் பொருட்டும், மாணாக்கர்க்கு அறிவுறுத்தற் பொருட்டும், முதற்கண் இடையூறு நீக்குதற் குரிய கடவுளை வாழ்த்துவதாகிய மங்கலவாழ்த்துக் கூறு கின்றார். வாழ்த்தும், வணக்கமும், பொருளியல்பு உணர்த்தலுமென மங்கல வாழ்த்து மூவகைப்படும். இது பொருளியல்பு உரைத்தது எனக் கொள்க.

"கல்லால் நிழன்மலை
வில்லார் அருளிய
பொல்லார் இணைமலர்
நல்லார் புனைவரே."

நந்தி பெருமானுக்கு இந் நூல் அறிவுறுத்தருளிய முதலாசிரியரென்பது உணர்த்துதற்குக் 'கல்லால் நிழல்' என இடங் கூறினார். ஆண்டெழுந்தருளியிருந்து சிவாகமப் பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று முரணுவனவாக மலைந்து வினவிய நந்திபெருமானுக்கு இந் நூலான் மலைவு தீர்த்தருளினாரென்பார், 'மலைவுஇல்லார்' என்றார். இல்லார் இல்லாகச் செய்தாரெனப் பண்படியிற் பிறந்த வினைப் பெயர். இனி 'மலை வில்லார்' என்பது மேருவை வில்லாக வுடையாரெனக்கொண்டு, கல்லால் நிழலின் எழுந்தருளி யிருந்து வீடுபேறும், மலையை வில்லாக வளைத்துப் பகைவரை வென்று போகமும் அளித்தருளியோரெனினும் அமையும். எனவே ஐந்தொழிற்கும் வினைமுதலென்றவாறு ஆயிற்று.

'அருளிய' என்பது செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; "உண்ணியபுகின்" என்றாற்போல. அது 'புனைவர்' என்னும் பிறவினைமுதல் வினைகொண்டு முடிந்தது. அருளுதல் — புனைந்தமைபற்றிக் கல்லால் நிழலில் வீற்றிருந்து மலைவு தீர்த்தருளிய ஆசிரியர் கருணை மீக்கூர்தல். அருளிய பொல்லாரெனப் பெயரெச்சமுடிபாக வைத்துரைத்தலும் ஒன்று. பொள்ளார் பொல்லாரென மரீஇயிற்று; சுயம்புமூர்த்தி என்றதாம்.

இணை மலர்: பண்புத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாய்த் திருவடியை உணர்த்திற்று. இணையென்பதனைத் திருவடிக்கு அடையாக்கி இருபெயரொட்டாகுபெயர் என்றலும் ஒன்று. இவற்றியல்பெல்லாஞ் சூத்திர விருத்தியின் உரைத்தாம்; ஆண்டுக் காண்க. புனைவரென்பதற்கேற்பத் திருவடியை மலராக உருவகஞ் செய்தாரென்றலும் ஒன்று. நல்லார்-கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து

முதிர்ந்தோர். புனைதல் - தாடலை போலடங்கி நிற்றல். ஏகாரம் ஈற்றசை; தேற்றமெனினும் அமையும்.

இப் பாட்டு வஞ்சித்துறை, இது 'கல்' என்பது முதல் 'ஏ' என்பது இறுவாய்ப் பன்னிரு சொற்களாற் கூறவே. இந்நூல் பன்னிரு சூத்திரத்தாற் செய்யப்பட்டதெனவும், அவற்றுள் மும்மூன்று சொற்கள் ஒவ்வோரடியாக வைத்து நான்கடியாகக் கூறவே, இந்நூலும் அவற்றுள் மும்மூன்று சூத்திரம் ஒவ்வோரியலாக வைத்து நான்கியலாற் செய்யப் பட்டதெனவும், அவற்றுள் முன்னீரடியும் ஒருவினைமுடிபும் பின்னீரடியும் பிறிதோர் வினைமுடிபுமாக இருவகைப்படுத்துச் செய்யவே, முன்னாறு சூத்திரம் ஓரதிகாரமும் பின்னாறு சூத்திரம்:வேறோர் அதிகாரமுமாக இந்நூல் இரண்டதிகாரத்தாற் செய்யப்பட்டதெனவும், குறிப்பான் உணர்த்தியவாறு காண்க. இரண்டாம் ஓத்தின் முதற்சூத்திரம் "இதுவுமது" என முதலோத்தின் இறுதிச் சூத்திரத்தோடு மாட்டெறியப் படுவதென்பது உணர்த்துதற்கு 'மலைவு' என்பதனை ஈரடியினுஞ் சாரவைத்தார். 'கல்லால் நிழல்' என முதலடியின் இடங்கூறவே முதலோத்துப் பிரமாணங் கூறுவதென்பதூஉம், இரண்டாமடியில் 'மலைவில்லா ரருளிய' எனச் செய்கை கூறவே இரண்டாம் ஓத்திலக்கணங் கூறுவதென்பதூஉம், மூன்றாமடியிற் 'பொல்லார் இணைமலர்' எனத் திருவடி கூறவே மூன்றாம் ஓத்துச் சாதனங் கூறுவதென்பதூஉம், நாலாமடியில் 'நல்லார் புனைவரே' எனப் பேறு கூறவே நாலாம் ஓத்துப் பயன் கூறுவதென்பதூஉம், குறிப்பாற் பெறப்படும். பிறவும் இவ்வாறு ஓர்ந்துணர்க. இங்ஙனம் நூல்நுதல் பொருளெல்லாங் குறிப்பான் தன்னகத்தடக்கி நிற்றல் மங்கல வாழ்த்து இலக்கணமென்று உணர்க. இவ்வாறு நால்வகைப்படுத்தோதியது இந்நூலென்பது,

"ஈண்டளவும் பொருளியல்பும் வேண்டுஞ் செய்தி
முறைமைகளும் பெத்தமொடு முத்தி யெல்லாம்"

என வழிநூலாசிரியர் வகுத்தோதியவாற்றானுங் கண்டு கொள்க."

அவை யடக்கம்: "தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்
எம்மை உடைமை எமையிகழார்—தம்மை
உணரார் உணரார் உடங்கியைந்து தம்மிற்
புணராமை கேளாம் புறன்.

"இவ் அவை யடக்கத்தானே அவ்விறைவனால் இயம்பப் படும் நூல் உணர்ந்தாரது உயர்வும் ஏனைச் சமய நூலுணர்ந்தாரது இழிவும் உணர்த்தப்பட்டன. ஈண்டுத் 'தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்' என்றது, அத்துவித சித்தாந்த சைவரை. 'தம்மை உணரார்' என்றது அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென்னும் நால்வேறு வகைப் பரசமயத்தாரை.

அவர் 'உடங் கியைந்து தம்மிற் புணராமை' யாவது :— பிறவிக் குருடர் பலர் குழீஇக்கொண்டு வேழங் காண்டல் விருப்பான், அது நின்றுழிச் சென்று கையினால் ஒவ்வோர் உறுப்பினைத் தைவந்து வேழமாவது முறம்போல்வது என்றும், உரல்போல்வது என்றும், உலக்கைபோல்வது என்றும், மலைபோல்வது என்றும், தம்முள் மாறுகொண்டு ஒருவரையொருவர் மறுத்துக் கலாம்விளைத்தல்போல, சித்தாந்த சைவ நெறிநின்று ஆசான் திருவருள்பெறுதார் தத்தம் உணர்விற்கேற்பச் சமய நூல்களின் ஒவ்வொன்றினை ஆராய்ந்து அவற்றிற் கூறும் ஏகதேசப் பொருள்களைபற்றி ஒருவரையொருவர் மறுத்துத் தம்முள் மாறுகொண்டு கலாம்விளைத்தல். அங்ஙனம் கலாய்க்கின்றுழிக் கண்ணுடையான் ஒருவன் நோக்கி, இவர் செவி முதலிய ஒவ்வோர் உறுப்புக்களை பற்றிக் கூறிக் கலாம் விளைக்கின்றார் எனவும் வேழத்தின் இயல்பு வேறெனவுந் தெரிந்துணர்ந்து, அவர்க்கு அதனை யுணர்த்தலுறின், கொடிறும் பேதையும்போலத் தாம்கொண்டதேபற்றி அவனையுந் தம்முள் ஒருவனாக வைத்து இழித்துக்கூறி மாறுகொண்டிடலேயன்றிப் பொருளெனக் கொள்ளமாட்டார். அதுபற்றி அவன் வெகுளாது இவர் இயல்பு இதுவென நகையாடி ஒழிந்துவிடும். இதுபோல ஒவ்வொரு சமயநூல் பற்றி அங்ஙனம் பிணங்குவாரை அவையெல்லாம் ஒவ்வோர் ஏகதேச இயைபுபற்றிக் கூறினவாகலான், அவை பற்றிப் பிணங்கற்க எனவும் பொருட்டன்மை வேறெனவும் யாம் இந்நூலான் உணர்த்தப்புகின், அவர் அதனைக் கொள்ளமாட்டாது பயிற்சி வயத்தான் தாம் கொண்டதே பற்றி எம்மையுந் தம்முள் ஒருவராக வைத்து இகழ்ந்து உரைப்பாராகலின், அவ்வழி அவர் வெள்ளறிவு அது வென்று ஒழிவதேயன்றி அதனைக் கொள்ளாமென்பார் 'கேளாம்புறன்' என்றார், கேட்டல்—பொருளாகக் கோடல். "அது ஊறு கேளாது" என்பதனானும் "கேளாரும் வேட்ப மொழிதல்" என்பதனானும் அறிக.

புறன் - புறச்சமயம்பற்றி இகழ்ந்துரைக்கும் மொழியும் புறங்கூற்று மொழியும் என்பது இரட்டுற மொழிதலாற் கொள்க. புறங்கூற்று மொழியாவது—புறச்சமயிகளல்லாத பாடாணவாதசைவர் முதலியோர் முன்னன்றிப் புறத்தே இகழ்ந்து கூறும் மொழி."

மலர்தலையுலகிற் பிறஇருளின் நீக்கிப் பொருள்களைக் கண்ணுக்குக் காட்டுதற்குப் பன்னிருவகைத்தாய ஞாயிறு போல அனாதி மூல மல இருளின்நீக்கிச் சிவபரம்பொருளை ஆன்மாவிற்குக் காட்டி அனுபூதியின் நிலைபெறுவித்தற்குப் பன்னிருசூத்திர ஞானஞாயிறாய் எழுந்தது இம்முதல் நூலென்க. முழுமுதற் பொருளாய்ப் பரம ஆத்தனை பரம சிவன் திருவாய்மொழியாய் ஆரிய வேதோபநிடத சாரம் அனைத்தும் ஒருங்குதிரண்டதூஉம், காமிகம் முதலிய சைவாகம ஞானபாதசாரம் அனைத்தும் ஒருங்கு திரண்டதூஉம், தமிழ்வேத சாரமனைத்தும் ஒருங்கு திரண்டதூஉமாகி, இறை, உயிர், மலமென்னும் முப்பொருளின் தடத்த சொரூப இயலெல்லாம் ஐய விபரீதம் அகற்றி அங்கை நெல்லிக்கனிபோல விளக்குதலின் தானே தனக்கு ஒப்பாய் நிற்பது இச் சிவஞான போத முதல்நூல். அது,

"வேதம் பசுஅதன்பால் மெய்ஆ கமநால்வர்
ஓதுந் தமிழ்அதனின் உள்ளுறுநெய்-போதமிகு

நெய்யின் உறுசுவையாம் நீள்வெண்ணெய்மெய் கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் திறம்"

என்னும் ஆன்றோர் திருவாக்கானும் அறிக. இது எல்லாச் சமயங்களையுந் தாரதம்மியமாகச் சோபான முறையான் தன்னகத்தடக்கி அத்துவித சைவசித்தாந்தம் போதிப்பது. இது கூறும் அத்துவிதஞ் சுத்தாத்துவிதம்.

"பொய்கண்டார் காணாப் புனிதமெனும் அத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநாள் எந்நாளோ"

என்றார் தாயுமான யோகியாரும். பொய்கண்டார் என்றது - உபநிடதங்களின் முடிவு கேவலாத்துவிதம் எனவும், விசிட்டாத்துவிதம் எனவும், பாவனாத்துவிதம் எனவுங் கண்ட ஏனை ஆசாரியர்களை.

சிவஞானபோத வியாக்கியானம்

வடமொழிச் சிவஞானபோத நூற்கு வடமொழி வல்ல ஆசிரியர் பலர், வடமொழியில் வியாக்கியானங்கள் பற்பல செய்திட்டார், வடமொழியிற் சிவாக்கிரயோகி தேசிகர் இயற்றிய இதன் வியாக்கியானம் மிக விரிந்தது. ஏனையோர் செய்த வியாக்கியானங்கள் மிகச் சுருங்கின. இதன் வடமொழிச் சூத்திர பதார்த்தங்களைச் சிவசமவாத சைவருஞ் சிவாத்துவித சைவரும் ஆண்டாண்டு நலிந்து பொருள் கொண்டு தத்தஞ்சமய முடிபாக்கிச்செய்த வியாக்கியானங் களும் சிலவுள. அவை போலி வியாக்கியானங்கள் ஆதலே ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் சிவஞான மாபாடியத்துள் ஆண்டாண்டு எடுத்து விளக்கினர்.

சிவஞான மாபாடியம்

செந்தமிழ்நாட்டிற் பொதியமலைச்சார்பின் கண்ணதாய் விளங்கும் பாவநாசத் திருப்பதிப் பாலதான விக்கிரமசிங்க புரத்தில் அகத்திய முனிவர் வரத்தால் திரு அவதாரஞ் செய்து திருக்கயிலாயபரம்பரை மெய்கண்டசிவாசாரியர் சந்ததிக்கோர் ஞானபானுவாய் விளங்குந் திருவாவடுதுறை நமச்சிவாயதேசிக பரம்பரை தழைத்து இனிதோங்க, அக் குருபரம்பரையில் விளங்கிய வேலப்பதேசிக ஞானாசாரியர்பாற் சிவஞானபோத ஞானோபதேச அனுக்கிரகம் பெற்று வடமொழி தென்மொழி மாப்பெருங் கடலெலாம் நிலைகண்டுணர்ந்து, அத்துவித சிவஞான அனுபூதி கைக் கண்டு மெய்கண்ட சிவஞானபோதப் பிரதிட்டாசாரிய சுவாமிகளாய் விளங்கிய சிவஞான யோகிகள், தென்மொழிச் சிவஞானபோத நூற்குச் சிற்றுரையெனப் படும் லகுவியாக்கியானமும் சிவஞானபாடிய மெனப் பெயரிய மாபாடியமும் அருளிச்செய்தார். சிவஞான யோகிகள் சிவஞானபோதத்தின் உள்ளுறை உண்மைக் கருத்துகளெல்லாம் நாடிக்கண்டு மலைவறத் தெள்ளித் தெளித்துச் சிவஞானமாபாடியம் அருளிச்செய்தலின், இம் மாபாடியத்திற் பொருளெனக் கொள்ளப்பட்டன எல்லாம் மெய்ப்பொருளாய் பொருள் அல்லவெனத் தள்ளப்பட்டன எல்லாம் பொய்ப்பொருளாய் ஒழிதல் ஒருதலையென்க.

சிவஞானமாபாடியகாரர் சிவஞானபோத உபோத்காதம் முதலிய பிரகரணங்களினும் சூத்திர அதிகரணங் களினும் ஆண்டாண்டு இயைபுபற்றி எடுத்துத் தடைவிடைகளான் மிகவிரித்தருளிய பலவகைத் தத்துவ நுண் பொருட் பகுதிகளும், பலகலைப் பகுதிகளும், அலகில என்க. "தன்னாற் கூறப்படும் பொருளும், அதன்கண் ஐயப்பாடும், அதற்குப் பிறர்கூறும் பக்கமும், அதனை மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத் துணிபும், இயைபுமென்னும் இவற்றது நிலைக் களம் ஈண்டு அதிகரணம் எனப்படும். இவற்றுள், இயைபு - நூலியைபும், அதிகார இயைபும், ஓத்தியைபும், பாதஇயைபும், அதிகரணஇயைபுமென ஐவகைப்படும்." இவ்வியைபினை வடநூலார் சங்கதி யென்பர்.

சிவஞான சித்தியார்

இது சிவஞானபோத முதல்நூற்பொருள் பிற்காலத்தார்க்கு இனிது விளங்குமாறு விரித்தல் யாப்பாற் சகலாகம

பண்டிதர் என்னுங் காரணப்பெயருடைய அருணந்திசிவாசாரியர் இயற்றிய வழிநூல். இவ்வருணந்தி சிவாசாரியர் மெய்கண்ட சிவாசாரியர் முதன்மாணுக்கர்; இது மேலும் உரைத்தாம்.

சிவஞானசித்தி சிவாகம அர்த்தங்களுக் கெல்லாம் உரையாணியாய் நிலைபெறுவது. "சிவத்துக்குமேற் றெய்வமில்லை; அதுபோலச் சிவஞானசித்திக்குமேற் சாத்திரமில்லை" எனவும்,

"பார்விரித்த நூலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே
ஓர்விருத்தப் பாதிபோ தும்"

எனவும், ஆன்றோர் எடுத்துப் போற்றுவராயின், இதன் பெருமை முடிய எடுத்துரைத்தல் யார்க்கும் அரிதென்க. இது பரபக்கஞ் சுபக்கமென இருவகைப்படும்.

அவற்றுள், பரபக்கத்தில் உலகாயதன், சௌத்திராந்திகன், யோகாசாரன், மாத்தியமிகன், வைபாடிகன், நிகண்டவாதி, ஆசீவகன், பட்டாசாரியன், பிரபாகரன், சத்தப்பிரமவாதி, மாயாவாதி, பாற்கரியன், நிரீச்சுர சாங்கியன், பாஞ்சராத்திரி என்னும் பரசமயத்தோர் மதங்களும், அவற்றின் மறுப்புக்களும் கூறப்படும். இவருள் உலகாயதன், சார்வாகன், சௌத்திராந்திகன், யோகாசாரன், மாத்தியமிகன், வைபாடிகனென்னும் நால்வரும் புத்த நூலோர். நிகண்டவாதி, ஆசீவக னென்னும் இருவரும் அருகன் நூலோர். இவரெல்லாம் வேதபாகியமான புறப்புறச் சமயத்தோர். பட்டாசாரியன், பிரபாகர னென்னும் இருவரும் மீமாஞ்சை நூலோர். சத்தப்பிரமவாதி, மாயாவாதி, பாற்கரிய னென்னும் மூவரும் ஏகான்மவாதம் போதிக்கும் வியாச நூலோர். நிரீச்சுர சாங்கியன் கபில நூலோன். பாஞ்சராத்திரி வாசுதேவ நூலோன். இவரெல்லாம் வைதிகத்துட்பட்ட சமயத்தோர்.

இனி இதன் சுபக்கத்துக்கு உரைகண்டார் மறைஞானசம்பந்த தேசிகர், சிவாக்கிரயோகி தேசிகர், ஞானப்பிரகாச

முனிவர், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், நிரம்பவழகிய தேசிகர், சுப்பிரமணிய தேசிகர் முதலியோர். ஸ்வபக்கம்— சுபக்கமென்றாயிற்று.

மறைஞானதேசிகர் உரைமுதற் சுப்பிரமணிய தேசிகர் உரையீறாய் உள்ளனவெல்லாம் மூலத்திற்கேற்பச் சித்தாந்த சைவப் பொருள் போதிப்பனவாம். ஞானப்பிரகாச முனிவர் உரை மூலத்தோடு மாறுபடப் பொருள்கொண்டு சிவசமவாதம் போதிப்பதாம். ஞானப் பிரகாச முனிவருரை இங்ஙனம் மூலத்திற்கேலாதவாறு சிவசமவாதம் போதித்தல் கண்ட ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் "சிவசமவாதவுரை மறுப்பு" என அதற்கோர் நியாயகண்டனம் இயற்றியிட்டார். அக் கண்டன வரலாறு சிவசமவாதவுரை மறுப்பின் வரலாற்றின் விளக்கியிட்டாம்; கடைப்பிடிக்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இயற்றிய சிவஞான சித்திப் பொழிப்புரை முதனூற்சூத்திர அதிகரணக்கூறுபாடு முறையாகத் தெரித்து மூலத்தின் மெய்ப்பொருள் விளக்கி, ஏனோருரைகளை அளக்கும் அளவையாய் நிற்பது. சிவஞான சித்தியுரைகளுள் இஃதொன்றே மிக அரிதின் உணர்தற்பாலது. சுப்பிரமணியதேசிகர், மெய்கண்ட சந்ததிக்கோர் பானுவான திருவாவடுதுறை நமச்சிவாயதேசிகர் மரபின் வந்த ஞானாசாரியர். இக்குரவர் தம்மரபிற்குரிய ஞானயோகியாய் விளங்கிய சிவஞானயோகிகள் பொழிப்புரையின் கருத்து இனிது புலப்படுமாறு அவ்வுரைத் திறங்களைத் தழுவிச் சிவஞானசித்திக்குப் பதவுரை வரைந்தருளினர்.

இருபா இருபஃது

இந்நூல் அருணந்திசிவாசாரியார் தமக்குச் சிவஞான போத உபதேசந் தந்தருளி மலம் அகற்றி நிட்டை மேவுவித்தருளிய மெய்கண்ட தேவர் திருவருள்வண்ணம் உலகங் கைகண்டுய்ய அருளிச்செய்தது. இஃது வெண்பா, அகவல் என்று இருதிறத்தாற் பப்பத்தாய் மெய்ப் பொருள் விரித்தலின், "இருபாவிருபஃது" எனத் திருநாமம் பெற்றது.

உண்மை விளக்கம்

இந்நூல் மெய்கண்டசிவாசாரியர் மாணாக்கருள் ஒருவரான திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார் திருவாய்மலர்ந்தருளியது. இது ஆசிரியரை முன்னிலையாக்கிச், சித்தாந்த நூல் கூறும் தத்துவ ரூபாதிகளின் திறஞ்செப்புவது.

சிவப்பிரகாசம்

இது மெய்கண்ட சிவசாரியர் முதன்மாணாக்கரான ஆசிரியர் சகலாகம பண்டிதர்பாற் சிவஞானபோதம் சிவஞான சித்தி தேர்ந்து சிவானுபவ நிட்டையுற்ற மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியர் உபதேசத்தாற் சிவஞானசித்தி கைவரப்பெற்ற கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியர், முதல்நூலான சிவஞானபோதம் வழிநூலான சிவஞான சித்தியென்னும் நூல்களிரண்டின் பொருள் இனிது விளங்குமாறு அவ்விரண்டிற்கும் புடையாக எடுத்தருளிச் செய்தலின், அவற்றின் புடைநூலாய், தன்னை ஓதியுணந்தார் பக்குவர் அறிவிற் சிவம் பிரகாசிக்கச் செய்தலிற் சிவப்பிரகாசமென்னும் பெயர்த்தாய் நிலவுஞ் சித்தாந்த ஞானநூல். உமாபதிசிவாசாரியர் தில்லைவாழ் அந்தணர்,

> "அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்
> குடியாற் கெழுதியகைச் சீட்டுப் - படியின்மிசைப்
> பெற்றான்சாம் பானுக்குப் பேதம்அறத் தீக்கைசெய்து
> முத்தி கொடுக்க முறை"

என அம்பலத்தெம்பெருமான் விடுத்த திருமுகங்கொண்டு திருவருளை வியந்து தொழுது, பெற்றான்சாம்பானுக்கு முத்தி கொடுத்தருளிய வித்தக ஞானாசாரியர். வடமொழியிற் பவுட்கர ஆகமவிருத்தி, சதரத்தினாவலி முதலியவும், தென்மொழியில் திருவருட்பயன் முதலிய சித்தாந்த சாத்திரங்களும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவருட்செல்வர், இன்னும் இவர் ஞானானுபூதி அற்புத வரலாறுகள் பலவுள.

திருவருட்பயன்

இது கருஇருட்பந்தந்தீர்ந்து உலகம் திருவருட்பயன் மேவஉமாபதி சிவாசாரியர் கடைப்பிடித்து இயற்றிய சித்தாந்த ஞானநூல். இது பதிமுதுநிலை, உயிரவைநிலை, இருள்மலநிலை, அருளதுநிலை, அருளுருநிலை, அறியுநெறி, உயிர்விளக்கம், இன்புறுநிலை, ஐந்தெழுத்தருள்நிலை, அணைந்தோர் தன்மையென அதிகாரங்கள் பத்துடைத்தாய் விளங்கும்.

வினாவெண்பா

இது உமாபதிசிவாசாரியர் தமது ஞானாசாரியரான மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியரை முன்நிறீஇ வினாவுரையாற் பாசம்வீடுறவுந் திருவருள்நேசந் தலைக்கூடிடவும் நாடிச் செய்தருளிய தோர் சித்தாந்த ஞானநூல்.

போற்றிப் பஃறொடை

இது பந்தமும் வீடும் முந்தன் அருளால் உயிர்க்கு நிகழும் முறையினைப் படியின் நல்லோர் தெளிந்துய்ய உமாபதிசிவாசாரியர் போற்றிப் பஃறொடையிற் சாற்றியருளியதோர் சித்தாந்த ஞானநூல்.

கொடிக்கவி

இது மாயாமல இருளின் ஓயாதுகுளிக்கும் மன்னுயிர் அருள் கண்டு முன்னவன் சொரூபந்துன்னி ஒன்றாகிச் சொல்லொணா இன்ப அருள்வாரிதி திளைக்குமாட்சி அஞ்செழுத்தின் நேர்பெறவெடுத்து நின்மல வென்றிக்கொடியாய் விளங்கக் கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியர் நாட்டியருளிய சித்தாந்த ஞானநூல்.

நெஞ்சுவிடு தூது

இது மருட்பந்தமுறுத்தும் மாயோபாதியும், மாண்பின் முப்புறச் சமய உபாதியும் போகச் செப்புதற்கரிய திருவருள் ஆனனை திருக்கடந்தை மறைஞான சம்பந்த தேசிகன்

வெம்பந்தம் போக்கும் விரை மலரடிநீழல் திருவோலக்கங் கூடி, எந்தாய்! தையல் வருத்தந் தீராய்; செங்கமலப் பூந்திருத்தாள் தாராய் எனப் பலகால் தாழ்ந்திறைஞ்சி, அவன் பூங்கொன்றை வாங்குதியென்று, நெஞ்சைத் தூது விடுத்தலைப் பொருளாகக் கொண்டு உமாபதி சிவாசாரியர் செய்தருளிய சித்தாந்த ஞானநூல்.

உண்மைநெறி விளக்கம்

இது சத்திநிபாதத்து உத்தமர்தத்துவரூபம் தத்துவ தரிசனம் தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி, சிவரூபம் சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோக மென்னுந் தசகாரியமும் நாடிக்கண்டும் அயர்வற்றுச் சிவானுபூதி கூடுமாறு உமாபதி சிவாசாரியர் அருளிச் செய்த சித்தாந்த ஞானநூல்.

சங்கற்ப நிராகரணம்

இந்நூல் செய்த காலம், களன், காரணம் முதலியன

"பெருங்கடல் உதவுங் கருங்கடு வாங்கிக்
கந்தரத் தமைத்த அந்தமில் கடவுள்
பாலரை உணர்த்து மேலவர் போலக்
கேட்போர் அளவைக் கோட்படு பொருளால்
அருளிய கலைகள் அலகில வாலவை
பலபல சமயப் பான்மைத் தன்றே
அஃதா லந்நூல் தன்மை உன்னிய
மாந்த ரிதுவே பொருளென் றதன்வழி
அறைதலின் வேற்றோர் பனுவல் ஏற்றோர்க்
கிசையா மாறுபாடு கூறுவர் அதனாற்
புறச்சம யங்கள் சிறப்பில வாகி
அருளின் மாந்தரை வெருளுற மயக்கி
அலகைத் தேரின் நிலையில் தீரும்
ஈங்கிவை நிற்க நீங்காச் சமய

மூவிரு தகுதி மேவிய தாமும்
ஒன்றோ டொன்று சென்றுறு நிலையில்
ஆறு மாறு வீறுடைத் திவற்றுள்
எவ்வ மில்லாச் சைவநற் சமயத்
தலகில் ஆகம நிலவுதல் உளவவை
கனகம் இரணியங் காஞ்சனம் ஈழந்
தனம்நிதி ஆடகந் தமனிய மென்றிப்
பலபெயர் பயப்பதோர் பொருளே போலப்
பதிபசு பாச விதிமுறை விளக்கும்
வாய்ந்த நூல்கள் ஆய்ந்தன ராகி
ஆசா னாகி வீசிய சாத்துடன்
ஏழஞ் சிருநா றெடுத்த ஆயிரம்
வாழுநற் சகன மருவா நிற்பப்
பொற்பொது மலிந்த அற்புதன் ஆனி
ஆரும் விழவிற் பொற்றே ராலயத்
தேறு எண்மர் நிரையி விருப்ப
மயங்கு வாத மாயா வாதி
முயங்கிட ஒருதலை முதுவெதிர் மணிசேர்
பெண்ணை சூழ்ந்த வெண்ணெயம் பதிதிகழ்
மெய்கண் டவனருள் கைகண் டவர்களில்
ஒருவ ரொருதலை மருவி யிருப்ப
வஞ்சப் பிறவிக் கஞ்சிவந் தொருவன்
ஏதிறை யருளென ஈதெனு மாயா
வாதியை அயலினர் மறுதலைத் தருள்தர
மற்றவ ரயலினர் அவருரை மறுத்துச்
சொற்றர அயலின ரவருந் தொலைவுற்
றின்னே எவரு முன்னே கழியுழி
ஆங்கய லிருந்த வருளினர் அழகிது
நீங்கள் சங்கற்ப நிராகரித் தமையென
மற்றவ ருரைத்த சொற்றரு பொருள்கொடு
வாத செற்ப விதண்டையும் ஏதுவும்

ஓது நால்வகை உவமையுந் திகழ்தர
அருள்சேர் மாந்தர் வெருள்சேரா மல்
தர்க்கமும் விடயமுங் கற்க
நற்கவி மாந்தர் நகநவிற் றுவனே."

என்னும் நூன்முகத்தான் அறிக.

இது இயற்றியருளினார் உமாபதி சிவாசாரியர். இது மாயாவாதி, ஐக்கியவாதி, பாடாணவாதி, பேதவாதி, சிவசமவாதி, சங்கிராந்தவாதி, ஈசுர அவிகாரவாதி, நிமித்த காரண பரிணாமவாதி, சைவவாதியென்பார் சங்கற்பங்கூறி அளவை மூன்றானும் பொருந்துமாற்றானும் நிராகரித்துச் சித்தாந்த மேன்மை தெருட்டுஞ் சித்தாந்த ஞானநூல். இவ் வாதிகளுள் மாயாவாதி வைதிகசாத்திரத்து உட்பட்டோன. ஐக்கியவாதி அகப்புறச் சமயத்தோன். ஏனை எழுவரும் அகசசமயத்தோர். இறுதிக்கண் ஓதிய சைவவாதி சுத்தசைவன். சுத்தசைவன் சொரூப இலக்கணஞ் சித்தாந்த சைவத்திற் சிறந்து வேறுபடக் கூறுதலின் வேறு வைக்கப்பட்டான். ஆகலின் சுத்த சைவத்தைச் சித்தாந்தத்துள் அடக்கிப் பாடாணவாதிமுதல் நிமித்தகாரணவாதி ஈறாக எண்ணரி அச்சைவசமயம் ஆறுதல் கண்டுகொள்க. நிமித்தகாரண பரிணாமவாதியெனினுஞ் சிவாத்துவித வாதியெனினும் ஒக்கும்.

௫. ஒழிபியல்

மேற்கூறிய நான்கியல்களின் ஒழிபாக எடுத்துத் தமிழிலக்கண இலக்கிய சாத்திரப் புலமைகளை நிரப்புமாறும், அப் புலமைகளானே இகபர வீடுபேறுகளைச் சாதித்து எய்துமாறும் ஈண்டுக் கூறலுற்றாம்.

கல்விச்சிறப்பு

இவ்வுலகத்துக் காணப்படும் உயிர்வருக்கங்களுள், ஐம்புல உணர்வோடு நல்லதன் நலனுந் தீயதன் தீதும் பகுத்துணரவல்ல மன உணர்ச்சியுமுடையராய் மேம்படுமக்கள், கர்த்திருத்துவ போத்திருத்துவம் நன்குறுதற்க வேண்டுஞ் சவிகற்பஞானம் பயக்கும் வியஞ்சக ஞானகரணமாய் விளங்குவது வித்தையாம். வித்தையென்னுங் கல்வியெனினும் பொருந்தும். மக்கள் இயல்பாக மனவுணர்வுடையராயினும் சுத்தமாயா நாதகாரிய சத்தப்பிரம ருபமாகும் வித்தையின் உபகாரமின்றிச் சவிகற்பஞான வியாபாரமெய்த மாட்டார். மக்கள் இயற்கையான மனக்கருவியினால் நிருவிகற்பஞானச் செய்தியுஞ் செயற்கையான கல்வியறிவினாற் சவிகற்பஞானச் செய்தியும் எய்துகின்றார். நிருவிகற்பக் காட்சியாவது - பெயர், சாதி, குணம், கன்மம், பொருள் என்றிவற்றைப் பகுத்தறிதலின்றி இஃதொன்று தோன்றாநின்றதெனப் பொருளுண்மை மாத்திரையே அறியும் ஞானசத்தி. சவிகற்பக் காட்சியாவது - பெயர், சாதி முதலியவற்றாற் பொருளை உள்ளவாறு உணரும் ஞானசத்தி. அவையாமாறு காட்டுதும். மாவென்பது ஒன்றன் பெயர், அதற்கு மாத்தன்மை சாதி வண்ணம் வடிவு முதலியன அதன் குணம். நிற்றல், தளிர்த்தல், பூத்தல் முதலியன அதன் கன்மம். மரமென நிலைபெறுதல் பொருளாகை. ஒரு சாத்தன் தன் கண்ணுக்குப் புலப்படாநிற்கும் ஒன்றைக் கண்ணோடுகூடிய இயல்பான மனக்கரணத்தால் இஃ

தோன்று தோன்றுநின்றதெனப் பெயர் சாதி முதலிய வற்றைப் பகுத்தறிதலின்றிப் பொருளுண்மை மாத்திரையின் முன்னறியா நிற்கும். அங்ஙனம் அறிவுறுநின்ற அவன் அப்பொருளை இஃது யாதோவென ஐயுறுதலும், அதனை வேறொன்றாக மயங்கி நிச்சயித்தலுஞ் செய்து, பின்னர் அப் பொருட்கண் மிக்குத் தோன்றும் மாவென்னும் பெயர் முதலிய ஐந்துங்கொண்டு எழுத்தான் இயன்ற சொல்லான் விகற்பித்து அதனைப் புலப்பட அறியும். இங்ஙன மாகலின், மக்கட்குச் சவிகற்பஞானங் கலாரூபமான சொல்லான் நிகழ்தல் அனுபவசித்தமாம். சாத்தன் பிறர் செவிக்குப் புலனாக உச்சரிக்குஞ் சொல்லின்றியும் இவ்வைந்தானும் பொருளைத் தன்னுள் விகற்பித்து அறியுமாலெனின்,— அறியாது கூறினாய்; சொற்கள் உந்தியிற் சூக்குமையாயும் நெஞ்சின்கண் பைசந்தியாயுங் கண்டத்தின்கண் மத்திமை யாயும் விளங்கித் தன்செவிக்குப் புலப்படுஞ் சூக்கும வைகரியாய், இறுதியிற் பிறர்செவிக்குப் புலப்படுந் தூல வைகரியாய் வெளிப்படுமாகலின், சாத்தன் பிறர்செவிக்குப் புலனாகாமல் உள்ளே செய்யுஞ் சவிகற்ப வியாபாரமுஞ் சொல்லான் நிகழும் ஞானச் செய்தியே என்க.

கல்விமாட்சி,

"இம்மை பயக்குமால் ஈயக் குறைவின்றால்
தம்மை விளக்குமால் தாமுளராக் கேடின்றால்
எம்மை உலகத்தும் யாங்காணேங் கல்விபோல்
மம்மர் அறுக்கு மருந்து"

"அறம்பொருள் இன்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையும் நாட்டும் - உறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியின் ஊங்கில்லைச்
சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை"

"தொடங்குங்கால் துன்பமாய் இன்பம் பயக்கு
மடங்கொன் றறிவகற்றுங் கல்வி"

"வித்3யா நாம் நரஸ்ய ரூபமதிகம் ப்ரச்ச2ந்நகு3ப்தம் த4நம்
வித்3யா போ4க3 கரீயஸ்சஸ் ஸுக2 கரீ வித்3யா கு3ரூணாம்கு3ரு-

வித3யா பந்து4 கரிவிதே3ச க3மநே வித்3யா பார தே3வதா
வித்3யா ராஜஸு பூஜ்யதே நஹி த4நம் வித்யா விஹீந: பசு:"

என்பனவற்றான் அறிக.

இன்னும், சாதி உடலோடு அழியும். கல்வி உயிரோடு செல்லும். ஆகலால், சாதி உயர்ச்சியினுங் கல்வியுயர்ச்சியே மிக மேம்பட்டது. அது,

"மேற்பிறந்தார் ஆயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங்
கற்றார் அனைத்திலர் பாடு"

"வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளுங்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே"

"கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றுணர்ந் தோரைத்
தலைநிலத்து வைக்கப் படும்"

என்பனவற்றான் உணர்க. கற்றோர்க்கு எந்நாடும் எவ்வூருந் தம்போலுற்றுப் பொருட்கொடையும் பூசையும் உவந்து செய்தற்கு ஏதுவாம். ஆதலின், கல்விபோலச் சிறந்த நற்பொருள் பிறிதில்லை. அது,

"யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் என்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு"

என்பதனான் அறிக. அரசனுக்குத் தன்தேயத்தில் தானே சிறப்புண்டு. கற்றவனுக்கு அவன் சென்ற இடமெல்லாஞ் சிறப்புண்டு. ஆதலால் மன்னனினுங் கற்றோனே சிறப்பு மிக உடையன். அது,

"மன்னனும் மாசறக் கற்றோனுஞ் சீர்தூக்கின்
மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்புடையன் - மன்னனுக்குத்
தன்தேயம் அல்லாற் சிறப்பில்லை கற்றோற்குச்
சென்ற இடம்எல்லாஞ் சிறப்பு"

என்பதனான் அறிக. ஒருவயிற் றுதித்தோருள்ளும் ஒருகுடிப் பிறந்தோருள்ளுங் கற்றோனே சிறப்புடையன், அரசனுங் கற்றோன் காட்டிய வழியே செல்லும் தீரன். அது,

" பிறப்போ ரன்ன உடன்வயிற் றுள்ளுஞ்
சிறப்பின் பாலால் தாயுமனந் திரியும்
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோர் உள்ளும்
மூத்தோன் வருக என்னா தவருள்
அறிவுடை யோனா றரசுஞ் செல்லும்''

என்பதனுன் உணர்க. கல்விப்பொருள் இம் மிக்காரோடு தலைப் பெய்து அறியாதன எல்லாம் அறிந்தோமென்றும், யாண்டு பலவாக நரையிலம் ஆயினமென்றும் உவத்தற்கு ஏதுவாம். அது,

" யாண்டுபல வாக நரையில ஆகுதல்
யாங்கா கியர்என வினவுதி ராயின்
மாண்டஎன் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்
யான்கண் டனையரென் இளையரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும் அதன்றலை
ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே''

என்பதனுன் உணர்க. செல்வப்பொருள் ஒருவனுக்கு ஈட்டும் அப் பிறப்பில்தானே உதவுதலுடைத்து. கல்விப் பொருள் எழுமையினுஞ் சென்று உதவுதலுடைத்து. அது

" ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்
கெழுமையும் ஏமாப் புடைத்து''

என்பதனுன் அறிக. இத்தனை மாட்சியெல்லாம் உடைய கல்வியினை நல்லாசிரியரை யடுத்து அவற்கு உற்றுழி யுதவியும் உறுபொருள் கொடுத்துங் கற்றல் வேண்டும். இங்ஙனங் கற்றோர் தலையாயார். அந் நிலைக்கு நாணிக் கல்லாதார் என்றுங் கடையாயார். அது,

" உற்றுழி யுதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே''

" உடையார்முன் இல்லார்போ லேக்கற்றுங் கற்றார்
கடையரே கல்லா தவர்''

என்பனவற்றான் அறிக.

இனி அறியவேண்டுவன அறிதற்குரிய நன்மகனைப் பெற்ற தந்தை அவனைக் கற்றோர் அவையின்கண் அவரினும் மிக்கிருக்குமாறு கல்வியறிவுடையன் ஆக்குதல் வேண்டும். அதுவே நன்மகனுக்குத் தந்தை செயற்பாலதாம் உபகாரம். அது,

" தந்தை மகற்காற்றும் நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல்''

" ஈன்று புறந்தருதல் என்தலைக் கடனே
சான்றோ னாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே''

" எச்சம் எனஒருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சைமற் றல்ல பிற''

என்பனவற்றான் அறிக. தம்மக்களது அறிவுடைமை தம்மினும் மாநிலத்து மன்னுநின்ற கற்றார்க்கெல்லாம் மிக இனிதாம். அது,

"தம்மின்தம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது''

என்பதனாலறிக.

விலங்குகளுக்கு இங்ஙனஞ் சொல்லான் விகற்பித்தறியுங் கரணம் இன்மையால், அவை எதிர்கின்ற விடயங்களை நிருவிகற்பமாகவே அறியும நீர்மை யுடையனவாம். இனி விலங்குகளைக் காட்டிலும் மக்கள் எத்துணை வேறுபாடு உடையரோ அத்துணை வேறுபாடு கல்லாத மக்களைக்காட்டிலுங் கற்றறிந்த மக்கள் உடையரென்பது.

"விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்"

என்னும் திருக்குறளும் இதனை நிலையிடுதல் காண்க கல்லாத மக்களும் ஒட்பமுடையராய் நிலவக் காண்டுமால் எனின்,—கல்லாத மக்கள்மாட் டுளதாம் ஒட்பம் நீர்மேல் எழுத்துப்போல்வதோர் விழுக்காடாய் விரையக்கெட்டுப் பயப்பாடின்றி ஒழிதலின், அது ஒருசார் விலங்கின் ஒட்பம் போலக் கொள்ளப்படுதலல்லது நுண்மாண் நுழைபுல மாகக் கொள்ளப்படாதாம் என்க.

"கல்லாதான் ஒட்பங் கழியநன் றாயினுங்
கொள்ளார் அறிவுடை யார்"

என்னுந் திருக்குறளும் இது தேற்றுமாறு காண்க. கல்வி யறிவில்லாதார் மெய்ப்பொருள் காணமாட்டாரென்பதும், அஃதுடையாரே மெய்ப்பொருள் காண வல்லுநரென்பதும்,

"கல்லாநெஞ்சின்
னில்லான் ஈசன்"

"கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக் கரையிலாக் கருணைமா
மற்றவர் அறியா மாணிக்க மலையை" [கடலை

என்றல் தொடக்கத்துத் திருவாக்குகளான் அறிக.

"நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றுந்தன்
உண்மை யறிவே மிகும்"

என்றருளிச்செய்தது, தீவினைப்பாலர்பால் உளதாங் கல்வி நல்வினைப்பாலர்பால் உளதாங் கல்விபோல நன்குசெய் தற்கு உபகாரமாக மாட்டாது; தீவினைப்பயன் விளைவிற் பின்னிருந்து இரங்குதற்கு உபகாரமாமென்ற குறிப் பாகலின் ; அது கல்வி மெய்யுணர்விற்குச் சாதகமாகும் என் பதனோடு முரணாது என்க.

"காதன் மிக்குழிக் கற்றவுங் கைகொடா"

என்னுஞ் சிந்தாமணியும் அப்பொருட்டு.

கல்வியுடைமை பொருளுடைமையென்று இரண்டுஞ் செல்வ மாயினும், கல்வி இம்மை மறுமை வீடுபேறுகள் மூன்றற்குஞ் சாதக மாகலின்,

"நற்பொருள் செய்வார்க் கிடம் பொருள்செய்வார்க்கும் அஃதிடம்"

என்றார் சிந்தாமணி நூலார். ஆண்டு நற்பொருளென்றது கல்விப் பொருளை. கல்விப்பொருளின் உயர்ச்சி,

"கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை"

என்பதனானும் அறிக. விலங்கொடு மக்களென்னும் பொதுச் சொல்லாற் பெண்பாலாருங் கற்றற்குரியர் என்பது கொள்க.

"குஞ்சி அழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல - நெஞ்சத்து
நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி அழகே அழகு"

என விதந்தெடுத்து ஓதுதலானும், கல்வி ஆண்பாலார் பெண்பாலார் இருவருக்கும் பொதுவாதல் தெளிக. மற்று

"நுண்ணறி வுடையராய் நூலொடு பழகினும்
பெண்ணறி வென்பது பெரும்பே தைமைத்தே"

என்றது என்னைகொலெனின்,—பெண்பாலார் இயல்பின் மனத்திடம் பெரிதில ராதலின், அவர்கண் படுங் கல்வி ஆண்பாலார் கண்படுங் கல்வி போலப் பெரிதும் நன்மைக்கு ஏதுவாகாதென்ற கருத்தால் அங்ஙனங் கூறினா ராதலின் அதுகொண்டே அவர் கற்பிக்கப்பாலர் அல்லர் என்பது முடியாதென்க. இத்துணையும், சவிகற்பஞானங் கல்வி யான் எய்தற்பாலது என்பதும், அதன் சிறப்பும், அது ஆண்மக்கள் பெண்மக்களென்னும் இருபாலார்க்கும் பொதுப் பொருளென்பதும், தந்தை மக்கட்குச்செய்யும் முக்கியவுதவி அவரைக் கல்வியறிவுடையராக்குதல் என் பதும் சொல்லப்பட்டன.

"கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக"

கல்வி, கற்பிக்க வல்ல நல்லாசிரியரும் கற்றற்குரிய நன் மாணாக்கரும் எய்தினல்லது பயன்படாமையின், கற்பிக்க வல்ல நல்லாசிரியர் இலக்கணமும், கற்கும் நன்மாணாக்கர் இலக்கணமும் முன்னர் எடுத்தோதிக் கற்குமாறும், கற்கப் படும் நூன்முறையும், பின்னர் எடுத்து ஓதுதும்.

கற்பிக்கும் நல்லாசிரியர் இயல்பு

உயர்குடிப்பிறப்பும், மனத்தூய்மையும், நல்லொழுக்கமும், பலகலைப்பயிற்சியும், வாய்மையும், மாணாக்கர்மாட்டு அன்புடைமையும், பொருள் அவாவின்மையும், நடுவுநிலைமையும் என்னும் எண்வகை இலக்கணங்கள் உடையராய்க் கொடையும், ஊக்கமும், உலகியலறிவும், நிலைபெற்ற தோற்றமும், பொறையும், நிறையும், மறப்பின்மையும், அறிவும் உருவும் ஆற்றலும், புகழும், சொல்வன்மையும், மாணாக்கரால் விரும்பப்படும் நீர்மையும், தொல்நெறியாற் பொருந்தினோர் கற்பிக்கும் நல்லாசிரியர் ஆதற்கு உரியரென்று அறிக. அது,

"வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்
வான்யா றன்ன தூய்மையும் வான்யாறு
நிலம்படர்ந் தன்ன நலம்படர் ஒழுக்கமுந்
திங்க ளன்ன கல்வியுந் திங்களொடு
ஞாயி றன்ன வாய்மையும் யாவதும்
அஃகா அன்பும் வெஃகா உள்ளமுந்
துலைநா வன்ன சமநிலை யுளப்பட
எண்வகை யுறுப்பினர் ஆகித் திண்ணிதின்
வேளாண் வாழ்க்கையுந் தாஅ ளாண்மையும்
உலகியல் அறிதலும் நிலைஇய தோற்றமும்
பொறையும் நிறையும் பொச்சாப் பின்மையும்
அறிவும் உருவும் ஆற்றலும் புகழுஞ்
சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல்வன் மையுங்
கற்போர் நெஞ்சங் காமுறப் படுதலும்
இன்னோ ரன்ன தொல்நெறி மரபினர்
பன்னருஞ் சிறப்பின் நல்லா சிரியர்"

என்பதனான் அறிக. குலம்புரி பிறப்பு - உயர்குலத்தோர் விரும்பும் பிறப்பு. திங்கள் உவமை. திங்களும் ஞாயிறும் பொங்கிருள் அகற்றிப் பொருள்களைப் புலப்படக்காட்டும் பொற்பின ஆதல்போல வாய்மையுடையார் பொருள்களை ஐய விபரீதம் அகற்றி மெய்யுணர்த்தும் நீர்மையுடைய ரென்பார், திங்களொடு ஞாயிறன்ன வாய்மையும் எனறார். இது தொழிலுவமம். நிலைஇய தோற்றமாவது—எஞ்ஞான்றுஞ் சலியாவேற்ற நீர்மை. ஆற்றல்-அறிவுத்திட்பம், காயத்திட்பம் என்றிவை; அது அறிவும், உருவும், ஆற்றலுமென அவ்விரண்டனையுஞ் சாரவைத்து ஓதியதனான் அறியப்படும். காயத்திட்பம் - மனவலி, வாக்குவலி, உடல்வலியென மூன்றாம். அறிவுத்திட்பம் - இயற்கைஅறிவுவலி, செயற்கை அறிவுவலியென இரண்டாம். புகழ்—தங்கல்வி நிறைவு, மதிநுட்பம், நல்லொழுக்கம் என்றிவை காரணமாகத் தாமுளராய ஞான்றும் பிற்றை ஞான்றும் உயர்ந்தோர் வாய்ப்பட்டு நிகழ்ந்து எங்கும் பரந்து நிலவும் நன்கு மதிப்புச்சொல் விளக்கம். சொற்பொருள் உணர்த்துஞ் சொல்வன்மை - வாக்கபடுத்துவம். குலனருள் தெய்வங் கொள்கை மேன்மை, கலைபயில் தெளிவு கட்டுரை வன்மை என்புழிக் கட்டுரை வன்மையும் அது. கட்டுரைவன்மை - கேட்பார்ப் பிணிக்குஞ் சொல் வன்மை. கட்டுதல் - பிணித்தல். அது,

"கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய்க் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்"

என்பதனானும் அறிக. கட்டுரை-வினைத்தொகை. இதற்குப் பிறரெல்லாந் தொடுத்துச் சொல்லும் உரையென் நோக்கின்றி யுரைத்தார். இனிக் கட்டென்பது காலங்கரந்த பெயரெஞ்சுகிளவி முதனிலையாதலின், அதனைக் கட்டியென வினையெஞ்சுகிளவி யாக்குதல் இடர்ப்பாடுமாம். ஆசிரியர் இவ்வியல்புடையராய் இருந்து நூல்கற்பிப்பின் மாணாக்கர் உறுதிப் பொருள் (கசடறக்கற்றுக் கைக்கொண்டு நல்-

லொழுக்கம் எய்தி மெய்யுணர்ந்து இகபரவீடுபேற்று உறுதிப் பயன்களைத் தப்பாது தலைக்கூடுப. இவ்வியல் பிலலார் ஆசிரியராய்க் கற்பிக்கப் புகின் மாணாக்கர் நூற் பொருள்களை ஐயமும் மருட்கையும் உறுதரக்கொண்டு துணி விலராய்ப் போலியொழுக்க மேவிப் பல்றலைப்பட்ட விவேக கதியுடையராய் இகபர வீடுபேற்று உறுதிப் பயன்களை நன்குறமாட்டார்.

நன்மாணாக்கர் இயல்பு

ஆசிரியன் கற்பிக்கும் நூற்பொருளைக் கற்பித்தவாறு உணர்தலும், கற்பித்தபொருள் பற்றுகக்கொண்டு சூழ்ந்து வேறு நறபொருள் உணர்தலும், தம்போலக் கற்பவர்க்கு உபகாரிகளாதலும், தந்தை, தாய், ஆசிரியர் முதலியோர் செய்ந்நன்றி அறிதலும், தீய சிற்றினச் சார்பின்மையும், சோம்பு, தடுமாற்றம், மானம், மறவி, கடுநோய், வெகுளி, களவு, காமம் என்றிவை இலராதலும், ஆசிரியனையடைந்து வழிபடுதலும், தருமநெறி தவறாமையும், ஆசிரியன் குறிப் பறிந்து நடத்தலும், கேட்ட நூற்பொருளைச் சிந்தித்தலும், பாடத்தை மறவாமற் காத்தலும், மீட்டும் ஆசிரியனை யடைந்து கேட்ட நூற்பொருளை ஐயவிபரீதம் நீங்க வினவு தலும், நூற்பயிற்சியுடையார் பிறர் அறிந்துவைத்தாதல், அறியாதுவைத்தாதல், ஐயுற்றுதல் வினவும் சொற்பொருள் வினாக்களுக்கு அவர் கொள்ளுந முறையான் விடைகூறுதலும், நூற்பொருளைக் கற்றோரவையில் அவர் அனுமதி கொண் டெடுத்துப் பிரசங்கித்தலும் உடையராகி உலகநடை அறிந் தொழுகுவோர் நூல்கற்றற்குரிய நன்மாணாக்கரென்று உணர்க.

" சொல்லிய பொருண்மை சொல்லியாங் குணர்தலுஞ்
சொல்லிய பொருளொடு சூழ்ந்துநன் குணர்தலும்
தன்னோ ரன்னோர்க்குத் தான்பயப் படுதலுஞ்
செய்க்நன்றி அறிதலுந் தீச்சார் பின்மையும்
மடிதடு மாற்ற மானம்பொச் சாப்புக்
கடுநோய் சீற்றங் களவே காமம்
என்றிவை யின்மையுஞ் சென்றுவழி படுதலும்
அறத்துறை வழாமையுங் குறிப்பறிந் தொழுகலுங்
கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலும்
மீட்டவை வினவலும் விடுத்தலும் உரைத்தலும்
உடைய ராகி நடையறிந் தியலுநர்
நன்மா ணாக்கர்"

என்பதனு லறிக. இவ்வியல்புடைய மாணாக்கரே நூல் கசடற நன்கு கற்று நற்புலமை எய்துப. இவ்வியல்பில்லோர் நூல் கற்கப் புகினும், தெளிவும், புலமைநிறைவும், திட்பமும் உறுமை மேலும் நல்லுறுதியுந் தலைக்கூட மாட்டார்.

கற்கும் முறை

நூல் கற்றற்குரியராய நன்மாணாக்கர் தாம் கற்கும் நூலின்கண் சிலபொருள் கருகிறுமயின் அப்போது அவற்றின்கண் அழுந்தற்க. முன்கற்ற நூற்கண் ஆதல், பின்பு கற்கும் நூற்கண் ஆதல் இவை வெளிறிக் கிடக்கும்; அது கண்டு தெளிதுமென்றுகொண்டு மனவூக்கங் குன்றாது நூலுரை கற்க. விதி விலக்குகள் நூலுரைகளுட் சிலசொற் பொருட்கு எடுத்து ஓத்தால் எய்துதலுற்றுஞ் சிலசொற் பொருட்கு அங்ஙனமெடுத்து ஓத்தால் எய்தலுறாதும் வரக் காணப்படின் அவற்றிற்கு விதிவிலக்கு ஆசிரியர் ஓதாமைக் குக் காரணம் யாதென்று மனங்கலங்கற்க; ஆசிரியர் தாமெய்துவித்தன எய்தாதனவற்றிற்கும் எய்துமாறு உபலக்கணம்பற்றி நூலுரை செய்யும் நீரராகலின். உபலக்கணக் கூற்றுகள் ;

" காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போல்"

" கோளில் பொறியில் குணமிலவே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை"

என்பன போல்வன. முன்னறிந்ததற்குப் பின்னறிவது மாறுயின், அவ்வளவில் முன்னதே விதி பின்னது வழுவென்

ஞானும், பின்னதே விதி முன்னது வழுவென்றானுங் கது மெனக் கொண்டு நூலுரைப் பொருள் சிதைவு செய்யாது, இஃது எந்நூல் விதியோ மற்றெவ்வுரை விதியோ என்றெண்ணி நூலுரை கற்க. நூலுரைகளைச் சிலநாட்கற்ற மாத்திரையாற் புலமை எய்திற்றில தென்றும் ஊக்கங் குன்றற்க. நூலுரைகளைப் பலநாட் கற்று அவற்றின்கண் பயிறலுஞ் செய்யின் புலமை தப்பாது பலிக்கும். நூலுரைகளை விரைவான் நோக்கற்க. அங்ஙனம் நோக்கின், யாதுந் தெரியாது. விரையாது நூலுரைகளை உற்றுநோக்கின், தெரியாத பொருளில்லை. கற்கும் நூலுரைகளிற் கருத்தினை மட்டுப்படுத்திக் கற்ற நூலுரைகளிற் கருத்தினைச் சிந்தாமல் இறக்குக. நூலுரைப பொருள்களை வரம்பு செய்யாது இருகால் முக்கால் கேட்டலிற் பயனின்று. ஆகலின், நூலுரைப் பொருள்களை வரைபுபடுத்துக் கற்க. அங்ஙனங் கற்பின், ஒரு காலில் தானே அந் நூலுரைப் புலமையுளதாம். ஆசிரியனுக்குப் பொருள்கொடுத்தலும் இன்சொற் சொல்லுதலும் பணிதலும் உற்றுழி யுதவுதலுஞ் செய்து கற்க. இடம், பொருள் ஏவல்களுடையராய்ச் சிறப்புச் செய்யினும், கல்வி விருப்பில்லாத மந்த மாந்தர்களோடு கூட்டுறவு செய்யற்க. நுண்மாண் நுழைபுலம் உடையார்ப்பெறின், சில கொடுத்தும் அவரோடு பழகுக. மனம் இடர் நோய் முதலிய ஏதுக்களாற் கலங்குஞ் செவ்வியின் நூலுரையாய்தலை ஒருஞான்றுஞ் செய்யற்க. புலமைப் பேற்றற்குச் சிறந்த கருவி ஆசிரியன்பால் மெய்யன்பும் மெய்வழிபாடும் உடையராதலாம்.

மக்களறிவு தாம் கற்கும் நூலளவாக விரியுமாகலின் நல்ல நூல்களை முழுதும் முறையாற் கற்க. ஒருதுறை நூல் ஒருவகை அறிவினையே உதவுமாகலின், பலவகை அறிவு வேண்டிப் பலவகை அறிவு நூல்களைப் பலவாறு நாடிக்கற்க.

" தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு"

" அறிதோ றறியாமை கண்டற்றால்"

" நீரளவே யாகுமாம் நீராம்பல் தான்கற்ற
நூலளவே யாகுமாம் நுண்அறிவு"

" நூல் பல கல்"

என்னும் முதுமொழிகளாலும் இவை துணிக. கண்ணொளி விளக்க மெய்திக் காண்டல் வியாபாரம் நிகழ்த்துதற்கு ஞாயிற்றொளி முதலியன இன்றியமையாத உபகார காரணமாதல் போல மக்கள் ஆன்மஞானம் விளங்கிச் செய்தொழில் வன்மையுறுதற்கு, அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்து நிற்குங் கடவுளருட்சத்தி இன்றியமையாத உபகார காரணமாம். ஆகலின், அறிவு விளக்கம் வேண்டி நூலாயும் நன்மாணாக்கர் ஆசிரியவழிபாட்டினொடு ஈசுர உபாசனையுங் கடைப்பிடித்துச் செய்துவருக.

" அருளினால் ஆகமத்தே அறியலாம் அளவினாலுந் தெருளலாம்"

என்பவாகலின், கற்கும் நூலுரைச் சொற்பொருள்களை என்றுந் திருவருளின் நாடிச் சோதித்துக் கற்க.

கற்கும் நூல்முறை

விதிப்படி வித்தியாரம்பஞ் செய்து நல்லாசிரியரையடைந்து நல்தமிழ்நூல் கற்கப்புகும் நன்மாணாக்கர் முன்னர்த் தமிழ் நெடுங்கணக்கு ஆய்ந்துகொண்டு ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி முதலிய உலக நீதிநூல்களைக் கற்றுப் பின்னர் அவைகளின் பொருள்களை நன்று தெரிந்துகொள்க. அதற்குப்பின் நிகண்டு கற்று அதுகூறுஞ் சொற்பொருள் உணர்ந்து முதுமொழி வெண்பா, நீதிநெறி விளக்கம், நாலடி, ஆசாரக்கோவை முதலிய நீதிநூல்களைக் கற்று அவற்றின் பொருளையும் அவற்றின்கண்வரும் நிகண்டுச் சொற்களையும் நன்றாக அறிந்துகொள்க. அதற்குப்பின் சைவநன்மாணாக்கர் சைவாசாரியர்பால் வைதிகசைவ சாத்திரம் ஓதுதற்கு வேண்டுஞ் சைவ சம்ஸ்காரமும் வைணவ நன்மாணாக்கர் வைணவாசாரியர்பால் வைணவ நூல் ஓதுதற்கு வேண்டும் வைணவ சம்ஸ்காரமும் விதிப்

படிப் பெற்று, முறையே பஞ்சாக்கர அட்டாக்கர மந்திர தந்திர செப அனுட்டான முடையராய், தேவாரந் திருவாசகம் நாலாயிரப் பிரபந்தம் என்னுந் தமிழ்வேதங் களைப் பண்முறையாகவுஞ் சுத்தாங்கமாகவும் ஓதப் பழகிக் கொள்க.

அதன்மேல், நல்லியற்புலவர் இயற்றிய தமிழ்இலக்கணச் சுருக்கங் கற்றுக்கொண்டு திருவிசைப்பா, திருமந்திரம், திருப்பல்லாண்டு, பதினொரந் திருமுறைப் பிரபந்தங்கள், குமரகுருபரமுனிவர் பிரபந்தங்கள், சிவப்பிரகாசமுனிவர் பிரபந்தங்கள், சிவஞானயோகிகள் பிரபந்தங்கள், அவர் மாணுக்கர் பிரபந்தங்கள் முதலியவைகளையும், பெரிய புராணம், கோயிற்புராணம், காஞ்சிப்புராணம், தணிகைப் புராணம், திருவிளையாடற்புராணம், பிரமோத்தரகாண்டம், காசிகாண்டம், பிரபுலிங்கலீலை, பாகவதம் முதலிய தமிழ்ப் புராணங்களையும் இராமாயணம், பாரதமென்னுந் தமிழ் இதிகாசங்களையும் முறையாற் கேட்டு இலக்கிய இறிவு ஈட்டிக் கொள்க. அதன்மேல், நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம், யாப்பருங்கலம், காரிகை, அகப்பொருள் விளக்கம், புறப் பொருள் வெண்பாமாலை, வெண்பாப்பாட்டியல், தண்டி யலங்காரம், வீரசோழியம், நேமிநாதம் எனும் இலக்கண நூல்களை அவற்றின் காண்டிகை விருத்தியுரைகளோடு உளங்கொளக் கற்று, கற்ற இலக்கியங்களில் இப் பஞ்சலக் கண நூல்விதிகள் அமைவர நன்று பயில்க. இதுகாறுங் கூறிய இவ்விலக்கிய இலக்கண நூலுரைகள் முறையால் உளங்கொளக் கற்றத் தமிழ்ப்புலமை யெய்திய நன் மாணுக்கர் இளந்தமிழ்ப் புலவர் (இன்டர் மீடியேட்) என்னுங் கல்விப் பட்டாபிதானத்துக்கு உரியர் என்றுணர்க.

அதன்மேல், தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதி காரம் பொருளதிகாரங்களை இளம்பூரணம், சேனுவரையம், நச்சினர்க்கினியம் என்னும் உரைகளோடு நன்று கற்று, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சூளாமணி, நைடதம், இரகுவமிசம் என்னுந் தமிழ்க் காவியங்களை உரை களோடு நன்று ஆராய்ந்துகொள்க.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக:

"சேக்கிழார் சிந்தா மணிப்பயிற்சி தீதெனவே
தூக்கிஉப தேசித்தார் சோமேசா - நோக்கிற்
பயனில்சொற் பாராட்டு வானை மகனெனல்
மக்கட் பதடி யெனல்"

என்று ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் அருளிச்செய்தலின் சிந்தாமணிப் பயிற்சியுஞ் சிந்தாமணி யென்றது உபலக்கண மாகலின், அதுபோலுஞ் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சூளா மணிப் பயிற்சியுஞ் சைவ வைணவ நன்மாணுக்கர்களுக்கு ஆகாவெனின்,—அஃதொக்குமன் ; ஆயினும், சிந்தாமணி முதலிய காவியங்களிற் பொதுவான உலகியல், நீதி வைராக் கியங் கூறப்படுதலானும், தொல்காப்பிய இயற்றமிழ்ப் பிரயோகம் மிக வருதலானும், அப்பயன் நோக்கிச் சைவ வைணவ நன்மாணுக்கர் அவையுங் கற்கற்பாலரென்று எடுத்தோதினும். இனிச் சைவ வைணவ நன்மாணுக்கர் அக் காவியங்களைக் கற்க வேண்டின் தத்தஞ் சமய சித்தாந்தப் பார்வையாற் கற்க ஆத்தன் நூல்களிற்போல அவற்றின் கண் அழுந்தற்கஎன்பார், "சிந்தாமணிப் பயிற்சி தீது" என்றூர். பயிறல்—பலகால் உளங்கொள அழுந்தி ஆராய்தல். மனம் ஒன்றில் அழுந்தின் அதன் வண்ணமாய் மாறுமென்பது அனுபவ மாகலின், வேதப்புறமாய அவ் வாருகதபௌத்தகாவியங்களிற் பலகால் அழுந்திப் பயில் வோர் தம்வைதிகநெறி கைவிட்டு அவைகூறுங் கொள்கை வசத்தராய் அவைதிகர் ஆவரென்பது பெரியோர் கருத் தென்க. வைதிக காவியங்களின் இயல்பும், அவைதிக காவியங்களின் இயல்பும் "வைதிக காவிய தூடண மறுப்பில்" விரித்தோதினேம்.

அதன்பின், தருக்கசங்கிரக தீபிகை, தருக்க பரிபாடை கற்றுத் தருக்க அறிவுடையர்ஆகுக. அதன்மேல், இறை யனர் அகப்பொருளுரை பிரயோக விவேகவுரை, இலக்கணக் கொத்துரை, தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, இலக்கண விளக்கச் சூறுவளி யென்பவற்றை மதி அமையக்கற்று இலக் கணவறிவு விரியச்செய்துகொண்டு பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்

தொகை, கல்லாடம், பெருந்தேவனார்பாரதமென்னுஞ் சங்க விலக்கியங்களை அவற்றுரைகளோடு ஆராய்ந்து, பின்னர்த் திருக்குறள், திருக்கோவை என்னுந் தெய்வ இலக்கியங்களைப் பரிமேலழகியாருரை, பேராசிரியருரைகளோடு அறிவமையப் பலமுறை நன்றாராய்ந்து தமிழ்ப்புலமை நிரப்பிக் கொள்க.

இன்னும் தமிழ்ப் பெரும்புலமைக்கு இன்றியமையாத வடமொழி இலக்கிய இலக்கண ஆராய்ச்சியும், பூகோள ககோள கணித நூலாராய்ச்சியும், தருக்க நூலாராய்ச்சியும் ஈட்டிக்கொள்க. இது காறுங்கூறிய நூலுரைகளை இவ்வாறு கசடறக்கற்று முதிர்ந்த நன்மாணாக்கர் முதுதமிழ்ப் புலவர் (பி. ஏ.) என்னும் பட்டாபிதானத்திற்கு உரியரென்றுணர்க.

இங்ஙனம் தமிழிலக்கண இலக்கியம் முதலிய வித்தைகள் கற்று முதிர்ந்தோருள் சைவ நன்மாணாக்கர், சைவாசாரியரை யடைந்து வழிபட்டு மந்திராதிகாரம், அர்ச்சனாதிகாரம் யோகாதிகாரங்களை நன்று பயக்குஞ் சைவ சமயவிசேட தீக்கையுற்று, சைவசமயநெறி, சிவதருமோத்தரம், பரமத திமிரபானு, ஞானாமிர்தம், தத்துவப்பிரகாசம், சோமசம்பு சிவாசாரியர் கிரியாகாண்டக்கிரமாவலி, சித்தாந்தசாராவலி என்பனவற்றையும், சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம், சிவ தத்துவ விவேகம், சிவகர்ணாமிர்தம், பாரத தாற்பரிய சங்கிரகம், இராமாயண தாற்பரிய சங்கிரகம், பிரமதருக்கத்தவம் என்பனவற்றையுங் கற்று, வைதிகசைவ அறிவுடையராய், வைதிக சைவானுட்டானங் கைவரப் பயின்றுகொள்க. சுத்தாத்துவிதிகளான சித்தாந்தசைவ நன்மாணாக்கர் கைவல்லியம், வேதாந்த சூடாமணி முதலிய கேவலாத்துவித வேதாந்த சாத்திரங்களைக் கற்கவேண்டின், தஞ்சித்தாந்தப் பார்வையாற் கற்க. இது விசிட்டாத்துவிதவைணவ நன்மாணாக்கர்களுக்கும் ஒக்கும்.

சைவ நன்மாணாக்கருள் சித்தசுத்தி மிகவுடையராய் நித்தியாநித்திய விவேகவுணர்வு தோன்றிப் பிறவிக்கு அஞ்சி வீடுபேற்றின் அவா மிக்குடைய பரிபாகிகளான நல்லோர்

சித்தாந்த சைவ ஞானாசாரியரை யடைந்து வழிபாடாற்றி அகங்கார மமகாரத் தியாகஞ் செய்து, நிருவாண விஞ்ஞான தீக்கையுற்று, சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன் முதலிய அத்துவித சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கையும் அவற்றின் உரைகளோடும் வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திரப் பொருள் அனைத்தையும் ஐய விபரீதம் அற அடக்கி விளக்கும் சகலகலா ரூபமான சிவஞான மாபாடியத்தினோடும் ஞானாசாரியரை வழிபட்டு, முறையாற் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் செய்து, சிவானுபவங் கைவருமாறு சிவோகமென்னும் அத்துவித நிட்டை பேணுக. இங்ஙனம் ஞானாதிகாரிகளான நல்லோர் ஈசாவாசியம், கேனம், பிரச்சினம், முண்டகம், மாண்டூக்கியம், தைத்திரியம், ஐதரேயம், சாந்தோக்கியம் பிருகதாரணியம், சுவேதாச்சுவதரம், கைவல்லியம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகையென்னுஞ் சைவோபநிடதங்களையும், பவுட்கரம், மிருகேந்திரம், தேவிகாலோத்தரம், சருவஞானோத்தரம் முதலிய சைவாகமங்களையும் தாம்கற்றுணர்ந்த வேதாந்தத் தெளிவான திராவிட சைவசித்தாந்தப் புலமைக்கு அரணாக ஆய்ந்துணர்ந்து கொள்க. ஈண்டுச் சொல்லிய உபநிடதங்களின் மெய்ப்பொருள்கள் ஆண்டாண்டுத் துவித விசிட்டாத்துவித கேவலாத்துவித பாடியவுரைகளாற் பேதிக்கப்பட்டிருத்தலின், சைவ சித்தாந்த ஞானகுரு அருளுபதேச மாந்திரப் பார்வையால் அவற்றின் மெய்யுணர்ந்து சுத்தாத்துவிதநிலைக் கடைப்பிடி உறுதி யுறுக.

அதன்மேல், இங்ஙனம் கூறிய வேதாந்தத் தெளிவான சைவசித்தாந்த ஞானானுபவ தெய்வத்திருவருள் இலக்கியமான தேவாரந் திருவாசகந் திருக்கோவை உத்தரவேதம் முதலிய திருமுறைகளைத் திருவருட்கண்ணால் என்றும் ஆராய்ந்து ஓதி, பரமசிவன் திருவடிக்கீழ்ப் பிரிவறப் பொருந்துஞ் சீவன்முத்தி உண்மைநிலை தலைக்கூடி வாழ்க.

வைணவநல்லோர் தத்துவசேகரம், தத்துவத்திரயம் சீவசனபூரணம் முதலிய தஞ் சமயசாத்திரம் முறையாற்

கேட்டுச் சிந்தித்து விசிட்டாத்துவித சித்தாந்தந் தேறி நாலாயிரப் பிரபந்தங்களைத் திருவருட் பார்வையான் என்றும் ஆராய்ந்து , நாராயணமூர்த்தி திருவடிக்கீழ் இருக்கும் சரணாகதிநிலை தலைக்கூடி வாழ்க.

மேற்கூறிய முதுதமிழ்ப் புலமையோடு இங்ஙனங் கூறிய வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திரப்புலமையும் நன்கு கைவரப் பெற்றார் முதுதமிழ்ப் பெரும்புலவர் (எம். ஏ.) என்னும் பட்டாபிதானத்துக்கு உரியரென்றுணர்க.

கல்வியறிவின் பயன்

இனித் தமிழ்ப்புலமையால் இகபர வீடுபேறு சாதித்து அடையுமாறு கூறுதும் :

இன்னிலையரான தமிழ்ப்புலவர் அறத்தாற்றாற் பொருளீட்டி இல் நிலைக்கு விதித்தகருமம் வழாதுசெய்து போகந் துய்த்துத் தருமமுந் தக்கார்க்குச்செய்க. பொருளீட்டுங்கால். அருளொடும் அன்பொடும் பொருந்தி ஈட்டுக. என்னை? அருளொடும் அன்பொடும் பொருந்தி வாராத பொருள் பசுமட் கலத்துள் நீர்போலச் செய்தானையுங் கொண்டிறத்தலின் இல்லறநெறி நிற்பார், வறியார்க்குவேண்டுவனவுதவி அவர் வறுமை களையவல்லராதலும், தாம் எடுத்துக்கொண்ட நல்வினையை முடிக்கவல்லராதலும், தப்பகைவர் தருக்கறுக்க வல்லராதலும், வேண்டும் இன்பம் நுகரவல்லர் ஆதலும் பொருளுடையராய வழியே ஆகலின், அப்பெற்றித்தாய பொருளை நெறியால் நிரப்ப ஈட்டுக. பொருளீட்டுங்கால் தப்புலமை அதற்குத் துணைக்காரணமாம் என்றுகொண்டு ஈட்டல் தக்கதன்று. என்னை? அறிவுடையார் வறியராகவும் ஏனையார் செல்வராகவுங்காண்டலின். ஆகவே, அறிவுடையராதற்காகும் ஊழ் செல்வமுடையர் ஆதற்குஆகாது; செல்வமுடையராதற்காகும் ஊழ் அறிவுடையர் ஆதற்கு ஆகாது. நாயனாரும்,

> "இருவே றுலகத் தியற்கை திருவேறு
> தெள்ளியர் ஆதலும் வேறு"

என்றெடுத்து அருளிச்செய்தார் இன்னும் யார்க்கும் பொருளின் உண்மையும் அதுகாரணமாகஎய்தும் இன்பமும் முன் வினையான் அமைந்து கிடந்தன: பொருளின் இன்மையும் அதுகாரணமாக எய்துந் துன்பமும் அங்ஙனமே முன் வினையால் அமைந்து கிடந்தன, அவை இம்மையறிவு முயற்சியாலும் அஃதின்மையாலும் உளவாவன என்றுகொண்டு மகிழ்தலுங் கவறலும் அறிவின்மையாம். இங்ஙனமாதலின், கல்வியறிவு தெள்ளியராய் நின்று நன்று செய்து இகத்தில் நற்புகழும் பரத்தில் துறக்கம் வீடுபேறுகளும் எய்துதற்கே சாதனம் ஆவதாம் என்க. இனி, பொருள் பழவினையான் வருவதென்று கொண்டு அதனை ஈட்டும் முயற்சியின்றி மடிபுக்கிருக்காது, அதனை ஊக்கம் உடையராகி ஈட்டுக ;

> "முயற்சி திருவினை யாக்கும்"
> "மடியிலான் தாளுளாள் தாமரையி னாள்"
> "ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா
> ஊக்கம் உடையான் உழை"

என்பவாகலின், இனி, கல்வியறிவுடையார் பொருளைக் கல்வியினாலும் உழவினாலும் ஈட்டுதல் சிறப்பாம். வாணிகத்தினானும் சேவகத்தினானும் பொருளீட்டுதல் அத்துணைச் சிறப்பின்றாம், யாதினாலெனின், —கல்வி, உழவுத்தொழிலாற் பொருளீட்டும் புலவர் சுவதந்திரராய் இருந்து இகபர சாதனங் கவலை புகுதாமற் செய்தற்கு வல்லுநர் ஆவர்; மற்றிரு வகையான் ஈட்டும் புலவர் கவலையும் பரதந்திரமும் உடையராய் இகபரசாதனம் முட்டுற்றிருந்து செய்யும் தீரர் ஆவர்; அதனாலென்க.

இங்ஙனம் பொருளீட்டிக் கல்வியினால் இகபரசாதனம் பேணி வாழும் நற்புலவர், தஞ்சொற் செயல்களால்யார்க்கும் உபகாரிகளாய் வாழ்க. அங்ஙனம் உபகாரிகளாதலைப் பயன் நோக்கிச் செய்யற்க ; கடனாகக்கொண்டு செய்க. இனிச் செய்யுந்தொழிலெல்லாம் பரமேசுர அர்ப்பணமாகச் செய்க. தொழில்களைத்தமக்கென்று கொண்டுசெய்வோர் அவற்றால் துடக்குறுவர் ; பரமேசுர அர்ப்பணமாகச் செய்வோர்

அவற்றால் துடக்குறார். அவர் அவற்றால் துடக்குறாமை யொன்றே, பரமேசுரன் அருள்ஞானமும் எய்திப் பிறப்பு இறப்பில் பேறும் எய்துப.

''கிரியையென மருவுமவை யாவு ஞானங் கிடைத்தற்கு நிமித்தம்''

ஆதலின், கருமங்களைப் பயன் நோக்காது பரமேசுர அர்ப்பணமாகச் செய்வோர் பிரமஞானம் எய்தி வீடுபேறு கூடுவரென்பது வேதாகமத் துணிபாம்.

''அன்பு மருளும் அறிவுக் கடையாளம்''

என்பவாகலின், கல்வியறிவுடையார் அவ்விரண்டனையுந் தமக்கு அணியாகக்கொண்டு போற்றல் வேண்டும். அன்பு தொடர்புடைய உயிர்கள் மாட்டும் அருள் அவ்வாறன்றி எல்லாவுயிர்களிடத்தும் நிகழும் அறிவு வியாபாரம் ஆதலின் அன்பினும் அருள் சிறந்த ஞானசாதனம் ஆம். அன்பு இல்லறத்தார் அறிவு வியாபாரமும் அருள் துறவறத்தாரறிவு வியாபாரமுமாய், இல்லறத்தின் தொடர்பு பற்றியெழும். அன்பேதுறவறத்தின் தொடர்புபற்றாது அருளாய் முதிரும். நாயனாரும் ''அருளென்னும் அன்பீன் குழவி'' என்று அருளிச்செய்தார். பொருட்செல்வம் நல்லோர் பாலன்றிப் பூரியர்பாலும் உளதாவதாம், அருட்செல்வமோ நல்லோர் பால் தானே யுளதாவதாம். ஆகலின், அருட்செல்வமே செல்வங்களுள் வைத்துச் சிறந்த நற்செல்வமாம். நாயனாரும்

''அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள''

என்றெடுத்து அருளிச்செய்தார். இன்னும், பொருளுடையார் இவ்வுலக நுகர்ச்சியே எய்துப. அருளுடையார் இவ்வுலக நுகர்ச்சியும், அவ்வுலக நுகர்ச்சியுந் தப்பாது எய்துப, இன்னும், அருட்செல்வமுடையார் இம்மையில் தானே தெய்வத்தன்மையுற்று எல்லாவுயிர்களாலுந் தொழப்படும் நீர்மையுடையாரும் ஆவர், அங்ஙனமாதலின், கல்வியறிவுடைய நன்மக்கள் எப்பொழுதும் அப்பெற்றித்தாய அருட்பெருஞ்செல்

வத்தைக் குறிக்கொண்டு கடைப்பிடித்து ஈட்டல் நன்றாம். இவ்வருளறம் இங்ஙனஞ்சிறந்து நேராக ஞானசாதனம் ஆதலினன்றே,

''அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம:''

என்றும்.

''நல்லா றெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங்
கொல்லாமை சூழும் நெறி''

''ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை''

''அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று''

என்றும்,

''கொல்லாவிரதங் குவலயம் எல்லாம் ஓங்க
எல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் இச்சை பராபரமே''

''கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்திரங் கோள்களவு
கல்லாமற் கைதவ ரோடிணங் காமற் கனவிலும்பொய்
சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமல் தோகையர் மாயையிலே
செல்லாமற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே''

என்றும், உண்மை நூல்கள் அங்ஙனம் முறையிட்டன என்க இனிச் சீவகாருண்ணியம் பேணாது கொலையூன் உண்போர் சிலர் புலவ ரென்றுங் குரவரென்றும் பிரமஞான போதகாசிரியரென்றும் உலகத்தில் நிலவுகின்றார்,

''உண்ணாமை யுள்ள துயிர்நிலை ஊனுண்ண
அண்ணாத்தல் செய்யா தளறு''

''கங்கையிற் படிந்திட் டாலுங் கடவுளைப் பூசித் தாலும்
மங்குல்போற் கோடி தானம் வள்ளலாய் வழங்கி னாலுஞ்
சங்கையி லாத ஞான தத்துவம் உணர்ந்திட் டாலும்
பொங்குறு புலால்பு சிப்போன் போய்நர கடைவன் அன்றே!

என்று உண்மை நூல்கள் முறையிடுதலை அவரறியார் போலும்.

யாவர்க்காயினுந் தாம் அனுட்டியாத உறுதியினைப் பிறர் அனுட்டிக்கப் போதித்தல் பெரும் பேதைமையாம். நாயனாரும்,

> "ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தான் அடங்காப்
> பேதையிற் பேதையா ரில்"

என்று அவ்வாறு அருளிச் செய்தார் என்பது. குண குற்றங்கள் பழவினை காரணமாக இம்மையின் மக்கள் மாட்டு நிகழுதலின், குற்றச் செயலுடையராய ஒருவர் அக் குற்றச் செய்திகளின் கேடுணர்ந்து, அவை தவிர்ந்து நற் குண நற்செய்கையுடையராய், தாம் முன்செய்த குற்றந் தீதாதலைப் பிறர்க்கு எடுத்துச்சொல்லிக் குணப்பிரசங்கஞ் செய்தல் தக்கதேயாம். அவர் அவ்வாறு நன்று நாடிச் செய்யுங் குணப் பிரசங்கத்தினை முன்னைக் குற்றச்செய்தி காரணமாக அவமதித்தல் தக்க தன்றாம்.

இனித் தமிழ்ப்புலமை யுடையார் கடைப்பிடித்துச் செயற்பாலன: தங்குலநலம் பேணல், தந்தேசநன்மை பேணல், தஞ்சமய நன்மை பேணல், நன்மாணுக்கர்க்குக் கல்வி கற்பித்தல், நல்ல நூலுரைகளை இயற்றுதல் என்றிவை முதலாயின, முற்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர் இப் பொது நன்மைகளைக் கடைப்பிடித்துச்செய்து புகழுடம்பு நிறுவிப் பரவாழ்வு பெற்றார். இக்காலத்துத் தமிழ்ப்புல வருட் பெரும்பாலார் இவை செய்யாது, தங்குடும்பம் ஓம்புதல் ஒன்றுமே செய்து, கல்வியறிவுப் பெரும்பயன் கொள்ளாது, கொன்னே காலங்கழித்திடுவர்!

இனிக் கல்வியென்னும் நற்பொருட் புலமையாளர் இறை முதற் கடவுள் திருவருள் நாடி, அவனையும் அவ னருள் பெற்ற பெரியாரையும் பாடி, உய்திதேடுதலன்றிப் பொய்ம்மையாளரான உலகமாந்தரைப் பொருட்பேறு கருதிப் பாடுதல் பெருங் குற்றமாம்.

> "பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை
> புகலூர்பாடுமின் புலவீர்காள்"

என்று சமயாசாரியரும்,

> "ஒழிவொன் றில்லாத பல்லூழி தோறூழி நிலாவப்போய்
> வழியைத் தருநங்கள் வானவர் ஈசன் நிற்கப்போய்க்
> கழிய மிகுநல்ல வான்கவி கொண்டு புலவீர்காள்
> இழியக் கருதியோர் மானிடம் பாடல் என்னாவதே"

என்று ஆழ்வாரும் பணித்தருளினர்.

இனித் தஞ்சமய நன்மைநாடும் புலவர் நியாயநெறி யானே அதனைப் பரிபாலனஞ் செய்க. சமயாபிமானங் கொண்டு குதர்க்கசமயவாதம் ஒரு ஞான்றுஞ் செய்யற்க. சமயங்களெல்லாம் ஒரு முதற்கடவுள் ஆணையின் ஒவ்வோர் வகுப்பினராகிய அதிகாரிகள் பொருட்டுத் தோற்றுவிக்கப் பட்டு நிலைபெறுவனவாதலின், குதர்க்கத்தால் தஞ்சமயம் நாட்டிப் பரசமயம் நிந்தித்தல் குற்றமாம். சமயங்கள் ஒரு முதல்வன் ஆணையில் தோன்றிச் சோபானமாய்த் தார தம்மியமுற்று நிலைபெறுமாறு "ஞானமிர்தம்" என்னுங் கிரந்தத்தில் விரித்துக் கூறினும்.

இன்னும், இக்காலத் தமிழ்ப்புலவர் சற்புத்திரர்ப் பெற்று, அவரைக் கல்வி யறிவுடையராக்கி, குடும்பபாரம் அவர்மேல் இறக்கி விட்டு, பிரபஞ்ச வைராக்கியமுற்றுத் துறந்து, மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்துப் பரவீடுபேறு கூடும் எண்ணஞ் சிறிதுமிலராய்,

> "சொல் தளர்ந்து கோலூன்றிச் சோர்ந்த நடையினராய்ப்
> பல்கழன்று பண்டம் பழிகாறும்—இல்செறிந்து"

மக்கள் மனைவி ஒக்கற் பற்று முறுகி, அவாநெறிப் படருந் நீரராவர்.

> "அடல்வேண்டும் ஐந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்
> வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு"
> "தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
> வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்"

என்று நாயனார் அருளிச்செய்தலின், விடாதுவந்த இரு வகைப் பற்றும் விடற்குத் துவரத்துறந்து பற்று அற்றான்

யற்றினைப் பற்றுதல் ஒருதலையாற் செயற்பாலதென்க. நன்மனச் சனகனுதியரும் மந்திரி முதலியோர்மீது பூபாரம் வைத்து ஏகாந்தம் மருவியே நிட்டை கூடிப் பற்றறுத்துச் சீவன்முத்தர் ஆயினரெனின், பரவீடுபேறு மனை வாழ்க்கை துறந்து, விரதம்பேணி, ஏகாந்தம் மருவி, மெய்யுணர்ந்து, அவாவறுத்தார்க்கே உளதாவதென்பது துணிபாம். இங்ஙனமாகலின், நிலையாமைநாடி, நெஞ்சில் துறந்து, மெய்யுணர்ந்து, அவாவறுத்துச் செம்பொருள் ஞானச் செல்வராய் வாழ்தலே ஒருநன்மகனுக்குக் கல்வியறிவின் முக்கியப்பயனென்பது கடைப்பிடியாயிற்று.

"நெஞ்சில் துறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணா ரில்."

என்று எடுத்தருளிச் செய்தலின் நெஞ்சிற்றுறந்து என்றும்.

"கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்"
"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி"

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொருள் அட்டவணை

79, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

கிளை நிலையங்கள்:

திருநெல்வேலி-6

மதுரை-1. கோயமுத்தூர்-1

கும்பகோணம்-1. திருச்சிராப்பள்ளி-2

மேலுறை திருவரங்கனர் அச்சகத்தில்
அச்சிடப்பெற்றது.